DICȚIONAR DE VORBE ESENȚIALE

alcătuit de

Iulian BOLDEA

2012

Argument

Dicționar de vorbe esențiale alcătuit de Iulian Boldea reuneşte cele mai importante şi mai cunoscute citate, maxime, reflecţii, paradoxuri ale unor personalităţi ale culturii, ştiinţei şi artei universale. Filosofi, scriitori, oameni de ştiinţă, artişti sunt reprezentaţi în paginile acestei cărţi prin acele formulări sintetice, paradoxale, sugestive, care le exprimă concepţia despre lume, despre viaţă, destin sau divinitate. Autorul a lăsat deoparte ceea ce i s-a părut de domeniul truismului, banalului sau convenţionalului, concentrându-se asupra formulărilor ce se impun prin strălucire, plasticitate, expresivitate şi pregnanţă.

Cartea e, în fapt, un repertoar al genialităţii spiritului uman, surprinzând excelenţa mecanismului gândirii în chiar momentul fulgurantei ei emergenţe. Numele care se regăsesc în această carte aparţin culturii româneşti (Mihai Eminescu, Lucian Blaga, E.M. Cioran, Constantin Noica, Constantin Brâncuşi, G. Călinescu, Petre Ţuţea, N. Steinhardt, Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu, H.R. Patapievici etc.) şi universale (Aristotel, Bergson, Borges, Buddha, Albert Camus, Chamfort, Churchill, Claudel, Dali, Diderot, Dostoievski, Einstein, Emerson, Freud, Gide, Goethe, Heidegger, Heraclit, Hugo, Joyce, Kant, Kierkegaard, Lichtenberg, Marquez, Michaux, Nietzsche, Pascal, Platon, Plotin, Proust, Rivarol, Rousseau, Sabato, Sartre, Sfântul Augustin, Shakespeare, Shaw, Swift, Socrate, Stendhal, Şestov, Valéry, Vauvenargues, Voltaire, Wilde, Yourcenar, Wittgenstein).

Cartea *Dicționar de vorbe esențiale* e un compendiu al culturii universale, concentrat în acele scânteieri geniale care sintetizează, în turnura lor plastică, definitorie şi esenţializată, relaţia dintre om şi lume, dintre om şi divin, dintre om şi propriul destin.

I.B.

A

1. **Împotriva reproşurilor singura apărare este obscuritatea.** (Joseph Addison)
2. Ne-ar fi plăcut mai mult, dacă ne-ar fi fost mai puţin pe plac. (Joseph Addison)
3. Ipocrizia din centrul oraşului, se distinge de ipocrizia de la periferie. (Joseph Addison)
4. Omul înţelept se simte fericit când dobândeşte propria lui aprobare, iar cel prost când se recomandă aplauzelor celor aflaţi mai presus de el. (Joseph Addison)
5. Autori renumiţi au decis, ca un fel de regulă, că orice om trebuie să fie câteodată plicticos; chiar şi cel mai sever cititor se arată îngăduitor faţă de numeroasele locuri de popas şi de moţăială risipite în opera unui scriitor. (Joseph Addison)
6. Nimic nu poate fi mai bine transpus pe muzică decât lucrurile lipsite de sens. (Joseph Addison)
7. Când sunt bine alese, cuvintele au o forţă atât de mare, încât o descriere îţi trezeşte frecvent imagini mai vii decât chiar vederea lucrului reprezentat. (Joseph Addison)
8. Seminţele glumei sălăşluiesc în minţile tuturor oamenilor şi, deşi roadele lor pot fi domolite de raţiune, meditaţie şi bun simţ, sunt foarte capabile de a exploda, înflorind pe deplin, în cugetul celui mai mare geniu. (Joseph Addison)
9. Un om înzestrat cu simţul ridicolului este îndemnat să găsească cusur în orice: această purtare îi dă prilejul de a-şi exercita multiplul talent. (Joseph Addison)
10. **Pericolul primordial în viață este să-ți iei prea multe măsuri de precauție. (Alfred Adler)**
11. A vedea cu ochii altuia, a auzi cu urechile altuia, a simți cu inima altcuiva. În acest moment, aceasta mi se pare cea mai corespunzătoare definiție a ceea ce numim simțire socială. (Alfred Adler)
12. Este mult mai uşor să lupţi pentru principiile proprii, decât să le respecţi. (Alfred Adler)
13. Fiecare poartă în sine o opinie despre sine şi despre îndatoririle vieţii. O linie de viaţă şi o lege de mișcare care îl domină fără ca el să înțeleagă, fără ca el să îşi dea seama de ele. (Alfred Adler)
14. Individul care nu se interesează de semenii săi este acela care întâlneşte cele mai mari greutăţi în viaţă şi care este cel mai periculos pentru societate. Printre aceste fiinţe se găseşte cel mai mare număr de rataţi. (Alfred Adler)
15. Îi sunt recunoscător ideii care s-a folosit de mine. (Alfred Adler)
16. Istoria umanităţii ar fi trebuit să ne înveţe că nici moartea nu schimbă nimic din omnipotenţa ideilor înaintate şi nici nu poate preveni prăbuşirea ideilor agonizante. (Alfred Adler)
17. Singura persoană normală e cea pe care nu o cunoşti prea bine. (Alfred Adler)
18. Sensurile nu sunt determinate de situații, ci ne determinăm noi înșine prin înțelesurile pe care le conferim situațiilor. (Alfred Adler)
19. Susceptibilitatea exagerată e o expresie a sentimentului de inferioritate. (Alfred Adler)
20. Adevărul e de multe ori o armă primejdioasă. E posibil să minţi, şi chiar să omori, prin intermediul adevărului. (Alfred Adler)
21. Nevroticul e răstignit pe crucea fantasmelor lui. (Alfred Adler)
22. Dificultățile mele îmi aparțin mie! (Alfred Adler)
23. Nu trebuie niciodată să neglijăm modul în care pacienţii îşi utilizează simptomele. (Alfred Adler)
24. **Pentru cineva care nu mai are patrie, scrisul reprezintă locul existenței. (Theodor Adorno)**

25. Teoria nu este pur şi simplu un vehicul care devine inutil de îndată ce acumulezi datele. (Theodor Adorno)
26. Intoleranţa ambiguităţii este semnul unei personalităţi autoritare. (Theodor Adorno)
27. Dacă preţuim căutarea cunoaşterii, ar trebui să fim liberi să mergem oriunde ne duce căutarea. O minte liberă nu este un câine care latră şi este legat de un lanţ. (Theodor Adorno)
28. Să scrii poezie după Auschwitz este un act de barbarie. (Theodor Adorno)
29. **Boala ignoranţilor constă în ignorarea propriei ignoranţe. (Amos Bronson Alcott)**
30. Egoiştii nu ştiu să stea de vorbă cu cineva; ei vorbesc doar cu ei înşişi. (Amos Bronson Alcott)
31. **Timpul este modalitatea naturii de a face să nu se întâmple toate deodată. (Woody Allen)**
32. Eternitatea este o perioadă foarte lungă de timp, mai ales spre sfârşit. (Woody Allen)
33. Viaţa este un lagăr de concentrare. Eşti prins aici şi nu e cale de scăpare şi poţi doar să te înfurii neputincios împotriva persecutorilor. (Woody Allen)
34. În avion, timpul trece în zbor. (Woody Allen)
35. Ecoul are întotdeauna ultimul cuvânt. (Woody Allen)
36. Încrederea este ceea ce ai înainte de a înţelege problema. (Woody Allen)
37. Partea pozitivă a morţii este că o poţi dobândi rămânând culcat. (Woody Allen)
38. Diabeticul nu poate pleca în luna de miere. (Woody Allen)
39. Singurul meu regret în viaţă este că nu sunt altcineva. (Woody Allen)
40. Trebuie să lucrăm şi să dormim 8 ore, dar nu aceleaşi. (Woody Allen)
41. Sunt un ateu, pentru numele lui Dumnezeu! (Woody Allen)
42. Dacă vrei să-l faci pe Dumnezeu să râdă, povesteşte-i planurile tale. (Woody Allen)
43. Nu îmi e frică de moarte, doar că nu vreau să fiu de faţă când se întâmplă. (Woody Allen)
44. Bisexualitatea îţi dublează automat şansele de a avea o întâlnire sâmbăta seara. (Woody Allen)
45. Sexul în grup are avantajul că unul, dacă vrea, poate dormi. (Woody Allen)
46. Adevărul e acelaşi pentru toţi. Viaţa e maniera pe care o alegem ca să-l distorsionăm. (Woody Allen)
47. Daca îţi place de fundul unei femei, ce sens are să te căsătoreşti cu restul? (Woody Allen)
48. Singura dragoste care durează e dragostea neîmpărtăşită. (Woody Allen)
49. Nu cred în viaţa de apoi, dar mi-am luat un schimb de haine. (Woody Allen)
50. Este uşor să rezolvi o problemă economică. Ai nevoie doar de bani. (Woody Allen)
51. În ziua de azi, fidelitatea se mai întâlneşte doar în echipamentele de sunet. (Woody Allen)
52. Am spus adesea: singurul lucru care stă între mine şi măreţie sunt eu. (Woody Allen)
53. Căsătoria este precum ciupercile: observăm prea târziu dacă e bună sau rea. (Woody Allen)
54. Dacă aştepţi tot timpul momentul potrivit, te întrec alţii care nu-l aşteaptă. (Woody Allen)
55. Există căsnicii care se termină bine... altele durează toată viaţa. (Woody Allen)
56. Pedeapsa capitală ar fi mult mai eficientă ca măsură preventivă dacă ar fi aplicată înainte de crimă. (Woody Allen)
57. Mă întreb dacă o amintire e ceva ce ai sau ceva ce ai pierdut. (Woody Allen)
58. Să faci sex e ca şi cum ai juca bridge. Dacă n-ai un partener bun, ar fi bine să ai o mână bună. (Woody Allen)

59. I-am spus dentistului meu că mi s-au îngălbenit dinţii. Sfatul lui a fost să-i asortez cu o cravată maro…(Woody Allen)
60. Unica ocazie în care eu şi nevastă-mea am avut un orgasm simultan a fost atunci când judecătorul ne-a semnat actele de divorţ. (Woody Allen)
61. Dacă Dumnezeu mi-ar da un semn clar! De exemplu... să facă un depozit bancar pe numele meu într-un cont elveţian. (Woody Allen)
62. Viaţa nu imită arta, ci imită televiziunea proastă. (Woody Allen)
63. Mi-am vândut memoriile despre viaţa sexuală unui editor. Cred că o să le transforme într-un joc pentru copii. (Woody Allen)
64. Curiozitatea – ea ne omoară! Nu banditii la drumul mare şi nici toată trăncăneala despre stratul de ozon, ci mintea şi inimile noastre! (Woody Allen)
65. Avantajul omului inteligent este că poate face pe prostul ori de câte ori are chef. (Woody Allen)
66. Ştiinţa e o fundătură intelectuală – plină de omuleţi în costume de stofă care disecă broaşte pe subvenţiile ONG. (Woody Allen)
67. Când eram copil, părinţii mei se mutau adesea dintr-o casă în alta, dar eu i-am găsit de fiecare dată. (Woody Allen)
68. Am o viaţă amoroasă cumplită. Ultima oară când am intrat într-o femeie a fost când am vizitat Statuia Libertăţii. (Woody Allen)
69. Ar trebui să mă duc la Paris şi să mă arunc din Turnul Eiffel. Dacă iau un avion Concorde, aş muri cu trei ore mai devreme. (Woody Allen)
70. Fiecare linie a corpului tău îşi ţine promisiunea. Dacă universul are vreun sens, eu îl am acum în faţa mea. (Woody Allen)
71. Pentru tine, eu sunt un ateu; pentru Dumnezeu sunt opoziţia loială. (Woody Allen)
72. Este curios cum au numit "sex oral" tocmai practica sexuală în care se poate vorbi cel mai puţin. (Woody Allen)
73. Poţi trăi o sută de ani dacă renunţi la toate lucrurile care te fac să-ţi doreşti să trăieşti o sută de ani. (Woody Allen)
74. Nu poţi învăţa să fii real. E ca şi cum ai învăţa să fii pitic. (Woody Allen)
75. Nici un subiect nu e prost dacă povestea e adevărată, dacă proza e proaspătă şi onestă şi dacă dă dovadă de curaj şi graţie sub presiune. (Woody Allen)
76. I-am spus psihiatrului meu că sunt trist, întrucât pe mine toată lumea mă detestă. Mi-a răspuns să nu fiu penibil, deoarece nici nu m-am întâlnit încă cu toată lumea. (Woody Allen)
77. Cine a zis că sexul este un răspuns? Sexul este o întrebare. "Da" este răspunsul. (Woody Allen)
78. Azi noi suntem la o răspântie. Un drum duce la disperare şi la o lipsă cumplită de speranţă. Celălalt duce la extincţia totală. Să sperăm că vom avea înțelepciunea să facem alegerea corectă. (Woody Allen)
79. Să nu ai niciodată încredere în cineva care se scotoceşte prin buzunare ca să plătească nota. Dacă vrea să plătească nota, o plăteşte pur şi simplu. (Woody Allen)
80. Dacă până la urmă se dovedeşte că există Dumnezeu, nu cred că este diabolic. Cel mai rău lucru pe care-l poţi spune despre el este că nu face lucrurile aşa cum trebuie. (Woody Allen)

81. Chiar crezi că fizica cuantică are toate răspunsurile? Cu ce mă ajută pe mine că timpul şi spaţiul sunt unul şi acelaşi lucru? Adică dacă întreb pe cineva cât e ceasul, îmi răspunde "6 km". Ce-i asta? (Woody Allen)
82. M-am dus la psihiatrul meu şi i-am povestit: Doctore, în fiecare dimineaţă când mă uit în oglindă mă apucă brusc o senzaţie cumplită de vomă. Ce crezi că am? Mi-a răspuns: Nu ştiu, dar cu vederea - cert - stai impecabil! (Woody Allen)
83. **Orice peisaj este o stare a sufletului. (Amiel)**
84. Eroismul este triumful sufletului asupra cărnii. (Amiel)
85. Să semănăm fără să numărăm seminţele. (Amiel)
86. Criticul conştiincios se critică mai întâi pe el însuşi; ceea ce nu înţelege, nu are dreptul să judece. (Amiel)
87. Visul este o răscruce interioară unde răsună tot zbuciumul vieţii. (Amiel)
88. Spune-mi ce crezi că eşti şi-ţi voi spune ce nu eşti. (Amiel)
89. Viaţa nu este decât un ţesut de obiceiuri. (Amiel)
90. O eroare este cu atât mai primejdioasă cu cât conţine mai mult adevăr. (Amiel)
91. Învăţând pe alţii, te instruieşti, povestind - observi, afirmând - examinezi, arătând - priveşti, scriind – gândeşti. (Amiel)
92. Bunul-simţ este măsura posibilului. El se compune din experienţă şi prevedere; este calculul aplicat la viaţă. (Amiel)
93. Căutăm ceea ce fuge de noi şi fugim de ceea ce ne caută. (Amiel)
94. Ceea ce provoacă urâţenia vieţii noastre de toate zilele este faptul că trebuie să ne micşorăm până la limitele unui individ. (Amiel)
95. Să avem de partea noastră adevărul; iată secretul elocinţei şi al virtuţii, iată autoritatea morală. E cea mai înaltă maximă a artei şi a vieţii. (Amiel)
96. Un spirit cultivat este acela care poate examina lucrurile din mai multe puncte de vedere. (Amiel)
97. A face cu uşurinţă ceea ce este greu altuia, iată talentul; a face ce e imposibil talentului, iată geniul. (Amiel)
98. Doar prin iubire te agăţi de realitate, intri în eul tău, redevii voinţă, forţă, individualitate. Iubirea ar putea face din mine totul, chiar şi un geniu. Prin mine însumi şi pentru mine, prefer să nu fiu nimic. Căci neantul singur poate ascunde infinitul. (Amiel)
99. Gelozia este un lucru teribil; seamănă cu iubirea, dar e contrariul ei; nu vrea binele obiectului iubit, ci dependenţa lui şi triumful asupra lui. Iubirea este uitarea de sine; gelozia este forma cea mai pasionată a egoismului, exaltarea eu-lui, despot, exigent, vanitos, care nu poate să se uite şi să se subordoneze. (Amiel)
100. Fiinţele cele mai apropiate nouă sunt cele care ne cunosc mai puţin calităţile şi mai bine defectele; pentru că primele se simt şi celelalte se descoperă, căci ochiul simte ceea ce îl mişcă, dar nu-l vede cu adevărat. (Amiel)
101. **Să nu încerci niciodată să priveşti în viitor. (Guillaume Apollinaire)**
102. Parisul este ca o fecioară care se trezeşte languroasă, împuternicită de o forţă divină să pretindă toate sacrificiile, convocând toate fluviile şi toate mările spre a-i putea potoli setea. (Guillaume Apollinaire)
103. Poţi fi poet în orice domeniu: e suficient să fii aventuros şi să mergi în întâmpinarea aventurii. (Guillaume Apollinaire)
104. Înainte de toate, artiştii sunt oameni care vor să devină inumani. (Guillaume Apollinaire)

105. Picasso studiază un obiect aşa cum un chirurg disecă un cadavru. (Guillaume Apollinaire)
106. Am dat totul soarelui, totul, în afară de umbra mea. (Guillaume Apollinaire)
107. Aş vrea să trăiesc neomeneşte, puternic şi orgolios, pentru că am fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. (Guillaume Apollinaire)
108. Omul e în căutarea unui nou limbaj asupra căruia gramatica niciunei limbi nu se poate pronunţa. (Guillaume Apollinaire)
109. Toţi oamenii sunt totodată păcătoşi şi sfinţi, atunci când nu sunt criminali şi martiri. (Guillaume Apollinaire)
110. Cânt bucuria de a rătăci, şi plăcerea de a mă sfârşi de dor. (Guillaume Apollinaire)
111. **Iertarea este cheia spre acţiune şi libertate. (Hannah Arendt)**
112. Egalitatea este rezultatul organizării umane. Nu ne-am născut egali. (Hannah Arendt)
113. A spune poveşti dezvăluie înţelesul fără a face greşeala de a-l defini.(Hannah Arendt)
114. Teama este o emoţie indispensabilă pentru supravieţuire. (Hannah Arendt)
115. Acţiunea fără un nume, fără un autor al acesteia, nu are niciun sens. (Hannah Arendt)
116. Egalitatea este rezultatul organizării umane. Noi nu suntem născuţi egali. (Hannah Arendt)
117. Cel mai radical revoluţionar va deveni conservator a doua zi după revoluţie. (Hannah Arendt)
118. **Nu deranjaţi cercurile mele! (Arhimede)**
119. Daţi-mi un punct de sprijin şi pun pământul în mişcare. (Arhimede)
120. Un corp scufundat într-un lichid sau gaz este împins ascendent pe verticală cu o forţă egală cu greutatea volumului de lichid sau gaz dislocat. (Arhimede)
121. **Răul ţine de nemărginire (infinit sau nelimitat), aşa cum presupuneau în reprezentările lor pitagoreicii, pe câtă vreme binele ţine de finit. (Aristotel)**
122. Fără activitate nu există plăcere, iar plăcerea duce la desăvârşire orice activitate. (Aristotel)
123. Este un principiu dovedit că trebuie să înveţi să asculţi pentru a şti comanda. (Aristotel)
124. Numim om liber pe acela care îşi este singur scop şi nu este un scop pentru altul. (Aristotel)
125. Dialecticianul şi sofistul se comportă întocmai ca şi filozoful, căci vor să treacă drept atare. Căci sofistica este numai o înţelepciune aparentă, iar dialecticienii discută despre toate, şi domeniul comun al discuţiilor lor este Fiinţa. (Aristotel)
126. Îndoiala este începutul înţelepciunii. (Aristotel)
127. Ceea ce avem de învăţat să facem, învăţăm făcând. (Aristotel)
128. Omul înţelept nu spune tot ce gândeşte, dar ce spune, gândeşte. (Aristotel)
129. Rădăcinile educaţiei sunt amare, dar fructele sunt dulci. (Aristotel)
130. Egalitatea este sufletul prieteniei. (Aristotel)
131. Demnitatea constă nu din a poseda onoruri, ci din conştiinţa că le merităm. (Aristotel)
132. E mai puternic cel care îşi învinge poftele decât duşmanii: într-adevăr, lucrul cel mai greu e să te învingi pe tine. (Aristotel)
133. Legea este raţiune liberă de pasiune. (Aristotel)
134. Mâna este instrumentul instrumentelor. (Aristotel)
135. Limitele contemplării sunt şi cele ale fericirii: cu cât contempli mai mult, cu atât eşti mai fericit. (Aristotel)
136. Prietenia înseamnă un suflet în două trupuri; o inimă în două suflete. (Aristotel)
137. Inteligenţa este aroganţă educată. (Aristotel)

138. Speranța este visul celui treaz. (Aristotel)
139. Dumnezeu, Care nu poate fi văzut de nimeni, Se vădeşte în lucrurile Sale. (Aristotel)
140. Mi-e prieten Platon, dar mai prieten îmi e adevărul. (Aristotel)
141. Poezia este mai adevărată decât istoria. (Aristotel)
142. Filosoful este acela care posedă totalitatea cunoaşterii în măsura posibilului. (Aristotel)
143. Posibilitatea de a susține un lucru fără a-l accepta este semnul unei minți educate. (Aristotel)
144. Fericirea este sensul şi scopul vieții, traiectoria şi finalul existenței umane. (Aristotel)
145. Memoria este scribul sufletului. (Aristotel)
146. Începutul e jumătatea întregului. (Aristotel)
147. Suntem ceea ce facem. (Aristotel)
148. Prima calitate a stilului este claritatea. (Aristotel)
149. Toți oamenii au sădită dorința de a cunoaşte. Dovada acestui lucru stă în plăcerea pe care le-o procură activitatea simțurilor. Ei simt această plăcere pentru ei înşişi, chiar când nu este vorba de urmărirea unui folos, şi lucrul se adevereşte mai ales cu privire la simțul ce se exercită prin ochi. Într-adevăr, noi preferăm acest simț tuturor celorlalte, nu numai când avem în vedere un scop practic, ci chiar fără o asemenea intenție şi pricina este că acest simț ne dă putința, mai mult decât oricare altul, să cunoaştem mai bine un lucru, dând totodată la iveală în el multe însuşiri deosebitoare (Aristotel)
150. De aceea sufletul este primordiala entelehie a unui corp natural ce posedă viața ca potență. (Aristotel)
151. Şi după cum ochiul este pupila împreună cu funcția ochiului, tot aşa aici sufletul şi corpul sunt împreună o ființă vie. (Aristotel)
152. **Născut dintr-o voință revoluționară, inspirat de un ideal umanitar, având țelul de a crea regimul cel mai uman cunoscut vreodată în istorie, comunismul ne-a demonstrat cât de uşor ajunge să fie pusă în practică formula: cine se proclamă cu orice chip înger ajunge fiară. (Raymond Aron)**
153. Să cunoşti trecutul e o manieră de a te elibera de el. (Raymond Aron)
154. Niciodată oamenii nu au avut atât de multe motive să nu se omoare unii pe alții. (Raymond Aron)
155. Obiectivitatea nu înseamnă imparțialitate, ci universalitate. (Raymond Aron)
156. Oamenii scriu istoria, însă ei nu cunosc adesea istoria pe care o scriu. (Raymond Aron)
157. Occidentul nu mai ştie dacă preferă ceea ce aduce nou său ceea ce distruge. (Raymond Aron)
158. Alegerea în politică nu este între bine şi rău, ci între preferabil şi detestabil. (Raymond Aron)
159. **Metafizica intră în intelect prin intermediul epidermei. (Antonin Artaud)**
160. Limbajul nud al teatrului, limbaj care nu e virtual ci real, trebuie să ne permită, prin utilizarea magnetismului nervos al omului, să trecem dincolo de limitele obişnuite ale artei şi ale cuvântului, pentru a realiza activ, adică magic, în termeni reali, creația totală, unde nu-i mai rămâne omului altceva de făcut decât să-şi reia locul între vis şi evenimente, adică în acea realitate a sufletului său în care visul nu este decât un eveniment ce a fost sau ce va fi manifestat. (Antonin Artaud)
161. Oricine poate vedea că toate aceste ezoterisme sunt unul şi acelaşi şi că, în spiritul lor, vor să spună acelaşi lucru. Ele indică o aceiaşi idee geometrică, numerală, organică,

armonioasă, ocultă, care reconciliază omul cu natura și cu viața. Semnele acestor ezoterisme sunt identice. Ele implică analogii profunde între vorbele, gesturile şi strigătele lor. (Antonin Artaud)

162. Există în mintea fiecărui nebun un geniu neînțeles ale cărui idei, strălucind în capul său, au înspăimântat oamenii şi pentru care delirul a fost singura soluție către strangularea pe care viaţa a pregătit-o pentru el. (Antonin Artaud)
163. Unii încearcă să mă facă să trec drept nebun, drept dereglat, deoarece cred în magie şi nu încetez să spun că se fac împotriva mea uneltiri magice de un fel aparte. (Antonin Artaud)
164. Poezia scrisă merită citită odată, apoi trebuie distrusă. Lăsați poeții morți să facă loc pentru ceilalți. (Antonin Artaud)
165. Nimeni nu a scris vreodată, nu a pictat, sculptat, construit sau inventat decât pentru a ieşi, în fapt, din infern. (Antonin Artaud)
166. Fără un element de cruzime la temelia oricărui spectacol, teatrul nu e posibil. (Antonin Artaud)
167. Epiderma lucrurilor,a realității, iată ce reprezintă cinematograful. (Antonin Artaud)
168. Ştiu foarte bine că cel mai mic elan al iubirii adevărate ne apropie mult mai mult de Dumnezeu decât orice știință a creației şi a treptelor sale. (Antonin Artaud)
169. Trebuie mai întâi să urmezi mulțimea, pentru a o conduce mai apoi. Trebuie să-i cedezi totul, pentru a-i lua apoi totul. (Antonin Artaud)
170. Dacă e dificil să trăieşti e din ce în ce mai imposibil şi mai ineficient să mori. (Antonin Artaud)
171. Trişorul e cel care corectează destinul, aşadar realul: e un fel de mistic, în felul lui. (Antonin Artaud)
172. Cine dintre noi nu a fost înspăimântat de ideea că într-o zi şi-ar putea uita întreaga viaţă? (Antonin Artaud)
173. Binele e un act premeditat, răul e permanent. (Antonin Artaud)
174. Toți oamenii vor să trăiască, dar ei nu vor să plătească prețul pentru aceasta și acest preţ e moartea. (Antonin Artaud)
175. Sufăr teribil pentru că spiritul nu se găseşte în perimetrul vieții, și că viaţa nu sălăşluieşte în spațiul intelectului. (Antonin Artaud)
176. Adevărul vieții stă în impulsivitatea materiei. Spiritul omului e bolnav în mijlocul conceptelor. (Antonin Artaud)
177. Orice limbaj autentic e incomprehensibil. (Antonin Artaud)
178. **Dacă cunoaşterea creează probleme, nu ignoranța va duce la rezolvarea acestora. (Isaac Asimov)**
179. Sunt de părere că doar oamenii de știință pot înțelege universul. Nu neapărat pentru că am încredere în corectitudinea (exactitatea, justețea) savanților, dar pentru că am o mare încredere în deficiențele (greşelile, inexactitatea) celor care nu sunt oameni de ştiinţă. (Isaac Asimov)
180. Autorii SF prevăd inevitabilul, şi deşi unele probleme şi catastrofe pot fi inevitabile, soluțiile lor nu sunt. (Isaac Asimov)
181. Scrisul, pentru mine, este doar gândirea prin degetele mele. (Isaac Asimov)
182. Acei oameni care cred că ştiu totul reprezintă o mare sâcâială pentru aceia dintre noi care ştim totul. (Isaac Asimov)
183. Nu mă tem de calculatoare. Mă tem de lipsa acestora. (Isaac Asimov)

184. Daca doctorul mi-ar zice că mai am doar şase minute de trăit, n-aş trândăvi. Aş scrie puţin mai repede. (Isaac Asimov)
185. Caracterul inuman al calculatoarelor este demonstrat şi de aceea că, odată bine programate şi lucrând liniştit, ele sunt perfect cinstite. (Isaac Asimov)
186. Din păcate, oamenii cred prea puţin în coincidenţe. Ei sunt dispuşi mai degrabă să construiască teorii esoterice extrem de complicate, pentru a evita admiterea unor coincidenţe. Eu, pe de altă parte, consider întotdeauna coincidenţele drept consecinţe inevitabile ale legilor probabilităţii, conform cărora lipsa unor coincidenţe neobişnuite este mult mai neobişnuită decât orice fel de coincidenţă. (Isaac Asimov)
187. Viaţa e plăcută. Moartea e liniştită. Tranziţia este problematică. (Isaac Asimov)
188. Cel mai trist aspect al vieţii actuale este că ştiinţa acumulează cunoştinţe mai repede decât acumulează societatea înţelepciune. (Isaac Asimov)
189. Cea mai incitantă frază care poate fi auzită în cercetarea ştiinţifică, cea care anunţă noi descoperiri, nu este "Evrika!", ci "Ce ciudat...”. (Isaac Asimov)
190. Adevărata plăcere constă în descoperire, nu în cunoaştere. (Isaac Asimov)
191. Parfumul trandafirilor îşi are rădăcinile în noroi. (Isaac Asimov)
192. Dacă orice răspuns este posibil, atunci niciun răspuns nu are sens. (Isaac Asimov)
193. Schimbarea, schimbarea continuă, schimbarea inevitabilă, este factorul dominant în societatea de azi. Nici o decizie rezonabilă nu mai poate fi luată fără a lua în considerare atât stadiul actual al lumii, cât şi cel viitor... Aceasta, mai departe, înseamnă că politicienii, oamenii de afaceri, şi noi toţi de altfel, trebuie să trecem la un mod de gândire ştiinţifico-fantastic. (Isaac Asimov)
194. Violenţa este ultimul refugiu al incompetenţei. (Isaac Asimov)
195. Pentru a lua decizii deştepte, trebuie să ţinem cont nu numai de lumea aşa cum este ea acum, ci şi de lumea aşa cum va fi ea în viitor. (Isaac Asimov)
196. **Sunt patru lucruri pe care nu le poţi ascunde prea mult timp: ştiinţa, prostia, bogăţia şi sărăcia. (Averroes)**
197. Cel orb se întoarce din faţa gropii în care clarvăzătorul tocmai a căzut. (Averroes)
198. Dovezile existenţei Creatorului se reduc la două genuri: dovada elaborată de providenţă şi cea elaborată de creaţie. (Averroes)
199. Există concepţii vulgare cu totul suficiente pentru viaţa practică; ele trebuie să fie hrana oamenilor, însă nu sunt suficiente pentru inteligenţa lor. (Averroes)
200. Dumnezeu ignoră singularul. (Averroes)

B

201. **Orice tip de cunoaştere e un răspuns la o întrebare. (Gaston Bachelard)**
202. Acţiunea este neantul nefericirii. (Gaston Bachelard)
203. În mod evident alcoolul este un factor de limbaj. El îmbogăţeşte vocabularul şi eliberează sintaxa. (Gaston Bachelard)
204. Sinele este un fel de nod adânc al Fiinţei în care rezidă unitatea. (Gaston Bachelard)
205. Visul este cosmogonia unei seri. În fiecare noapte, cel care visează reîncepe lumea. (Gaston Bachelard)
206. Metafora vine să dea un corp concret unei impresii greu de exprimat. (Gaston Bachelard)
207. Admiraţia este formă primară şi ardentă a cunoaşterii, o cunoaştere care îşi laudă obiectul, care îl valorizează. (Gaston Bachelard)
208. Cucerirea inutilului ne oferă o surescitare spirituală mai mare decât cucerirea necesarului. (Gaston Bachelard)
209. Să-ţi imaginezi înseamnă să ridici realul cu un ton. (Gaston Bachelard)
210. În faţa realităţii, ceea ce crezi că ştii cu claritate insultă ceea ce ar trebui să ştii. (Gaston Bachelard)
211. Suntem într-o epocă a imaginii; la bine şi la rău suferim mai mult ca oricând acţiunea imaginii. (Gaston Bachelard)
212. Realul nu e niciodată ceea ce am putea să credem, ci e întotdeauna ceea ce ar fi trebuit să gândim. (Gaston Bachelard)
213. Omul nu e o creaţie a necesităţii, ci una a dorinţei. (Gaston Bachelard)
214. Limbajul se află în postul de comandă al imaginaţiei. (Gaston Bachelard)
215. Nu ar trebui să avem adevăr prim. Nu există decât erori primare. (Gaston Bachelard)
216. Timpul nu posedă decât o singură realitate: aceea a clipei. Altfel spus, timpul e o realitate restrânsă asupra clipei şi suspendată între două neanturi. (Gaston Bachelard)
217. Înţelegem natura rezistându-i. (Gaston Bachelard)
218. Imaginaţia află mai multă realitate în ceea ce se ascunde, decât în ceea ce se arată. (Gaston Bachelard)
219. O experienţă ştiinţifică este o experienţă care contrazice experienţa comună. (Gaston Bachelard)
220. Nimic nu vine de la sine. Nimic nu este dat. Totul e construit. (Gaston Bachelard)
221. Negrul e refugiul culorii. (Gaston Bachelard)
222. Înainte de a gândi, trebuie să studiezi. Numai filosofii gândesc înainte de a studia. (Gaston Bachelard)
223. Acela care găseşte fără să caute este cel care a căutat îndelung fără să găsească. (Gaston Bachelard)
224. E necesar ca imaginaţia să asimileze prea mult pentru ca gândirea să fie îndestulată. (Gaston Bachelard)
225. Şi-ar mai construi pasărea cuibul dacă nu ar avea un instinct de încredere în lume? (Gaston Bachelard)
226. Orice nou adevăr se naşte împotriva evidenţei. (Gaston Bachelard)

227. Vine un timp când spiritului îi place mai degrabă ceea ce confirmă ştiinţa sa decât ceea ce o contrazice. În acel moment, instinctul de conservare e dominant, iar dezvoltarea spirituală încremeneşte. (Gaston Bachelard)
228. Dinaintea unei flăcări ce ni se arată în vis, ceea ce percepem nu e nimic în comparaţie cu ceea ce ne imaginăm. (Gaston Bachelard)
229. Natura trebuie forţată să meargă tot atât de departe ca şi spiritul nostru. (Gaston Bachelard)
230. Cunoaşterea se elaborează împotriva unei cunoaşteri anterioare. (Gaston Bachelard)
231. Omul, ca om, nu poate trăi în plan orizontal. Odihna lui, somnul nu sunt altceva decât o cădere. (Gaston Bachelard)
232. Obrazul omenesc este înainte de toate un instrument de seducţie. (Gaston Bachelard)
233. Un om privat de funcţia irealului e un nevrotic, la fel ca şi acela privat de funcţia realului. (Gaston Bachelard)
234. Valoarea unei imagini se măsoară în întinderea aurei sale imaginare. (Gaston Bachelard)
235. Modul de a imagina e adesea mai instructiv decât ceea ce ne imaginăm. (Gaston Bachelard)
236. Poemul e un mănunchi de imagini. (Gaston Bachelard)
237. Cel care nu continuă să înveţe, nu e demn să predea. (Gaston Bachelard)
238. O aptitudine nu îşi merită numele decât dacă se străduieşte mereu să se depăşească, decât dacă e un permanent progres. (Gaston Bachelard)
239. Copii fiind, ni se arată atâtea lucruri, încât pierdem simţul profund al vederii. A vedea şi a arăta sunt, fenomenologic vorbind, în profundă antiteză. E ca şi când adulţii ne-ar arăta lumea pe care au pierdut-o. (Gaston Bachelard)
240. Să ne căutăm imaginile în opera celor care au visat cel mai mult şi au valorizat materia; să ne adresăm, aşadar, alchimiştilor. (Gaston Bachelard)
241. Omul vrea să vadă. Curiozitatea dinamizează spiritul omenesc. (Gaston Bachelard)
242. Moartea apei e mult mai dătătoare de reverie decât moartea pământului; suferinţa cauzată de lipsa apei e infinită. (Gaston Bachelard)
243. **Cunoaşterea este prin ea însăşi putere. (Francis Bacon)**
244. Suferinţa în doi este suferinţă pe jumătate. (Francis Bacon)
245. Monumentele minţii supravieţuiesc celor ale puterii. (Francis Bacon)
246. Prietenia îndoieşte bucuriile şi înjumătăţeşte necazurile. (Francis Bacon)
247. Stăpânim natura prin a ne supune ei. (Francis Bacon)
248. Un chip frumos este o recomandare tăcută. (Francis Bacon)
249. Veridicitatea este fiica timpului, nu a autorităţii. (Francis Bacon)
250. Orice filozofie morală nu este altceva decât o slujitoare a religiei. (Francis Bacon)
251. Pentru ca lumina să strălucească atât de intens, întunericul trebuie să fie prezent. (Francis Bacon)
252. Este treaba artistului ca întotdeauna să adâncească misterul. (Francis Bacon)
253. Nu este nimic mai îngrozitor decât însăşi teama. (Francis Bacon)
254. **Mila înalţă tot atâtea mediocrităţi pe cât de mulţi mari artişti înjoseşte invidia. (Honoré de Balzac)**
255. Cu cât un beneficiu este mai ilegal, cu atât omul ţine mai mult la el. (Honoré de Balzac)
256. Mai mult decât se pare, logica domneşte asupra desfăşurării lucrurilor pe acest pământ; este ca o femeie la care, după multe infidelităţi, te întorci totdeauna. (Honoré de Balzac)

257. Morala are şi ea pâraiele ei murdare, din care oamenii dezonoraţi încearcă să împroaşte asupra fiinţelor nobile noroiul în care ei înşişi se îneacă. (Honoré de Balzac)
258. Munca puţină dă mult amor propriu, în timp ce multă muncă trezeşte o neţărmurită modestie. (Honoré de Balzac)
259. Literatura şi politica sunt astăzi pentru femei ceea ce odinioară era cucernicia: ultimul azil al pretenţiilor lor. (Honoré de Balzac)
260. Istoricii sunt nişte mincinoşi privilegiaţi care îşi împrumută pana credinţelor populare, întocmai cum mai toate ziarele de astăzi nu exprimă decât opiniile cititorilor lor. (Honoré de Balzac)
261. Cu vremea, o profesiune ajunge ca şi o căsnicie, încetăm de a mai observa altceva decât neajunsurile ei. (Honoré de Balzac)
262. Proştii culeg mai multe foloase de pe urma slăbiciunii lor decât izbutesc oamenii de spirit să dobândească prin forţa lor. Ştiţi de ce? Fiecare se crede superior, protejând un imbecil, dar e supărat de a nu fi decât egalul unui om de geniu. (Honoré de Balzac)
263. Răutatea, îmbinată cu interesul personal, echivalează cu mult spirit. (Honoré de Balzac)
264. Respectul este o barieră care ocroteşte în mod egal pe cel mare şi pe cel mic; fiecare de partea lui se poate privi în faţă. (Honoré de Balzac)
265. Cine se subestimează nu e în stare să trăiască singur. (Honoré de Balzac)
266. Oare izvorul este mai graţios decât fluviul, dorinţa mai fermecătoare decât desfătarea împlinirii, şi ceea ce nădăjduim, mai atrăgător decât tot ce posedăm? (Honoré de Balzac)
267. La fel ca şi răul, şi sublimul e contagios. (Honoré de Balzac)
268. Intriga este superioară talentului; ea face din nimic ceva, pe când, în mai toate împrejurările, imensele resurse ale talentului slujesc doar să-i aline nenorocirea. (Honoré de Balzac)
269. Nimic nu ne ajută mai bine să trăim decât certitudinea de a face fericirea altuia prin moartea noastră. (Honoré de Balzac)
270. Viciul… poate este şi dorinţa de a şti totul. (Honoré de Balzac)
271. Poate că virtutea nu este decât politeţea sufletului. (Honoré de Balzac)
272. Trăsăturile noastre ridicole sunt, în mare parte, provocate de un sentiment frumos, de virtuţi sau de însuşiri duse la extrem. (Honoré de Balzac)
273. Virtuții i se reproşează sever defectele sale, în timp ce ne arătăm plini de indulgență față de calitățile viciului. (Honoré de Balzac)
274. **Furia este o armă pe care o ținem de tăiş (James M. Barrie)**
275. Secretul fericirii nu este să faci ceea ce îți place, ci să-ți placă ceea ce trebuie să faci. (James M. Barrie)
276. Eşecul este calea de minimă rezistență. (James M. Barrie)
277. Viaţa este o îndelungată lecţie de umilinţă. (James M. Barrie)
278. Suntem toţi nişte rataţi sau cel puţin cei mai buni dintre noi. (James M. Barrie)
279. **Îl văd pe fiecare individ din perspectiva unui *înainte-muritor.* (Roland Barthes)**
280. Imaginea fotografică reprezintă un mesaj fără cod. (Roland Barthes)
281. Literatura este întrebare minus răspuns. (Roland Barthes)
282. New York este un oraş de înălţimi geometrice, un deşert încremenit de grilaje şi zăbrele, un infern de abstracţiune verzuie sub un cer întins, o adevărată metropolă din care omul este absent tocmai prin înghesuirea sa. (Roland Barthes)
283. Orice refuz al limbajului seamănă cu o moarte. (Roland Barthes)

284. Simţul tactil e cel mai demistificator dintre toate, spre deosebire de văz, care e cel mai magic. (Roland Barthes)
285. Îndrăgostitul care nu-şi uită uneori condiţia moare încet-încet, prin exces, oboseală şi tensiune a memoriei. (Roland Barthes)
286. Ceea ce limbajul meu ascunde, corpul revelează. (Roland Barthes)
287. Automobilul e un echivalent destul de precis al catedralelor gotice. (Roland Barthes)
288. Din momentul în care este rostită, orice limbă intră în serviciul unei ideologii. (Roland Barthes)
289. Dicţionarul este o maşină de visat. (Roland Barthes)
290. Orice ştiinţă umană nu este altceva decât discurs. (Roland Barthes)
291. Fiind gelos, sufăr de patru ori: de a fi exclus, agresiv nebun şi comun. (Roland Barthes)
292. Ceea ce fotografia reproduce la infinit nu are loc decât o dată. (Roland Barthes)
293. „Te iubesc" nu are nuanţe. Se suprimă astfel explicaţiile, menajamentele, ierarhiile, scrupulele. (Roland Barthes)
294. Femeia începe acolo unde se sfârşeşte istoria. (Roland Barthes)
295. Ceea ce publicul pretinde este nu pasiunea propriu-zisă, ci imaginea ei. (Roland Barthes)
296. Orice istorie se bazează, în ultimă instanţă, pe corpul uman. (Roland Barthes)
297. **Erotismul reprezintă încuviinţarea vieţii chiar şi în moarte (Georges Bataille)**
298. Cred că adevărul are o singură faţă: aceea a unei contradicţii violente. (Georges Bataille)
299. Ceea ce misticismul n-a putut spune, erotismul o spune: Dumnezeu nu e nimic dacă nu e, în toate sensurile, depăşire a lui Dumnezeu; în sensul fiinţei vulgare, în cel al ororii şi al abjecţiei. El îndrăzneşte orice, e oriunde nu-l poţi aştepta: el însuși este un exces. (Georges Bataille)
300. Dacă nimeni nu va reduce la esenţă ceea ce spun, îndepărtând veşmântul şi forma, atunci degeaba scriu. (De aceea, ştiu, efortul meu e fără speranţă: fulgerul care mă orbeşte nu va fi ars alţi ochi decât ai mei). (Georges Bataille)
301. Gândirea însăşi (reflecţia) se împlineşte în noi doar prin exces. Ce altceva e adevărul dacă nu reprezentarea excesului? Iată sensul, iată nebunia acestei cărţi delirante: miza acestei povestiri e însuşi Dumnezeu, în deplinătatea atributelor sale. (Georges Bataille)
302. Literatura este redescoperirea copilăriei. (Georges Bataille)
303. Interdictul elimină violenţa şi mişcările noastre de violenţă (între care cele care răspund impulsului nostru sexual) ce distrug în noi calma rânduială fără de care conştiinţa umană este de neconceput. (Georges Bataille)
304. Crima este un fapt al speciei umane, şi numai al acestei specii; este un aspect secret, impenetrabil şi ascuns. Crima se ascunde şi cele mai înspăimântătoare lucruri sunt acelea pe care nu le putem sesiza. (Georges Bataille)
305. În oroarea faţă de incest ar exista, prin urmare, un element care ne desemnează ca oameni, iar problema care ar decurge de aici ar fi aceea a omului însuşi, în măsura în care aceasta adaugă universului umanitatea. (Georges Bataille)
306. Dacă ţi-e frică de toate câte sunt, citeşte această carte, dar mai întâi ascultă-mă: dacă râzi, înseamnă că ţi-e frică. O carte, crezi tu, e un obiect inert. Se poate. Dar dacă totuşi - cum se întâmplă - nu ştii să citeşti? Ar trebui să te temi...? Eşti singur? Ţi-e frig? Ştii oare în ce măsură omul e "tu însuţi"? Imbecil şi gol? (Georges Bataille)
307. Spun ce mă chinuie acum, în clipa când scriu: oare totul să fie absurd? Sau are sens? Aceste gânduri mă scot din minţi. Mă trezesc dimineaţa - la fel ca milioane de oameni.

Bărbaţi şi femei, copii şi bătrâni - somn risipit pe vecie... Trezirea noastră, a mea şi a acestor milioane, să aibă oare un sens? Un sens ascuns? Fireşte că ascuns. (Georges Bataille)

308. **Dragostea vrea să iasă din sine şi să se confunde cu victima sa, asemeni învingătorului cu învinsul, dar păstrându-şi totuşi privilegiile de cuceritor. (Charles Baudelaire)**
309. Nu poţi omorî timpul fără a insulta eternitatea. (Charles Baudelaire)
310. Mărturia este precum o săgeată trasă dintr-un arc; forţa ei depinde de puterea mâinii care o acţionează. Dar argumentul este precum o săgeată dintr-o arbaletă, care are aceeaşi forţă dacă este acţionată de un copil sau un om mare. (Charles Baudelaire)
311. Amestecul dintre grotesc şi tragic este agreabil pentru spirit, aşa cum sunt disonanţele pentru urechile blazate. (Charles Baudelaire)
312. Numai datorită unei neînţelegeri universale toată lumea este de acord. Pentru că dacă, din nenorocire, oamenii s-ar înţelege între ei, n-ar fi niciodată de acord. (Charles Baudelaire)
313. Poezia şi progresul sunt precum doi oameni ambiţioşi care se urăsc reciproc cu o ură instinctivă, iar când se întâlnesc pe acelaşi drum, unul dintre ei trebuie să cedeze. (Charles Baudelaire)
314. Munca, forţa progresivă şi acumulatoare poartă dobânzi ca şi capitalul, şi în însuşirile ei şi în rezultatele ei. Cine refuză plăcerile pure ale activităţii cinstite nu mai poate simţi decât plăcerile teribile ale viciului. (Charles Baudelaire)
315. Cine nu ştie să fie singur într-o mulţime, nu ştie să-şi populeze solitudinea. (Charles Baudelaire)
316. Cea mai mare artă a diavolului este să ne convingă că nu există. (Charles Baudelaire)
317. Mi se pare inutil şi anost să reprezint ceea ce există, pentru că nimic din ceea ce există nu mă satisface. Natura este urâtă, şi prefer monştrii din închipuirea mea lucrurilor care sunt, indiscutabil, triviale. (Charles Baudelaire)
318. Groaza de singurătate, nevoia de a-ţi uita propria fiinţă în braţele unei femei, este numită de noi, în chip nobil: nevoia de a iubi. (Charles Baudelaire)
319. Nu dispreţui sensibilitatea nimănui, sensibilitatea fiecăruia este propriul său geniu. (Charles Baudelaire)
320. fiecare moment, ne trage în jos conceptul şi percepţia Timpului. Şi există doar două mijloace prin care să scăpăm şi să uităm de acest coşmar: plăcerea şi munca. Plăcerea ne consumă. Munca ne întăreşte. Să alegem. (Charles Baudelaire)
321. Atât moral, cât şi fizic, am avut mereu senzaţia abisului, nu numai abisul somnului, dar şi abisul acţiunii, al visului, al amintirii, al regretului şi al remuşcării, al frumosului, al numărului. Acum mă simt tot timpul ameţit. (Charles Baudelaire)
322. Cel ce priveşte din afară printr-o fereastră deschisă niciodată nu vede atâtea ca acela ce priveşte o fereastră închisă. Nu există obiect mai adânc, mai tainic, mai fecund, mai tenebros, mai orbitor ca o fereastră luminată de o candelă. Ceea ce poate fi văzut la soare e întotdeauna mai puţin interesant decât ce se petrece în dosul unui geam. În această bortă neagră ori luminoasă trăieşte viaţa, visează viaţa, suferă viaţa. (Charles Baudelaire)
323. Există doar trei fiinţe demne de respect: preotul, soldatul, poetul. A şti, a ucide, a crea. (Charles Baudelaire)
324. Ah, Doamne, dă-mi forţa şi curajul de a-mi contempla inima şi trupul fără dezgust. (Charles Baudelaire)

325. Ceea ce gura se deprinde să spună, inima se obişnuieşte să creadă. (Charles Baudelaire)
326. Fericirea o face pe femeie frumoasă şi dragostea o face fericită. Iubirea este adevăratul fard al femeii. (Charles Baudelaire)
327. A demonstra că am dreptate presupune că s-ar putea să mă înşel. (Charles Baudelaire)
328. Puţini oameni îşi dau seama cât farmec şi câtă vrajă adaugă bunătatea, forţei. (Charles Baudelaire)
329. Ce e dragostea? Nevoia de a ieşi din tine însuţi. (Charles Baudelaire)
330. Faţă de un geniu, publicul este un orologiu care rămâne în urmă. (Charles Baudelaire)
331. Este regretabil faptul că, între Drepturile Omului, dreptul de a se contrazice pe sine a fost uitat. (Charles Baudelaire)
332. Frumosul este alcătuit dintr-un element etern, invariabil, a cărui cantitate este însă foarte greu de determinat şi dintr-un element relativ, circumstanţial, sau mai bine zis din mai multe elemente: epoca, moda, morala, dragostea. (Charles Baudelaire)
333. Pictorii au uitat peisajul marilor oraşe, adică colecţia de măreţii şi frumuseţi rezultând din importante aglomerări de oameni şi de monumente, farmecul profund şi complicat al unei capitale în vârstă, îmbătrânite în gloria și în frământările vieții. (Charles Baudelaire)
334. Dumnezeu este singura fiinţă care, pentru a guverna universul, nu are nici măcar nevoie să existe. (Charles Baudelaire)
335. Mijlocul de a fi original: sinceritate absolută. (Charles Baudelaire)
336. Fericirea este alcătuită dintr-un şir de plăceri mărunte. (Charles Baudelaire)
337. Fii întotdeauna un poet, chiar şi în proză. (Charles Baudelaire)
338. Sunt obligat să cred în diavol, din moment ce îl simt în mine. (Charles Baudelaire)
339. A fi un mare om şi un sfânt pentru tine însuţi, iată unicul lucru important. (Charles Baudelaire)
340. **În secolul XX a avut loc furtul perfect: a fost furată realitatea. (Jean Baudrillard)**
341. În inima pornografiei este sexualitatea bântuită de propria ei dispariție. (Jean Baudrillard)
342. Ficțiunea nu este imaginație. Este ceea ce anticipează imaginația prin faptul că îi dă forma realității. (Jean Baudrillard)
343. Americanii nu au personalitate, nu au decât o dantură frumoasă. (Jean Baudrillard)
344. Trăim într-o lume în care cea mai mare provocare este ignorarea realității și în același timp mascarea acesteia. (Jean Baudrillard)
345. Cetăţenii sunt sondaţi atât de des, încât şi-au pierdut orice opinie. (Jean Baudrillard)
346. Nu există afrodiziac mai mare decât inocența. (Jean Baudrillard)
347. Genialitatea este copilărie regăsită. (Jean Baudrillard)
348. Istoria Americii se reduce la albumul de familie. (Jean Baudrillard)
349. Democrația este menopauza societății occidentale, marele climacteriu al corpului social. (Jean Baudrillard)
350. **Raportul dintre absolut şi om îl angajează pe acesta într-o mimică. Omul e un mim al absolutului. (Jean Beaufret)**
351. Morala plăcerii face din om o fiinţă de întâlnire, sortită fortuitului. (Jean Beaufret)
352. **Nu te naşti femeie: devii. (Simone de Beauvoir)**
353. Temeiul oricărei morale e respectarea libertății celuilalt. (Simone de Beauvoir)
354. **Telefonul nu ne apropie, ci confirmă distanţele.** (Simone de Beauvoir)
355. Muzica şi poezia sunt o rugăciune. (Simone de Beauvoir)
356. Trebuie să te schimbi ca să poţi rămâne mereu acelaşi. (Simone de Beauvoir)

357. Sclavul care se supune a ales să se supună. (Simone de Beauvoir)
358. Rol dificil, dar frumos: femeia care suportă cu eleganță o despărțire. (Simone de Beauvoir)
359. Fericirea: motivare pe care viaţa şi-o dă ei însăşi. (Simone de Beauvoir)
360. Ce folos să locuim sub acelaşi acoperiş când lumea este proprietatea noastră comună? (Simone de Beauvoir)
361. E necesar ca bucuria de-a exista să se afirme în fiecare, în fiece clipă. (Simone de Beauvoir)
362. Suntem cu toții nişte unelte în mâinile lui Dumnezeu. (Simone de Beauvoir)
363. Nu mi se pare a fi un miracol mai mare decât a te naşte şi a muri. (Simone de Beauvoir)
364. Mare noroc că eşti scriitor: cărțile rămân. Glasul nostru, al celorlalți, se pierde repede. (Simone de Beauvoir)
365. Nu putem aştepta ca viitorul să dea un sens actelor noastre; altfel, orice acțiune ar fi imposibilă. (Simone de Beauvoir)
366. Voi rămâne credincioasă mie însămi; nu mă voi părăsi. (Simone de Beauvoir)
367. Nu există decât un singur bine, acela de a făptui după cum îți dictează conştiința. (Simone de Beauvoir)
368. Viaţa este un lac întins în care lumea se reflectă în pure imagini încremenite. (Simone de Beauvoir)
369. Iată ce caracterizează în chip fundamental femeia: ea este Celălalt în inima unei totalități ai cărei doi termeni sunt necesari unul celuilalt. (Simone de Beauvoir)
370. Omul poartă răspunderea unei lumi ce nu e opera cuiva din afară, ci a lui însuşi, şi în care se înscriu deopotrivă înfrângerile ca şi victoriile sale. (Simone de Beauvoir)
371. Arta este o încercare de a integra răul. (Simone de Beauvoir)
372. Femeia... este prada bărbatului, este pierzania sa, este tot ceea ce el nu este şi vrea să aibă, negarea sa şi rațiunea sa de a fi. (Simone de Beauvoir)
373. Asta înseamnă moartea... Dacă cel puțin am lăsa în văzduh o amprentă în care vântul să se năpustească vuind; dar nu; nici o cută, nici o fisură. (Simone de Beauvoir)
374. Ceea ce descriem noi drept un paradis este clipa în care visurile pe care le făurim azi vor fi realizate. (Simone de Beauvoir)
375. Ah! dacă cel puțin în mine ar fi fost două femei, una care vorbeşte şi cealaltă care ascultă, una care trăieşte şi cealaltă care priveşte, cât de bine aş fi ştiut să mă iubesc! (Simone de Beauvoir)
376. În cazul femeii asistăm, încă de la început, la un conflict între existența sa autonomă şi cerința de a fi altceva; este învățată că, pentru a plăcea, trebuie să caute să placă, trebuie să se transforme în obiect, să renunțe la autonomia ei. Este tratată ca o păpuşă vie şi i se refuză libertatea; astfel se conturează un cerc vicios; deoarece, cu cât îşi va exersa mai puțin libertatea pentru a înțelege, cu atât va găsi în ea mai puține resurse, cu atât mai puțin va îndrăzni să se afirme ca subiect; dacă ar fi încurajată, ar putea manifesta aceeaşi vie exuberanță, aceeaşi curiozitate, acelaşi spirit de inițiativă, aceeaşi îndrăzneală ca şi băiatul. Aceasta se întâmplă adesea când unei fetițe i se dă o creştere virilă; este crutată atunci de multe probleme. (Simone de Beauvoir)
377. **Nu pot continua, aşa că voi continua. (Samuel Beckett)**
378. Omul cu memorie bună nu-şi aminteşte nimic fiindcă nu uită nimic. (Samuel Beckett)
379. Cuvintele sunt toată zestrea noastră. (Samuel Beckett)

380. Ecuaţia proustiană nu-i niciodată simplă. Termenul necunoscut îşi alege arsenalul dintr-o multitudine de valori, rămânând cu adevărat de necunoscut. (Samuel Beckett)
381. Cel mai mare păcat este păcatul de a te fi născut. (Samuel Beckett)
382. Când femeile nu mai ştiu ce să facă, se dezbracă. Şi acest lucru e probabil singurul lucru bun pe care îl pot face. (Samuel Beckett)
383. Să meditezi, înseamnă să asculţi cu mai multă intensitate. (Samuel Beckett)
384. Somnul e un fel de protecţie, oricât de paradoxal ar părea acest lucru. (Samuel Beckett)
385. La început a fost calamburul. (Samuel Beckett)
386. Soarele strălucea, neavând alternativă, asupra a nimic nou. (Samuel Beckett)
387. Obişnuinţa este o mare surdină. (Samuel Beckett)
388. Trebuie să exprim tot ce am în suflet; acesta este motivul pentru care compun. (Ludwig van Beethoven)
389. Nu recunosc alt semn al superiorităţii decât bunătatea. (Ludwig van Beethoven)
390. Muzica este graiul sufletului. Ea stârneşte în noi, nu instinctele, ci gândurile cele mai profunde. **(Ludwig van Beethoven)**
391. A cânta o notă greşit este un lucru banal, dar a cânta fără pasiune este de neiertat. (Ludwig van Beethoven)
392. Muzica este o revelaţie mai înaltă decât toată înţelepciunea şi filosofia. (Ludwig van Beethoven)
393. Am în suflet atâtea lucruri. Sunt momente când simt că vorbele nu spun nimic. (Ludwig van Beethoven)
394. Muzica este mediatorul între viaţa spirituală şi cea corporală. (Ludwig van Beethoven)
395. Mi se pare imposibil să părăsim această existenţă înainte de a fi săvârşit tot ce simţim că trebuie să înfăptuim. (Ludwig van Beethoven)
396. Nu există o misiune mai grea decât să te apropii de îndumnezeire mai mult decât alţi oameni şi să răspândeşti razele divine în mijlocul umanităţii. (Ludwig van Beethoven)
397. Omul e mai puternic decât destinul şi îl poate învinge. (Ludwig van Beethoven)
398. Mă credeţi că mă gândesc la o vioară sacră când Spiritul îmi vorbeşte, şi că eu scriu ceea ce el îmi dictează? (Ludwig van Beethoven)
399. Nu cunosc alte mărci de superioritate decât bunătatea. (Ludwig van Beethoven)
400. Ceea ce contează în efort e mai degrabă acţiunea decât rezultatul. (Ludwig van Beethoven)
401. Doar arta şi ştiinţa înalţă sufletul pe culmi divine. (Ludwig van Beethoven)
402. **O bună parte din inteligenţă poate fi investită în ignoranţă, atunci când nevoia de iluzie este profundă.** (**Saul Bellow**)
403. Într-o epocă nebună, a se crede neatins de nebunie este o formă de nebunie. (Saul Bellow)
404. Nu trebuie să uităm cât de repede devin truisme viziunile geniilor. (Saul Bellow)
405. Tindem să credem azi că intensitatea pasiunii este cumva perversă. (Saul Bellow)
406. Cu cât mai mult sunt mai slabi indivizii, cu atât dorinţa lor de a se încadra într-o colectivitate este mai mare. (Saul Bellow)
407. **Bărbatul se gândeşte pe sine fără femeie. Femeia nu se gândeşte pe sine fără bărbat. (Julien Benda)**
408. Pacea, dacă ea există vreodată, nu se va baza pe teama de război, ci pe dragostea faţă de buna înţelegere. (Julien Benda)
409. Nu îi pretindem unui creştin să nu încalce normele creştine; îi cerem ca, dacă le încalcă, să fie conştient de acest lucru. (Julien Benda)

410. Creatorul care acceptă anonimatul e un obiect contra naturii. (Julien Benda)
411. E destul să deschidem un manual de literatura greacă sau latină pentru a constata că epocile literare de apogeu durează cam cincizeci de ani, în timp ce epocile decadente durează şase sute de ani. (Julien Benda)
412. **Singura modalitate de a cunoaşte o persoană este s-o iubeşti iremediabil. (Walter Benjamin)**
413. Opera este masca mortuară a concepţiei. (Walter Benjamin)
414. Despărţirea pune stăpânire pe acea persoană care dispare ca un pigment, şi o scaldă într-o uşoară strălucire. (Walter Benjamin)
415. Fiecare epocă visează la cea care urmează. (Walter Benjamin)
416. Speranţa ne-a fost dăruită tocmai datorită celor fără speranţă. (Walter Benjamin)
417. Pentru a cunoaşte întreaga melancolie a unui oraş, ar fi necesar să-ţi fi petrecut copilăria în el. (Walter Benjamin)
418. Umanitatea a devenit destul de înstrăinată de ea însăşi pentru a reuşi să-şi trăiască propria distrugere ca pe o voluptate estetică primordială. (Walter Benjamin)
419. Să convingi e neconvingător. (Walter Benjamin)
420. **Este cu neputinţă în viaţă să ştii tot, să ai tot, să iubeşti pe toată lumea şi să fii pe placul tuturor. (Nina Berberova)**
421. Nu există talent fără ambiţie. (Nina Berberova)
422. **Acolo unde Dumnezeu e absent, nici omul nu există. (Nikolai Berdiaev)**
423. Libertatea nu este un drept, ci o obligaţie. (Nikolai Berdiaev)
424. Viaţa spiritului este tainică. (Nikolai Berdiaev)
425. Adevărul este triumful Spiritului. (Nikolai Berdiaev)
426. Tradiţia este o comuniune cu misterul istoriei. (Nikolai Berdiaev)
427. Adevărul nu e un dat obiectiv, e o cucerire creatoare, o descoperire a spiritului creator şi nu o cunoaştere reflectată a obiectului, a existenţei obiectivate. (Nikolai Berdiaev)
428. Moartea este cel mai semnificativ şi mai profund eveniment al vieţii. (Nikolai Berdiaev)
429. Păcatul nu constă în nesupunerea la poruncile divine, ci în servilitate, în pierderea libertăţii, în supunerea faţă de o lume inferioară, altfel spus, în ruperea alianţei teandrice. (Nikolai Berdiaev)
430. „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa”. Ce înseamnă aceste cuvinte? Ele vor să spună că adevărul nu are un caracter intelectual, exclusiv gnoseologic, că trebuie să-l înţelegem integral: el e existenţial. (Nikolai Berdiaev)
431. Un astronom şi fizician remarcabil cum este Eddington nu se teme să facă următoarea mărturisire cu privire(Nikolai Berdiaev) la rezultatele ştiinţei: „... Ceva necunoscut care realizează ceva care ne scapă.”.
432. În ce mă priveşte, întotdeauna am perceput viaţa religioasă drept creaţie, nu ca educaţie şi nici ca proces judiciar. Renaşterea creştină nu se va putea săvârşi decât printr-un sentiment de tinereţe şi creaţie. Venirea la Dumnezeu, întoarcerea la creştinism, nu înseamnă conservare, ci o revoluţie spirituală. (Nikolai Berdiaev)
433. Omul e o fiinţă ce se caracterizează prin apartenenţa la două lumi, o fiinţă ce nu poate fi cuprinsă în întregime în lumea naturală a necesităţii, transcendându-se ca fiinţă empiric dată şi manifestând o libertate care nu poate fi dedusă din această lume. (Nikolai Berdiaev)
434. Omul este o fiinţă contradictorie care poate simţi absenţa obiectului iubit într-un mod mai intens şi mai viu decât prezenţa sa. Teologia negativă ne învaţă despre un Dumnezeu

căruia nu-i percepem prezenţa imanentă, deşi ea rezidă în profunzimile noastre. (Nikolai Berdiaev)

435. Omul nu este doar o fiinţă finită, cum vrea să afirme gândirea contemporană, ci şi o fiinţă infinită; el este infinitul sub o formă finită, sinteza finitului şi a infinitului. Insatisfacţia omului în faţa finitului, aspiraţia sa către infinit sunt manifestări ale divinului în om, sunt mărturia omului în ceea ce priveşte existenţa lui Dumnezeu şi nu doar a lumii. (Nikolai Berdiaev)

436. Dumnezeu nu determină absolut nimic. Cuvântul conform căruia El este Creatorul universal cuprinde un element infinit mai încărcat de mister decât expresia unui raport de determinare. În raport cu Universul, Dumnezeu este libertatea şi nu necesitatea şi determinarea... Într-un anume sens, el deţine mai puţine puteri decât un jandarm, un simplu soldat sau un bancher. (Nikolai Berdiaev)

437. Omul este tragic datorită naturii sale ambivalente, care îl face să aparţină celor două universuri şi să nu se mulţumească doar cu unul din ele. În spatele omului natural (şi includ sub această denumire omul social) se ascunde un altul, pe care îl voi numi transcendental. Acest om transcendental este omul interior, a cărui existenţă se situează în afara obiectivării. Lui îi aparţine tot ceea ce, în fiinţă, n-a fost aruncat la periferie, tot ceea ce nu este alienat sau determinat în exterior; tot ceea ce este, în el, un simptom al apartenenţei sale la împărăţia libertăţii. E inexact şi convenţional să numim aceasta natura omului, chiar adăugând epitetul corectiv „superioară”, căci libertatea nu este „natura”, spiritul nu este natura, e o realitate de o altă specie... Omul transcendental se situează în afara distincţiei subiect-obiect. (Nikolai Berdiaev)

438. **Nu există comic în afara a ceea ce este cu adevărat omenesc. Un peisaj poate fi frumos, graţios, sublim, insignifiant sau urât; dar nu va fi niciodată rizibil. (Henri Bergson)**

439. Un suflet unit în sine asemenea unei întinderi liniştite de apă. (Henri Bergson)

440. Viaţa este creare continuă de o imprevizibilă noutate. (Henri Bergson)

441. Rigidul, lucrul gata făcut, mecanicul, prin opoziţie faţă de ceea ce este suplu, în continuă schimbare, viu, distracţia în opoziţie cu atenţia, în sfârşit, automatismul în opoziţie cu activitatea liberă, iată, într-un cuvânt, ceea ce râsul subliniază şi ar vrea să corijeze. (Henri Bergson)

442. Memoria este facultatea ce se exercită prin intermitenţă, când vrea şi când poate. (Henri Bergson)

443. Funcţia comicului: corecţie şi înmlădiere pentru rigiditatea obişnuinţelor. (Henri Bergson)

444. Ochii văd numai ceea ce mintea este pregătită să înţeleagă. (Henri Bergson)

445. Natura producând speţa umană de-a lungul cursului evoluţiei, a voit-o sociabilă, precum a voit societăţile de furnici şi de albine, însă structura morală originară şi fundamentală a omului este făcută pentru societăţi simple şi închise. (Henri Bergson)

446. Dacă spusa vreunui mare mistic sau a unuia dintre imitatorii lui îşi află un ecou în unul dintre noi, nu înseamnă oare că există şi în noi un mistic ce somnolează aşteptând doar ocazia pentru a se deştepta. (Henri Bergson)

447. Ideea este o modalitate de oprire a gândirii. (Henri Bergson)

448. A alege, deci a exclude. (Henri Bergson)

449. Obedienţa în faţa îndatoririlor e o rezistenţă la imperativele eului. (Henri Bergson)

450. Politeţea este graţia spiritului. (Henri Bergson)

451. Să prevezi înseamnă să proiectezi în viitor ceea ce ai întrevăzut în trecut. (Henri Bergson)
452. Orice acțiune este o impietate la adresa viitorului. (Henri Bergson)
453. Să știi înseamnă să prevezi pentru a acționa. (Henri Bergson)
454. Viitorul umanității rămâne nedeterminat tocmai pentru că depinde de ea. (Henri Bergson)
455. Arta scriitorului constă în a ne face să uităm că folosește cuvinte. (Henri Bergson)
456. Râsul pedepsește anumite defecte, tot așa cum maladia pedepsește anumite defecte. (Henri Bergson)
457. Inteligența se caracterizează printr-o incomprehensiune naturală a vieții. (Henri Bergson)
458. Inteligența nu se reprezintă pe sine în mod clar decât în ceea ce este discontinuu. (Henri Bergson)
459. Orice adevăr e o cale trasată direct prin inima realității. (Henri Bergson)
460. Dezordinea e o ordine pe care nu o căutăm. (Henri Bergson)
461. Nu putem să exprimăm în întregime tot ceea ce sufletul nostru resimte: gândirea nu poate fi măsurată prin limbaj. (Henri Bergson)
462. Prin actualizare, trecutul tinde să-și caute influența pierdută. (Henri Bergson)
463. Corpul, orientat mereu spre acțiune, are drept funcție esențială să limiteze, în vederea acțiunii, viața spiritului. (Henri Bergson)
464. Inteligența, în ceea ce are ea înnăscut, presupune cunoașterea unei forme, în timp ce instinctul presupune cunoașterea unei materii. (Henri Bergson)
465. Morala Evangheliei este în mod esențial o morală a sufletului deschis. (Henri Bergson)
466. Conștiința este o trăsătură de unire între ceea ce a fost și ceea ce va fi, între trecut și viitor. (Henri Bergson)
467. Ce suntem, ce este caracterul nostru, dacă nu condensarea istoriei pe care am trăit-o, de la naștere până acum. (Henri Bergson)
468. Invenția este progresul unei gândiri care se schimbă pe măsură ce prinde corp. E un proces vital, asemănător maturizării unei idei. (Henri Bergson)
469. **Mâna este aceea care învață ochiul să vadă. (George Berkeley)**
470. A exista înseamnă a percepe. (George Berkeley)
471. Adevărul este pe buzele multora, dar e jocul câtorva. (George Berkeley)
472. Iadul înseamnă să nu mai iubești niciodată. (Georges Bernanos)
473. Nu oricui i se întâmplă orice. (Georges Bernanos)
474. Lucrurile mărunte par să nu însemne mare lucru, dar ele ne liniștesc. (Georges Bernanos)
475. Cel care caută adevărul ființei umane, are parte de suferința acesteia. (Georges Bernanos)
476. Ceea ce vocea ascunde, privirea livrează. (Georges Bernanos)
477. Nu există adevăruri mediocre. (Georges Bernanos)
478. E greu să te disprețuiești fără să ofensezi dumnezeirea care adastă în noi. (Georges Bernanos)
479. Viitorul e ceva care se depășește pe sine. Nu suportăm viitorul, îl făurim. (Georges Bernanos)
480. E mult mai ușor decât se crede să te urăști. Dificil e să uiți de tine. (Georges Bernanos)
481. **Din cele două tipuri de nebunie temporară, una duce la sinucidere, cealaltă la căsătorie. (Ambrose Bierce)**
482. Avocat. Cineva calificat în ocolirea legii. (Ambrose Bierce)
483. Aristocrați. Indivizi care poartă pălării de fetru și cămăși curate - vinovați de educație și suspectați de conturi bancare. (Ambrose Bierce)

484. Speranţă. Dorinţă şi aşteptare înfăşurate în una. (Ambrose Bierce)
485. Amabilitate. O scurtă prefaţă la zece volume de pretenţii. (Ambrose Bierce)
486. Tun. Un instrument întrebuinţat pentru rectificarea graniţelor naţionale. (Ambrose Bierce)
487. Plagiat. O coincidenţă literară compusă dintr-o întâietate compromiţătoare şi o urmare onorabilă. (Ambrose Bierce)
488. Homeopat. Umoristul profesiei medicale. (Ambrose Bierce)
489. Muncă. Un proces prin care A măreşte proprietatea lui B. (Ambrose Bierce)
490. Confort. Stare de spirit dată de contemplarea dificultăţilor unui vecin. (Ambrose Bierce)
491. Teologia este un lucru de o completă iraţionalitate, un edificiu din prezumţii şi vise, o suprastructură fără infrastructură. (Ambrose Bierce)
492. Imigrant. O persoană nelămurită, care crede că o ţară este mai bună decât alta. (Ambrose Bierce)
493. Politeţe. Cea mai acceptabilă formă de ipocrizie. (Ambrose Bierce)
494. Sfat. Căutarea aprobării altcuiva pentru un demers deja hotărât. (Ambrose Bierce)
495. Oportunitate. O ocazie favorabilă de a te alege cu o dezamăgire. (Ambrose Bierce)
496. Epitaf. O inscripţie pe un mormânt, care arată că virtuţile obţinute prin moarte au un efect retroactiv. (Ambrose Bierce)
497. Prezent. Acea parte a eternităţii care desparte domeniul dezamăgirii de teritoriul speranţei. (Ambrose Bierce)
498. Filozofie. O rută din mai multe drumuri, care conduce de nicăieri spre nimic. (Ambrose Bierce)
499. Abstinent. O persoană lipsită de voinţă care cedează uşor ispitei de a-şi refuza o plăcere. (Ambrose Bierce)
500. Logică. Arta de a gândi şi de a raţiona în strictă concordanţă cu limitările şi incapacităţile lipsei de înţelegere tipic omeneşti. (Ambrose Bierce)
501. Diagnostic. Prognosticul unui medic despre boală în funcţie de pulsul şi buzunarul pacientului. (Ambrose Bierce)
502. Avar. Care doreşte în mod nejustificat să păstreze ceea ce multe persoane merituoase vor să obţină. (Ambrose Bierce)
503. Viaţă. O saramură spirituală care fereşte trupul de descompunere. Trăim cu teama zilnică a pierderii ei; totuşi, când este pierdută, nu îi simţim lipsa. (Ambrose Bierce)
504. Cunoscător. Un specialist care ştie totul despre ceva şi nimic despre orice altceva. (Ambrose Bierce)
505. Dragoste. O nebunie temporară vindecabilă prin căsătorie sau prin îndepărtarea pacientului de influenţele care au provocat tulburarea.
506. Tulburări de stradă. Spectacol popular dat pentru armată de trecători inocenţi. (Ambrose Bierce)
507. Nebun. Afectat de un grad înalt de independenţă intelectuală; în contradicţie cu majoritatea; pe scurt, neobişnuit. Este demn de menţionat că oamenii sunt declaraţi nebuni de oficiali care nu au nici o dovadă că ei înşişi sunt zdraveni. (Ambrose Bierce)
508. Lexicograf. Un individ dăunător care, sub pretextul înregistrării unui anumit stadiu în dezvoltarea limbii, face tot ce poate pentru a-i opri creşterea, pentru a-i înţepeni flexibilitatea şi pentru a-i mecaniza metodele. (Ambrose Bierce)

509. Optimism. Doctrina, ori credinţa, că totul este frumos, chiar şi ce e urât, că totul este bun, în special ce e rău, şi totul este corect că este greşit. Este ereditară, dar din fericire nu e contagioasă. (Ambrose Bierce)
510. Cunoscut. Un individ pe care îl ştim suficient de bine pentru a împrumuta de la el, dar nu suficient de bine pentru a-i împrumuta. (Ambrose Bierce)
511. Panteism. Doctrina că totul este Dumnezeu, spre deosebire de doctrina că Dumnezeu este totul. (Ambrose Bierce)
512. Istorie. Un bilanţ în cea mai mare parte fals, de evenimente în cea mai mare parte neimportante, care sunt cauzate de conducători în cea mai mare parte ticăloşi şi soldaţi în cea mai mare parte proşti. (Ambrose Bierce)
513. **Limba maternă a pasiunilor n-are sintaxă. (Lucian Blaga)**
514. Ea cântă şi eu ascult. Pe buzele ei calde mi se naşte sufletul. (Lucian Blaga)
515. De câte ori aud vreun om de ştiinţă pronunţând cuvântul «metodă», am impresia că văd un şarpe care a înghiţit penibil un corp mai mare decât el. (Lucian Blaga)
516. Unora le place numai ce înțeleg, alții pot înțelege numai ce le place. (Lucian Blaga)
517. Vieții nu i-am rămas dator nici un gând, dar i-am rămas dator viața toată. (Lucian Blaga)
518. Cercul este aureola centrului. (Lucian Blaga)
519. Ce este cuvântul, orice cuvânt. Nimic decât o rană a tăcerii. (Lucian Blaga)
520. Unele spirite foarte adânci sunt atât de clare încât apar, ca fundul unui lac limpede, mai puţin adânci decât sunt…(Lucian Blaga)
521. Valul este dorul mării de a săruta ţărmul. (Lucian Blaga)
522. Paradoxul - strigătul imposibil pe care îl scoate inefabilul când îl împingi până la paroxism. (Lucian Blaga)
523. Lacul oglindeşte stelele pentru că vrea să fie cer. (Lucian Blaga)
524. Umbra. Umbra este o punte pe care lumina ne-o dăruieşte ca să trecem cândva peste ea în ultima noapte. (Lucian Blaga)
525. Melancolia este o reducție la zero a capacității noastre înnăscute de a ne autoiluziona. (Lucian Blaga)
526. Opreşte trecerea! Ştiu că unde nu e moarte, nu e nici iubire - şi totuşi, Te rog: Opreşte, Doamne, ceasornicul cu care ne măsori destrămarea. (Lucian Blaga)
527. Copilăria este inima tuturor vârstelor. (Lucian Blaga)
528. Sunt adevăruri aşa de puţin bătătoare la ochi, încât descoperirea lor este aproape o creație. (Lucian Blaga)
529. Matematicianul este îmblânzitorul ce a domesticit infinitul. (Lucian Blaga)
530. Când vrei să vezi foarte clar un lucru, nu-l lumina prea tare, nu-i lua de pe faţă toate umbrele. (Lucian Blaga)
531. Înainte de a mă naşte am fost o veşnicie întreagă nimic. De ce mă tem acum de aceeaşi neexistenţă cu care am avut o veşnicie întreagă prilejul de a mă obişnui şi în care am fost deja? Nu înțeleg. (Lucian Blaga)
532. Cine crede-n zbor e stăpân peste zare. (Lucian Blaga)
533. Filosofia iederei - Numai târându-te te poți înălța. (Lucian Blaga)
534. Cei mai mulți oameni își sunt atât de străini, încât ar trebui să vorbească la persoana a treia despre ei înșiși, cam aşa cum vorbesc copiii. (Lucian Blaga)
535. Tehnica reprezintă fantezia realității. (Lucian Blaga)
536. Realitatea e ruina unui basm. (Lucian Blaga)

537. Inconştientul este partea genială din fiecare muritor…(Lucian Blaga)
538. O fată frumoasă e o fereastră prin care privim în paradis. (Lucian Blaga)
539. Sunt lucruri care nu pot fi înţelese decât vag. Şi ar trebui să ne mulţumim cu atât, din nefericire însă noi încercăm să le înţelegem mai precis şi, ca urmare, ne trezim că nu le mai înţelegem deloc…(Lucian Blaga)
540. Datoria noastră în faţa unui adevărat mister nu e să-l lămurim, ci să-l adâncim aşa mult încât să-l prefacem într-un mister şi mai mare. (Lucian Blaga)
541. Logica suferă de un mare viciu logic: ea crede că însăşi realitatea e de natură logică. Dacă întâlneşte ceva ce nu se poate înţelege în chip logic, ea va susţine că acest ceva nu există, ci e numai aparenţă…(Lucian Blaga)
542. Adversarul care îţi este o obsesie a devenit o parte din tine. (Lucian Blaga)
543. Rănile. Mai calde decât fiinţa noastră - sunt totdeauna rănile. (Lucian Blaga)
544. Limba este întâiul mare poem al unui popor. (Lucian Blaga)
545. Poţi adânci aşa de mult o problemă, încât să faci imposibilă rezolvarea ei…(Lucian Blaga)
546. Viaţa ne învaţă să cultivăm uitarea, ca o măsură de consolare a fiinţei. (Lucian Blaga)
547. Încrucişare a două priviri. Încrucişarea a două priviri, o clipă de tăcere între doi oameni, un simplu cuvânt care nu ajunge până la urechile celuilalt, pot să fie un strop de istorie universală. (Lucian Blaga)
548. De unde-şi are raiul lumina? Ştiu: îl luminează iadul cu flăcările lui! (Lucian Blaga)
549. Într-un cuvânt răsună nu numai sensul său, răsună în el întregul univers, precum într-o scoică marea. (Lucian Blaga)
550. Aforismul. Când formulezi un aforism, trebuie să-l aduci în situaţia de a refuza orice adaos. Un aforism trebuie să fie ceva canonic încheiat, ca Biblia. (Lucian Blaga)
551. Absolutul este punctul indiferent al tuturor polurilor, dincolo de existență și inexistență, dincolo de real şi ireal. (Lucian Blaga)
552. O boală învinsă este orice carte. (Lucian Blaga)
553. Prin însăși natura sa aforismul ezită între formulă și aluzie. (Lucian Blaga)
554. Aforismul are aer de evidenţă numai când exprimă o ipoteză a inimii. (Lucian Blaga)
555. Filozofia e „bemolul” vieţii: toate tonurile sufletești le adânceşte cu o jumătate de ton. (Lucian Blaga)
556. Totul se pare că are greutate, chiar şi lumina. Numai farmecul femeii iubite este imponderabil. (Lucian Blaga)
557. A nu trăi în zadar. A nu trăi în zadar înseamnă a şti să dai vieţii pământeşti aspectul unei captivităţi cereşti. (Lucian Blaga)
558. Un lucru îl putem vedea clar şi plastic numai dacă are umbre şi penumbre: moartea este umbra care dă plasticitate vieţii. (Lucian Blaga)
559. Cea mai copleşitoare forţă majoră sub presiunea căreia suntem uneori constrânşi să lucrăm este propria noastră conştiinţă. (Lucian Blaga)
560. Suferinţele noastre îşi pun pecetea pe bucuriile noastre, dar nu şi invers. De aici subtonul de melancolie al întregii noastre vieţi. (Lucian Blaga)
561. Dumnezeu a făcut lumea fără nici un scop precis, numai din şi pentru bucuria de a face - şi cu singura grijă ca nimic din ceea ce face să nu-i fie asemenea. (Lucian Blaga)
562. fost cândva un copil-minune. El se găseşte cel mai adesea într-un permanent minorat în raportul cu sine însuşi şi îşi este propriul său tată decedat. (Lucian Blaga)

563. Tocmai mişcarea cea mare, ce-o facem, mişcarea dimpreună cu pământul în spaţiul cosmic, n-o simţim. Tot astfel nu simţim nici ce se întâmplă cu noi din punct de vedere metafizic, care-i rolul nostru în tragedia sau comedia cosmică. (Lucian Blaga)
564. Există în inconştient o magmă rămasă încă neghicită, o magmă de atitudini şi de moduri de a reacţiona după o logică, alta dar nu mai puţin tare decât a conştienţei, un ritm interior, consolidat într-un fel de tainic simţământ al destinului, un apetit primar pentru forme, o efervescenţă a închipuirii dătătoare de sens, un mănunchi de iniţiative de o putere spărgătoare de stăvili... Toate aceste atitudini, orizonturi, accente, iniţiative, răzbat în pofida presiunii ce-o exercită conştiinţa asupra lor, ca de sub humă, în lumina de deasupra. (Lucian Blaga)
565. Categoriile abisale, stilistice, îşi pun pecetea pe ceva, mai înainte ca ele să joace un rol în cunoaşterea umană, sau indiferent dacă vor juca vreodată acest rol. Categoriile stilistice determină lumea plăsmuirilor umane în calitatea lor de plăsmuiri. Categoriile celelalte, gnoseologice, determină lumea „dată" ca obiect de „cunoaştere". Categoriile acestea, ale receptivităţii cognitive, pot să fie, ce e drept, şi ele, rezultatul unor funcţii inconştiente, dar numai în sens liminal „inconştiente"; în plenitudinea lor actualizată ele aparţin însă conştienţei. Categoriile spontaneităţii sunt, dimpotrivă, factori inconştienţi într-un sens mai pozitiv şi mult mai profund. (Lucian Blaga)
566. **Bucuriile zămislesc; durerea aduce pe lume. (William Blake)**
567. Trebuie să creez un sistem – altfel voi fi înrobit de cel al altui om. (William Blake)
568. Nicio pasăre nu are zbor prea înalt, dacă nu zboară cu aripi proprii. (William Blake)
569. Cisterna conţine; fântâna revarsă din adâncul ei preaplinul. (William Blake)
570. Un prost nu vede acelaşi copac cu cel zărit de un înţelept. (William Blake)
571. **Ce este o călătorie dacă nu o încercare de a vedea cum, în alte condiţii, sufletul nostru rămâne acelaşi. (Ana Blandiana)**
572. Lumea pe care am văzut-o eu este, sunt sigură, mai frumoasă decât adevărata lume. (Ana Blandiana)
573. Poezia nu este o succesiune de experienţe, ci o succesiune de viziuni. (Ana Blandiana)
574. Este curios cum lucrurilor grave le place să se deghizeze în haine frivole pentru a nu fi luate în seamă. (Ana Blandiana)
575. În viaţa mea, verbul a citi a fost mult mai important decât verbul a trăi, atât de important, încât - folosind un foarte mic artificiu poetic - mărturisesc că n-aş putea să mă imaginez trăind fără a citi, dar nu mi-ar fi deloc greu să mă închipui citind şi după moarte. (Ana Blandiana)
576. Oraşele nu seamănă între ele nu pentru că sunt aşezate diferit geografic, nu pentru că parcurile şi clădirile lor urmează stiluri diferite sau pentru că istoria lor a fost de fiecare dată alta - toate acestea nu sunt decât consecinţe neglijabile sau neînsemnate premise: oraşele nu seamănă între ele pentru că au, fiecare, un alt suflet, inefabil, care nu poate fi comparat. (Ana Blandiana)
577. Între pasiune şi suferinţă asemănarea este atât de mare încât, de-a lungul timpului, oamenii au ajuns să le confunde şi să le boteze cu acelaşi cuvânt: patimă, a pătimi. O ironie filologică. (Ana Blandiana)
578. A fi pentru a privi – iată o fascinantă terapeutică, iată o soluţie. (Ana Blandiana)
579. **Nu se ştie cine dă şi cine primeşte. (Leon Bloy)**
580. Nu suferim decât fiind depărtaţi de Dumnezeu, dar suferinţa aceasta ne apropie de Dumnezeu. Se poate astfel spune că Dumnezeu este în acelaşi timp Fericirea pierdută, căinţa, şi Suferinţa, deoarece întoarcem spatele Fericirii. El e Dumnezeul răstignit până la împlinirea veacurilor. Totul aşadar stă sub semnul căderii, care-l preschimbă pe om în fiinţă a remuşcării, a surghiunului, a durerii iar pe Dumnezeu însuşi – Dumnezeu care nu

poate fi decât al Bucuriei! – un Dumnezeu al lacrimilor; Domnul care stă spânzurat pe lemn, Sfântul Duh care suspină şi Maria, care plânge pe Munte. (Leon Bloy)

581. De raiul pământesc nu ne mai apropiem decât suferind şi suferinţa aceasta e singurul lucru care ne poate convinge că pierduta Grădină tot mai există. (Leon Bloy)
582. Ştim că stelele sunt mereu în acelaşi loc pe cer, dar potrivit feluritelor stări ale atmosferei par mult mai îndepărtate decât în alte momente ori dau impresia că sunt mult mai apropiate şi seamănă cu lacrimi de lumină gata să picure pe pământ. Aşa e şi cu Dumnezeu. Bucuria îl îndepărtează, pe când durerea îl apropie şi s-ar zice că-l sălăşluieşte în noi! (Leon Bloy)
583. Secretul suferinţei nu i se va dezvălui pe deplin omului decât în ziua când va înţelege angoasa Fiului lui Dumnezeu, care-şi dă viaţa şi sângele pentru oameni şi vede în veşnicul prezent al torturii prelungite până la capătul istoriei lumeşti că oamenii nu răspund cu dragoste dragostei lui, că fac totul pentru a o da uitării şi tot amână prin acest încăpăţânat refuz coborârea sa de pe cruce. (Leon Bloy)
584. Îi ceream să mă învrednicească de a suferi pentru fraţii mei şi pentru El însuşi, cu trupul şi cu sufletul. Mă gândeam însă la prea cinstite si prea curate suferinţe care, îmi dau bine seama astăzi, ar fi fost tot bucurie. Nu mă gândeam la suferinţa aceea drăcească pe care mi-a trimis-o şi care constă în a se retrage în aparenţă de la mine şi a mă părăsi, fără apărare, în mijlocul celor mai înverşunaţi duşmani ai mei. (Leon Bloy)
585. Existenţa mea e un ţinut trist, unde plouă mereu. (Leon Bloy)
586. Întotdeauna avem suficientă forţă pentru a suporta dificultăţile altora. (Leon Bloy)
587. Cu cât eşti mai asemănător tuturor, cu atât eşti mai apreciat. (Leon Bloy)
588. Hazardul nu ne dă nicio poruncă. El poate totul, vrea totul, face totul, dar nu se opune la nimic, nu apără nimic. (Leon Bloy)
589. Lumea modernă: o Atlantidă scufundată într-o pubelă. (Leon Bloy)
590. Munca e rugăciunea sclavilor; rugăciunea e munca oamenilor liberi. (Leon Bloy)
591. Când îi cerem lui Dumnezeu suferinţe, putem fi siguri că ruga noastră va fi îndeplinită. (Leon Bloy)
592. Durerea e auxiliarul creaţiei. (Leon Bloy)
593. Istoria e derularea unei trame a eternităţii sub ochii noştri trecători. (Leon Bloy)
594. Îi cerem lui Dumnezeu ceea ce ne place; el ne oferă ceea ce ne trebuie. (Leon Bloy)
595. Miracolul nu trebuie nici explicat, nici justificat. El e expresia voinţei divine şi asta e suficient. (Leon Bloy)
596. Plăcerile acestei lumi pot fi privite ca suplicii ale infernului, văzute invers, în oglindă. (Leon Bloy)
597. Absolutul e o călătorie fără întoarcere. (Leon Bloy)
598. Personalitatea, individualitate exprimă viziunea particulară pe care fiecare om o are despre Dumnezeu. (Leon Bloy)
599. Adevărata patrie a oamenilor e dorinţa lor. (Leon Bloy)
600. Se spune despre un om că e rezonabil, la fel cum o târfă spune despre un client că e serios. (Leon Bloy)
601. Istoriile adevărate nu merită să fie povestite. (Leon Bloy)
602. **Atâta vreme cât eşti obiectul naşterii şi al morţii, nu vei atinge iluminarea. (Bodhidharma)**
603. Budha e persoana eliberată: eliberată de planuri, eliberată de griji. (Bodhidharma)
604. Atâta timp cât eşti captivul unor forme fără viaţă, nu eşti liber. (Bodhidharma)
605. Mintea ignorantă, cu nesfârşitele ei limite, pasiuni şi rele, îşi are rădăcina în trei otrăvuri: lăcomia, mânia şi amăgirea. (Bodhidharma)
606. Ca muritori, suntem determinaţi de condiţii, nu de noi înşine. (Bodhidharma)
607. Iluzia înseamnă moarte. Iar clarificarea interioară înseamnă starea de Buddha. (Bodhidharma)

608. Eliberarea din cuvânt este adevărata eliberare. (Bodhidharma)
609. Multe căi ne conduc spre traiectoria corectă a vieții, dar fundamentale sunt două: rațiunea şi exercițiul. (Bodhidharma)
610. Natura noastră e mintea. Și mintea e natura noastră. (Bodhidharma)
611. Esența Căii e detașarea. (Bodhidharma)
612. Spiritul e mereu prezent. Doar că nu îl vezi. (Bodhidharma)
613. Spiritul e rădăcina din care cresc toate lucrurile. Dacă înțelegi spiritul, toate celelalte se regăsesc în el. (Bodhidharma)
614. Calea e în mod fundamental perfectă. Nu necesită perfecționări. (Bodhidharma)
615. Corpul înseamnă suferință. (Bodhidharma)
616. Să renunți la tine însuți fără regrete înseamnă cea mai mare generozitate. (Bodhidharma)
617. Cuvintele înseamnă iluzie. (Bodhidharma)
618. Spiritul tău e Nirvana. Natura ta este Buddha. (Bodhidharma)
619. **Dacă toți munții ar fi cărți, toate lacurile cerneală, toți arborii condeie, şi încă n-ar ajunge pentru a descrie toată durerea lumii. (Jakob Bohme)**
620. Prin forțele mele, eu sunt un om la fel de orb ca oricare altul, dar prin grația divină, spiritul meu înnăscut pătrunde totul, dar nu întotdeauna cu aceeaşi perseverență. Când grația iubirii divine traversează spiritul meu, atunci creatura animală şi divinitatea nu formează decât o singură ființă, o singură concepție şi o singură lumină. (Jakob Bohme)
621. Ceea ce nu e echilibrat nu poate să supraviețuiască în eternitate, dar ceea ce e în echilibru poate să facă asta, pentru că toate proprietățile din univers se atrag unele pe altele. În dragoste rezidă creşterea şi menținerea vieții. (Jakob Bohme)
622. Trebuie să-l abandonăm în întregime pe omul vechi; el trebuie să renască în el însuşi cu un corp nou, ieşit din ființa celestă, dincolo de corpul lui, restituit voinței lui Iisus. (Jakob Bohme)
623. **Raționamentul meu nu trebuie interpretat ca afirmație, ci ca întrebare. (Niels Bohr)**
624. Dacă mecanica cuantică nu te-a şocat profund, încă nu ai înțeles-o. (Niels Bohr)
625. Niciodată nu te exprima mai clar decât gândeşti. (Niels Bohr)
626. Un fizician este doar felul atomului de a se privi pe sine. (Niels Bohr)
627. Un expert este o persoană care a făcut toate greşelile care se pot face într-un domeniu foarte restrâns. (Niels Bohr)
628. **De la sublim la ridicol nu este decât un pas. (Napoleon Bonaparte)**
629. Disciplina militară nu admite excepții sau variante. (Napoleon Bonaparte)
630. În dicționarul meu personal, cuvântul "imposibil" nu există. (Napoleon Bonaparte)
631. Cel mai mare orator este succesul. (Napoleon Bonaparte)
632. Nu urci niciodată atât de sus decât atunci când nu ştii încotro te îndrepți. (Napoleon Bonaparte)
633. Cel ce nu priveşte cu răceală câmpul de bătălie, trimite la moarte mulți oameni în mod inutil. (Napoleon Bonaparte)
634. Imposibilul e o fantomă a timizilor şi refugiul laşilor. (Napoleon Bonaparte)
635. Istoria este versiunea evenimentelor trecute asupra cărora oamenii s-au pus de acord. (Napoleon Bonaparte)
636. Oamenii de geniu sunt meteori care trebuie să ardă pentru a ilumina epoca lor. (Napoleon Bonaparte)
637. Comandantul trebuie să aibă atâta caracter cât şi inteligență. Oamenii care au multă inteligență şi puțin caracter sunt cei mai puțini indicați. (Napoleon Bonaparte)
638. Victoriile asupra femeilor sunt singurele care se obțin scăpând prin fugă. (Napoleon Bonaparte)
639. Invidia este o declarație de inferioritate. (Napoleon Bonaparte)
640. Cel mai periculos sfătuitor pe care îl ai este amorul propriu. (Napoleon Bonaparte)

641. Gloria este trecătoare. Obscuritatea dăinuieşte la nesfârşit. (Napoleon Bonaparte)
642. Mulţi oameni, ca şi cifrele, capătă valoare numai prin poziţia lor. (Napoleon Bonaparte)
643. Biblia nu este doar o carte - este putere vie. (Napoleon Bonaparte)
644. Un conducător este un negustor de speranţă. (Napoleon Bonaparte)
645. Arta de a fi când foarte îndrăzneţ, când foarte prudent este arta de a reuşi. (Napoleon Bonaparte)
646. La război, ca să treci un obstacol, trebuie să te sprijini pe el. (Napoleon Bonaparte)
647. Iertarea înseamnă a te ridica mai presus decât cei ce te-au insultat. (Napoleon Bonaparte)
648. Fiecare soldat poartă în raniţa sa un baston de mareşal. (Napoleon Bonaparte)
649. Caracterul este baza dreptunghiului, iar inteligenţa este înălţimea. (Napoleon Bonaparte)
650. Nu întrerupeţi niciodată un duşman care e pe punctul de a comite o eroare. (Napoleon Bonaparte)
651. Zece oameni care-şi exprimă părerea în public sunt mai puternici decât alte sute de mii care tac. (Napoleon Bonaparte)
652. Un lider are dreptul să fie învins, dar nu are niciodată dreptul să fie surprins. (Napoleon Bonaparte)
653. Revoluţia este o idee care şi-a găsit baionetele. (Napoleon Bonaparte)
654. Victoria aparţine celui mai perseverent. (Napoleon Bonaparte)
655. Mă pot numi cum doresc, dar nu mă pot împiedica să fiu ceea ce sunt. (Napoleon Bonaparte)
656. Cimitirele sunt pline de oameni de neînlocuit. (Napoleon Bonaparte)
657. În politică, prostia nu e un handicap. (Napoleon Bonaparte)
658. Nu se poate salva naţiunea fără ajutorul naţiunii. (Napoleon Bonaparte)
659. Singurul mod de a rămâne sărac este să fii cinstit. (Napoleon Bonaparte)
660. La Waterloo, începând cu mine, niciunul nu şi-a făcut datoria. (Napoleon Bonaparte)
661. Moartea nu înseamnă nimic, însă a trăi înfrânt şi fără glorie înseamnă a muri în fiecare zi. (Napoleon Bonaparte)
662. Imaginaţia conduce lumea. (Napoleon Bonaparte)
663. Orice obstacol are în el şi bucuria celui care-l va depăşi. (Napoleon Bonaparte)
664. Atunci când vreau să mă gândesc la lucruri mai plăcute, închid toate sertarele minţii mele ce conţin lucruri neplăcute. Dacă vreau să dorm, atunci închid toate sertarele minţii mele. (Napoleon Bonaparte)
665. Puterea este amanta mea. (Napoleon Bonaparte)
666. Istoria e o minciună pe care nimeni nu o contestă. (Napoleon Bonaparte)
667. Războiul este totul, artă şi creaţie. (Napoleon Bonaparte)
668. Soldaţi, de pe vârful acestor Piramide, patruzeci de secole vă privesc cu admiraţie! (Napoleon Bonaparte)
669. Modestia este calitatea celor care nu au calităţi. (Napoleon Bonaparte)
670. Rasa umană este guvernată de propria sa imaginaţie. (Napoleon Bonaparte)
671. Fiecare femeie este o târfă, în afară de mama şi sora mea, dar să nu uităm că şi ele sunt femei. (Napoleon Bonaparte)
672. Iubesc puterea, dar o iubesc ca un artist. O iubesc aşa cum un muzician îşi iubeşte vioara, pentru a scoate din ea sunete, acorduri şi armonie. (Napoleon Bonaparte)
673. Soarta unei bătălii este rezultatul unei clipe, al unui gând. Armatele se apropie, se amestecă, se bat un timp, apoi apare momentul hotărâtor, o scânteie morală ţâşneşte şi chiar şi ultimul soldat o duce la îndeplinire. (Napoleon Bonaparte)
674. **Horaţiu susţinea că specificul artei e să ascundă arta. (Jorge Luis Borges)**
675. Îmi aduc aminte că, odată, Macedonio a spus că îmbrăţişarea trupurilor nu e decât semnul pe care un suflet îl face altui suflet. (Jorge Luis Borges)
676. Pater a scris că toate artele aspiră la condiţia muzicii, singura artă care nu-i decât formă. (Jorge Luis Borges)

677. Timpul care dărâmă zidurile îmbogăţeşte versurile. (Jorge Luis Borges)
678. Nu poți pierde decât ceea ce nu ai avut. (Jorge Luis Borges)
679. Eu mi-am imaginat întotdeauna Paradisul sub forma unei biblioteci, alte persoane consideră ca ar fi o grădină, alţii şi-l pot închipui ca un palat, eu l-am imaginat întotdeauna ca o bibliotecă şi aici mă aflam eu... (Jorge Luis Borges)
680. Originalul este infidel traducerii. (Jorge Luis Borges)
681. Nu trece zi în care să nu ne aflăm, pentru o clipă, în rai. (Jorge Luis Borges)
682. Orice cuvânt a fost odată un neologism. (Jorge Luis Borges)
683. În general, fiecare ţară are limba pe care o merită. (Jorge Luis Borges)
684. Cred că ar trebui inventat jocul în care nimeni să nu câştige. (Jorge Luis Borges)
685. Cuvintele sunt simboluri ce postulează o memorie împărtăşită. (Jorge Luis Borges)
686. Timpul este substanţa din care sunt făcut. (Jorge Luis Borges)
687. Ajunge o singură „repetare" pentru a demonstra că timpul este o înşelăciune. (Jorge Luis Borges)
688. Dar totul e realitate. E absurd să presupui că un subsecretar e mai real ca un vis. (Jorge Luis Borges)
689. Ajunge o singură „repetare" pentru a demonstra că timpul este o înşelăciune. (Jorge Luis Borges)
690. În afara omului, toate animalele sunt nemuritoare pentru că ignoră moartea. (Jorge Luis Borges)
691. Nu ştiu nimic despre literatura actuală. De multă vreme, grecii sunt contemporanii mei. (Jorge Luis Borges)
692. Infernul şi paradisul mi se par disproporționate. Oamenii nu merită atâta pentru faptele lor. (Jorge Luis Borges)
693. Democrația: o superstiție larg răspândită, un abuz al statisticii. (Jorge Luis Borges)
694. Când omul visează, gândul ia forme dramatice. Aşa spunea Dryden. Noaptea, când visăm, suntem actorul, autorul, spectatorul şi teatrul. Suntem totul. (Jorge Luis Borges)
695. Schopenhauer are un argument care mi se pare că poate fi contrazis: spune că viaţa şi visele sunt foile aceleiaşi cărţi şi că a le citi în ordine înseamnă să trăieşti, iar a le răsfoi înseamnă să visezi. (Jorge Luis Borges)
696. Eu cred că, aşa cum nimeni nu poate fi trist pentru că n-a asistat la războiul Troiei, nici să nu mai vadă lumea nu-l poate întrista, nu? (Jorge Luis Borges)
697. Oglinzile şi împerecherea sunt un lucru oribil, deoarece multiplică numărul oamenilor. (Jorge Luis Borges)
698. De vreme ce nu există lucruri simple în univers, totul este complex. (Jorge Luis Borges)
699. A face ordine într-o bibliotecă este o manieră aluzivă de a exercita arta criticii. (Jorge Luis Borges)
700. Cei mai buni scriitori nu folosesc trucuri; în orice caz, şiretlicurile lor sunt bine ascunse. (Jorge Luis Borges)
701. Înainte aveam remuşcări după ce greşeam, acum le am înainte de a greşi. (Jorge Luis Borges)
702. Cât timp durează remuşcarea, durează şi vina. (Jorge Luis Borges)
703. Îndoiala este unul din pseudonimele inteligenţei. (Jorge Luis Borges)
704. Arta este iminenţa unei revelaţii care nu se întâmplă. (Jorge Luis Borges)
705. În repetate rânduri mi-am spus că nu există o altă enigmă în afară de timp, această infinită ţesere de ieri, azi, de viitor, de totdeauna şi de niciodată. (Jorge Luis Borges)

706. Suntem memoria noastră, suntem acel muzeu himeric de forme inconstante, acea grămadă de oglinzi sparte. (Jorge Luis Borges)
707. Îmi închipui că omul posedă o porozitate față de moarte şi că apropierea ei îl face să se umple în acelaşi timp de lehamite şi de lumină, de vigilenţe miraculoase şi de previziuni. (Jorge Luis Borges)
708. Nu se judecă după ceea ce se scrie, ci după ceea ce s-a citit. (Jorge Luis Borges)
709. Nimic nu se construieşte pe piatră; totul se construieşte pe nisip, dar trebuie să construim ca şi când nisipul ar fi piatră. (Jorge Luis Borges)
710. Mi-a spus că tomul lui se cheamă Cartea de Nisip, pentru că nici cartea, nici nisipul n-au început şi nici sfârşit. (Jorge Luis Borges)
711. Am citit o carte scrisă de un preot englez în care se spune că este multă tristeţe în rai. Cred asta. Şi sper că e adevărat. Căci, la urma urmei, bucuria este imposibil de suportat. (Jorge Luis Borges)
712. Cu timpul vei învăţa că încercând să ierţi sau să ceri iertare, să spui că iubeşti, să spui că ţi-e dor, să spui că ai nevoie, să spui că vrei să fii prieten, dinaintea unui mormânt, nu mai are niciun sens. (Jorge Luis Borges)
713. O carte este mai mult decât o structură verbală sau o serie de structuri verbale, este un dialog stabilit cu cititorul său şi este tonul pe care îl impune cititorului şi este imaginea schimbătoare sau durabilă pe care i-o impune memoriei sale. (Jorge Luis Borges)
714. **Fără biblioteci ce ne-ar mai rămâne? N-am mai avea nici trecut şi nici viitor. (Ray Bradbury)**
715. Nu încerc să descriu viitorul. Încerc doar să-l previn. (Ray Bradbury)
716. Suntem o imposibilitate într-un univers imposibil. (Ray Bradbury)
717. Trebuie să ştii cum să accepţi un refuz şi cum să refuzi o acceptare. (Ray Bradbury)
718. Dacă vrei să trăieşti fără a munci vreodată, trebuie să fii profund îndrăgostit de o anumită activitate. (Ray Bradbury)
719. Nu trebuie să arzi cărţi ca să distrugi o cultură. Ajunge să faci ca lumea să nu le mai citească. (Ray Bradbury)
720. Ştiinţa nu e decât o tentativă de a explica un miracol inexplicabil, în timp ce arta e o interpretare a acestui miracol. (Ray Bradbury)
721. În spatele fiecărei cărţi e un om. (Ray Bradbury)
722. Dacă nu putem avea realitatea, un vis valorează la fel cât ea. (Ray Bradbury)
723. Religia se insinuează între fisurile zidului tehnologiei, precum iedera. Oricare ar fi stadiul ştiinţei, întrebarea privitoare la naşterea universului se va pune întotdeauna. (Ray Bradbury)
724. **Secretul fericirii este să admiri fără să doreşti. (Francis Herbert Bradley)**
725. Metafizica înseamnă găsirea motivelor false pentru care credem din instinct; dar pentru a găsi aceste motive avem, de asemenea, nevoie de instinct. (Francis Herbert Bradley)
726. Omul care a încetat să se teamă a abandonat orice prudenţă. (Francis Herbert Bradley)
727. Valoarea autocunoaşterii stă în cunoaşterea propriei minţi. (Francis Herbert Bradley)
728. Lumea aceasta este cea mai bună din lumile posibile şi totul în ea e necesarmente rău. (Francis Herbert Bradley)
729. **Arta este o rană care se transformă în lumină(Georges Braque)**
730. Conformismul începe cu o definiţie. (Georges Braque)
731. Dovezile obosesc adevărul. (Georges Braque)

732. Arta e făcută să tulbure. Ştiinţa să liniştească. (Georges Braque)
733. Adevărul există. Doar minciuna se inventează. (Georges Braque)
734. Trebuie să te mulţumeşti să descoperi, dar să te fereşti să explici. (Georges Braque)
735. Nu se înşeală decât cel care ştie ce vrea. (Georges Braque)
736. În artă, nu există efect fără mutilarea adevărului. (Georges Braque)
737. Nu scopul contează, ci mijloacele prin care se ajunge la el. (Georges Braque)
738. Adevăratul materialist exaltă spiritualitatea pe măsură ce coboară în străfundurile materiei. (Georges Braque)
739. Imprevizibilul creează evenimentul. (Georges Braque)
740. Idealismul e o formă convenabilă de speranţă. (Georges Braque)
741. Fug de semenii mei. În fiecare dintre ei bănuiesc o sosie. (Georges Braque)
742. Îmi place regula care corectează emoţia, îmi place emoţia care corectează regula. (Georges Braque)
743. O vază dă o formă vidului, iar muzica împrumută o formă tăcerii. (Georges Braque)
744. Un singur lucru contează în artă: că nu o putem explica. (Georges Braque)
745. Progresul în artă nu constă în a-ţi extinde limitele, ci în a le cunoaşte mai bine. (Georges Braque)
746. Acolo unde se face apel la talent, imaginaţia se declară învinsă. (Georges Braque)
747. Nu trebuie să cerem artistului mai mult decât poate să facă, nici criticii mai mult decât poate să vadă. (Georges Braque)
748. Pictura este din ce în ce mai aproape de poezie, acum când fotografia a eliberat-o de sarcina de a povesti ceva. (Georges Braque)
749. **Inteligenţa nu înseamnă să nu faci greşeli, ci să vezi repede cum poţi să le îndrepţi. (Bertolt Brecht)**
750. În combaterea erorii şi a minciunii ai nevoie de 4 calităţi şi anume: curajul de a spune adevărul, înţelepciunea de a-l recunoaşte, arta de a şti să spui adevărul şi judecata de a alege omul potrivit căruia să-i spui adevărul. (Bertolt Brecht)
751. Oamenii care luptă pot pierde. Oamenii care nu luptă, au pierdut deja. (Bertolt Brecht)
752. Cu privire la obstacole: linia cea mai scurtă între două puncte poate să fie cea curbă. (Bertolt Brecht)
753. Ce este jefuirea unei bănci în comparaţie cu fondarea unei bănci? (Bertolt Brecht)
754. Ipoteza este o presupunere pe care o socoteşti adevărată fără s-o poţi dovedi însă prin nici un fapt. (Bertolt Brecht)
755. Dintre toate lucrurile sigure, cel mai sigur este îndoiala. (Bertolt Brecht)
756. **Suprarealismul este credinţa în realitatea superioară a unor forme de asociere până atunci dispreţuite, în omnipotenţa visului, în jocul dezinteresat al gândirii. (André Breton)**
757. Scrieţi repede, fără subiecte preconcepute, suficient de rapid pentru a nu putea reţine nimic şi pentru a nu fi tentat să vă recitiţi. (André Breton)
758. Dragă imaginaţie, ceea ce îmi place la tine e faptul că tu nu ierţi nimic. (André Breton)
759. Miraculosul e întotdeauna frumos; de fapt, doar miraculosul e frumos. (André Breton)
760. Omul propune şi dispune. Nu depinde decât de el să-şi aparţină în întregime. (André Breton)
761. Cea mai mică grijă a mea e de a mă afla consecvent cu mine însumi. (André Breton)
762. Niciun adevăr nu merită să rămână exemplar. (André Breton)

763. Cel mai frumos cadou al vieţii e libertatea de a ieşi din ea când doriţi. (André Breton)
764. Frumuseţea va fi convulsivă sau nu va fi deloc. (André Breton)
765. Nu teama de nebunie ne va sili să lăsăm în bernă drapelul imaginaţiei. (André Breton)
766. Omul, acest visător definitiv, nemulţumit mereu de soarta lui, face cu greu turul obiectelor pe care e obligat să le folosească. (André Breton)
767. Hazardul e forma de manifestare a necesităţii exterioare care îşi găseşte drumul spre inconştientul uman. (André Breton)
768. Portretul fiinţei iubite trebuie să poată fi nu numai o imagine înspre care surâzi, ci şi un oracol pe care îl interoghezi. (André Breton)
769. Spiritul, aflat în faţa a tot soiul de dificultăţi, poate găsi o salvare ideală în absurd. (André Breton)
770. Cea mai mare slăbiciune a gândirii contemporane constă în subestimarea extravagantă a cunoscutului în comparaţie cu ceea ce rămâne să fie cunoscut. (André Breton)
771. Dorinţa, singurul resort al lumii, dorinţa, sigura rigoare pe care omul trebuie să o cunoască. (André Breton)
772. Ideea de suprarealism tinde la recuperarea totală a forţei noastre psihice. (André Breton)
773. Printr-un cuvânt, totul e salvat. Printr-un cuvânt, totul e pierdut. (André Breton)
774. Scriitura automată şi naraţiunile viselor au avantajul de a propune o cheie capabilă să deschidă la nesfârşit această cutie cu nenumărate sertare care se numeşte om. (André Breton)
775. Imaginarul e ceea ce tinde să devină real. (André Breton)
776. Inima omenească e frumoasă ca un seismograf. (André Breton)
777. Spiritul îşi arogă mereu drepturi pe care nu le are. (André Breton)
778. **Tot ceea ce încerc să fac este să împing graniţele artei tot mai adânc în necunoscut. (Constantin Brâncuşi)**
779. Nu mai sunt demult al acestei lumi; sunt departe de mine însumi, desprins de propriul meu trup - mă aflu printre lucrurile esenţiale. (Constantin Brâncuşi)
780. Trebuie să cauţi întotdeauna şi să găseşti o detaşare de tine însuţi. (Constantin Brâncuşi)
781. Eu nu creez Păsări - ci zboruri. (Constantin Brâncuşi)
782. Eu nu am căutat, în toată viaţa mea, decât esenţa zborului! Zborul - ce fericire! (Constantin Brâncuşi)
783. Am şlefuit materia pentru a afla linia continuă. Şi când am constatat că n-o pot afla, m-am oprit; parcă cineva nevăzut mi-a dat peste mâini. (Constantin Brâncuşi)
784. Înălţimea în sine a unei opere nu vrea să vă spună nimic. Este întocmai ca lungimea unei bucăţi muzicale. Însă proporţiile interioare ale obiectului - acelea vă spun Totul. (Constantin Brâncuşi)
785. Cine nu iese din Eu, n-atinge Absolutul şi nu descifrează nici viaţa. (Constantin Brâncuşi)
786. Trupul omenesc este frumos numai în măsura în care oglindeşte sufletul. (Constantin Brâncuşi)
787. Nu trebuie să silim materialele să vorbească în limba noastră, ci trebuie să le aducem până la acel punct, unde alţii vor înţelege limba lor. (Constantin Brâncuşi)
788. Colaborarea intimă între artist şi materialele folosite, precum şi pasiunea care uneşte bucuria meseriaşului - cu elanul vizionarului, îl duc pe rând la esenţializare, la forma ideii în sine... Sculptorul trebuie să îşi pună spiritul în armonie cu spiritul materialului. (Constantin Brâncuşi)
789. La umbra marilor copaci nu creşte nimic. (Constantin Brâncuşi)
790. Noi nu înţelegem, nu vedem – viaţa reală, decât prin răsfrângerile, prin strălucirile ei! (Constantin Brâncuşi)

791. Proporția interioară este ultimul adevăr inerent, în absolut toate lucrurile. (Constantin Brâncuşi)
792. Atâta vreme cât obiectele (sculpturile) nu există decât printr-o opoziție față de tine însuți, nu ai să poți niciodată să îți dai perfect seama de adevărata lor esență. Pentru a ajunge la esență, trebuie să te detaşezi de tine însuți, proiectându-te în acele obiecte, care, astfel, vor putea vorbi în locul tău. (Constantin Brâncuşi)
793. Lemnul, de exemplu, este în sine şi sub toate aspectele, sculptural. Nu trebuie să-l distrugem, nu trebuie să-i dăm o asemănare obiectivă cu ceva ce natura a făcut dintr-un alt material. Lemnul îşi are propriile-i forme, caracterul său individual, expresia sa naturală; să doreşti să îi transformi calitățile, înseamnă să îl nimiceşti, să îl faci steril. (Constantin Brâncuşi)
794. Eu nu dau niciodată prima lovitură până când piatra nu mi-a spus ceea ce trebuie să îi fac. Aştept până când imaginea interioară s-a format bine în mintea mea. Câteodată durează săptămâni întregi până când piatra îmi vorbeşte. Trebuie să privesc foarte atent înlăuntrul ei. Nu mă uit la vreo aparență. Mă depărtez cât mai mult posibil de aparențe. (Constantin Brâncuşi)
795. Simplitatea în artă este, în general, o complexitate rezolvată. (Constantin Brâncuşi)
796. Artistul trebuie să ştie să scoată la suprafață ființa din interiorul materiei şi să fie unealta care dă la iveală însăşi esența sa cosmică, într-o existență cu adevărat vizibilă. (Constantin Brâncuşi)
797. Oamenii văd lumea ca pe o piramidă fatală; şi se înghesuiesc înăuntru-i, pentru a ajunge cât mai sus, înspre vârfu-i; drept pentru care se şi sfâşie între ei şi sunt cu totul nefericiți (nemulțumiți)... Pe când, dimpotrivă, dacă ar creşte şi s-ar împlini în chip firesc, dacă s-ar dezvolta ca şi spicul de grâu pe câmpie, fiecare ar fi ceea ce trebuie să fie, sau ar putea fi…(Constantin Brâncuşi)
798. Simplitatea este în sine o complexitate - şi trebuie să te hrăneşti cu esența, ca să poți să îi înțelegi valoarea. (Constantin Brâncuşi)
799. Există un scop în orice lucru. Pentru a-l atinge, trebuie să te lepezi de tine însuți. (Constantin Brâncuşi)
800. Toate dilemele se rezolvă prin unificarea contrariilor. (Constantin Brâncuşi)
801. Tot ceea ce încerc să fac este să împing granițele artei tot mai adânc în necunoscut. (Constantin Brâncuşi)
802. Eu vă vorbesc numai despre acea sculptură care posedă viața ei proprie; iar nu despre una care ar avea vreo formă asemănătoare vieții. De altfel, întotdeauna: teoriile simple şi pure sunt eşantioane fără de valoare; numai acțiunea contează. (Constantin Brâncuşi)
803. În general, sculptorii procedează cu materia prin adăugire, atunci când ar trebui să acționeze, de fapt, asupra ei, prin scădere. Să foloseşti un material moale şi să continui să adaugi la el, până ce este atinsă forma preconcepută şi să o aplici asupra unui alt material, permanent şi solid, este o crimă împotriva naturii. Toate materialele dețin în ele însele sculptura pe care omul o doreşte; el trebuie să trudească, însă, şi să o scoată, eliminând acel material de prisos care o acoperă. (Constantin Brâncuşi)
804. **Adevărul este în noi înşine.** (**Robert Browning**)
805. Nu există cunoaştere care să nu fie putere. **(**Robert Browning**)**
806. Niciodată nu ştii ce înseamnă viața, până când nu mori. **(**Robert Browning**)**
807. Privighetoarea înțeleaptă cântă fiecare cântec de două ori. **(**Robert Browning**)**
808. O cărare lungă nu cunoaşte cotituri. **(**Robert Browning**)**
809. Succesul unui singur minut ne răsplăteşte pentru eşecuri de ani de zile. **(**Robert Browning**)**
810. **Lumea este şcoala noastră pentru descoperire spirituală. (Paul Brunton)**
811. Sunt ore care ar trebui scrise cu litere de aur în calendarul vieții noastre. (Paul Brunton)
812. Doar atunci când Supraeul a iluminat fiecare parte a ființei individuale se poate vorbi de adevărata iluminare. Doar atunci se atinge înțelepciunea. (Paul Brunton)

813. Căutarea adevărului îi plictiseşte pe oameni; ceea ce ar trebui să reprezinte pentru noi un obiect atrăgător, a devenit în zilele noastre o ocupaţie ruşinoasă şi un subiect de conversaţie inadmisibil în societate. Micile noastre euri sunt concentrate total asupra luptelor şi aspiraţiilor, între reuşite şi nereuşite. Suntem sclavii bunurilor noastre materiale şi ne consumăm cu înfrigurare pentru ele. (Paul Brunton)
814. Grija e, din perspectivă spirituală, un orizont închis. Vindecarea constă într-o credinţă inteligentă. (Paul Brunton)
815. Solitudinea înseamnă forţă; să depinzi de prezenţa mulţimii e slăbiciune. Omul care are nevoie de o gloată e mult mai singur decât îşi imaginează. (Paul Brunton)
816. **Există anumite situaţii în viaţă în care adevărul şi simplitatea constituie cea mai bună tactică. (La Bruyere)**
817. Înţeleptul se vindecă de ambiţie chiar cu ajutorul ambiţiei. Singura avuţie în stare de a-l ispiti este acel soi de glorie care ar trebui să izvorască de-a dreptul din virtute, dar oamenii nu i-o îngăduie, şi atunci se lipseşte de ea. (La Bruyere)
818. Dintre toate mijloacele de a face avere, cel mai rapid şi cel mai nimerit este de a-i convinge pe oameni să vadă limpede că ei trag folos dacă îţi fac binele. (La Bruyere)
819. Darul conversaţiei constă mai puţin în a dovedi mult spirit, decât în a recunoaşte spiritul altora. (La Bruyere)
820. Tocmai profunda ignoranţă inspiră tonul dogmatic; cel care nu ştie nimic crede că-i învaţă pe alţii ceea ce abia a învăţat el însuşi; omului care ştie mult, abia dacă-i trece prin minte că ceea ce spune el ar putea fi ignorat de ceilalţi şi se exprimă mai detaşat. (La Bruyere)
821. Trebuie să râzi înainte de a fi fericit, de teamă că vei muri fără să fi râs vreodată. (La Bruyere)
822. Nu este atât de lesne să-ţi faci un nume printr-o lucrare desăvârşită, cât este să impui una mediocră datorită numelui dobândit mai-nainte. (La Bruyere)
823. Gloria sau meritul unor oameni li-l acordă faptul de a scrie bine; altora le-o dă faptul de a nu scrie deloc. (La Bruyere)
824. Iubirea care se naşte pe neaşteptate este cel mai greu de lecuit. (La Bruyere)
825. O femeie urâtă nu poate inspira decât o iubire nebună, căci izbuteşte a se face iubită ori printr-o ciudată slăbiciune a iubitului ei, ori prin alte farmece mai tainice şi mai de neînvins decât cele ale frumuseţii. (La Bruyere)
826. La unii oameni există o anumită mediocritate care contribuie să-i facă înţelepţi. (La Bruyere)
827. Pentru o femeie este un lucru mai însemnat nu să aibă o călăuză în viaţă, ci să trăiască atât de cuminte încât să se poată lipsi de ea. (La Bruyere)
828. Este o mare nenorocire să nu ai destulă înţelepciune pentru a vorbi frumos, şi nici destulă judecată pentru a tăcea. (La Bruyere)
829. Aproape că nu întâlneşti om care să vadă meritul cuiva, neajutat de altul. (La Bruyere)
830. A râde de oamenii de duh este privilegiul proştilor; ei au pe această lume rolul hărăzit bufonilor de la curte; adică sunt oameni lipsiţi de răspundere. (La Bruyere)
831. Vedem cum unii oameni cad dintr-un rang înalt din pricina aceloraşi cusururi care îi ajutaseră să se caț ere acolo. (La Bruyere)
832. Mărimile cheltuiesc atât de puţin fiind darnice doar în făgăduieli, iar rangul lor social le scuteşte în asemenea măsură de a-şi ţine frumoasele făgăduieli făcute, încât este o dovadă de stăpânire din partea lor faptul că nu fac o risipă şi mai mare de făgăduieli. (La Bruyere)
833. Adesea este mai folositor să pleci din preajma unor mărimi decât să te plângi de purtarea lor. (La Bruyere)
834. Lucrurile cele mai mari n-au nevoie decât de a fi înfăţişate cu simplitate. (La Bruyere)
835. Trebuie să fii cu desăvârşire lipsit de spirit, dacă dragostea, răutatea şi nevoia nu te fac să-l găseşti. (La Bruyere)
836. Când vrei să uiţi pe cineva, înseamnă că te gândeşti la el. (La Bruyere)

837. **Nu există spaţiu pentru Dumnezeu într-un om care este prea plin de sine. (Martin Buber)**
838. Credinţa este o ataşare puternică de Dumnezeu. (Martin Buber)
839. Orice viaţă autentică e o *întâlnire*. (Martin Buber)
840. Discipolii noştri ne formează, operele noastre ne edifică. (Martin Buber)
841. Unde locuieşte Dumnezeu? Acolo unde e primit. (Martin Buber)
842. Da, cuvântul Dumnezeu e cel mai încărcat, mai uzat. Nici un alt cuvânt nu a fost la fel de des folosit, la fel de des pângărit. (Martin Buber)
843. Graţie explorării vieţii lucrurilor şi a naturii relativităţii lor, vei ajunge la insolubil; graţie contestării vieţii lucrurilor şi relativităţii lor, vei ajunge la neant; sacralizând lucrurile, îl vei întâlni pe Dumnezeu. (Martin Buber)
844. **Este mai bine să îţi cauţi bunurile furate ori să cauţi Sinele? (Buddha)**
845. Nu sunt nici preot, nici prinţ, nici lucrător, nu sunt nimeni anume; rătăcesc prin lume ca unul care ştie că este Nimeni, neatins de calităţi umane; nu are niciun rost să mă întrebi care îmi este numele de familie. (Buddha)
846. Nimic nu este permanent. (Buddha)
847. Îndoieşte-te de toate. Găseşte-ţi propria lumină. (Buddha)
848. Regatul meu e adevărul şi nimeni nu mi-l poate lua. (Buddha)
849. Acţiunea şi reacţiunea sunt opuse şi egale. (Buddha)
850. Nu rămâne în trecut, nu visa la viitor, concentrează-ţi mintea asupra prezentului. (Buddha)
851. Trecătoare sunt lucrurile compuse. Lucraţi-vă mântuirea cu tot dinadinsul. (Buddha)
852. Raţiunea este totul. Vei deveni ceea ce gândeşti. (Buddha)
853. Singurul aspect peren al vieţii este schimbarea. (Buddha)
854. Fiecare om este autorul propriei sănătăţi sau boli. (Buddha)
855. A deveni vegetarian înseamnă să păşeşti în curentul ce duce spre nirvana. (Buddha)
856. Nu supraestima ce ai primit şi nici nu invidia pe alţii. Cel ce îi invidiază pe ceilalţi nu obţine pacea minţii. (Buddha)
857. Ceea ce-l conduce pe om pe căi greşite nu este duşmanul său, ci propria sa minte. (Buddha)
858. Trei lucruri nu pot fi ascunse pentru mult timp: soarele, luna şi adevărul. (Buddha)
859. Abia atunci când omul are compasiune faţă de toate fiinţele vii, se poate numi nobil. (Buddha)
860. Sa ţii furia in tine e ca si cum ai prinde un cărbune încins pe care vroiai sa-l arunci in altcineva. Tu o sa te arzi! (Buddha)
861. Oamenii înţelepţi, după ce au pătruns legile spirituale, devin plini de seninătate, ca un lac limpede, adânc şi liniştit. (Buddha)
862. A te controla tu însuţi este o vieţuire mult mai mare decât faptul de a învinge mii de oameni într-o luptă. (Buddha)
863. Viaţa este dificilă. Să-ţi spun ceva: îndată ce accepţi acest adevăr, ea devine uşoară!
864. Cel ce-şi apără mintea împotriva lăcomiei, mâniei şi greşelii se bucură de o pace solidă şi reală. (Buddha)
865. Fie ca tot ce are viaţă să fie eliberat din suferinţă. (Buddha)
866. A evita orice rău, a căuta numai realizarea binelui, a vă păstra corpul şi mintea pure; aceasta este esenţa învăţăturii. (Buddha)

867. Iluminarea nu are o formă sau o natură definită prin care s-ar putea manifesta, aşadar, în însăşi manifestarea iluminării, nu e nimic de iluminat. (Buddha)
868. A ţine discursuri frumoase fără a le pune în practică se aseamănă cu existenţa unei flori fără parfum. (Buddha)
869. Cel ce vede Legea (dharma) mă vede pe mine. (Buddha)
870. Printre parfumul lemnului de santal sau al florii de lotus, parfumul virtuţii este neîntrecut. (Buddha)
871. Fabricantul de săgeţi se străduieşte să facă săgeţi drepte: de asemenea un om înţelept urmăreşte să-şi păstreze gândirea dreaptă. (Buddha)
872. Care este cel mai mare duşman al omului, dacă nu propria sa minte? Ea este de fapt cea care-l atrage pe drumurile pierzaniei. (Buddha)
873. Fântânarii aduc apa la suprafaţă şi o dirijează unde vor; făuritorii de săgeţi prelucrează nuiele; tâmplarii cioplesc o bucată de lemn; omul înţelept se modelează pe sine însuşi. (Buddha)
874. Cei ce se respectă pe sine-înşişi trebuie să vegheze constant pentru a nu ceda dorinţelor şi pasiunilor inferioare. Treziţi-vă din viaţa de iluzie în care trăiţi dominaţi de ele. (Buddha)
875. Tot ce suntem este rezultatul a ceea ce gândim. Dacă un om vorbeşte sau se poartă în urma unui gând rău, durerea îl va urmări. Dar dacă vorbeşte sau se poartă în urma unui gând pur, fericirea îl va urma, ca o umbră care nu îl părăseşte niciodată. (Buddha)
876. Puţini sunt aceia dintre oameni care ajung pe ţărmul celălalt; ceilalţi oameni aleargă încoace şi încolo pe acelaşi mal. (Buddha)
877. Mintea sa este calmă, calme sunt cuvintele şi faptele sale, când acesta a obţinut libertatea prin intermediul adevăratei cunoaşteri, devenind astfel un om caracterizat de o pace profundă. (Buddha)
878. Nu văd niciodată ce s-a făcut. Văd doar ce mai e de făcut. (Buddha)
879. O coardă prea întinsă se rupe, o coardă prea slabă nu vibrează aşa cum trebuie. (Buddha)
880. Este bine să obţii controlul asupra minţii, care este nărăvaşă şi fluctuantă, şi care se năpusteşte către ceea ce doreşte; o minte îmblânzită aduce fericirea. (Buddha)
881. Singurul secret al existenţei este să nu îţi fie teamă. Niciodată să nu îţi fie teamă de ce vei deveni. (Buddha)
882. Un călugăr care şi-a dedicat în întregime viaţa căutării spirituale, care se delectează în reflecţie şi care priveşte cu teamă la posibilele roade ale nepăsării, nu mai poate cădea - el este foarte aproape de Nirvana. (Buddha)
883. Dacă încercaţi să mă vedeţi prin chipul meu, sau dacă vreţi să mă auziţi prin glasul meu, niciodată nu veţi ajunge la mine. (Buddha)
884. O minte agitată este totdeauna în mişcare, orientându-se când aici, când acolo, şi este greu de controlat; dimpotrivă, mintea liniştită se află în pace; aşadar, înţelept este cel a cărui minte se află sub propriul lui control, menţinând-o pacificată. (Buddha)
885. Naşterea este suferinţă, decăderea este suferinţă, boala este suferinţă, moartea este suferinţă, a fi unit cu ceea ce nu este plăcut este suferinţă, a fi separat de ceea ce este plăcut este suferinţă, a nu obţine ceea ce doreşti este suferinţă. Pe scurt, toate laturile experienţei făcute în cuget si în trup, cărora agăţarea le este inerentă, sunt suferinţă. (Buddha)
886. În loc de o mie de cuvinte, mai bine numai unul, dar care-aduce Pacea. În loc de o mie de versuri, mai bine numai unul, dar care-arată Frumosul. În loc de-o mie de cântări, mai bine una, dar care-mprăştie doar bucurie. (Buddha)

887. **Preţul e ceea ce plăteşti. Valoarea e ceea ce obţii în schimb. (Warren Buffet)**
888. Riscul survine atunci când nu ştii ceea ce faci. (Warren Buffet)
889. Pentru a fi învingător, lucrează numai cu învingători. (Warren Buffet)
890. Când valul coboară, se vede cine înoată dezbrăcat. (Warren Buffet)
891. Un sondaj de opinie nu este un înlocuitor al gândirii. (Warren Buffet)
892. Lanţul obişnuinţelor e prea uşor pentru a ne distruge, până când devine prea greu pentru a fi rupt. (Warren Buffet)
893. Instrumentele financiare derivate sunt arme de distrugere în masă. (Warren Buffet)
894. Întotdeauna am ştiut că voi fi bogat. Nu m-am îndoit nicio clipă de asta. (Warren Buffet)
895. Îmi cumpăr haine scumpe. Arată atât de ieftine pe mine! (Warren Buffet)
896. În lumea afacerilor, oglinda retrovizoare e întotdeauna mai clară decât parbrizul. (Warren Buffet)
897. Îţi trebuie douăzeci de ani să-ţi clădeşti o reputaţie şi doar cinci minute să o distrugi. Dacă te gândeşti la asta, cu siguranţă vei face lucrurile în mod diferit. (Warren Buffet)
898. Riscul e o parte din jocul divinităţii, atât pentru oameni, cât şi pentru naţiuni. (Warren Buffet)
899. Regula numărul unu: niciodată să nu pierzi bani. Regula numărul doi: niciodată să nu uiţi regula numărul unu. (Warren Buffet)
900. Investitorii de azi nu pot profita de creşterile de ieri. (Warren Buffet)
901. Timpul e prietenul companiilor profitabile şi duşmanul celor mediocre. (Warren Buffet)
902. Trebuie să faci foarte puţine lucruri drepte în viaţa ta atâta timp cât nu faci prea multe lucruri greşite. (Warren Buffet)
903. **Gelozia este lipsa de respect faţă de persoana pe care o iubeşti. (Ivan Bunin)**
904. Nu poţi trăi în chip de salcie plângătoare. Viaţa, orice ai spune, e un lucru magnific.
905. Copilăria - mai întotdeauna ea trezeşte în sufletul omului un sentiment de melancolie: lumea tihnei în care visează gingaş şi cu sfială mugurul omenesc ce abia se deschide la viaţă e palidă şi săracă. Vârsta de aur? Nu, vârsta neputinţei şi a sensibilităţii aproape bolnave.
906. **Misterul este elementul cheie al oricărei opere de artă. (Luis Bunuel)**
907. Fericirea înseamnă să te împaci cu tine însuţi. (Luis Bunuel)
908. Ştiinţa nu mă interesează. Ignorează visul, norocul, râsul, sentimentul şi contradicţia - lucruri preţioase mie. (Luis Bunuel)
909. Un scenarist trebuie în fiecare zi să-şi omoare tatăl, să-şi violeze mama şi să-şi trădeze patria. (Luis Bunuel)
910. Fără religie (mai ales fără cea creştină) erotismul e mai puţin interesant. Cu cât eşti mai creştin, cu atât mai mult te bucuri de el. (Luis Bunuel)
911. Paranoicul, ca şi poetul, se naşte, nu devine. (Luis Bunuel)
912. Sunt ateu, slavă Domnului! (Luis Bunuel)
913. **Creşterea este legea vieţii. (Luther Burbank)**
914. Florile îi fac mereu pe oameni mai buni, mai fericiţi şi mai optimişti; ele sunt strălucire, hrană şi medicină pentru suflet. (Luther Burbank)
915. Forma de viaţă cea mai încăpăţânată şi care nu poate fi manipulată decât foarte greu este planta prinsă în tabieturile ei. Ea şi-a păstrat individualitatea de-a lungul întregii ere. Nu credeţi că este absolut normal că, după atâta timp de repetare a unor obiceiuri, planta să dobândească o voinţă de o tenacitate fără egal? (Luther Burbank)

916. Când ne apucăm să studiem oricare din legile universale şi eterne ale naturii, fie că este vorba de viaţa, de creşterea, de mişcarea plantelor, fie că este vorba despre activitatea creierului omenesc, mai întâi trebuie aruncate la gunoi toate noţiunile, dogmele şi prejudecăţile. Ascultaţi cu răbdare, în linişte şi cu respect, lecţiile pe care ni le dă Mama Natură, şi din care învăţăm alte lucruri care ne luminează ceea ce altădată părea un mister de nepătruns. Ea nu-şi dezvăluie misterele decât acelora care sunt capabili să fie cuminţi şi să asculte. Dacă acceptăm aceste adevăruri, atunci întregul Univers ne va accepta. Omul trebuie să înţeleagă că face parte dintr-un univers mereu în mişcare ca formă, dar neschimbat ca substanţă. (Luther Burbank)
917. Ştiinţa este cunoaştere aranjată şi clasificată în conformitate cu adevărul, faptele şi legile generale ale naturii. (Luther Burbank)
918. O floare este o buruiană educată. (Luther Burbank)
919. Ereditatea reprezintă un cumul de împrejurări. (Luther Burbank)
920. Savantul e un îndrăgostit de adevăr. (Luther Burbank)
921. Secretul ameliorării plantelor, în afară de cunoaşterea ştiinţifică, este dragostea. (Luther Burbank)
922. Trebuie să ne întoarcem la natură şi la zeul naturii. (Luther Burbank)
923. **Adevărul este totdeauna straniu – mai straniu decât închipuirea. (George Gordon Byron)**
924. Bucuria s-a născut geamănă. (George Gordon Byron)
925. Lumea nu poate dărui nicio bucurie asemănătoare cu cea pe care o răpeşte. (George Gordon Byron)
926. Oamenii au făcut bunele purtări şi acum bunele purtări îi fac pe oameni. (George Gordon Byron)
927. Toate tragediile se încheie cu o moarte. Toate comediile sfârșesc cu o căsătorie. Starea viitoare a amândurora e lăsată pe seama credinței. (George Gordon Byron)
928. Avea tocmai atâta învăţătură cât să citeze greşit. (George Gordon Byron)
929. Iarna britanică se termină în iulie, pentru a reîncepe în august. (George Gordon Byron)
930. Ca şi fluturii de noapte, fecioarele sunt captivate întotdeauna de strălucirea văpăii. (George Gordon Byron)
931. Iubirea nu aduce niciun dar mai generos decât aripile sale. (George Gordon Byron)
932. Iubesc înțelepciunea mai mult decât mă iubeşte ea pe mine. (George Gordon Byron)
933. Clopotul de alarmă al sufletului este cel care te cheamă la cină. (George Gordon Byron)
934. Desigur, este plăcut să-ți vezi numele tipărit. O carte rămâne o carte, chiar dacă nu este nimic în ea. (George Gordon Byron)
935. „Bunele vremi de odinioară" – toate vremurile par bune când sunt vechi. (George Gordon Byron)
936. La un amant, pasiunea este prețuită drept o simțire strălucitoare. Dar la un soț e socotită obiect conjugal. (George Gordon Byron)
937. Plăcerea e un păcat, şi uneori păcatul e o plăcere. (George Gordon Byron)
938. În poezie, nimic nu e mai greu decât începutul – poate, doar, sfârşitul. (George Gordon Byron)
939. E un lucru cuminte să ne temem de poligamie nu numai ca de un păcat, ci şi ca de o plictiseală. (George Gordon Byron)
940. Scandalurile moarte alcătuiesc un bun subiect de discuție mondenă. (George Gordon Byron)
941. Statornicește în jurul lui o solitudine și asta numește el pace! (George Gordon Byron)
942. Moartea este un lucru care-i face pe oameni să plângă. Și totuși, o treime din viață ne-o petrecem în somn. (George Gordon Byron)

943. Avea o încredere deplină în propria lui bună comportare. (George Gordon Byron)
944. Ura este, cu mult mai presus de altceva, cea mai îndelungată plăcere. Oamenii iubesc în pripă, dar urăsc liniştit, până la moarte. (George Gordon Byron)
945. Sper să merit Cerul, făcând din pământ un Iad. (George Gordon Byron)

C

946. **Cel mai mare duşman se ascunde acolo unde vei căuta mai puţin. (Caius Iulius Caesar)**
947. Zarurile au fost aruncate. (Caius Iulius Caesar)
948. Bărbaţii cred în ceea ce-şi doresc. (Caius Iulius Caesar)
949. În război, evenimente extraordinare sunt rezultatul unor cauze banale. (Caius Iulius Caesar)
950. Am venit, am văzut, am învins. (Caius Iulius Caesar)
951. Atât timp cât a mai rămas ceva de făcut, socoteşte că n-ai făcut nimic. (Caius Iulius Caesar)
952. Fiecare vede ceea ce vrea. (Caius Iulius Caesar)
953. Ai vrut să devii bărbatul tuturor femeilor, dar ai ajuns să fii femeia tuturor bărbaţilor. (Caius Iulius Caesar)
954. Iubesc trădarea, dar urăsc pe trădător. (Caius Iulius Caesar)
955. Nu prin discursuri se fac convingeri. (Caius Iulius Caesar)
956. Şi tu, Brutus? (Caius Iulius Caesar)
957. De cele mai multe ori într-o primejdie mare teama nu admite milă. (Caius Iulius Caesar)
958. **Orice putere provine din disciplină şi se corupe din momentul în care neglijează constrângerile acesteia. (Roger Caillois)**
959. Libertatea nu există decât acolo unde inteligenţa şi curajul ajung să ameninţe fatalitatea. (Roger Caillois)
960. Sacrul e ceea ce dă viaţă şi ceea ce o răpeşte, este izvorul din care viaţa curge şi estuarul în care se pierde. (Roger Caillois)
961. Artistul care abdică de la privilegiul creaţiei deliberate pentru a favoriza şi capta surprizele divinităţii, nu ajunge să creeze decât accidental. (Roger Caillois)
962. Orice sistem e adevărat prin ceea ce propune şi fals prin ceea ce exclude. (Roger Caillois)
963. Călăul şi suveranul formează un cuplu, Ei asigură concertul coeziunii sociale. (Roger Caillois)
964. Îi lipseşte ceva pomului care nu s-a simţit niciodată pierdut. (Roger Caillois)
965. În mit poate fi sesizată cel mai bine ,*pe viu*, înţelegerea secretă dintre postulatele cele mai tainice, cele mai virulente ale psihismului individual şi necesităţile cele mai stringente şi tulburătoare ale existenţei sociale. (Roger Caillois)
966. Este în firea miturilor să încerce să prindă viaţă şi să modeleze realitatea după imaginea lor. (Roger Caillois)
967. Romanul este ceea ce permite transformarea în spectacol a experienţelor pe care fiecare le-a trăit ca pe o implicare. (Roger Caillois)
968. Imaginaţia este temelia supremă a realităţii. (Roger Caillois)
969. **Poezia este arta de a face să intre marea într-un pahar. (Italo Calvino)**
970. Cerul întunecat e ca reversul pleoapelor brăzdat de senzaţii luminoase. (Italo Calvino)
971. Clasică este cartea care niciodată nu a terminat să spună ceea ce are de spus. (Italo Calvino)
972. Pentru contemplare e nevoie de un temperament pe potrivă, o stare sufletească potrivită şi un concurs de împrejurări exterioare potrivite. (Italo Calvino)
973. A scrie înseamnă întotdeauna a tăinui ceva astfel încât să poată fi descoperit.
974. Erosul este un program ce se desfăşoară în încâlcelile electronice ale minţii, însă mintea e şi piele: piele atinsă, văzută, memorată. (Italo Calvino)
975. Dacă modelul nu reuşeşte să transforme realitatea, realitatea ar trebui să reuşească să transforme modelul. (Italo Calvino)

976. Chiar şi tăcerea poate fi considerată un discurs, calificând refuzul de a face uz de cuvinte de care ceilalţi abuzează; dar sensul acestei tăceri-vorbiri constă în întreruperea ei, adică în ceea ce, când şi când, se spune şi care dă un înţeles celor trecute sub tăcere. (Italo Calvino)
977. Dar cum s-ar putea să te uiţi la ceva, lăsându-ţi deoparte eul? Ai cui sunt ochii care privesc? De obicei se crede că eul e cineva care se iveşte în proprii ochi ca în pervazul unei ferestre, privind lumea ce se aşterne în întreaga ei vastitate aici în faţa lui. (Italo Calvino)
978. Ce mai înseamnă erosul, dacă în locul pielii se află nişte plăci de os şi solzi cornoşi? Dar şi ceea ce noi numim eros nu e cumva un program al maşinilor noastre corporale, mai complicat prin aceea că memoria colectează mesajele fiecărei celule de epidermă, ale fiecărei molecule de ţesut şi le multiplică, asortându-le cu impulsurile transmise de văz şi cu cele trezite de imaginaţie? (Italo Calvino)
979. O tăcere poate sluji în a elimina cuvinte sau în a le ţine la păstrare, spre a fi folosită într-o ocazie mai bună. Aşa cum un cuvânt spus acum poate evita o sută mâine sau poate duce la sporirea lor cu încă o mie. (Italo Calvino)
980. **Erou este acela care şi-a dăruit viaţa unui lucru mai important decât el însuşi. (Joseph Campbell)**
981. Urmează-ți fericirea şi universul îți va deschide uşi acolo unde erau doar ziduri! (Joseph Campbell)
982. Visul este mitul personal. Mitul este visul public. (Joseph Campbell)
983. Mitologia este uterul inițierii omului în viață şi moarte. (Joseph Campbell)
984. Misterul fundamental al ființei este dincolo de toate categoriile gândirii. (Joseph Campbell)
985. Dumnezeu e o metaforă a ceea ce depăşeşte toate nivelurile gândirii intelectuale. (Joseph Campbell)
986. Computerele sunt precum Vechiul Testament; o mulțime de reguli şi nicio iertare. (Joseph Campbell)
987. Privilegiul existenței este că ești cine ești. (Joseph Campbell)
988. Spațiul tău sacru este acolo unde te regăseşti pe tine mereu. (Joseph Campbell)
989. **Binele e o visare, un proiect mereu amânat şi urmărit cu un efort istovitor, o limită pe care n-o atingem niciodată, domnia lui e imposibilă. Numai răul poate merge până la marginile sale şi domni absolut. (Albert Camus)**
990. Libertatea este dreptul de a nu minți. (Albert Camus)
991. Dar poate că trebuie să iubim ceea ce nu putem să înțelegem. (Albert Camus)
992. Admirația este suprema bucurie a înțelegerii. (Albert Camus)
993. În adâncul oricărei frumuseți zace ceva inuman. (Albert Camus)
994. Actorul este un mincinos sincer. (Albert Camus)
995. N-am văzut pe nimeni murind pentru argumentul ontologic. (Albert Camus)
996. Opusul celui care se sinucide este condamnatul la moarte. (Albert Camus)
997. Ispita comună tuturor inteligențelor: cinismul. (Albert Camus)
998. Nu poate fi dragoste de a trăi fără disperare de a fi. (Albert Camus)
999. Îți zic un secret, dragul meu: nu aştepta judecata de apoi, ea are loc în fiecare zi. (Albert Camus)
1000. Nu lăsa pe nimeni să fie prioritatea ta, în timp ce tu devii opțiunea lor. (Albert Camus)
1001. Există un sigur caz de deznădejde pură. Al condamnatului la moarte. (Albert Camus)
1002. Fiecare clipă a vieții poartă în ea o valoare de miracol şi o față de eternă tinerețe. (Albert Camus)
1003. Fiecare act de revoltă exprimă o nostalgie a inocenței şi o chemare către esența ființei. (Albert Camus)

1004. Psihologia este acţiune, nu gândire despre sine. Continuăm să ne formăm personalitatea toată viaţa. (Albert Camus)

1005. Absurdul se naşte din confruntarea dintre dorinţa umană şi tăcerea nejustificată a lumii. (Albert Camus)

1006. Dacă un stăpân nu se poate lipsi de sclavul său, care din cei doi este un om liber? (Albert Camus)

1007. Revolta e o asceză, deşi oarbă. (Albert Camus)

1008. Un intelectual este cineva al cărui spirit se autocontemplă. (Albert Camus)

1009. A hotărî dacă viaţa merită sau nu să fie trăită înseamnă a răspunde la problema fundamentală a filozofiei. (Albert Camus)

1010. Cărţile lui Copernic şi Galileu au stat la Index până la 1822. Trei secole de încăpăţânare nu-i puţin lucru. (Albert Camus)

1011. Viaţa este suma opţiunilor noastre. (Albert Camus)

1012. Totul începe prin conştiinţă şi nimic nu are valoare decât prin ea. (Albert Camus)

1013. Omul este singura creatură care refuză să fie ceea ce este. (Albert Camus)

1014. Sentimentul absurdului nu-i decât divorţul dintre om şi viaţa sa, dintre actor şi decorul său.

1015. Nu este decât o problemă filozofică într-adevăr serioasă: este sinuciderea. (Albert Camus)

1016. Fericirea este cea mai mare biruinţă, aceea pe care o dobândim împotriva destinului ce ne este impus. (Albert Camus)

1017. înfruntarea lor - iată cele trei personaje ale dramei umane. (Albert Camus)

1018. Fără libertate nu există artă; arta trăieşte doar prin constrângerile pe care şi le impune şi moare la orice alte constrângeri. (Albert Camus)

1019. Primul lucru care trebuie să-l înveţe un scriitor este arta de a transpune ceea ce simte în ceea ce vrea să simtă alţii. La început reuşeşte din întâmplare. Dar pe urmă talentul trebuie să înlocuiască întâmplarea. Există şi o parte de noroc la rădăcina geniului. (Albert Camus)

1020. Nu vei fi niciodată fericit dacă vei continua să cauţi ce este fericirea. Nu vei trăi niciodată dacă vei căuta sensul vieţii. (Albert Camus)

1021. Ne întoarcem întotdeauna la povara noastră. Dar Sisif ne învaţă fidelitatea superioară care îi neagă pe zei şi înalţă stâncile. Şi el socoteşte că totul e bine. Acest univers rămas fără stăpân nu-i pare nici steril, nici neînsemnat. Fiecare grăunte al cestui munte plin de întuneric alcătuieşte o lume. Lupta însăşi contra înălţimilor e de-ajuns spre a umple un suflet omenesc. Trebuie să ni-l închipuim pe Sisif fericit. (Albert Camus)

1022. Scopul artei, scopul unei vieţi, poate fi numai acela de a creşte suma libertăţilor şi a responsabilităţilor care se ascund în fiecare om şi în întreaga lume. Nu poate fi, sub nicio formă, acela de a reduce sau de a reprima acea libertate, chiar şi numai pentru o perioadă. Nici una dintre operele măreţe nu a avut la bază, vreodată, ura şi dispreţul. Din contra: nu există măcar o singură operă de artă adevărată care să nu-şi fi adus, în cele din urmă, aportul la libertatea interioară a fiecărei persoane care a cunoscut-o şi a iubit-o. (Albert Camus)

1023. **Visele sunt o manifestare a subconştientului. (Elias Canetti)**

1024. În dragoste, asigurările sunt practic anunţarea opusului lor. (Elias Canetti)

1025. Faptul că limbile sunt diverse este cel mai misterios al umanităţii. (Elias Canetti)

1026. Nu putem face unei persoane nimic mai rău decât a ne ocupa în mod exclusiv de ea. (Elias Canetti)
1027. Reuşita e locul pe care îl ocupi în ziare. Reuşita e insolenţa de o zi. (Elias Canetti)
1028. Trebuie spus că neînțelegerile sunt fecunde. Ele nu trebuie dispreţuite. (Elias Canetti)
1029. Intuițiile poeților sunt aventurile uitate ale lui Dumnezeu. (Elias Canetti)
1030. Nimic nu e mai plictisitor decât să fii adulat. Cum poate suporta Dumnezeu aşa ceva? (Elias Canetti)
1031. Cel care nu crede în Dumnezeu ia asupra toate greşelile din existenţa lumii. (Elias Canetti)
1032. Cel mai intolerabil ar fi un Dumnezeu care să fie aşa cum ni-l dorim. (Elias Canetti)
1033. Doare cei increduli au dreptul la miracole. (Elias Canetti)
1034. Profeţii prezic, lamentându-se, istoria străveche. (Elias Canetti)
1035. Nimeni nu rezistă tentaţiei de a pătrunde în spaţiul interior al unei ființe. (Elias Canetti)
1036. E stânjenitor să îţi explici reflecţiile: e ca şi cum le-ai retracta. (Elias Canetti)
1037. **Metafizicienii sunt muzicieni fără talent muzical. (Rudolf Carnap)**
1038. Punctul de vedere logic permite deci critica limbajului şi furnizează normele de adecvare sau inadecvare în materie de sintaxă. (Rudolf Carnap)
1039. **Ține minte, fericirea nu depinde de ceea ce eşti sau de ceea ce deţii, ci doar de ceea ce gândeşti. (Dale Carnegie)**
1040. Când soarta îţi dă o lămâie, fă din ea o limonadă. (Dale Carnegie)
1041. Cele mai importante lucruri în lume au fost realizate de oameni care au continuat să încerce chiar şi când se părea că nu mai este nicio speranţă. (Dale Carnegie)
1042. Adu-ţi aminte că ziua de azi e ziua de mâine pentru care ţi-ai făcut griji ieri. (Dale Carnegie)
1043. Orice prost poate critica, condamna şi lamenta, dar e nevoie de caracter şi control de sine pentru a fi înţelegător şi iertător. (Dale Carnegie)
1044. Nu vei avea niciodată succes dacă nu faci ceea ce îţi place. (Dale Carnegie)
1045. critica pe cineva este inutil. Critica este primejdioasă, fiindcă ea răneşte amorul propriu şi stârneşte ranchiuna. (Dale Carnegie)
1046. Când avem de-a face cu oamenii, trebuie să reţinem că nu ne aflăm în faţa unor făpturi logice. Ne aflăm în faţa unor făpturi emoţionale, clădite din prejudecăţi şi conduse de mândrie și vanitate. (Dale Carnegie)
1047. Dacă există vreun secret al succesului, el rezidă din capacitatea de a înţelege punctul de vedere al celuilalt şi de a vedea lucrurile atât din perspectiva acestuia, cât şi al dumneavoastră. (Dale Carnegie)
1048. Dacă în drumul tău întâlneşti un om prea obosit ca să-ţi poată dărui un surâs, lasă-i-l pe al tău. Căci nimeni nu are mai mare nevoie de un zâmbet decât acela care nu-l mai poate dărui. (Dale Carnegie)
1049. Cred că puterea mea de a trezi entuziasmul oamenilor cu care lucrez este cel mai de preţios capital al meu şi sunt convins că unicul mijloc de a descoperi ce e mai bun în oameni este prin aprecieri şi încurajări. (Dale Carnegie)
1050. Lăsaţi-l pe celălalt să creadă că face totul din proprie iniţiativă. (Dale Carnegie)

1051. Succesul este să primeşti ceea ce îţi doreşti. Fericirea este să-ţi doreşti ceea ce primeşti. (Dale Carnegie)
1052. Pune-ţi în scenă ideile. (Dale Carnegie)
1053. Stârneşte în ceilalţi o dorinţă vie. (Dale Carnegie)
1054. Pune întrebări în loc să dai ordine directe. (Dale Carnegie)
1055. Dă-ţi silinţa să vezi lucrurile din perspectiva celuilalt. (Dale Carnegie)
1056. Când vorbeşti, spui o poveste, când asculţi, aduci o mângâiere. (Dale Carnegie)
1057. Înainte să-i critici pe ceilalţi, comentează-ţi propriile greşeli. (Dale Carnegie)
1058. Fiecare are mai multă încredere în ideile pe care le descoperă singur. (Dale Carnegie)
1059. Comportă-te cu ceilalţi aşa cum vrei ca aceştia să se comporte cu tine. (Dale Carnegie)
1060. Modelează-ţi discursul în conformitate cu interesele interlocutorului tău. (Dale Carnegie)
1061. Fii un bun ascultător. Încurajează-i pe ceilalţi să vorbească despre ei înşişi. (Dale Carnegie)
1062. Oamenii cu caracter şi autostăpânire vor găsi puterea de a înţelege şi de a ierta. (Dale Carnegie)
1063. Oamenii cheamă de obicei un doctor când tot ce doresc este, de fapt, atenţia celorlalţi. (Dale Carnegie)
1064. Reţine că expresia pe care cineva o poartă pe chip este mult mai importantă decât hainele cu care se îmbracă. (Dale Carnegie)
1065. Fii sincer, nu promite ceea ce nu poţi oferi. Nu te gândi la propriul profit ci concentrează-te asupra binelui celuilalt. (Dale Carnegie)
1066. Există o singură cale sub soare prin care să profiţi cel mai mult de pe urma unei discuţii în contradictoriu – şi anume să o eviţi. (Dale Carnegie)
1067. Întâmpină cu bucurie disensiunea. E o posibilitate de a vedea lucrurile şi dintr-o altă perspectivă. Poate te ajută să te corectezi. (Dale Carnegie)
1068. Popularitatea şi fericirea mea, simţul propriei valori depind într-o măsură considerabilă de abilitatea mea în a mă comporta faţă de ceilalţi. (Dale Carnegie)
1069. Formulând ordinul ca pe o întrebare, ca pe o sugestie, acesta devine mai uşor de acceptat şi adeseori stimulează creativitatea interlocutorului. (Dale Carnegie)
1070. Atunci când porţi o conversaţie, acordă atenţie exclusivă persoanei care vorbeşte. Nu te concentra pe ceea ce urmează să spui, închizându-ţi astfel urechile. (Dale Carnegie)
1071. Nimănui nu-i place să se simtă că i se vinde sau impune ceva. Cu toţii preferăm să avem impresia că facem din proprie iniţiativă, că acţionăm potrivit propriilor idei. (Dale Carnegie)
1072. Nu uita, puţini oameni sunt logici. Majoritatea dintre noi suntem plini de prejudecăţi, gelozie, suspiciune şi frică şi ne e foarte greu să renunţăm la propriile păreri. (Dale Carnegie)
1073. Porneşte de la prezumţia că ceilalţi sunt cinstiţi şi vor să facă ceea ce e bine. Oamenii vor reacţiona favorabil dacă îi faci să creadă că îi consideri cinstiţi şi corecţi. (Dale Carnegie)

1074. Nu ajunge să exprimi un adevăr. El trebuie să fie astfel modelat încât să apară ca fiind viu, interesant, dramatic. Trebuie să foloseşti arta spectacolului. Cinematograful şi micul ecran reuşesc de minune. (Dale Carnegie)

1075. Mai întâi ascultă, dă adversarului o şansă de a-şi exprima punctul de vedere. Lasă-l să termine. Nu opune rezistenţă, nu te apăra, nu dezbate. Asta ridică bariere. Scopul tău este să găseşti punţi de înţelegere. (Dale Carnegie)

1076. La fel cum ura nu dispare niciodată prin ură, ci prin dragoste, la fel şi o disensiune nu se termină prin ceartă, ci prin tact, diplomaţie, conciliere, o dorinţă plină de înţelegere şi faţă de punctul de vedere al celuilalt. (Dale Carnegie)

1077. Nu uita că ceea ce suntem este o consecinţă a corpului, firii, minţii cu care am fost înzestraţi, a mediului şi experienţelor de care am avut parte. Şi toate acestea ne fac unici pe fiecare dintre noi şi ne dau o viziune proprie asupra lucrurilor. (Dale Carnegie)

1078. Pentru a reţine numele cuiva trebuie să investeşti timp şi energie pentru a te concentra, a-l repeta şi a-l întipări definitiv în memorie. Dar efortul tău va fi răsplătit, pentru că pentru fiecare dintre noi numele nostru este ceva ce ne aparţine, ne individualizează. (Dale Carnegie)

1079. Adeseori călcăm în picioare sentimentele celorlalţi spre a ne face drum, găsim vinovaţi, adresăm ameninţări, criticăm un copil sau un angajat în prezenţa celorlalţi, fără să ne gândim măcar că îi jignim. Doar câteva minute de reflecţie, un cuvânt bun, o atitudine de înţelegere a acţiunilor celorlalţi ar îndulci considerabil loviturile pe care ne vedem nevoiţi să le. (Dale Carnegie)

1080. **Când folosesc un cuvânt, înseamnă exact ce am dorit eu să însemne, nici mai mult, nici mai puțin. (Lewis Carrol)**

1081. Dacă vom căuta bine, constatăm că totul are o morală. Lewis Carrol)

1082. Un nume trebuie să semnifice întotdeauna ceva? Lewis Carrol)

1083. Dacă e imposibil să nu te gândești la ceva, rămâne posibil să te gândești la altceva. Lewis Carrol)

1084. Fiți ceea ce aveți aerul că păreți. Lewis Carrol)

1085. **Nu putem admite existenţa unui lucru dacă nu-i putem atribui o semnificaţie. (Ernst Cassirer)**

1086. **Criticul trebuie să fie un raportor al umanității, iar nu un reporter al realității. (G. Călinescu)**

1087. Talentul arată tristețea. (G. Călinescu)

1088. Luciditatea este conştiinţa ordinei spontane. (G. Călinescu)

1089. Bunele sentimente nu fac literatură. (G. Călinescu)

1090. Ordinea interioară stă sub aparenţa dezordinii. (G. Călinescu)

1091. Basmul este oglindirea vieţii în moduri fabuloase. (G. Călinescu)

1092. Originalitatea mea stă în faptul că spun fără ruşine banalul, pe când ceilalţi îl caută. (G. Călinescu)

1093. A gândi înseamnă a suplini experienţa cu idei. (G. Călinescu)

1094. Critica este o caricatură, o şarjă. Criticul trebuie să îngroaşe liniile pentru a scoate în evidenţă anume laturi. (G. Călinescu)

1095. Poezia este un mod ceremonial, ineficient, de a comunica iraționalul, este forma goală a activității intelectuale. (G. Călinescu)

1096. A uita fără a uita, a trece de la paroxism la pathos, de la agitație la contemplație și de la spasm la idee, acesta e drumul artei. (G. Călinescu)

1097. Poate că în ninsoarea siderală a haosului, fiecare suflet își are planeta sa, închegată din limfa genunilor, în noaptea dintâi a ivirii sale pe lume și care își îndeplinește ursita ascunsă în criptograma fulgilor căzători și în târâitul mărunt al greierilor cerești. Și atunci zadarnic alergăm să ne înfăptuim viața, căci tot ce gândim și tot ce trăim e un vis de departe, din ghețurile stelare. (G. Călinescu)

1098. **Nu iubim o femeie pentru că are un corp perfect, ci pentru forma unică a ochilor sau a gurii, în care vedem personalitatea ei profund și subtil erotizată. (Mircea Cărtărescu)**

1099. Dintre toate speciile literare – hai să zic mai bine: dintre toate felurile de a scrie – jurnalul e cea mai absurdă. Mâna ta stângă dă bani mâinii tale drepte. Notezi, pentru tine, ceea ce tu însuți știi de fapt mult mai bine decât cel care notează, căci durerea e autentică, pe când "mă doare" e o convenție. (Mircea Cărtărescu)

1100. Așadar, cine sunt eu? Cel din testele de personalitate? Dar ele nu fac decât să mă decupeze-n diapozitive subțiri. În momente diferite, după ele, am personalități diferite. Interiorul nostru nu e însă un album de fotografii. Noi nu suntem obiecte, ci procese. Eu sunt, în cele din urmă, căutarea mea de sine. Exist pentru că mă caut pe mine însumi. Nu mă caut ca să mă găsesc; faptul că mă caut pe mine însumi este semnul că deja m-am găsit. (Mircea Cărtărescu)

1101. Femeile minunate din viața mea, toate cele pe care le-am iubit cu adevărat și care-au răspuns cu dragoste dragostei mele, au fost într-un fel necorporale, au fost bucurie pură, nevroză pură, experiență pură. Senzualitatea, uneori dusă până foarte departe, nu a fost decât un ingredient într-o aventură complexă și epuizantă a minții. (Mircea Cărtărescu)

1102. Viața e o trebușoară ceva mai complicată decât își închipuie creierele noastre de muscă.

1103. Când visăm, tonusul muscular e abolit și întregul corp ne este paralizat, lăsând astfel mintea liberă pentru halucinare. Când facem dragoste, dimpotrivă, mintea ne e abolită, iar corpul se scufundă în voluptate. (Mircea Cărtărescu)

1104. Eu sunt, în cele din urmă, căutarea mea de sine. (Mircea Cărtărescu)

1105. Și iată-mă acum în ungherul meu, un ghem de zdrențe și zgârciuri, pe a cărui minte sau inimă sau credință nu ar paria nimeni, pentru că mie nu are ce să mi se mai ia. (Mircea Cărtărescu)

1106. Adevărul nu e nici ironic, nici experimental. Marile cărți ale lumii sunt cărți întunecate și grave, care folosesc inclusiv ironia și experimentul în sensul acestei seriozități esențiale, acestei responsabilități în lipsa căreia ești un simplu literator. (Mircea Cărtărescu)

1107. Noi nu suntem interfața socială pe care o numim "persoana noastră": cineva dindărătul ei, o ființă incomparabil mai vastă, ne controlează, modelează, cenzurează de multe ori gândurile și acțiunile. (Mircea Cărtărescu)

1108. Ce nu pot accepta niciodată e că viața apropiaților mei, a semenilor mei ar putea fi "relativizată". Degețelul mic al fetiței mele valorează pentru mine cât lumea și nu e o valoare pe care s-o pun în discuție. (Mircea Cărtărescu)

1109. Cei mai mulți dintre noi trăim în lumea exterioară și ne identificăm (o facem de la trei ani) cu imaginea noastră din oglindă. Suntem cei care suntem. Când spunem "eu" ducem arătătorul spre piept: sunt corpul meu, un lucru din lumea largă. De obicei n-avem

timp de introspecţie şi, dacă ne căutăm conştient propria noastră fiinţă, o facem nu către interior, ci spre suprafaţa mereu schimbătoare şi colorată a vieţii, ca un alergător care ar porni o cursă ţâşnind invers din startere. (Mircea Cărtărescu)

1110. Arta e un război în care eşti singur împotriva tuturor. (Mircea Cărtărescu)

1111. Internetul este subconştientul societăţii. (Mircea Cărtărescu)

1112. Nu poţi face nimic ca să ai stil. Pentru că stilul nu îl ai, ci îl eşti. E engramat acolo, în ingineria vertebrelor din coloana ta vertebrală, în dinamica fluidelor corpului tău, în spotul de lumină de pe pupila ta catifelată. În înţelepciunea minţii tale, care înaintează când universul înaintează şi se retrage când universul se retrage. (Mircea Cărtărescu)

1113. Facem sex cu un creier de bărbat, dar iubim cu unul de copil, încrezător, dependent, dornic de a da şi a primi afecţiune. (Mircea Cărtărescu)

1114. A fi vulgar nu înseamnă a fi erotic, dimpotrivă. Erotismul este inversul obscenităţii. Cu cât o societate e mai obscenă în limbaj, cu atât e mai primitivă în sexualitate. Erotismul ţine de cultură ca orice alt fapt de viaţă socială, e un rafinament necesar, ca a mânca folosind cuţitul şi furculiţa. Obscenitatea echivalează cu mâncatul cu mâinile, cu lipăitul supei din farfurie. (Mircea Cărtărescu)

1115. Care e deosebirea dintre înţelepciunea care nu scrie şi inteligenţa care umple biblioteci pentru sau contra înţelepciunii? Chiar dacă n-a lăsat cărţi, Isus, să nu uităm, a trăit pe o carte enormă, cuprinzând epopeea unui popor, psalmii lui, cântarea dragostei lui şi, prin Iov, a disperării lui. Omul din Nazaret a vrut să fie indexul acelei cărţi şi încununarea ei. (Mircea Cărtărescu)

1116. Ceea ce pentru corpul fizic este orgasmul, este fericirea pentru corpul nostru spiritual. (Mircea Cărtărescu)

1117. **Bucuria e starea de spirit normală a omului. Cu cât dezvoltarea intelectuală şi morală a omului este mai ridicată, cu atât omul e mai liber şi viaţa îi dă mai multă satisfacţie. (Anton Pavlovici Cehov)**

1118. Dacă vi se dă o cafea, nu căutaţi în ea bere. (Anton Pavlovici Cehov)

1119. Oricine poate face faţă unei situaţii de criză, viaţa de zi cu zi în schimb ne dă gata. (Anton Pavlovici Cehov)

1120. Oamenii sunt mai sinceri şi mai buni când îşi petrec oaspeţii la plecare, decât când îi întâmpină la sosire. (Anton Pavlovici Cehov)

1121. Fericirea este o recompensă dată celui care nu a căutat-o. (Anton Pavlovici Cehov)

1122. Dacă vă este frică de singurătate, nu vă căsătoriţi. (Anton Pavlovici Cehov)

1123. Nu oricine ştie să tacă sau să plece când trebuie. (Anton Pavlovici Cehov)

1124. Bătrânii, ca şi cei mici, vor să fie compătimiţi pentru durerea lor, însă de bătrâni nimănui nu-i este milă. (Anton Pavlovici Cehov)

1125. **Poemul este precum o exprimare a inexprimabilului. (Paul Celan)**

1126. Când îmi citesc poeziile, această lectură îmi garantează, pe moment, posibilitatea să existe, să dureze. (Paul Celan)

1127. **A fi singur înseamnă a te învăţa cu moartea. (Louis-Ferdinand Céline)**

1128. Ceea ce-l face pe om mai mare decât simpla lui viaţă este dragostea pentru viaţa altora. (Louis-Ferdinand Céline)

1129. În Scripturi stă scris că la început a fost Cuvântul; nu! la început a fost emoţia. (Louis-Ferdinand Céline)

1130. Înlăuntrul tău, totul e permis. (Louis-Ferdinand Céline)

1131. O carte întreagă scrisă în argou e mai plicticoasă decât un raport al Curţii de conturi. (Louis-Ferdinand Céline)
1132. Nu eşti niciodată suficient de mefient faţă de cuvinte. (Louis-Ferdinand Céline)
1133. Nimic nu este gratuit pe lumea asta. Totul se pedepseşte, binele ca şi răul se plătesc, mai curând sau mai târziu. (Louis-Ferdinand Céline)
1134. Sufletul înseamnă vanitate şi plăcere a corpului cât timp acesta e sănătos, dar înseamnă, de asemenea, dorinţa de evaziune din corp, în momentul în care lucrurile nu merg bine şi corpul e bolnav. (Louis-Ferdinand Céline)
1135. **Cum ar putea fi socotiţi anormali şi bolnavi mintal cei pe care-i înspăimântă chipul omenesc? (Guido Ceronetti)**
1136. Cele mai mirositoare părţi ale trupului sunt cele ce conţin mai mult suflet. (Guido Ceronetti)
1137. Toate excreţiile sufletului, toate bolile spiritului, tot întunericul vieţii - iar noi numim asta iubire. (Guido Ceronetti)
1138. Sunt un ascet ratat. (Guido Ceronetti)
1139. O dată luptele de gladiatori suprimate, creştinii instituiră viaţa conjugală. (Guido Ceronetti)
1140. **Să faci propoziţii scurte din experienţele lungi. (Miguel de Cervantes)**
1141. Condeiul este limba sufletului; după cum au fost conceptele cu care a fost hrănit, aşa vor fi şi scrierile. (Miguel de Cervantes)
1142. Libertatea, Sancho, este unul din darurile cele mai de preţ pe care cerul l-a dăruit oamenilor: cu ea nu pot fi asemuite nici bogăţiile pe care le ascund pământul şi marea; pentru ea, ca şi pentru cinste, poţi şi trebuie sa-ţi dai şi viaţa; iar pierderea ei este cel mai mare rău ce ţi se poate întâmpla. (Miguel de Cervantes)
1143. Un singur om batjocorit şi plin de cicatrici încă se chinuia, cu ultima sa fărâmă de curaj, să atingă stelele de neatins; şi lumea va fi mai bună din această cauză. (Miguel de Cervantes)
1144. Unul din efectele fricii este că ne rătăceşte simţurile şi face ca lucrurile să ne pară altfel decât sunt. (Miguel de Cervantes)
1145. Abundenţa unor lucruri, fie ele şi bune, ne determină să nu le apreciem; absenţa, fie şi a lucrurilor rele, ne face să le apreciem într-o oarecare măsură. (Miguel de Cervantes)
1146. Istoria este emulul timpului, depozit al acţiunilor, martor al trecutului, exemplu şi înştiinţare a prezentului, avertisment al viitorului. (Miguel de Cervantes)
1147. A vorbi fără a gândi, înseamnă a trage fără a ţinti. (Miguel de Cervantes)
1148. Sunt lucruri în care trebuie să crezi pentru a le putea vedea. (Miguel de Cervantes)
1149. Fiecare om este odrasla faptelor sale. (Miguel de Cervantes)
1150. Gelozia e dovadă a iubirii, aşa cum temperatura bolnavului e dovada de viaţă bolnavă şi lâncezitoare. (Miguel de Cervantes)
1151. Nu dori nimic şi vei fi omul cel mai bogat din lume. (Miguel de Cervantes)
1152. Pentru tăcere nu există nici pedeapsă, nici răspuns. (Miguel de Cervantes)
1153. Ocupă locul ce ţi se cuvine, ca să nu fii nevoit să te ridici. (Miguel de Cervantes)
1154. Un proverb este o propoziţie scurtă bazată pe o experienţă lungă. (Miguel de Cervantes)
1155. Fiecare este aşa cum l-a făcut Dumnezeu, iar de multe ori şi mai rău. (Miguel de Cervantes)

1156. Cine te face să plângi te iubeşte cel mai tare. (Miguel de Cervantes)
1157. Este o minune să se nimerească leacul pentru un rău a cărui cauză nu se cunoaşte. (Miguel de Cervantes)
1158. Faptele mari sunt rezervate oamenilor mari. (Miguel de Cervantes)
1159. **Viaţa este minunată dacă nu te temi de ea. (Charlie Chaplin)**
1160. Ca să fac o comedie, am nevoie doar de un parc, un poliţist şi o fată drăguţă. (Charlie Chaplin)
1161. Viaţa este o tragedie atunci când e privită în prim-plan şi o comedie când o priveşti în plan larg. (Charlie Chaplin)
1162. Suntem toţi diletanţi; viaţa este prea scurtă ca noi să fim altceva. (Charlie Chaplin)
1163. Iubesc femeile, dar nu le admir. (Charlie Chaplin)
1164. Nu mai am nimic de-a face cu America. Nu m-aş mai întoarce acolo, nici dacă Iisus Hristos ar fi preşedinte. (Charlie Chaplin)
1165. Omul este un animal îmblânzit, care, de-a lungul secolelor, a dominat celelalte animale cu înşelăciunea, violenţa şi cruzimea. (Charlie Chaplin)
1166. Viaţa a încetat să fie o glumă pentru mine, nu o mai găsesc cu haz. (Charlie Chaplin)
1167. **Slăbiciunea de caracter sau lipsa de idei, aşadar, tot ce ne poate împiedica să trăim cu toată fiinţa, sunt lucruri care îi feresc pe mulţi oameni de mizantropie. (Chamfort)**
1168. Schimbarea modei este birul pe care hărnicia săracului îl pune asupra vanităţii bogatului. (Chamfort)
1169. Falsa modestie este minciuna cea mai decentă. (Chamfort)
1170. În viaţă întâlneşti mai mulţi nebuni decât înţelepţi; şi chiar la un înţelept întâlneşti o doză mai mare de nebunie decât de înţelepciune. (Chamfort)
1171. Opinia publică este regina lumii, fiindcă prostia este regina proştilor. (Chamfort)
1172. Îţi nimiceşti caracterul din teama de a nu atrage privirile şi atenţia lumii şi te năpusteşti în nulitate, pentru a scăpa de primejdia de a fi zugrăvit. (Chamfort)
1173. Mi-am distrus pasiunile, cam la fel cum un om violent îşi ucide calul, neputând să-l ţină în frâu. (Chamfort)
1174. Se crede, îndeobşte, că arta de a plăcea este un mijloc puternic de a face avere; a şti să te plictiseşti în societate este o artă care aduce mult mai mult. Talentul de a face avere, ca şi cel de a avea succes la femei, aproape că se reduce la această artă. (Chamfort)
1175. Oamenii de spirit săvârşesc multe greşeli în viaţă, fiindcă nu-i cred pe semenii lor atât de proşti pe cât sunt în realitate. (Chamfort)
1176. Există prostii bine îmbrăcate, la fel cum întâlneşti proşti foarte bine îmbrăcaţi. (Chamfort)
1177. Trebuie să ştim să comitem prostiile cerute de caracterul nostru. (Chamfort)
1178. Prostia nu ar fi întru totul prostie, dacă nu s-ar teme de spirit. (Chamfort)
1179. Raţiunea ne face câteodată la fel de nefericiţi ca şi pasiunile noastre şi, când un om se află în asemenea situaţie, se poate spune că este un bolnav otrăvit de propriul lui medic. (Chamfort)
1180. Zi pierdută este cea în care nu ai râs. (Chamfort)
1181. Nu poţi trăi în societate după ce ai trecut de vârsta la care te stăpânesc pasiunile. Ea nu este suportabilă decât în perioada în care te slujeşti de stomacul tău pentru a te amuza şi de propria-ţi persoană pentru a omorî timpul. (Chamfort)
1182. Societatea se compune din două mari clase: cei care au mai multe banchete decât poftă de mâncare şi cei care au mai multă poftă de mâncare decât banchete. (Chamfort)

1183. Lumea şi societatea seamănă cu o bibliotecă în care, la prima vedere, totul pare în ordine, fiindcă volumele sunt aşezate după formate, după mărime, dar unde în realitate, totul este în dezordine, deoarece nimic nu este rânduit după ordinea ştiinţifică a materiilor, nici a autorilor. (Chamfort)

1184. Calităţi prea elevate fac adesea ca un om să fie mai puţin adecvat societăţii. Nu te duci la piaţă cu lingouri de aur; te duci cu arginţi sau cu bani mărunţi. (Chamfort)

1185. Renunţând la lume şi avere, mi-am găsit fericirea şi calmul, sănătatea, chiar şi bogăţia; şi, în pofida proverbului, îmi dau seama că cel care părăseşte partida o câştigă. (Chamfort)

1186. Majoritatea instituţiilor sociale ale epocii pare a avea drept scop să menţină omul într-o mediocritate de idei şi sentimente care să-l facă mai apt de guvernare sau pentru a fi guvernat. (Chamfort)

1187. Speranţa nu este decât un şarlatan care ne înşală neîncetat. Pentru mine, unul, fericirea nu a început decât când mi-am pierdut speranţa. (Chamfort)

1188. Deseori, pentru inimă, spiritul nu înseamnă decât ceea ce este biblioteca unui castel pentru stăpânul lui. (Chamfort)

1189. Nici nu ne putem închipui cât spirit trebuie să cheltuim pentru a nu fi niciodată ridicoli. (Chamfort)

1190. Nu eşti om de spirit pentru că ai multe idei la fel cum nu eşti un bun general doar fiindcă dispui de mulţi soldaţi.

1191. Un om cinstit trebuie să dobândească stima publică fără a se fi gândit la ea şi, ca să zic aşa, fără voia lui. Cel care o caută îşi arată prin asta propriile-i limite. (Chamfort)

1192. După ce ai fost torturat în lege, ostenit de moarte de propria ta sensibilitate, îţi dai seama că trebuie să trăieşti de pe o zi pe alta, să uiţi mult, cu alte cuvinte, *să-ţi ştergi cu buretele viaţa*, pe măsură ce se scurge. (Chamfort)

1193. Vicii puţine împiedică un om să aibă mulţi prieteni, tot pe cât îl împiedică înzestrarea cu calităţi prea mari. (Chamfort)

1194. **Gustul este bunul simţ al geniului. (Chateaubriand)**

1195. Există cuvinte care n-ar trebui folosite decât o dată. (Chateaubriand)

1196. Adevărata fericire costă puţin; când costă mult nu e de soi bun. (Chateaubriand)

1197. **O cameră fără cărţi este precum un corp fără suflet (G.K. Chesterton)**

1198. Poeţii au fost misterios de tăcuţi pe tema brânzei. (G.K. Chesterton)

1199. Materialiştii şi nebunii nu au niciodată îndoieli. (G.K. Chesterton)

1200. Nebunia nu constă în pierderea raţiunii, ci în a pierde totul în afară de raţiune. (G.K. Chesterton)

1201. Dogmatismul nu înseamnă absenţa cugetării, ci sfârşitul ei. (G.K. Chesterton)

1202. Lucrul pe care îl urăsc la un argument este ca întotdeauna întrerupe o discuţie. (G.K. Chesterton)

1203. Modul în care poţi iubi ceva este să realizezi că poate fi pierdut. (G.K. Chesterton)

1204. Poţi găsi adevărul prin logică numai dacă l-ai găsit deja fără ea. (G.K. Chesterton)

1205. Arta constă în limitare. Cea mai frumoasă parte a fiecărui tablou este rama. (G.K. Chesterton)

1206. Singurele persoane care par a nu avea nicio legătură cu educaţia copiilor sunt părinţii. (G.K. Chesterton)

1207. Psihanaliza este spovedanie fără iertare. (G.K. Chesterton)

1208. Literatura este un lux; ficţiunea este o necesitate. (G.K. Chesterton)

1209. Aş susţine că mulţumirile sunt cea mai mare formă a cugetării şi că recunoştinţa este fericire dublată de miracol. (G.K. Chesterton)

1210. Educaţia este perioada pe parcursul căreia eşti instruit de cineva pe care nu îl cunoşti despre ceva ce nu vrei să ştii. (G.K. Chesterton)
1211. Toleranţa este virtutea omului fără convingeri. (G.K. Chesterton)
1212. Iadul este măreţul compliment al lui Dumnezeu pentru realitatea libertăţii omului şi demnitatea alegerii acestuia. (G.K. Chesterton)
1213. Curajul este aproape o contradicţie în termeni. Înseamnă o dorinţă puternică de a trăi care ia forma disponibilităţii de a muri. (G.K. Chesterton)
1214. Coincidenţa este un calambur spiritual. (G.K. Chesterton)
1215. Educaţia este pur şi simplu sufletul unei societăţi, transmis din generaţie în generaţie. (G.K. Chesterton)
1216. Arta, ca şi moralitatea, constă în a trasa linia undeva. (G.K. Chesterton)
1217. Aventura este şampania vieţii. (G.K. Chesterton)
1218. Un căscat este un strigăt tăcut. (G.K. Chesterton)
1219. Biblia ne spune să ne iubim vecinii şi de asemenea să ne iubim duşmanii; probabil pentru că, în general, sunt aceiaşi oameni. (G.K. Chesterton)
1220. Jurnalismul constă în mare din a spune „Lordul John a murit!” unor oameni care n-au ştiut niciodată că Lordul John trăia. (G.K. Chesterton)
1221. Problema nu e că ei nu văd soluţia, ci că nu văd problema. (G.K. Chesterton)
1222. **Oamenii care sunt inteligenţi folosesc limbajul aproape întotdeauna mai corect decât ceilalţi. (Noam Chomsky)**
1223. Drepturile nu se acordă, ele se câştigă. (Noam Chomsky)
1224. Cum se face că ştim atât de puţin, deşi avem la dispoziţie atât de multă informaţie? (Noam Chomsky)
1225. Nu ar trebui să căutăm eroi, ci idei bune. (Noam Chomsky)
1226. Doar vigilenţa opiniei publice asigură viitorul oricărei societăţi. (Noam Chomsky)
1227. O întreprindere multinaţională este mai aproape de totalitarism decât oricare altă instituţie umană. (Noam Chomsky)
1228. Cred că este evident faptul că gândirea e un domeniu cu totul diferit de limbaj, deşi limbajul e utilizat pentru exprimarea gândirii, iar pentru o bună parte a gândirii avem nevoie absolută de medierea limbajului. (Noam Chomsky)
1229. Propaganda este pentru democraţie, ceea ce violenţa este pentru dictatură. (Noam Chomsky)
1230. Lupta împotriva idealismului e lupta contra raţionalităţii. (Noam Chomsky)
1231. Intelectualii au o problemă: ei trebuie să-şi justifice existenţa. (Noam Chomsky)
1232. **Sunt cincizeci la sută american şi sută-n sută englez. (Winston Churchill)**
1233. Cine îndrăzneşte învinge. (Winston Churchill)
1234. Nu mă tem de acţiune, ci de inacţiune. (Winston Churchill)
1235. Fascismul: copilul monstruos al comunismului…(Winston Churchill)
1236. Responsabilitatea este preţul măreţiei. (Winston Churchill)
1237. O glumă este un lucru foarte serios. (Winston Churchill)
1238. Mult mai importante sunt caracterele decât talentele. (Winston Churchill)
1239. Nu poate fi în firea Naturii, pentru că nu are sens. (Winston Churchill)
1240. Nu-ţi face griji despre evitarea ispitelor. Pe măsura ce îmbătrâneşti, te evită ele. (Winston Churchill)

1241. Morala muncii. În război: hotărâre. În înfrângere: sfidare. În victorie: mărinimie. În pace: bunăvoință. (Winston Churchill)

1242. Succesul este abilitatea de a merge din eşec în eşec, fără să-ți pierzi entuziasmul. (Winston Churchill)

1243. Curajul este virtutea care face posibile celelalte virtuți. (Winston Churchill)

1244. Personal, sunt mereu gata să învăţ, chiar dacă nu-mi place să mi se dea lecții. (Winston Churchill)

1245. Cele mai bune lucruri duse până la limită sunt greşite. (Winston Churchill)

1246. Cel mai bun argument împotriva democrației este o conversație de cinci minute cu alegătorul mediu. (Winston Churchill)

1247. Atunci când trebuie să omori un om, nu te costă nimic să fii politicos. (Winston Churchill)

1248. Un comunist este ca un crocodil: când deschide gura nu ştii dacă încearcă să-ți zâmbească sau se pregăteşte să te mănânce. (Winston Churchill)

1249. Imperiile viitorului sunt imperiile minții. (Winston Churchill)

1250. Eu am dreptate, tu nu. Dar pentru libertatea ta de a nu avea dreptate, eu voi lupta până la moarte. (Winston Churchill)

1251. Dacă impui zece mii de norme juridice, distrugi orice urmă de respect pentru lege! (Winston Churchill)

1252. Să nu uitați că eu am primit mai multe de la alcool decât a primit alcoolul de la mine. (Winston Churchill)

1253. Singurele statistici pe care te poți baza sunt cele pe care le-ai falsificat tu singur. (Winston Churchill)

1254. Nu există prietenii şi duşmănii veşnice, ci numai interese veşnice. (Winston Churchill)

1255. Democrația este un sistem politic prost, însă cel mai bun dintre cele pe care omenirea le-a inventat până acum. (Winston Churchill)

1256. Scopul lui Lenin este de a salva lumea. Metoda lui este de a o arunca în aer. (Winston Churchill)

1257. Pesimistul vede dificultatea în fiecare oportunitate. Optimistul vede oportunitatea în fiecare dificultate. (Winston Churchill)

1258. Italienii pierd războaiele ca şi cum ar fi meciuri de fotbal şi meciurile de fotbal, ca şi cum ar fi războaie. (Winston Churchill)

1259. Cum începe familia? Începe cu un tânăr care se îndrăgosteşte de o fată. Încă nu s-a găsit o variantă mai bună. (Winston Churchill)

1260. Un fanatic este cineva care nu îşi poate schimba părerea şi nu va schimba subiectul. (Winston Churchill)

1261. Nu este suficient să facem tot ce putem; câteodată trebuie să facem şi ceea ce trebuie. (Winston Churchill)

1262. Imaginația ne consolează pentru ce nu suntem, umorul pentru ce suntem. (Winston Churchill)

1263. Sunt pregătit să-l întâlnesc pe Creator. Dacă Creatorul este pregătit pentru marea încercare de a mă întâlni pe mine este o altă chestiune. (Winston Churchill)

1264. Traiul este ceea ce primim, viața este ceea ce dăm. (Winston Churchill)

1265. Cei mai mari oameni au fost Stalin, Roosevelt, Mussolini – acesta din urmă a fost chiar cel mai mare dintre toţi, pentru că a avut curajul să-şi împuşte ginerele. (Winston Churchill)
1266. Cu cât mai departe poţi privi înapoi, cu atât mai departe poţi vedea înainte. (Winston Churchill)
1267. Răul inerent al capitalismului este împărţirea neechitabilă a bogăţiilor. Bunul inerent al socialismului este împărţirea echitabilă a sărăciei. (Winston Churchill)
1268. A fi politician înseamnă să fii capabil să spui dinainte ce-o să se întâmple mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare, anul viitor. Iar apoi să poţi explica de ce nimic din toate astea nu s-a întâmplat. (Winston Churchill)
1269. Curajul este ceea ce îţi trebuie pentru a sta în picioare şi a vorbi; curajul este şi ceea ce îţi trebuie pentru a sta jos şi a asculta. (Winston Churchill)
1270. **Suntem sclavii legilor pentru a putea fi liberi. (Cicero)**
1271. Este de mirare ca un ghicitor să nu râdă văzând un alt ghicitor (Cicero)
1272. Nimic nu este mai contrar raţiunii şi ordinii universale decât hazardul; de aceea, mi se pare că nici divinităţii nu-i este dat să ştie ceea ce se va întâmpla prin jocul hazardului sau al sorţii. Căci dacă ştie, înseamnă că acel lucru se va întâmpla negreşit. Şi dacă se va întâmpla negreşit, nu mai există hazard. Or, hazardul există. Prin urmare, nu pot fi presimţite actele hazardului.
1273. Nimic nu poate fi veşnic, odată ce s-a născut. (Cicero)
1274. Filozofia este medicina sufletului. (Cicero)
1275. Foamea este condiment pentru orice mâncare. (Cicero)
1276. O casă fără cărţi îmi pare un corp din care a zburat sufletul. (Cicero)
1277. Elocinţa este lumina ce face să strălucească inteligenţa. (Cicero)
1278. Ce-ţi poţi dori mai mult decât să ai pe cineva cu care să poţi vorbi ca şi cu tine însuţi? (Cicero)
1279. Legea e suprema raţiune împlântată în natură care determină ceea ce e bine şi rău; aceeaşi raţiune, sădită şi desăvârşită în mintea omului, este legea... înţelepciunea este legea, iar forţa ei constă în faptul că ne porunceşte să procedăm corect şi ne interzice să ne abatem de la această cale. (Cicero)
1280. Caracterul fără înţelepciune poate mult, dar inteligenţa fără caracter nu valorează nimic. (Cicero)
1281. Autoritatea celor care predau este adesea un obstacol pentru cei care vor să înveţe. (Cicero)
1282. În primul rând sunt proprii omului căutarea şi cercetarea adevărului. (Cicero)
1283. Retorica este forţa de a convinge, iar datoria retorului este să vorbească în aşa fel ca să convingă. (Cicero)
1284. Tăcerea este una dintre marile arte ale conversaţiei. (Cicero)
1285. O viaţă fericită constă în liniştea minţii. (Cicero)
1286. Mare este puterea obişnuinţei. (Cicero)
1287. Instruirea minţii este la fel de necesară ca hrana pentru corp. (Cicero)
1288. Dacă vrei să te înveţi - învaţă pe alţii! (Cicero)
1289. Arta s-a născut din observarea şi cercetarea naturii. (Cicero)
1290. În primul rând este propriu omului căutarea şi cercetarea adevărului. (Cicero)

1291. Prefer mărturia conştiinţei mele tuturor cuvântărilor ce se pot ţine despre mine. (Cicero)
1292. Minţile noastre posedă de la natură o dorinţă nestăvilită de a cunoaşte adevărul. (Cicero)
1293. Ceea ce este admis de către toţi nu se poate să fie fals, pentru că trebuie să-şi aibă rădăcina în însăşi fiinţa omului. (Cicero)
1294. Obişnuinţa e a doua natură. (Cicero)
1295. Istoria este martorul care confirmă trecerea timpului; iluminează realitatea, vitalizează memoria, oferă călăuzire în viaţa de zi cu zi şi ne aduce ştiri din antichitate. (Cicero)
1296. Nu există ceva mai urât decât a afirma înainte de a cunoaşte. (Cicero)
1297. Cine se teme de ceea ce nu poate fi evitat, acela e imposibil să trăiască liniştit. (Cicero)
1298. Să ştiţi că, dacă nu este vindecat sufletul, ceea ce nu se poate face fără filozofie, suferinţele nu vor avea sfârşit. (Cicero)
1299. Orice om poate greşi, dar numai nebunul stăruie în greşeală. (Cicero)
1300. Animalul nu are nevoie de o pregătire specială pentru a fi animal. Omul însă pentru a deveni om are nevoie de educaţie. Educaţia face diferenţa dintre oameni şi animale. (Cicero)
1301. Cât trăiesc, sper. (Cicero)
1302. Îndepărtarea minţii de la simţuri şi abaterea gândirii de la rutină denotă un spirit mare. (Cicero)
1303. A trăi înseamnă a gândi. (Cicero)
1304. Nu e om curajos cel ce crede ca durerea este cel mai mare rău, si nici cel cumpătat ce considera plăcerea ca fiind cea mai mare binefacere. (Cicero)
1305. Socrate a fost primul care a chemat filozofia să coboare din rai şi a plasat-o în oraşe, şi chiar a introdus-o în case şi a silit-o să întrebe despre viaţă şi standarde şi bine şi rău. (Cicero)
1306. Nu există ceva mai urât decât a afirma înainte de a cunoaşte. (Cicero)
1307. Norocul este orb. (Cicero)
1308. Spiritul este adevărata fiinţă. (Cicero)
1309. Natura dreptului trebuie căutată în natura omului. (Cicero)
1310. Ceea ce îi este fiecăruia mai natural, iată ce îi stă mai bine. (Cicero)
1311. Faţa reprezintă imaginea sufletului, iar ochii îi oglindesc intenţiile. (Cicero)
1312. Virtuţile n-ar putea continua să existe fără viaţa fericită, nici viaţa fericită fără virtuţi. (Cicero)
1313. Oratorul trebuie să-şi formeze talentul nativ printr-o cultură vastă şi prin practica forului, să stăpânească cele trei genuri oratorice şi să le imprime forţa şi pasiunea sa făcând apel în permanenţă la raţiune. (Cicero)
1314. Unui orator, însă, trebuie să-i pretindem ascuţirea de minte a logicianului, cugetarea filosofului, exprimarea aproape a poetului, memoria jurisconsultului, vocea tragedianului şi, aş zice, gesturile unui actor celebru. (Cicero)
1315. Când cunoaştem natura tuturor lucrurilor, suntem liberaţi de superstiţie şi de frica morţii, nu ne tulbură neştiinţa, din care provin adesea spaime grozave; în sfârşit vom fi şi mai morali, când vom cunoaşte ce cere natura. (Cicero)

1316. Va fi, aşadar, elocvent cel care va vorbi în For şi în procesele publice, astfel încât să convingă, sa încânte şi să impresioneze, căci a convinge este o necesitate, a încânta este o desfătare, a impresiona este o victorie. (Cicero)

1317. Trebuie să avem legi ca să putem trăi liberi. (Cicero)

1318. **Toate neputinţele se reduc la una: aceea de a iubi, aceea de a evada din propria tristeţe. Accept să fiu ultimul om, dacă a fi om înseamnă să semeni cu ceilalţi.(E.M. Cioran)**

1319. Nu existăm decât pentru duşmanii noştri şi pentru câţiva prieteni care nu ne iubesc. (E.M. Cioran)

1320. Când visează omul nu se îndoieşte niciodată. (E.M. Cioran)

1321. Să fii, din lipsă de cuvinte, mai prejos de tine însuţi, să nu găseşti cuvinte pentru ceea ce eşti, potrivite cu ceea ce trăieşti sau înduri, să trăieşti mereu mai prejos de propria-ţi realitate. (E.M. Cioran)

1322. Oamenii se împart în două categorii: cei care caută sensul vieţii fără să-l găsească şi cei care l-au găsit fără să-l caute. (E.M. Cioran)

1323. Fără iluzie, nu există nimic. E straniu să afli taina realităţii în irealitate. (E.M. Cioran)

1324. Singurul mod de a înţelepţi un animal arogant din fire este de a-i arăta din ce noroi e plămădit. (E.M. Cioran)

1325. Când ai înţeles că nimic nu este, că lucrurile nu-şi merită nici măcar statutul de aparenţe, nu mai ai nevoie să fii mântuit, eşti gata mântuit şi nefericit pe veci. (E.M. Cioran)

1326. Gândurile cele mai adânci şi cele mai scumpe sunt acelea pentru care regretăm că n-avem lacrimi. (E.M. Cioran)

1327. Lumea poate exista doar pentru cei ce n-au văzut-o. Ceilalţi şi-au pierdut vederea de atâta aparenţă şi şi-au rănit ochii într-un real minor. Spaţiul oferit de visuri n-are orizont şi astfel se întinde el generos unei priviri plecate, spre a nu se mai opri. (E.M. Cioran)

1328. Sunt oameni cărora le este dat să guste numai otrava din lucruri, pentru care orice surpriză este o surpriză dureroasă şi orice experienţă un nou prilej de tortură. (E.M. Cioran)

1329. N-aş fi abandonat nicicând limba noastră; mi se întâmplă să-i regret şi acum mirosul de prospeţime şi putreziciune, amestecul de soare şi bălegar, urâţenia nostalgică şi superba neglijenţă. (E.M. Cioran)

1330. A ajunge să crezi numai în tăcere, să nu mai preţuieşti decât tăcerea, este a realiza una din cele mai esenţiale expresii ale trăirii la marginile vieţii. Elogiul tăcerii, la marii singuratici şi la întemeietorii de religii, îşi are o rădăcină mult mai profundă decât îşi închipuiesc oamenii. (E.M. Cioran)

1331. Este monstruos tot ce e unic şi trezeşte admiraţie, adică uimire, adică amestec de fascinaţie şi de teamă. Un monstru, chiar cumplit, ne atrage în chip tainic, ne urmăreşte, ne obsedează. Monstrul realizează în chip exterior tot ce e mai adânc în noi, este îngroşarea fantastică a calităţilor şi tarelor noastre ascunse. Monstrul este portdrapelul nostru. (E.M. Cioran)

1332. Prin extaz - al cărui obiect e un dumnezeu fără atribute, o esenţă de dumnezeu - ne înălţăm spre o formă de apatie mai pură chiar decât aceea a zeului suprem, şi, cufundându-ne în divin, suntem totodată dincolo de orice formă de divinitate. Este etapa finală, punctul de sosire al misticii, punctul de plecare fiind ruptura cu demiurgul, refuzul

de a-l mai frecventa şi de a-i lăuda lucrarea. Nimeni nu-i mai cade în genunchi, nimeni nu-l mai venerează. Singurele cuvinte ce i le adresăm sunt rugi în răspăr - unic mod de comunicare între o creatură şi un Creator deopotrivă de căzuţi. (E.M. Cioran)

1333. Mult timp m-am încăpăţânat să caut un om care să ştie totul despre sine şi despre ceilalţi, un înţelept-demon, dumnezeiesc de lucid. De fiecare dată când am crezut că-l găsisem, eram nevoit, după o cercetare atentă, să reduc din pretenţii: noul ales avea şi el câte-o pată, câte-un cusur, resturi ascunse de inconştienţă sau slăbiciune ce-l coborau la nivelul comun. Ghiceam la el urme ale dorinţei, ale speranţei - sau umbra câte unui regret. Indiscutabil, în materie de cinism avea lipsuri. Ce deziluzie! Şi nu-mi conteneam căutarea, şi totdeauna idolul momentului păcătuia pe undeva: omul era acolo, ascuns, deghizat sau disimulat. Am sfârşit prin a înţelege tirania Speciei şi am încetat să visez la ne-om, la un monstru pătruns pe de-a-ntregul de nimicnicia lui. Era o nebunie să-l concepi: nu putea să existe, luciditatea absolută fiind incompatibilă cu realitatea organelor. (E.M. Cioran)

1334. După ce a stricat adevărata eternitate, omul a căzut în timp, unde a izbutit, dacă nu să prospere, cel puţin să trăiască: sigur e că s-a obişnuit cu noua lui condiţie. Procesul acestei căderi şi al acestei deprinderi se numeşte Istorie. (E.M. Cioran)

1335. Cu excepţia esenţialului, sfinţenia ţine de aberaţiile organelor, de un şir de anomalii, de-o nesfârşită varietate de dereglări, şi acest lucru este valabil pentru tot ce este profund, intens, unic. Nu există excese lăuntrice în lipsa unui substrat inavuabil, extazul cel mai eterat amintind prin anumite aspecte extazul primitiv. (E.M. Cioran)

1336. Când toate gândurile s-au înecat în sânge, din filozof te pomeneşti un avocat al inimii… (E.M. Cioran)

1337. Bucuria are un mare defect: lipsa de rigoare. Priviţi cât de riguroasă e, în schimb, logica fierei… (E.M. Cioran)

1338. Dacă m-aş putea înălţa la nivelul celui care mi-ar fi plăcut să fiu! Numai că nu ştiu ce forţă, care sporește cu anii, mă trage în jos. Chiar ca să mă ridic din nou la propria-mi suprafaţă, trebuie să mă folosesc de stratageme la care nu mă pot gândi fără să roșesc. (E.M. Cioran)

1339. Urmărirea semnului în detrimentul semnificatului; limbajul considerat drept scop în sine, drept concurent al „realităţii"; mania exprimării, chiar la filozofi; nevoia de înnoire în planul aparenţelor – caracteristici ale unei civilizaţii în care sintaxa primează asupra absolutului, iar gramaticianul asupra înţeleptului. (E.M. Cioran)

1340. Modalităţile-i de exprimare fiind tocite, arta se orientează spre nonsens, spre un univers închis şi incomunicabil. Orice freamăt inteligibil – în pictură, muzică sau poezie – ne pare, pe drept cuvânt, desuet şi vulgar. Publicul va dispărea curând şi, la scurtă vreme după el, arta. O civilizaţie care a început prin zidirea de catedrale se va sfârşi prin ermetismul schizofreniei. (E.M. Cioran)

1341. Nimic nu emancipează spiritul mai mult decât negarea. Ea nu-i fertilă însă decât în răstimpul în care ne străduim s-o cucerim şi să ne-o însușim; odată dobândită, ne înrobeşte: un lanţ ca oricare altul. Dacă e să alegem între două sclavii, s-o preferăm pe cea a fiinţei, chiar dacă nu-i posibilă făr-o anume sfâșiere: e, totuși, preţul ce-l avem de plătit pentru a evita contagiunea neantului, comoditatea delirului… (E.M. Cioran)

1342. Să te aserveşti, să-ţi afli un stăpân, iată ce caută fiecare. Şi tocmai ce refuză scepticul. El ştie totuşi că de îndată ce slujeşti, eşti mântuit, pentru că ai ales; şi orice alegere este o sfidare aruncată nedeterminării, blestemului, infinitului. Oamenii au nevoie

de puncte de sprijin, ei vor cu orice preţ certitudinea, chiar în detrimentul adevărului. Şi fiindcă certitudinea e dătătoare de viaţă, iar ei nu se pot lipsi de ea, chiar când o ştiu mincinoasă, vor trece peste orice scrupul în strădania lor de a o obţine. (E.M. Cioran)

1343. Nu poţi pricepe ce înseamnă „meditaţia” dacă nu eşti obişnuit să asculţi tăcerea. Vocea ei este un îndemn la renunţare. Toate iniţierile religioase sunt cufundări în adâncimile ei. Din misterul lui Buddha am început să bănuiesc în clipa în care m-a apucat frica de tăcere. Muţenia cosmică îţi spune atâtea lucruri, că laşitatea te împinge în braţele acestei lumi. (E.M. Cioran)

1344. Lumea asta n-a fost creată la bucurie. Se procreează totuşi în plăcere. Da, fără îndoială, dar plăcerea nu e bucurie, e şi simulacrul ei: funcţia ei este de a amăgi, de a ne face să uităm că, până în cel mai mic detaliu, creaţiunea poartă pecetea tristeţii iniţiale din care s-a ivit. (E.M. Cioran)

1345. Absurditatea este insomnia unei erori, eşuarea dramatică a unui paradox. (E.M. Cioran)

1346. Nu preţuiesc o carte decât prin tulburarea, prin otrava pe care-o toarnă în mine. (E.M. Cioran)

1347. Nimeni nu va şti vreodată cum reuşea să respire, ce rătăcire o făcea să cedeze magiei suflului, şi nici ce căuta printre noi. Sigur este că ea nu era de aici, şi că nu ne împărtăşea decăderea decât din politeţe ori dintr-o curiozitate morbidă. (E.M. Cioran)

1348. Toate apele au culoarea înecului. (E.M. Cioran)

1349. Orgasmul este un paroxism; disperarea la fel. Unul durează o clipă; celălalt, o viaţă. (E.M. Cioran)

1350. Începi să ştii ce e singurătatea atunci când auzi tăcerea lucrurilor. (E.M. Cioran)

1351. Omul este o ruină invincibilă. Cine i-o fi turnat atât entuziasm în decepţii? (E.M. Cioran)

1352. Realitatea este o creaţie a exceselor, a nemăsurii şi a nesăbuinţelor noastre. (E.M. Cioran)

1353. Chestiunea responsabilităţii n-ar avea sens decât dacă am fi fost consultaţi înainte de naştere şi am fi consimţit să fim exact ceea ce suntem. (E.M. Cioran)

1354. Muzica este tot minus lumea. (E.M. Cioran)

1355. N-am inventat nimic, am fost doar secretarul senzaţiilor mele. (E.M. Cioran)

1356. Să treci de la limba română la limba franceză e ca şi cum ai trece de la o rugăciune la un contract. (E.M. Cioran)

1357. Muzica este timp sonor. (E.M. Cioran)

1358. Filozoful se gândeşte la Divinitate, credinciosul la Dumnezeu. Unul la esenţă, altul la persoană. (E.M. Cioran)

1359. Lenea e un scepticism al cărnii.

1360. Shakespeare: loc al întâlnirii unui trandafir cu o secure… (E.M. Cioran)

1361. Poezia nu-i decât instrumentul unui funebru narcisism. (E.M. Cioran)

1362. Lacrimile - muzică sub forma materiei. (E.M. Cioran)

1363. Amestec de anatomie şi de extaz, apoteoză a nerezolvabilului, hrană ideală pentru bulimia dezamăgirii, Dragostea ne poartă spre o decădere plină de glorie… (E.M. Cioran)

1364. Prin Baudelaire, fiziologia a pătruns în poezie, iar prin Nietzsche - în filozofie. Prin ei, dereglările organice s-au transfigurat în cânt şi în concept. Chinuiţi de boală, le-a fost scris să-i înnobileze acesteia destinul. (E.M. Cioran)

1365. Parfumul e istoria unei flori. (E.M. Cioran)
1366. Nebunia este introducerea speranţei în logică. (E.M. Cioran)
1367. Luciditatea înseamnă a avea senzaţii la persoana a treia. (E.M. Cioran)
1368. Suferinţa-i ruina unui concept; o avalanşă de senzaţii, care intimidează orice formă. (E.M. Cioran)
1369. Aş vrea să izbucnesc într-o explozie radicală cu tot ce am în mine, cu toată energia şi cu toate conţinuturile, să curg, să mă descompun şi, într-o expresie nemijlocită, distrugerea mea să fie opera mea, creaţia, inspiraţia mea. Să mă realizez în distrugere, să cresc în cea mai nebună avântare până dincolo de margini, şi moartea mea să fie triumful meu. Aş vrea să mă topesc în lume şi lumea în mine, să naştem în nebunia noastră un vis apocaliptic, straniu ca toate viziunile de sfârşit şi magnific asemenea marilor crepuscule. Din ţesătura visului nostru să crească splendori enigmatice şi umbre cuceritoare, forme ciudate şi adâncimi halucinante. Un joc de lumină şi de întuneric să îmbrace sfârşitul într-un decor fantastic şi o transfigurare cosmică să ridice totul până dincolo de orice rezistenţă, când avântul duce la nimic, iar formele plesnesc într-o exaltare de agonie şi încântare. (E.M. Cioran)
1370. A exista este un plagiat. (E.M. Cioran)
1371. Lirismul este maximum de eroare prin care ne putem apăra de urmările lucidităţii şi ale cunoaşterii. (E.M. Cioran)
1372. Singurătatea este o operă de convertire la tine însuţi. (E.M. Cioran)
1373. Creştinul se naşte muritor şi moare nemuritor. (E.M. Cioran)
1374. Să fie oare pentru noi existenţa un exil şi neantul o patrie? (E.M. Cioran)
1375. Să nu te naşti e, fără doar şi poate, cea mai bună formulă care există. Ea nu e, din nefericire, la îndemâna nimănui. (E.M. Cioran)
1376. Orice eroare este un fost adevăr. (E.M. Cioran)
1377. Scepticismul este eleganţa anxietăţii. (E.M. Cioran)
1378. Singura confesiune sinceră pe care o facem este cea indirectă - vorbind de ceilalţi. (E.M. Cioran)
1379. Spiritul este materie ridicată la rangul de suferinţă. (E.M. Cioran)
1380. Extazul - delirul spiritului. (E.M. Cioran)
1381. Melancolia - muzica inconştientă a sufletului. (E.M. Cioran)
1382. Paloarea e culoarea ce-o ia gândirea pe faţa omenească. (E.M. Cioran)
1383. O carte trebuie să provoace o leziune în sufletul cititorului. (E.M. Cioran)
1384. Viaţa şi cu mine suntem două linii paralele ce se întâlnesc în moarte. (E.M. Cioran)
1385. Toată filozofia e fără răspuns. Faţă de ea, sfinţenia este o ştiinţă exactă. (E.M. Cioran)
1386. Mă asupresc sub tării. Sufletul reduce cerul la suflet. Unde privesc mă privesc. (E.M. Cioran)
1387. Mult trebuie să fi decăzut o senzaţie pentru a consimţi să se preschimbe în idee. (E.M. Cioran)
1388. Până la urmă, totul se reduce la dorinţă sau la absenţa dorinţei. Restul e nuanţă. (E.M. Cioran)
1389. Orice problemă profanează o taină; la rândul ei, problema e profanată de rezolvare. (E.M. Cioran)

1390. Zâmbetul e incompatibil cu legea cauzalității: atâta fascinație de inutilitate emana el. (E.M. Cioran)

1391. Ar trebui să fim scutiți de trupul pe care îl ducem după noi. Povara eului era suficientă. (E.M. Cioran)

1392. Romantismul englez a fost un amestec fericit de laudanum, exil şi ftizie; cel german – de alcool, provincie şi suicid. (E.M. Cioran)

1393. Înghesuiți pe malurile Senei, câteva milioane de înăcriți fabrică împreună un coşmar, pe care-l pizmuieşte restul lumii. (E.M. Cioran)

1394. Cred odată cu nebunul de Calvin că eşti predestinat mântuirii sau condamnării din pântecele mamei. Ți-ai trăit viața înainte de a te naşte. (E.M. Cioran)

1395. Timpul este un surogat metafizic al mării. (E.M. Cioran)

1396. Dragostea este întâlnirea a două salive. (E.M. Cioran)

1397. Sexualitatea ne egalizează; mai mult: ne răpeşte misterul... Ea este aceea care, în mai mare măsură decât orice altă nevoie şi activitate, ne pune pe picior de egalitate cu semenii noştri: cu cât o practicăm mai asiduu, cu atât devenim mai asemănători: în cursul unui act recunoscut ca bestial ne arătăm, de fapt, calitatea de cetățeni: nimic mai obştesc decât actul sexual. (E.M. Cioran)

1398. În paradox, rațiunea se anulează pe ea însăşi; şi-a deschis granițele şi nu mai poate opri năvala erorilor palpitante, a erorilor care zvâcnesc. (E.M. Cioran)

1399. Devenirea: agonie fără deznodământ. (E.M. Cioran)

1400. Să speri înseamnă să dezminți viitorul. (E.M. Cioran)

1401. Lumea este un accident al lui Dumnezeu, accidens Dei. Cât pare de adevărată formula lui Albert cel Mare! (E.M. Cioran)

1402. Singurătatea-i o exasperare ontologică a ființei noastre. Eşti mai mult decât trebuie. Iar lumea-i mai puțin decât ar trebui. (E.M. Cioran)

1403. Sunt căutat pentru un colocviu în străinătate, căci e nevoie, pare-se, de îndoielile mele. Scepticul de serviciu al unei lumi în declin. (E.M. Cioran)

1404. Să nu te naşti este fără doar şi poate cea mai bună formulă care există. Ea nu e, din nefericire, la îndemâna nimănui. (E.M. Cioran)

1405. **Nimic nu înspăimântă mai mult pe oameni decât lucrurile pe care nu le înțeleg. (Paul Claudel)**

1406. Îmi rezerv cu cea mai mare fermitate dreptul de a mă contrazice. (Paul Claudel)

1407. Ce minunat e să fii în viață: să trăieşti, să respiri şi să păşeşti cu picioarele pe pământ. Din ce motive i-am invidia pe zei? (Paul Claudel)

1408. Cuvântul nu este decât un zgomot şi cărțile nu sunt decât hârtie. (Paul Claudel)

1409. Orice artist vine pe lume ca să spună un singur lucru, un lucru mic de tot, atâta trebuie să găsească el, grupând tot restul în jurul lui. (Paul Claudel)

1410. Căsătoria nu este plăcere, este sacrificiul plăcerii, e studiul a două suflete care trebuie să se mulțumească pentru totdeauna unul cu celălalt. (Paul Claudel)

1411. Nimic nu e mai primejdios decât o ideea, atunci când ai doar una. (Paul Claudel)

1412. Ordinea e plăcerea rațiunii, dar dezordinea e deliciul imaginației. (Paul Claudel)

1413. Chiar pentru un simplu zbor de fluture e nevoie de cerul întreg. (Paul Claudel)

1414. Ce importanță are durerea de astăzi, din moment ce ea este începutul a ceva nou! (Paul Claudel)

1415. Marii scriitori nu au fost niciodată făcuți pentru a suporta legile grămăticilor, ci pentru a le-o impune pe a lor. (Paul Claudel)
1416. Oare scopul vieţii este să trăieşti? (Paul Claudel)
1417. Omul cunoaşte lumea nu prin ceea ce îi sustrage, ci prin ceea ce îi adaugă. (Paul Claudel)
1418. Ceea ce are misterios scriitura este tocmai faptul că ea ne vorbeşte. (Paul Claudel)
1419. Poemul nu e alcătuit din aceste litere pe care eu le plantez ca pe nişte cuie pe hârtie, ci din albul care rămâne aici. (Paul Claudel)
1420. Fericirea nu e scopul, ci un mijloc, în viaţă. (Paul Claudel)
1421. Există ochi care primesc lumină, şi alţii care o oferă. (Paul Claudel)
1422. Pentru a cunoaşte trandafirul, cineva întrebuinţează geometria, altul foloseşte fluturele. (Paul Claudel)
1423. Femeia nu e inteligentă decât în detrimentul misterului ei. (Paul Claudel)
1424. Geniul este o lungă nerăbdare. (Paul Claudel)
1425. Păcatul nu compune, el descompune. (Paul Claudel)
1426. Reînvierea noastră nu se consumă în întregime în viitor, ea este de asemenea, în noi, ea începe, ea a început deja. (Paul Claudel)
1427. O întrebare este un răspuns. (Paul Claudel)
1428. Muzica e sufletul geometriei. (Paul Claudel)
1429. Teama de adjective e începutul stilului. (Paul Claudel)
1430. Fericirea nu e un lux, ea e în interiorul nostru împotriva voinţei noastre. (Paul Claudel)
1431. Am o memorie excelentă, dar nu-mi amintesc lucrurile aşa cum sunt ele. (Paul Claudel)
1432. Moartea e o formalitate dezagreabilă, dar toţi candidaţii sunt primiţi. (Paul Claudel)
1433. Universul nu e decât o manieră totală de a nu fi ceea ce este. (Paul Claudel)
1434. Prezentul: tot cea ce timpul din jurul nostru este pe cale să introducă în eternitate. (Paul Claudel)
1435. **Nu lăsa sufletul să ţi se citească pe chip! (James Clavell)**
1436. Ce minunată e viaţa şi ce tristă! Ce efemeră, fără trecut şi fără viitor, doar un veşnic prezent, acum! (James Clavell)
1437. Ce este cerul, dacă nu un pretext pentru nori, și ce este viaţa, dacă nu o lungă aşteptare, câteodată fără finalitate sau răspuns? (James Clavell)
1438. **Viaţa unui om este interesantă, în primul rând, când eşuează - o ştiu foarte bine. Pentru că eşecul este semnul că a încercat să se întreacă pe sine. (Georges Clemenceau)**
1439. Domnii funcționari sunt rugați să nu plece înainte de a sosi. (Georges Clemenceau)
1440. Justiția militară este pentru justiție ce este muzica militară pentru muzică. (Georges Clemenceau)
1441. Niciodată nu se minte atât de mult ca înaintea unor alegeri, în timpul unui război sau după o vânătoare. (Georges Clemenceau)
1442. Funcționarii sunt cei mai buni soți: când se întorc seara acasă, nu sunt niciodată obosiți și au citit deja ziarul. (Georges Clemenceau)

1443. America este singura naţiune din istorie care a trecut în mod miraculos de la barbarism direct la degenerare, fără intervalul normal de civilizaţie. (Georges Clemenceau)
1444. Guvernul seamănă funcţionari, iar contribuabilii culeg impozite. (Georges Clemenceau)
1445. Toată lumea poate face erori pe care să le impute altora: asta înseamnă să faci politică. (Georges Clemenceau)
1446. Războiul este o serie de catastrofe care au ca rezultat victoria. (Georges Clemenceau)
1447. Femeile trăiesc mai mult decât bărbaţii, mai ales când sunt văduve. (Georges Clemenceau)
1448. Războiul este o chestiune mult prea serioasă ca s-o încredinţezi militarilor. (Georges Clemenceau)
1449. **Mai bine să fiu urât pentru ce sunt decât iubit pentru ce nu sunt. (Kurt Cobain)**
1450. Adevăratul prieten este cel ce ştie totul despre tine şi continuă a-ţi fi prieten. (Kurt Cobain)
1451. Când copiezi de la unul este plagiat, când copiezi de la doi este deja cercetare. (Kurt Cobain)
1452. Mai bine arzi tot, decât să te stingi încet. (Kurt Cobain)
1453. Nu avem niciun drept să ne exprimăm o opinie până când nu cunoaştem toate răspunsurile. (Kurt Cobain)
1454. **Cine se simte liber iubeşte la maximum; şi cine iubeşte la maximum se simte liber. (Paulo Coelho)**
1455. Nimeni nu aprinde o făclie pentru a o ascunde sub obroc: menirea luminii este de a aduce mai multă lumină, de a deschide ochii, de a arăta minunile din jur. (Paulo Coelho)
1456. Trebuie să-l ascultăm pe copilul care am fost cândva şi care încă există în noi. Copilul acesta înţelege momentele magice. Putem să-i înăbuşim plânsul, dar glasul nu i-l putem reduce la tăcere! (Paulo Coelho)
1457. Omul trebuie să-şi aleagă şi nu să-şi accepte destinul. (Paulo Coelho)
1458. Fiecare primeşte un nume când se naşte, dar trebuie să fie în stare să-şi boteze viaţa cu un cuvânt care să-i dea un sens. (Paulo Coelho)
1459. Dorinţa nu este ceea ce vezi, ci ceea ce-ţi imaginezi. (Paulo Coelho)
1460. Trupurile se înţeleg, deşi sufletele nu sunt întotdeauna de acord. (Paulo Coelho)
1461. Rareori ne dăm seama că suntem împresuraţi de extraordinar. Miracolele se întâmplă în jurul nostru, semnele lui Dumnezeu ne arată drumul, îngerii insistă să fie auziţi, dar noi, fiindcă suntem învăţaţi că există formule pentru a ajunge până la Dumnezeu, nu luăm seama la nimic din toate acestea. Nu pricepem că El se află oriunde Îl lăsăm să intre. (Paulo Coelho)
1462. Ca să-l întâlnim pe Dumnezeu, e destul să privim în jurul nostru. (Paulo Coelho)
1463. Fiecare clipă de căutare este o clipă de regăsire. (Paulo Coelho)
1464. Omul se naşte pentru a-şi trăda destinul. Dumnezeu ne picură în suflete doar visuri imposibile. (Paulo Coelho)
1465. Mi-e frică să-mi îndeplinesc visul şi pe urmă să nu mai am niciun motiv să trăiesc. (Paulo Coelho)
1466. Când îţi doreşti ceva cu adevărat, tot Universul conspiră pentru îndeplinirea visului tău. (Paulo Coelho)

1467. Miracolele nu au nicio explicaţie, dar apar în viaţa celor care cred în ele. (Paulo Coelho)

1468. Totul în viaţă este numai semne. Universul este creat într-o singură limbă pe care toată lumea o înţelege, dar acum a uitat-o. (Paulo Coelho)

1469. Acceptăm adevărul numai după ce l-am negat din tot sufletul. (Paulo Coelho)

1470. O fiinţă umană se cunoaşte doar dacă merge până la limitele sale.(Paulo Coelho)

1471. Eu nu sunt un corp care are suflet, sunt un suflet care are o parte vizibilă numită corp. (Paulo Coelho)

1472. Ce este adevăratul Eu? E ceea ce eşti, nu ceea ce fac ceilalţi din tine. (Paulo Coelho)

1473. Singura noastră obligaţie este să ne realizăm destinul. (Paulo Coelho)

1474. Dacă zece paşi te despart de o victorie, dacă faci doar nouă ai pierdut. (Paulo Coelho)

1475. Atunci când iubim, dorim întotdeauna să fim mai buni decât suntem. (Paulo Coelho)

1476. Sexul este arta de a controla lipsa de control. (Paulo Coelho)

1477. Nu trebuie să ne eschivăm de la propriul nostru destin. (Paulo Coelho)

1478. E imposibil să eviţi inevitabilul. (Paulo Coelho)

1479. Norii sunt râuri care cunosc deja marea. (Paulo Coelho)

1480. Suntem eterni pentru că suntem manifestări ale lui Dumnezeu. (Paulo Coelho)

1481. Omul are nevoie de ceea ce e mai rău în el ca să realizeze ceea ce este mai bun în el. (Paulo Coelho)

1482. **Scriitorii care au cea mai mare influenţă asupra unei persoane sunt cei ale căror operă este citită la o vârstă tânără şi impresionabilă, deseori opera mult mai tânără a scriitorilor care lasă o urmă adâncă în noi. (J.M. Coetzee)**

1483. Tind să ţin piept invitaţiilor de a-mi interpreta propria-mi literatură. (J.M. Coetzee)

1484. **Poezia este doar dovada vieţii. Dacă viaţa arde bine, poezia este cenuşa. (Leonard Cohen)**

1485. Viaţa este un drog fără efect, iar drogul meu secret e moartea. (Leonard Cohen)

1486. Ultimul refugiu al insomniacului este sentimentul de superioritate faţă de lumea adormită. (Leonard Cohen)

1487. Nevoia e mama poeziei. (Leonard Cohen)

1488. Mi-e teamă să trăiesc altceva decât aşteptarea. (Leonard Cohen)

1489. **Familia este aceea care face ca omul să treacă de la egoism la altruism. (Auguste Comte)**

1490. Nimeni nu are alt drept decât acela de a-şi face datoria. (Auguste Comte)

1491. A trăi pentru alţii nu e numai o lege a firii, ci însăşi legea propriei fericiri. (Auguste Comte)

1492. Adevărata filosofie îşi propune să sistematizeze pe cât posibil întreaga existenţă umană, individuală şi mai ales colectivă, contemplată deopotrivă în trei ordini de fenomene ce o caracterizează, idei, sentimente şi acţiuni. (Auguste Comte)

1493. Dacă este adevărat că o ştiinţă nu devine pozitivă decât întemeindu-se exclusiv pe fapte observate şi a cărei exactitudine este în general recunoscută, este tot la fel de incontestabil că o branşă oarecare a cunoştinţelor noastre nu devine ştiinţă decât într-o

epocă în care, prin intermediul unei ipoteze, leagă toate faptele ce-i stau la bază. (Auguste Comte)

1494. Omenirea e compusă mai mult de morţi, decât de vii. (Auguste Comte)

1495. Să ştii pentru a prevedea, cu scopul de a putea. (Auguste Comte)

1496. Morţii îi conduc pe cei vii. (Auguste Comte)

1497. Nu există decât o maximă absolută; aceea că nu există absolut. (Auguste Comte)

1498. Religia reprezintă, pentru suflet, un consens normal, comparabil în totalitate consensului dintre sănătate şi corp. (Auguste Comte)

1499. Să-ţi reglezi prezentul după viitorul dedus din trecut. (Auguste Comte)

1500. Formula supremă pentru pozitivism: dragostea drept principiu, ordinea drept bază, progresul drept scop. (Auguste Comte)

1501. Orgoliul ne divizează mai mult decât interesul. (Auguste Comte)

1502. Totul e relativ şi doar acesta e absolut. (Auguste Comte)

1503. Spontană mai întâi, inspirată apoi, şi după aceea revelată, religia e în sfârşit demonstrată. (Auguste Comte)

1504. Supunerea e fundamentul desăvârşirii. (Auguste Comte)

1505. Orice ştiinţă are drept finalitate prevederea. (Auguste Comte)

1506. **Dumnezeu dăruieşte atât cât putem noi primi de la el, iar acest lucru depinde de cât de mult ne-am golit de noi înşine. (Ananda S. Coomaraswamy)**

1507. Sacrificiul se împlineşte nu doar în mod vizibil şi rostit, ci şi intelectual, adică în linişte şi nevăzut, în lăuntrul tău. (Ananda S. Coomaraswamy)

1508. **Cel care este stăpânul minţii sale este stăpânul Universului. (Confucius)**

1509. Spune-mi şi voi uita, arată-mi şi poate îmi voi aduce aminte, implică-mă şi voi înţelege. (Confucius)

1510. Conştiinţa - lumina inteligenţei pentru a distinge binele de rău. (Confucius)

1511. Vrei să trăieşti cum se cuvine? Învaţă mai întâi să mori. (Confucius)

1512. Modestia este fundaţia solidă a tuturor virtuţilor. (Confucius)

1513. Când stingem focul, unde se duce lumina? (Confucius)

1514. Să înveţi fără să gândeşti este fără sens; să gândeşti fără să înveţi este periculos. (Confucius)

1515. Omul superior acţionează înainte de a vorbi, iar apoi vorbeşte în conformitate cu acţiunile sale. (Confucius)

1516. Ceea ce caută omul superior se ascunde în el însuşi; ceea ce caută omul mărunt se ascunde în alţii. (Confucius)

1517. Cine se cucereşte pe sine, este luptătorul suprem. (Confucius)

1518. Trebuie să ştii să perseverezi pentru a ajunge la echilibru. Trebuie să fii echilibrat pentru a avea posibilitatea să examinezi cu calm şi limpezime. Trebuie să examinezi cu calm şi vedere clară pentru a ajunge la linişte, la încredere. Trebuie să fi obţinut liniştirea, încrederea, pentru a putea discerne esenţialul lucrurilor. Când se discerne esenţialul lucrurilor, se poate atinge scopul. (Confucius)

1519. Fiecare lucru are frumuseţea lui, dar nu oricine o vede. (Confucius)

1520. Omul superior este sensibilizat de dreptate, omul inferior de avantaj. (Confucius)

1521. Omul care a comis o eroare şi nu o îndreaptă comite o altă eroare şi mai mare. (Confucius)

1522. Caută să păstrezi în toate linia de mijloc. (Confucius)

1523. Cea mai mare glorie nu o dobândeşti atunci când nu eşti doborât niciodată, ci atunci când te ridici după ce ai căzut. (Confucius)
1524. Când vezi un om bun, încearcă să-l imiţi; când vezi un om rău, analizează-te. (Confucius)
1525. Omului îi trebuie doi ani să înveţe să vorbească şi o viaţă să înveţe să tacă. (Confucius)
1526. A vorbi înseamnă a semăna, a asculta înseamnă a culege. (Confucius)
1527. Numai cei foarte înţelepţi şi cei foarte ignoranţi nu se schimbă. (Confucius)
1528. Noi nu ştim încă despre viaţa de aici; cum putem şti despre cea după moarte. (Confucius)
1529. Nu încerc să aflu răspunsurile, aş dori să înţeleg întrebările. (Confucius)
1530. Este greu să găseşti o pisică neagră într-o cameră întunecată, atunci când ea nu se află acolo. (Confucius)
1531. Natura ne aseamănă. Educaţia ne deosebeşte. (Confucius)
1532. Cuvintele sunt vocea inimii. (Confucius)
1533. Un tablou este un poem fără cuvinte. (Confucius)
1534. Om desăvârşit este cel îngrijorat de propriile imperfecţiuni. (Confucius)
1535. Fericirea aparţine celor care ştiu să o facă să aştepte. (Confucius)
1536. Fără a cunoaşte puterea cuvintelor este imposibil să cunoşti oamenii. (Confucius)
1537. Fără energie nu poţi merge mai departe; fără efort nu poţi avea niciun merit; fără sinceritate nu durează nimic; fără loialitate nu poţi avea afecţiunea; fără politeţe nu poţi fi respectat. Pentru că politeţea rafinează spiritul, după cum muzica rafinează interiorul. (Confucius)
1538. Există, oare, vreun cuvânt care poate fi luat drept regulă de comportare pentru întreaga viaţă? Dascălul spune: Nu este oare reciprocitatea acest cuvânt? Ceea ce nu-ţi doreşti să ţi se facă, nu fă nici tu altuia. (Confucius)
1539. Adevărata bărbăţie constă din înţelegerea propriului sine şi din restabilirea măsurii. Oricine-şi va înţelege propriul sine şi îşi va restabili măsura, va fi urmat de toată lumea. (Confucius)
1540. O virtute perfectă este reprezentată de cinci lucruri; acestea sunt: gravitatea, generozitatea sufletului, sinceritatea, seriozitatea şi bunătatea. (Confucius)
1541. Să răspunzi cu spirit de dreptate răului făcut, iar binelui cu bine. (Confucius)
1542. O virtute perfectă este reprezentată de cinci lucruri; acestea sunt: gravitatea, generozitatea sufletului, sinceritatea, seriozitatea şi bunătatea. (Confucius)
1543. Raiul înseamnă să fii una cu Dumnezeu. (Confucius)
1544. **Pentru a reuşi, dorinţa ta de a avea succes trebuie să fie mai puternică decât teama de a nu reuşi. (Bill Cosby)**
1545. Când o să devii senil, nu o să-ţi dai seama. (Bill Cosby)
1546. Nu cunosc soluţia pentru a atinge succesul, dar ştiu ca pentru a eşua e suficient să încerci să mulţumeşti pe toată lumea. (Bill Cosby)
1547. **Timiditatea – un defect al oamenilor mari, tupeul – un defect al oamenilor mici. (Maurice Coyaud)**
1548. **Clipa e ceva ce dă şi ia cu acelaşi gest. (Petru Creţia)**
1549. În orice umbră adastă şi pândeşte, atotcuprinzător, întunericul luminii. (Petru Creţia)

1550. Cerul nu numai că ne însoţeşte pretutindeni, ci face parte tot mai mult din noi. (Petru Creţia)

1551. Fără de nori lumina n-ar avea nici taine, nici şovăieli, nici biruinţe. (Petru Creţia)

1552. Vine un ceas al unei vieţi când îţi rămâne, printr-o singură fereastră, o singură privelişte, oricare ar fi ea. Citeşte atunci câte ai văzut cândva, sau măcar aminteşte-ţi, şi ai să crezi că vei fi fost cândva o pasăre sau însuşi vântul. (Petru Creţia)

1553. Puţinătatea spiritului naşte monştri. (Petru Creţia)

1554. Prin ce minune se desface, albă, înstelată şi uşoară neaua din asuprirea bolţii de cenuşă sură. (Petru Creţia)

1555. **Un sentiment nu poate fi decât simţit, adică să te pătrundă până la suferinţă şi nu poate fi exprimat dacă ţine să rămână suferinţă reală. (Benedetto Croce)**

1556. Nu ideea, ci sentimentul este acela care conferă artei sublima uşurinţă a simbolului: o aspiraţie închisă într-o reprezentare, iată ce-nseamnă arta. (Benedetto Croce)

1557. Progresul nu este altceva decât conceptul însuşi al activităţii omeneşti care, acţionând asupra materiei oferite de natură, învinge obstacolele şi o supune scopurilor sale. (Benedetto Croce)

1558. O gândire care nu izbuteşte să se exprime, nu e gândire, ci, cel mult, presimţire confuză a unei gândiri ce urmează a veni. (Benedetto Croce)

1559. Gândirea serioasă şi filosofică înseamnă a raţiona, adică a gândi idei, categorii şi concepţii, dar nu numai pentru a judeca fapte; a judeca înseamnă a califica, deosebind realul de ireal. (Benedetto Croce)

1560. Şcoala predă proza, nu poezia. (Benedetto Croce)

1561. Orice istorie este contemporană. (Benedetto Croce)

1562. **Nu există Putere bună. Dar există putere proastă. Există o putere care nu vede decât la doi paşi în faţa ei, neputincioasă a prevedea viitorul apropiat, prinsă în capcana propriei sale lipse de inteligenţă. Or, chiar în acest lucru există o consolare. (Ioan Petru Culianu)**

1563. Existenţialismul, acum, la distanţă de câteva zeci de ani, apare deplorabil. Şi începând nu de la numele mici, ca Sartre, dar chiar de la cele mai mari, ca Heidegger... Heidegger aparţine unei tradiţii filozofice care trece prin partea cea mai proastă a teologiei creştine - memento mori, meditaţia asupra morţii -, nu ţine de partea ce mai fascinantă a teologiei creştine, care e multiplicarea lumilor, explorarea posibilităţilor necunoscute ale lui Dumnezeu, în care omul n-are nici un rol important. A crede că eşti umanist numai pentru că te frământi asupra morţii unui om mi se pare o greşeală capitală. (Ioan Petru Culianu)

1564. Mi-am închis ochii şi am trecut în nefiinţă. Nici un gând, nici un sunet, nici o percepţie, nici un fel de senzaţie. Nu exista nici spaţiu, nici timp. (Ioan Petru Culianu)

1565. Pentru mine Borges rămâne scriitorul cel mai important al secolului... Dar asta pentru că are curajul să utilizeze literatura în scopul unei dezbateri vitale şi profunde. Ceea ce filozofia ar fi trebuit să facă, dar nu poate din cauza lipsei de vitalitate la care este condamnată de Academie, de Universitate, de situaţia ei, precară astăzi. (Ioan Petru Culianu)

1566. **Dumnezeu este laolaltă-înfăşurarea tuturor lucrurilor, chiar a celor contradictorii. (Nicolaus Cusanus)**

1567. Din punctul de vedere al unității, infinitatea este Tatăl, din punctul de vedere al egalității unității, ea este Fiul, iar din punctul de vedere al conexiunii, este Sfântul Duh, iar din simplul punct de vedere al infinității, nu este nici Tatăl, nici Fiul, nici Duhul Sfânt. (Nicolaus Cusanus)

1568. De vreme ce dorința nu e zadarnică, noi dorim să știm că ignorăm. Dacă am putea înțelege pe deplin acest lucru, atunci am ajunge la o doctă ignoranță. Nimic altceva nu va fi atunci mai de preț pentru om, chiar foarte dedicat științei, decât faptul de a fi socotit foarte doct în însăși propria-i ignoranță. Și cu atât va fi cineva mai doct, cu cât va ști despre sine că este mai ignorant. (Nicolaus Cusanus)

D

1569. **Semeni o faptă, culegi un obicei; semeni un obicei, culegi un caracter; semeni un caracter, culegi un destin. (Dalai Lama)**

1570. Nu e nevoie de temple, nu e nevoie de filosofii complicate. Creierul și inima mea sunt templele mele, filosofia mea este bunătatea. (Dalai Lama)

1571. Când te rănește o săgeată otrăvită, important este s-o scoți mai întâi; nu e momentul să te întrebi de unde vine, cine a tras-o sau ce otravă poartă. (Dalai Lama)
1572. Fii bun de câte ori se poate. Și întotdeauna se poate. (Dalai Lama)
1573. Noi oamenii suntem ființe sociale. Venim pe această lume în urma acțiunii altora. Supraviețuim datorită celorlalți. Fie că ne place, fie că nu, sunt puține momente în viață când nu beneficiem de pe urma acțiunilor celorlalți. Din acest motiv nu e deloc surprinzător că în mare parte fericirea noastră apare în contextul relațiilor noastre cu ceilalți. (Dalai Lama)
1574. Găsesc speranță în cele mai negre dintre zile, și mă concentrez in cele mai fericite. Eu nu judec universul. (Dalai Lama)
1575. Fericirea nu e ceva gata făcut, ea vine din faptele tale. (Dalai Lama)
1576. Trăiește o viață onorabilă. Atunci când îmbătrânești și te gândești în urmă, vei putea să te bucuri a două oară de ea. (Dalai Lama)
1577. Religia mea este foarte simplă. Religia mea este bunătatea. (Dalai Lama)
1578. Ține minte: cea mai bună relație este cea în care iubirea reciprocă depășește nevoia fiecăruia.
1579. Urmează cei 3 R: respect pentru tine, respect pentru alții, responsabilitatea pentru toate acțiunile tale. (Dalai Lama)
1580. Când pierzi să-ți fie învățătură. (Dalai Lama)
1581. Ține minte că tăcerea este uneori cel mai bun răspuns. (Dalai Lama)
1582. Deschide brațele spre schimbare, dar nu-ți pierde din valorile tale. (Dalai Lama)
1583. Dragostea și compasiunea sunt o necesitate, nu un lux. Fără ele umanitatea nu poate supraviețui. (Dalai Lama)
1584. Când înveți să fii tolerant, dușmanul tău îți este cel mai bun profesor. (Dalai Lama)
1585. Judecă succesul tău prin ceea ce trebuie să renunți ca să poți obține. (Dalai Lama)
1586. **Singura diferență dintre mine și un nebun este că eu nu sunt nebun. (Salvador Dali)**
1587. Nu eu sunt bufonul, ci societatea monstruos de cinică și naiv de inconștientă care pretinde că este serioasă numai pentru a-și ascunde mai bine nebunia. Eu, în schimb - nu sunt nebun. (Salvador Dali)
1588. În copilărie atât de mult m-am crezut geniu, încât până la urmă am și ajuns. (Salvador Dali)
1589. Desenul reprezintă sinceritatea din artă. Nu este posibil să trișezi. Este ori bun ori rău. (Salvador Dali)
1590. Inteligența fără ambiție este ca o pasăre fără aripi. (Salvador Dali)
1591. Nu vă temeți de perfecțiune! N-o s-o atingeți niciodată! (Salvador Dali)
1592. Singura diferență dintre Grecia cea nemuritoare și prezent este Sigmund Freud, care a descoperit cum corpul uman, care pe vremea grecilor era neoplatonic, astăzi este plin de sertare secrete care pot fi deschise numai prin psihanaliză. (Salvador Dali)
1593. Cred că magia din operele lui Picasso este romantică, bazată pe schimbări radicale, în timp ce magia din operele mele se datorează tradiției. Sunt total diferit de Picasso pentru că el nu se ocupă de frumusețe, ci de urât. Totuși, în cazul unor genii ca Picasso și ca mine, frumosul-urât și urâtul-frumos pot fi de natură angelică. (Salvador Dali)

1594. Realitatea lumii exterioare serveşte drept exemplu şi se subordonează realității spiritului nostru. (Salvador Dali)
1595. Aici zac nişte biete trupuri pe care dragostea le-a prăvălit în nebunie. (Salvador Dali)
1596. Nu te obosi să fii modern. Din păcate acesta este singurul lucru, pe care orice ai face, nu-l poți evita. (Salvador Dali)
1597. Televiziunea este o pubelă de lux. (Salvador Dali)
1598. Dacă vei juca rolul unui geniu vei deveni unul. (Salvador Dali)
1599. Într-un moment de genială inspirație, am hotărât să mă dedic teoriei cuantice şi am inventat „realismul cuantic", devenind astfel stăpânul forţei gravitaţiei. Am pictat „Leda atomică" pentru a o preaslăvi pe Gala, zeiţa metafizică, şi am reuşit să creez „spaţiul suspendat". (Salvador Dali)
1600. Este ori uşor, ori imposibil. (Salvador Dali)
1601. Când am fost la Picasso eram atât de emoţionat şi plin de respect, de parcă aş fi fost la însuşi Papa. (Salvador Dali)
1602. **Ignoranţa dă naştere certitudinii mult mai des decât cunoaşterea: cei care ştiu puţine, nu cei care ştiu multe, sunt aceia care susţin cu atât de multă convingere că cutare sau cutare problemă nu va fi niciodată rezolvată de ştiinţă. (Charles Darwin)**
1603. Nu supravieţuiesc speciile cele mai puternice, nici cele mai inteligente, ci cele mai uşor adaptabile. (Charles Darwin)
1604. Esenţa instinctului este aceea că este urmat în mod independent de raţiune. (Charles Darwin)
1605. A repara o eroare este la fel de bine sau uneori chiar mai bine decât a stabili un nou adevăr. (Charles Darwin)
1606. Omul este un înger fără aripi şi o maimuţă fără coadă. (Charles Darwin)
1607. Imposibilitatea de a crede că acest univers a apărut la întâmplare îmi pare argumentul cel mai important în favoarea existenţei lui Dumnezeu. (Charles Darwin)
1608. Cel mai puternic supravieţuieşte. (Charles Darwin)
1609. Un om de ştiinţă ar trebui să nu aibă dorinţe şi sentimente - aproape ca o inimă de piatră. (Charles Darwin)
1610. Un om care îndrăzneşte să irosească o oră din timpul său nu a descoperit încă ce înseamnă viaţa. (Charles Darwin)
1611. Cel mai înalt nivel al moralității este atins atunci când recunoaştem că ar trebui să ne controlăm gândurile. (Charles Darwin)
1612. Nu găsim nicio explicație ştiințifică pentru punctul de vedere al evoluției în mod independent al fiecărei specii. (Charles Darwin)
1613. În lupta pentru supravieţuire, cei mai puternici câştigă în faţa rivalilor lor, deoarece reuşesc cel mai bine să se adapteze mediului. (Charles Darwin)
1614. Eu nu pot considera universul ca rezultatul unei întâmplări oarbe şi totuşi nu pot găsi nicio dovadă de intenţie bună, sau măcar vreo intenţie oarecare, în cele mai mici lucruri. (Charles Darwin)
1615. Trebuie, totuşi, să recunoaştem că, după câte mi se pare, cu toate calităţile lui nobile, omul încă poartă în alcătuirea sa trupească amprenta nepieritoare a originii sale umile. (Charles Darwin)

1616. există o diferenţă fundamentală între om şi animalele superioare din punct de vedere al facultăților mentale... Animalele inferioare, ca şi omul, simt plăcere şi durere, fericire, suferinţă. (Charles Darwin)

1617. Permitem ca sateliții, planetele, sorii, universul, ba nu, întregi sisteme de universuri să fie guvernate de legi, dar dorim ca cea mai mică insectă să fie creată dintr-o dată, printr-o acțiune specială. (Charles Darwin)

1618. Întrucât în decursul timpului selecția naturală duce la formarea treptată a unor specii noi, rezultă, cred, în mod inevitabil, că alte specii vor deveni din ce în ce mai rare, până când, în cele din urmă, vor dispărea. Formele aflate în concurenţa cea mai directă cu cele care se modifică şi se perfecţionează vor avea, fireşte, cel mai mult de suferit. (Charles Darwin)

1619. Adevărul evoluției reprezintă temelia biologiei, iar biologia se află, astfel, în postura neobişnuită a unei ştiinţe fondate pe o teorie îmbunătățită, deci, prin urmare, este o știință sau credință? (Charles Darwin)

1620. **Uşa invizibilului trebuie să fie vizibilă. (René Daumal)**

1621. Drumul celor mai înalte dorinţe trece adesea prin indezirabil. (René Daumal)

1622. Marea noastră boală este de a vorbi fără să *vedem* nimic. (René Daumal)

1623. Foamea nu se suprimă prin abolirea stomacului, ci prin alimentarea lui. (René Daumal)

1624. Orice poem se naşte dintr-un germene, mai întâi obscur, pe care trebuie să-l luminăm, pentru a produce roadele luminii. (René Daumal)

1625. Astăzi, interesantul şi curiosul primează în faţa adevărului; straniul şi emoționantul primează în faţa adevărului. Ne interesăm mai degrabă de doctrine pe care nu le adoptăm, admirăm exemple pe care nu le urmăm. (René Daumal)

1626. Când încercăm să dăm ceva, vedem că nu avem nimic; când vedem că nu avem nimic, încercăm să dăruim. Încercând să dăruim, vedem că nu suntem nimic. Văzând că nu suntem nimic, încercăm să devenim. Încercând să devenim ceva, trăim. (René Daumal)

1627. **Simplitatea este sofisticarea extremă. (Leonardo da Vinci)**

1628. Detaliile formează perfecțiunea, însă perfecțiunea nu este un detaliu. (Leonardo da Vinci)

1629. Să iubeşti poți numai ceea ce cunoști. (Leonardo da Vinci)

1630. Toate cunoştinţele ne vin de la inimă. (Leonardo da Vinci)

1631. Sufletul dorește conlocuirea cu trupul pentru că, fără membrele acestuia, n-ar putea nici acționa, nici simți. (Leonardo da Vinci)

1632. **Interesul poate să fie înşelat, rău cunoscut sau trădat; nu şi dorinţa. (Gilles Deleuze)**

1633. Filosofia este disciplina care constă în a crea concepte. (Gilles Deleuze)

1634. Cu cât conținutul gândirii e mai slab, cu atât gânditorul capătă mai multă importanță. (Gilles Deleuze)

1635. Noi nu cunoaştem lucrurile, ci le *re*cunoaştem. (Gilles Deleuze)

1636. Violenţa e ceea ce nu vorbeşte. (Gilles Deleuze)

1637. Scopul scriiturii e de a purta viaţa în starea unei forțe nonpersonale. (Gilles Deleuze)

1638. Cu cât te-ai înșelat mai mult în viață, cu atât dai mai multe lecții. (Gilles Deleuze)

1639. **Binele nu înseamnă să nu faci o nedreptate, ci să nu vrei în niciun fel să o faci. (Democrit)**

1640. Există tineri cu minte multă şi bătrâni lipsiţi de minte; nu timpul te învaţă să gândeşti, ci firea şi educaţia timpurie. (Democrit)

1641. Nu mulţimea de cunoştinţe este vrednică de năzuit, ci bogăţia intelectului. (Democrit)

1642. Frumuseţea corpului are ceva de animal, dacă nu se adaugă şi podoabele inteligenţei. (Democrit)

1643. Există, fără îndoială, tineri cu judecată şi bătrâni fără minte; căci nu timpul ne învaţă să gândim, ci o educaţie timpurie şi predispoziţia. (Democrit)

1644. Natura şi educaţia sunt asemănătoare; căci educaţia transformă pe om şi, prin această transformare, creează natura. (Democrit)

1645. Este înțelept nu acel care e preocupat de ceea ce-i lipseşte, ci acel care se bucură de ceea ce are. (Democrit)

1646. Dulcele, amarul, caldul, frigul şi culoarea constau numai dintr-o părere; în realitate nu există decât atomi şi spaţiul gol. (Democrit)

1647. Bătrâneţea este o mutilare a corpului, care rămâne întreg: toate le are şi la toate lipseşte ceva. (Democrit)

1648. Chiar când eşti singur nu vorbi şi nu face nimic rău. Învaţă să te ruşinezi mai mult de tine decât de alţii. (Democrit)

1649. Eşti dator să spui adevărul, nu să vorbeşti mult. (Democrit)

1650. Din înţelepciune provin trei lucruri: gândire justă, vorbire fără greşeală şi acţiune dreaptă. (Democrit)

1651. Dorinţele aprinse pentru ceva fac sufletul orb pentru alt lucru. (Democrit)

1652. Medicina vindecă bolile corpului, iar filozofia eliberează sufletul de patimi. (Democrit)

1653. Noi nu ştim nimic în realitate; căci adevărul e în abis. (Democrit)

1654. Bucuria e o stare în care sufletul trăieşte calm şi statornic, netulburat de nicio frică sau superstiţie sau de vreo altă emoţie. (Democrit)

1655. Cauza greşelii este necunoaşterea a ce e mai bun. (Democrit)

1656. Cel care nedreptăţeşte e mai nefericit decât cel nedreptăţit. (Democrit)

1657. Pentru cei fără minte este mai bine să fie conduşi decât să conducă. (Democrit)

1658. Căutăm binele fără a-l găsi vreodată, în schimb găsim răul fără să-l căutăm. (Democrit)

1659. Cuvântul este o umbră a faptei. (Democrit)

1660. Fericirea şi nefericirea sunt în suflet. (Democrit)

1661. Dacă nu vei dori multe, puţinul îţi va părea mult; căci o dorinţă moderată face sărăcia echivalentă cu bogăţia. (Democrit)

1662. Acordul felului de a gândi naşte prietenia. (Democrit)

1663. Când cineva depăşeşte măsura, lucrurile cele mai plăcute devin cele mai nesuferite. (Democrit)

1664. Îndrăzneala este începutul acţiunii. (Democrit)

1665. Dacă nu-i deprinzi pe copii să muncească, nu vor învăţa nici să citească, nici să scrie, nici muzica, nici gimnastica, nici ceea ce cuprinde întreaga virtute a omului: respectul izvorât din exercitarea tuturor învăţăturilor de mai sus. (Democrit)

1666. Filosofia eliberează sufletul de patimi. (Democrit)
1667. Nimeni nu iubeşte pe cel ce nu poate iubi pe nimeni. (Democrit)
1668. Învaţă să te ruşinezi mai mult de tine decât de alţii. (Democrit)
1669. Remuşcarea lăsată de faptele de ruşine este mântuirea vieţii. (Democrit)
1670. Raţiunea este numai un fenomen ce urmează din constituția matematică a anumitor atomi în relaţie cu alţi atomi. (Democrit)
1671. Cei fără minte se iau după câştigurile norocului, pe când cei care ştiu astfel de câştiguri, se iau după filozofie. (Democrit)
1672. A creşte copii este un lucru riscant, căci reuşita depinde de multă trudă şi grijă, iar nereuşita întrece orice altă durere. (Democrit)
1673. Dorinţa de câştig care nu se satură niciodată este mai rea decât sărăcia cea mai mare, căci creşterea lăcomiei aduce creşterea nevoilor. (Democrit)
1674. **O urmă care nu se şterge nu e o urmă. (Jacques Derrida)**
1675. Ceea ce nu se poate spune nu trebuie tăcut, trebuie scris. (Jacques Derrida)
1676. *Celălalt* e secret pentru că e altul. (Jacques Derrida)
1677. Ceea ce este pardonabil este dinainte iertat. De unde aporia: nu trebuie să iertăm întotdeauna decât impardonabilul. (Jacques Derrida)
1678. Deconstrucţia e, înainte de toate, afirmarea unui *da* originar. (Jacques Derrida)
1679. Textul altuia trebuie să fie citit, interogat fără milă şi, deci, respectat mai întâi în litera lui. În respectul literei textului regăsim originea unei sacralizări. (Jacques Derrida)
1680. Doar victimele ar avea, eventual, dreptul să ierte. Dacă sunt moarte, sau cumva dispărute, nu mai este posibilă iertarea. (Jacques Derrida)
1681. Iertarea presupune memoria absolut vie a indelebilului, dincolo de orice act de doliu, de reconciliere, de restaurare, dincolo de orice ecologie a memoriei. (Jacques Derrida)
1682. **Tot ce în suflet e o pasiune e în corp o acțiune. (René Descartes)**
1683. Aş da tot ce ştiu pentru jumătate din ce ignor. (René Descartes)
1684. Lectura tuturor cărţilor bune este ca o convorbire cu cei mai luminaţi oameni ai secolelor trecute. (René Descartes)
1685. Principala perfecţiune a omului este de a avea un liber arbitru, care îl face demn de laudă sau de dispreţ. (René Descartes)
1686. Opinia este aproximativul, cunoştinţa ştiinţifică este certitudinea. (René Descartes)
1687. Omul este un lucru imperfect ce tinde fără încetare la ceva mai bun şi mai mare decât el însuşi. (René Descartes)
1688. Bunul simţ este lucrul cel mai repartizat din lume, căci fiecare crede despre sine că este foarte bine dotat. (René Descartes)
1689. Pasiunile sufletului sunt percepţii sau emoţii ale sufletului care sunt raportate în mod special la suflet şi sunt cauzate, întreținute şi întărite printr-o anumită mişcare a spiritelor. (René Descartes)
1690. Eu sunt, eu exist, aceasta este sigur; dar cât timp? Atâta timp cât gândesc; căci poate s-ar putea întâmpla că dacă aş înceta de a gândi, să încetez în acelaşi timp de a fi. (René Descartes)
1691. Mă îndoiesc, deci cuget. Cuget, deci exist. Exist, deci Dumnezeu este. (René Descartes)

1692. Prin metodă înţeleg acele reguli certe şi uşoare pe care oricine le va urma fără a se abate de la ele, nu va lua niciodată nimic fals drept adevărat şi fără a risipi de prisos sforţările spiritului, ci sporind necontenit în mod treptat ştiinţa, va ajunge la cunoaşterea adevărată a tuturor lucrurilor pentru care va fi capabil. (René Descartes)

1693. Şi băgând de seamă că, în această propoziţie: gândesc, deci exist, nu este nimic care să mă asigure că spun adevărul, decât doar că văd foarte limpede că, pentru a gândi, trebuie să exist, am socotit că pot să iau drept regulă generală că lucrurile pe care le concepem foarte clar şi foarte distinct sunt toate adevărate. (René Descartes)

1694. Esenţa mea constă în aceea doar că sunt fiinţă cugetătoare... Pe de o parte, am o idee distinctă şi clară a mea însumi ca fiinţă cugetătoare doar, neîntinsă, iar pe de altă parte, o idee distinctă a corpului ca lucru întins doar, cugetător. Dar nimic nu mă învaţă mai lămurit natura decât că am un trup, căruia i-e neplăcut atunci când simte durere... prin urmare, nu trebuie să mă îndoiesc că se află ceva adevărat aici. (René Descartes)

1695. **Să contemplezi cerul de vară înseamnă poezie, deşi nu una în cărţi regăsită. Adevăratele poeme evadează din cuvinte. (Emily Dickinson)**

1696. Ne ignorăm adevărata statură până când suntem nevoiţi să stăm în picioare. (Emily Dickinson)

1697. Nu e nevoie de o cameră pentru a fi bântuit; nu e nevoie nici de o casă; coridoarele minţii depăşesc cu mult locurile materiale. (Emily Dickinson)

1698. Moartea este o noapte furtunoasă şi un drum nou. (Emily Dickinson)

1699. Credinţa este îndoială. (Emily Dickinson)

1700. Prin sete ajungem să înţelegem savoarea apei. (Emily Dickinson)

1701. Natura e ceea ce ştim, fără a avea arta de a o exprima. (Emily Dickinson)

1702. Luaţi-mi totul, dar lăsaţi-mi extazul şi voi fi mai bogată decât semenii mei. (Emily Dickinson)

1703. Ţărmul e mai sigur, dar eu aş vrea să mă lupt cu valurile. (Emily Dickinson)

1704. **Cuvântul durere nu începe să însemne ceva decât în momentul când reaminteşte memoriei noastre o senzaţie pe care am mai încercat-o. (Denis Diderot)**

1705. Nu există decât un pas de la fanatism la barbarie. (Denis Diderot)

1706. Învăţătura îi conferă omului demnitate. (Denis Diderot)

1707. Distanţa este de mare ajutor pentru exercitarea admiraţiei. (Denis Diderot)

1708. Înţelepciunea nu este altceva decât ştiinţa fericirii. (Denis Diderot)

1709. Nimic nu-i mai greu de iertat decât meritele altuia. (Denis Diderot)

1710. Mi se poate cere să caut adevărul, dar nu să îl găsesc. (Denis Diderot)

1711. Scepticismul este primul pas spre adevăr. (Denis Diderot)

1712. Ignoranţa este mai aproape de adevăr decât prejudecata. (Denis Diderot)

1713. Elogiul contemporanilor noştri nu-i niciodată curat. Curat e doar cel al posterităţii. (Denis Diderot)

1714. Mergi unde vei vrea; şi vei găsi acolo şi conştiinţa ta. (Denis Diderot)

1715. Cel mai bun medic este acela după care alergăm fără să-l găsim. (Denis Diderot)

1716. Cei mai cumpliţi surzi sunt cei care nu vor să audă. (Denis Diderot)

1717. Când scrii despre femei, trebuie să-ţi înmoi pana în culorile curcubeului şi să presari rândurile cu pulbere de pe aripile fluturilor. (Denis Diderot)

1718. A spune că omul este un amestec de putere şi de slăbiciune, de lumină şi de orbire, de micime şi de grandoare, nu înseamnă a-i face proces, ci a-l defini. (Denis Diderot)
1719. Elocința este arta de a ornamenta logica. (Denis Diderot)
1720. Nu-i de ajuns să faci binele, mai trebuie să-l faci şi bine. (Denis Diderot)
1721. Contrariile se lecuiesc prin contrarii: adevăr valabil pentru lucrurile sufleteşti că şi pentru cele trupeşti. (Denis Diderot)
1722. Omul cel mai fericit e cel care-i face fericiți pe cât mai mulți oameni. (Denis Diderot)
1723. Geometria este cea mai bună şi mai simplă dintre toate logicile, cea mai potrivită să dea inflexibilitate judecății şi rațiunii. (Denis Diderot)
1724. Nu e antidot mai puternic împotriva josniciei senzualității ca adorarea frumuseții! Partea cea mai înaltă a artei picturii este cu totul castă, oricare i-ar fi obiectul; ea purifică gândirea, după cum tragedia purifică pasiunile. (Denis Diderot)
1725. Faceți ca binele fiecăruia să fie atât de strâns legat de binele general încât nici un cetățean să nu poată dăuna societății, fără să-şi dăuneze lui însuşi; asigurați răsplata pentru virtute după cum ați asigurat pedeapsa pentru ticăloşie. (Denis Diderot)
1726. Au fost lăudaţi mult mai mult oamenii ocupaţi a ne face să credem că suntem fericiţi decât oamenii ocupaţi a ne face să fim fericiţi cu adevărat. (Denis Diderot)
1727. Tot ceea ce uimeşte sufletul, tot ceea ce imprimă un sentiment de teroare duce la sublim... Templele sunt întunecate. Tiranii se-arată puţin. Nu se înfățişează aproape deloc lumii; iar după atrocitățile lor, sunt consideraţi mai mari decât ar fi firesc. Sanctuarul omului civilizat şi al omului sălbatic este plin de tenebre... Preoţi, aşezaţi-vă altarele, înălțați-vă edificiile în inima pădurilor. Pentru ca jeluirea victimelor voastre să străpungă întunecimile. (Denis Diderot)
1728. Ideile de putere îşi au şi ele sublimul lor. Dar puterea care amenință emoționează mai mult decât cea care apără. Taurul este mai frumos decât boul; taurul cornut care mugeşte, mai frumos decât taurul care se plimbă şi paşte; armăsarul lăsat liber a cărui coamă flutură în vânt, decât calul sub călăreţul său; măgarul sălbatic, decât măgarul oarecare; tiranul, decât regele; crima, poate, decât virtutea; zeii plini de cruzime, decât zeii buni; iar sfinţii legiuitori ştiau prea bine aceste lucruri. (Denis Diderot)
1729. **Nu-ți voi cere să-mi dai ce poți să-mi iei, îți voi cere să nu-mi iei ce nu poți să-mi dai. (Diogene)**
1730. Gelozia e durerea de a vedea pe altul posedând ce posedăm şi noi. (Diogene)
1731. Banul e nervul afacerilor. (Diogene)
1732. **Dacă poți visa un lucru, înseamnă că poate fi făcut. (Walt Disney)**
1733. Este distractiv să realizezi imposibilul. (Walt Disney)
1734. Toate visele ni se pot îndeplini dacă avem curajul să le urmăm. (Walt Disney)
1735. Toate necazurile pe care le-am avut, toate supărările şi obstacolele m-au întărit... Poate nu-ți dai seama atunci când ți se întâmplă, dar să ți se întoarcă spatele poate fi cel mai bun lucru pentru tine. (Walt Disney)
1736. Tradițiile şi idealurile noastre, codurile morale şi standardele - lucrurile pe care le respectăm în viață şi pe care le transmitem copiilor noştri - sunt păstrate sau uitate în funcţie de cât de liber ne exprimăm ideile şi sentimentele. (Walt Disney)
1737. Găseşte o idee bună şi rămâi la ea. Urmeaz-o şi lucrează la ea până când va fi aşa cum trebuie. (Walt Disney)

1738. **În ceea ce priveşte limbajul poetic, avem de a face cu ideolecte. Marii poeţi nu vorbesc acelaşi limbaj. Fiecare îşi are limbajul său. (Ştefan Aug. Doinaş)**

1739. Cultura este singurul climat care poate asigura dezvoltarea omului individual. (Ştefan Aug. Doinaş)

1740. **Acolo unde libertatea îşi poate rezolva singură treburile, ea se transformă în democraţie. (John Dos Passos)**

1741. Scriitorul corect este arhitectul Istoriei. (John Dos Passos)

1742. Nu am atâta încredere în firea omenească încât să fiu anarhist. (John Dos Passos)

1743. Singurul element care poate înlocui dependenţa faţă de trecut este dependenţa faţă de viitor. (John Dos Passos)

1744. Nu noi alegem cariera. Ea ne confiscă fiinţa. (John Dos Passos)

1745. La ce foloseşte să fii un om mare dacă ai greşit? (John Dos Passos)

1746. Suntem atât de intoxicaţi de literatură, încât nu mai putem fi noi înşine. (John Dos Passos)

1747. Femeile se uită în buzunarele tale, nu în inima ta. (John Dos Passos)

1748. **Nimic nu e mai îngrozitor decât să trăieşti într-o lume străină de tine. (Feodor Mihailovici Dostoievski)**

1749. Câteodată le mulţumim unora dintre oameni că-şi trăiesc zilele laolaltă cu noi. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1750. Fantasticul este tot una cu realul; fără real nu există fantastic.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1751. Omul are o asemenea predilecţie pentru sisteme şi deducţii abstracte încât e capabil să distorsioneze intenţionat adevărul, să nege evidenţa propriilor simţuri doar ca să-şi justifice logica.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1752. În fiecare om zace un călău... Omul este un despot din fire, de aceea se complace în a chinui pe alţii.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1753. Acolo unde mintea vede numai ruşine, inima descoperă frumosul!(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1754. Când omul, în integritatea lui, va atinge fericirea, timpul va înceta să mai existe, pentru că nu va mai fi nevoie de el.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1755. Inima oamenilor nu e decât un câmp de bătălie în care se luptă Dumnezeu cu diavolul.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1756. Dragostea îi face pe oameni să se simtă egali.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1757. Omul este un mister. Trebuie să aduci acest mister la lumina zilei, şi dacă am să-mi dedic toată viaţa acestui ţel, n-am să consider că am pierdut timpul degeaba: eu mă concentrez asupra acestui mister, pentru că vreau să fiu om.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1758. Dacă vrei să învingi lumea toată, învinge-te pe tine însuţi.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1759. Pedeapsa de a te păstra mereu în inima mea o voi ispăşi cu drag mereu în amintirea zilei în care te-am cunoscut.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1760. Un om este nefericit pentru că nu ştie că este fericit, acesta este singurul motiv.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1761. Incomensurabilul şi infinitul sunt tot atât de necesare omului, ca şi acea mică planetă, pe care el vieţuieşte.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1762. Trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu! De unde ştim, poate că ne păstrează pentru un scop anume!(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1763. Ce este iadul? Şi cuget în sinea mea: e suferinţa de a nu mai putea iubi.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1764. Lipsa entuziasmului este semnul sigur al pierzării, caracterizat printr-o stare de nelucrare, prin lipsa de zel.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1765. O greşeală originală valorează poate mai mult decât un adevăr banal.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1766. Frumosul va salva lumea.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1767. Eu nu sunt scriitor şi nici nu vreau să fiu, căci aş socoti o necuviinţă şi o mârşăvie faptul de a mi da în vileag toate tainiţele inimii şi de a face negustorie la taraba lor literară cu descrierea meşteşugită a simţămintelor mele.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1768. Nu în forţă, ci în dreptate sălăşluieşte Dumnezeu.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1769. Dacă un om râde din tot sufletul, înseamnă ca e un om bun.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1770. A doua jumătate din viaţa omului se compune de obicei numai din deprinderile acumulate în prima jumătate.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1771. Multă nefericire a intrat în lume din cauza dezordinii şi a lucrurilor rămase nespuse.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1772. Adevărul adevărat este întotdeauna neverosimil, ai ştiut acest lucru? Ca să faci adevărul să pară verosimil, e nevoie neapărat să-i mai adaugi şi puţină minciună.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1773. Cel mai inteligent dintre toţi, după părerea mea, este cel care, cel puţin o dată pe lună, se consideră imbecil.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1774. În teorie îţi poţi iubi aproapele chiar de departe: de aproape este ca şi imposibil.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1775. O fiinţă care se obişnuieşte cu toate este, cred, cea mai bună definiţie a omului.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1776. Natura e oglinda cea mai limpede, e destul să priveşti în ea! (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1777. Dacă Dumnezeu nu există, înseamnă ca totul este permis şi dacă totul este permis, înseamnă că suntem pierduţi.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1778. Minciuna e unicul ascendent al umanităţii asupra celorlalte vietăţi. Prin ea se ajunge la adevăr.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1779. Se cumpără idei de-a gata. Se vând pretutindeni, chiar pe gratis; dar ce-i gratis costă mai scump…(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1780. Umilinţa e o forţă uriaşă.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1781. Doi ori doi fac patru nu mai e viaţă, e începutul morţii.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1782. Dacă ai vrea într-adevăr să striveşti, să distrugi un om, să-i dai pedeapsa cea mai îngrozitoare, astfel încât şi cel mai aspru criminal să se cutremure la gândul acestei pedepse şi să se sperie de ea dinainte, atunci ar fi suficient să-i conferi muncii un caracter de inutilitate totală, completă, de absurditate.(Feodor Mihailovici Dostoievski)

1783. **Acum-ul este instantaneul numit existență al unei treceri continue. (Alexandru Dragomir)**

1784. Gândirea te izolează. Tot restul, nu. Vederea, auzul (tot ce e senzație), vorba fapta, totul nu numai că e *în legătură* cu lumea, dar și depinde de lume și o întrepătrunde. Gândirea însă e *acosmică*, *nefirească*, oricât ar fi ea de *intențional* îndreptată spre lume. Nu gândești, firește, decât despre lume și în lume. Dar… gândești. Se rupe întrepătrunderea și drumul gândirii poate duce în multe locuri nelumești: sfințenia, metoda științifică etc. Dovada? Nonsensul viu: *intelectualul*. (Alexandru Dragomir)

1785. Timpul este ascuns, mascat de noi, tocmai pentru că cunoașterea lui directă implică înfruntarea morții nu ca eveniment incert databil sau voluntar ales, ci ca permanentă contradicție a raportului fundamental «eu cu mine» pe baza căruia este posibil să trăiesc. (Alexandru Dragomir)

1786. „Ideea mea de bază: că întrebarea despre existență, pusă de la Aristotel până la Heidegger ca *ti to on*? [ce este a fi?, ce este ființa/ ființarea?, *ti esti*?/ ce este?] este greșit pusă, fiindcă nu ține seama de caracterul temporal al oricărui «ce?». «Ce» este ceva ce privește trecutul, pentru că tocmai asta este trecutul: totul apare așa cum este, ca ce este. Dar existența (Sein) este acum și tocmai asta e prezentul: existență. (Alexandru Dragomir)

1787. Tustrele (existența, trecerea, conținutul) constituie prezentul, dar conținutul, ca «ce» este vine din trecut. Conținutul pur temporal al acum-ului este «eu sunt» (conștiința). Deci existența, trecerea și conștiința existenței (și ea «acum-istă», punctiformă), formează prezentul. (Alexandru Dragomir)

1788. Cunoașterea filosofului este aproape întotdeauna hermeneutică, față de cea documentară, a omului de rând. De unde neputința lui de a fi *exact* ca ceilalți și pasiunea de a „explica" toate; fiindcă pentru el lucrurile nu sunt niciodată *numai* ele (documentar), ci totdeauna *tot* ce sunt ele. Într-atât este adevărat că lumea filosofului este o lume de înțelesuri (de sensuri). (Alexandru Dragomir)

1789. Ceea ce contează la om nu e ce *este* el, ci ceea ce *vrea* să fie. (Alexandru Dragomir)

1790. Ca drum dialectic la un om, sfârșitul poate fi: fie luarea adâncă la cunoștință a tot ceea ce *ești* tu (după ce ai căutat să te *faci* în fel și chip) și dragostea spre acest simplu *dat* al tău, care *ești* așa (și atunci sfârșitul e re-întoarcere), fie luarea la sine a ceea ce *ești* tu și schimbarea în tot ceea ce ai *putea* fi tu. (Alexandru Dragomir)

1791. Condiția ființelor și a lucrurilor sub ideal e cea a libertății, sub scop, cea a subordonării. Alexandru Dragomir)

1792. Structura lumii cu un ideal e de libertate în drum spre împlinire, a celei cu un scop e închiderea în organizare. (Alexandru Dragomir)

1793. Un comentar e just nu când spune *multe* despre text, ci când îl *strânge* până la a-i învedera necesitatea lăuntrică. (Alexandru Dragomir)

1794. Nu tot ce este *trecut* devine de neschimbat (*a;a* și numai așa) fiindcă e trecut, ci tot ce este *așa* este fiindcă e trecut. (Alexandru Dragomir) (Alexandru Dragomir)

1795. Cunoașterea *anulează* imediatul ca atare, înlocuindu-l cu ceea ce *este* el (ca esență).

1796. „A fost" înseamnă întotdeauna „a fost așa". Nu există altă existență pentru ceea ce a fost. (Alexandru Dragomir)

1797. Este valul un eveniment? (Alexandru Dragomir)

1798. Cine, din noi, e jignit când suntem jigniți? (Alexandru Dragomir)

1799. Viața este cel mai primejdios joc, fiindcă este o lupta neștiută pentru ce este mai prețios: propria ființă. (Alexandru Dragomir)

1800. Gramatical, am un subiect, *timpul*, despre care afirm ca *trece*. Logic, la fel: am ceva numit *timp* care are atributul ca *trece*. Numai ca nu timpul trece, ci timpul *este* trecere. Ce altceva pot înțelege întâi prin *timp* decât însăşi trecerea? Trecerea este timpul, si anume trecerea fundamentala, care cuprinde şi face cu putință orice alta trecere, cum ar fi mişcarea, de pildă. Timpul se deosebeşte fundamental de orice trecere fenomenală, tocmai fiindcă o fundamentează. (Alexandru Dragomir)

1801. **Când uităm persoana artistului, privindu-i tabloul, nu este oare acesta cel mai mare elogiu ce-l putem aduce unui artist? (Alexandre Dumas – tatăl)**

1802. Trebuie să idealizezi realul pe care-l vezi şi să realizezi idealul pe care-l simți. (Alexandre Dumas – tatăl)

1803. Cea mai mare durere ți-o provoacă incertitudinea. (Alexandre Dumas – tatăl)

1804. **Omul nu poate trăi dacă nu simte ataşament față de ceva care să-l depăşească. Viața nu este suportabilă decât dacă îi întrevedem rațiunea de a fi, dacă are un țel prin care să merite osteneala de a o trăi. (Emile Durkheim)**

1805. Noi nu putem dori să ieşim din societate, fără a vrea să încetăm de a fi oameni. (Emile Durkheim)

1806. Societatea nu este numai ceva care absoarbe, cu intensitate egală, sentimentele şi energia individului, ea este şi puterea care le reglează. (Emile Durkheim)

1807. Sinucidere: orice caz de moarte rezultat direct sau indirect dintr-un act pozitiv sau negativ săvârşit de victima însăşi şi despre care aceasta ştie ce rezultat va produce. (Emile Durkheim)

1808. Tot ceea ce se petrece în societate este social. (Emile Durkheim)

1809. Impersonalitatea şi stabilitatea sunt două caracteristici ale adevărului. (Emile Durkheim)

1810. O societate nu se poate dezintegra fără ca, în egala măsură, individul să nu fie detaşat de viața socială, fără ca scopurile lui să nu devină preponderente față de scopurile comune, fără ca personalitatea lui să nu tindă a se plasa mai presus de ființa colectivă. (Emile Durkheim)

1811. Fiecare grup social are realmente o înclinare colectivă ce îi este caracteristică şi din care derivă atracțiile individuale, iar nu invers. Ceea ce conturează înclinarea respectivă sunt curentele de egoism, altruism sau de anomie care ajută societatea în cauză, împreună cu predispozițiile pentru melancolie languroasă, sau pentru renunțare activă, sau pentru oboseala exasperată ce reprezintă curentele acestor curente. (Emile Durkheim)

1812. Dacă dorim să ne facem înțeleşi, nu putem să denumim cu acelaşi cuvânt procesul în virtutea căruia, în sânul unei colectivități omeneşti, se elaborează un sentiment colectiv, acela din care rezultă adeziunea noastră la regulile comune sau tradiționale de conduită şi, în fine, aruncarea în apă ca o turmă pentru că o oaie a dat tonul. În prima serie de fapte lipeşte orice reproducere, în cea de-a doua, ea este doar consecința operațiunilor logice, judecăților şi raționamentelor, implicite sau formale, care constituie elementul esențial al fenomenului. Reproducerea deplină nu este decât în al treilea caz, acolo, noul act fiind doar ecoul celui inițial. (Emile Durkheim)

1813. Nu există cuvinte, chiar şi printre cele pe care le folosim în mod obişnuit, a căror accepție să nu depăşească cu mai mult sau mai puțin limitele experienței noastre personale. Un termen exprimă nu de puține ori lucruri pe care nu le-am perceput niciodată, experiențe pe care nu le-am făcut sau la care nu am fost niciodată martori. Chiar şi atunci când cunoaştem unele dintre obiectele la care se referă, ele nu ilustrează decât în calitate de exemple particulare, care, prin ele însele, nu ar fi niciodată suficiente pentru a o constitui. Cuvântul condensează prin urmare o întreagă ştiință la care nu am colaborat, o ştiință mai mult decât individuală. (Emile Durkheim)

1814. **Un fiu nu-şi vede mama cu ochii cu care o văd ceilalţi, el este, poate, singurul în stare să îi vadă frumuseţea. (Friedrich Dürrenmatt)**

1815. Statul se numeşte întotdeauna patrie, atunci când pregăteşte un asasinat. (Friedrich Dürrenmatt)

1816. Nu trebuie să încercăm să salvăm lumea, ci să rezistăm; e singura veritabilă aventură care ni se oferă, în ora aceasta târzie a istoriei. (Friedrich Dürrenmatt)

E

1817. **Superstiţia atrage ghinionul. (Umberto Eco)**

1818. Nu există nimic pe lume care să ceară mai multă prudenţă decât adevărul. (Umberto Eco)

1819. Un autor nu adaugă interpretări la opera sa; altfel el nu ar mai fi scris un roman, care nu este altceva decât o maşină de generat interpretări. (Umberto Eco)
1820. Dacă ceva nu poate fi folosit pentru a minţi, atunci nu poate fi folosit nici pentru a spune adevărul, deci nu poate fi folosit pentru a spune ceva. (Umberto Eco)
1821. Plăcerile iubirii sunt nişte rele pe care le râvnim, în care coincid dulceaţa şi martiriul, iar iubirea e îmbolnăvire de bună voie, paradis infernal şi infern ceresc. (Umberto Eco)
1822. Gelozia se înfiripă fără nici o legătură cu ceea ce este sau nu este, sau poate nu va fi niciodată. E o manie care dintr-un rău închipuit scoate o suferinţă reală. Gelosul e ca un ipohondru ce se-mbolnăveşte de teamă că ar fi bolnav. (Umberto Eco)
1823. Pentru orice problemă complicată există o soluţie simplă - şi aia greşită. (Umberto Eco)
1824. Să nu apari la televizor azi e o dovadă de eleganţă. (Umberto Eco)
1825. În faţa unei cărţi nu trebuie să ne întrebăm ce spune, ci ceea ce vrea să spună. (Umberto Eco)
1826. Hainele sunt artificii semiotice, cu alte cuvinte, mecanisme de comunicare. (Umberto Eco)
1827. Adevărul este o anagramă a unei anagrame. (Umberto Eco)
1828. Un semn este tot ce poate fi considerat ca un substitut simbolic pentru altceva. Acest altceva nu trebuie neapărat să existe sau să se găsească undeva în momentul când semnul îi ţine locul. (Umberto Eco)
1829. Lumea este plină de cărţi minunate pe care nimeni nu le citeşte. (Umberto Eco)
1830. Absenţa este pentru iubire ca vântul pentru foc: pe cel mic îl stinge, pe cel mare îl învăpăiază. (Umberto Eco)
1831. Nimic nu dăunează mai mult creativităţii decât însăşi furia inspiraţiei. (Umberto Eco)
1832. Frumuseţea cosmosului este dată nu numai de unitatea în varietate, ci şi de varietatea în unitate. (Umberto Eco)
1833. Adevărul, mai înainte de a ne sta întreg în faţă, se manifestă treptat. (Umberto Eco)
1834. Iubirea arată o armonie între două făpturi care era deja ursită de la începutul timpurilor. (Umberto Eco)
1835. Respectul faţă de cărţi poate fi manifestat doar prin folosirea lor. (Umberto Eco)
1836. Semiotica se ocupă cu tot ce poate fi considerat un semn. (Umberto Eco)
1837. Cele două mari narcotice europene sunt: alcoolul şi creştinismul. (Umberto Eco)
1838. Obiectivul terorismului nu este acela de a ucide orbeşte, ci mai curând de a transmite un mesaj care să-l destabilizeze pe adversar. (Umberto Eco)
1839. Paradisul este infernul văzut din partea cealaltă. (Umberto Eco)
1840. Textul este o maşinărie leneşă. (Umberto Eco)
1841. Orbit de privirea-ţi, sunt orb pentru că nu mă vezi, mut pentru că nu-mi vorbeşti şi fără memorie pentru că nu mă ai în minte. (Umberto Eco)
1842. Geniul este un procent inspiraţie si nouăzeci şi nouă transpiraţie. (Thomas Edison)
1843. Nu am dat greş. Pur şi simplu am descoperit 10.000 de idei care nu funcţionează. (Thomas Edison)
1844. Cele trei lucruri esenţiale pentru a înfăptui ceva care să merite osteneală sunt munca stăruitoare, perseverenţa şi bunul simţ. (Thomas Edison)
1845. Nu există reguli aici – încercăm să realizăm ceva. (Thomas Edison)
1846. Pentru a avea o idee bună trebuie să ai foarte multe idei. (Thomas Edison)
1847. Ceea ce eşti se va vedea în ceea ce faci. (Thomas Edison)

1848. O idee bună nu se pierde niciodată. Posesorul ei poate muri, însă ideea va renaşte oricând în mintea altcuiva. (Thomas Edison)
1849. Valoarea ta constă în ceea ce eşti şi nu în ceea ce ai. (Thomas Edison)
1850. Majoritatea eşecurilor din viaţă sunt ale oamenilor care nu-şi dau seama cât de aproape sunt de succes atunci când renunţă. (Thomas Edison)
1851. Dacă am face toate lucrurile de care suntem capabili, ne-am uimi şi pe noi înşine. (Thomas Edison)
1852. Non-violenţa conduce la cea mai înaltă moralitate, care reprezintă ţinta evoluţiei. Până nu ne oprim din rănirea tuturor fiinţelor vii, suntem încă sălbatici. (Thomas Edison)
1853. Alături de hidrogen, prostia e cea care se găseşte în cea mai mare cantitate în univers. (Thomas Edison)
1854. Valoarea unei idei stă în folosirea ei. (Thomas Edison)
1855. Numai omul e în stare să facă imposibilul. (Thomas Edison)
1856. Nemulţumirea este primul motor al progresului. (Thomas Edison)
1857. Funcţia primordială a trupului este susţinerea creierului. (Thomas Edison)
1858. Există o cale să faci lucrul acela mult mai bine - găseşte-o. (Thomas Edison)
1859. Totul vine în întâmpinarea celui ce forţează lucrurile în timp ce aşteaptă. (Thomas Edison)
1860. Succesul meu se datorează faptului că nu am avut niciodată un ceas în camera de lucru. (Thomas Edison)
1861. Oportunitatea este ratată de majoritatea oamenilor pentru că este îmbrăcată în salopetă şi arată ca munca. (Thomas Edison)
1862. Până când omul nu va duplica un fir de iarbă, natura poate râde în hohote la aşa numita lui cunoştinţă ştiinţifică. (Thomas Edison)
1863. Neliniştea vine din nemulţumire şi nemulţumirea este prima condiţie a progresului. Arătaţi-mi un om profund mulţumit şi eu vă arăt un eşec. (Thomas Edison)
1864. Nu renunţ până nu găsesc ceea ce caut. Şi, mai ales, caut rezultatele negative. Pentru mine sunt la fel de valoroase ca şi rezultatele pozitive. (Thomas Edison)
1865. **În efortul pe care îl întreprindem pentru a înţelege lumea, semănăm oarecum unui om care încearcă să înţeleagă mecanismul unui ceas închis. (Albert Einstein)**
1866. Coincidenţa reprezintă modul lui Dumnezeu de a rămâne anonim. (Albert Einstein)
1867. Matematica e precisă, însă nu e reală, şi e reală, însă nu e precisă. (Albert Einstein)
1868. Viaţa este o tapiserie minunată. Individul nu e decât un detaliu neînsemnat dintr-un desen uriaş şi sublim.(Albert Einstein)
1869. Toată ştiinţa nu-i decât rafinarea gândirii de zi cu zi.(Albert Einstein)
1870. Nu tot ceea ce poate fi numărat contează şi nu tot ceea ce contează poate fi numărat. (Albert Einstein)
1871. Atunci când soluţia este simplă, Dumnezeu îţi răspunde.(Albert Einstein)
1872. Doar două lucruri sunt infinite, universul şi prostia umană, însă nu sunt sigur decât de primul. (Albert Einstein)
1873. Dacă faptele nu corespund teoriei, schimbaţi faptele. (Albert Einstein)
1874. Ştiinţa fără religie este şchioapă, religia fără ştiinţă este oarbă. (Albert Einstein)
1875. Relativitatea se aplică la fizică, nu la etică. (Albert Einstein)
1876. Secretul creativităţii constă în a şti cum să-ţi ascunzi sursele. (Albert Einstein)
1877. Priviţi adânc în propria voastră fiinţă şi apoi veţi înţelege totul mai bine. (Albert Einstein)

1878. Vreau să ştiu ce principii fundamentale a urmat Dumnezeu, în crearea universului. Restul sunt detalii fără importanţă. (Albert Einstein)
1879. Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul. (Albert Einstein)
1880. Există două moduri de a-ţi trăi viaţa: ca şi cum nu ar exista miracole sau ca şi cum totul ar fi un miracol. (Albert Einstein)
1881. Nu e obligatoriu să fii de acord cu mine. Dar ar fi mai rapid aşa. (Albert Einstein)
1882. Timpul există pentru ca lucrurile să nu se întâmple în acelaşi timp. (Albert Einstein)
1883. Orice prost poate să ştie. Scopul este să înţelegi. (Albert Einstein)
1884. Adevărul care nu are legătură cu tine nu există. (Albert Einstein)
1885. Totul ar trebui să fie cât mai simplu cu putinţă, însă nu mai simplu de atât. (Albert Einstein)
1886. Sper să nu fim un vis al lui Dumnezeu, sau viitorul nostru va fi foarte relativ. (Albert Einstein)
1887. Există lucruri care ştim că sunt imposibil de realizat, până când vine cineva care nu ştie acest lucru şi le realizează. (Albert Einstein)
1888. Cu cât matematicile sunt mai exacte, cu atât se desprind de realitate. (Albert Einstein)
1889. Uneori plătim mult mai mult pentru lucrurile pe care le primim pe gratis. (Albert Einstein)
1890. Mintea umană trebuie să construiască întâi formele, independent, înainte de a le putea găsi în lucruri. (Albert Einstein)
1891. Un intelectual rezolvă problemele, un geniu le evită. (Albert Einstein)
1892. O masă, un scaun, un vas cu fructe şi o vioară; ce altceva îi mai trebuie unui om ca să fie fericit? (Albert Einstein)
1893. Puţini sunt cei care privesc cu proprii lor ochi şi simt cu propria lor sensibilitate. (Albert Einstein)
1894. Eu determin valoarea autentică a unui om după o singură regulă: în ce măsură şi în ce scop s-a eliberat de Eul lui? (Albert Einstein)
1895. Lumea nu va fi distrusă de cei care fac rău, ci de aceia care îi privesc şi refuză să intervină. (Albert Einstein)
1896. Cea mai frumoasă şi mai profundă trăire omenească este misterul. (Albert Einstein)
1897. Nu există vorbe mari, ci doar oameni mici. (Albert Einstein)
1898. Cel mai greu lucru de înţeles pe lume este impozitul pe venit. (Albert Einstein)
1899. Dacă nu este un preţ de plătit, atunci acest lucru nu prezintă nici o valoare. (Albert Einstein)
1900. Dumnezeu este un adevăr universal. (Albert Einstein)
1901. Bunul simţ este o colecţie de prejudecăţi dobândite până la vârsta de 18 ani. (Albert Einstein)
1902. Cel mai neinteligibil lucru despre lume este că e inteligibilă. (Albert Einstein)
1903. Gândesc foarte rar în cuvinte. Îmi trece prin minte câte un gând, şi abia după aceea caut poate să-l exprim în cuvinte. (Albert Einstein)
1904. Nu am niciun talent anume. Sunt doar extraordinar de curios. (Albert Einstein)
1905. Jocul este cel mai elevat tip de cercetare. (Albert Einstein)

1906. Fiinţa umană face parte integrantă dintr-un ansamblu mai mare, pe care noi îl numim Univers. Ea este limitată de timp şi spaţiu. Omul se experimentează pe sine, gândurile şi sentimentele sale, ca fiind separate de restul Universului, dar aceasta nu este decât o iluzie optică a conştiinţei sale. Această iluzie este un fel de închisoare în care trăim cu toţii şi care ne limitează la dorinţele noastre personale şi la afecţiunea pentru cele câteva persoane din jurul nostru. Misiunea noastră este de a ne elibera din această închisoare prin lărgirea cercului compasiunii astfel încât aceasta să îmbrăţişeze toate creaturile vii şi întreaga natură, în toată splendoarea ei. Chiar dacă nimeni nu poate realiza în totalitate acest lucru, însăşi încercarea de a-l transpune în practică ne conduce la eliberare şi reprezintă un fundament pentru siguranţa noastră interioară.

1907. Dumnezeu este subtil, dar nu rău intenţionat. (Albert Einstein)

1908. Adevărul este ceea ce rezistă la testul realității. (Albert Einstein)

1909. Eternul mister al lumii stă în comprehensibilitatea ei... Faptul că e comprehensibilă este un miracol. (Albert Einstein)

1910. Să presupui existenţa unei fiinţe imperceptibile... nu ajută la înţelegerea ordinii pe care o întâlnim în lumea perceptibilă. (Albert Einstein)

1911. **Destinul este acea parte din Timp în care Istoria îşi imprimă voinţa ei asupra noastră. (Mircea Eliade)**

1912. Viaţa este durere, fiindcă e încadrată într-un ocean de iluzii şi, în acelaşi timp, viciată de ignoranţă. (Mircea Eliade)

1913. Se confundă prea des moartea cu cadavrul. (Mircea Eliade)

1914. Ştiu că există un singur suflet, răsfrânt în mii de atitudini trecătoare. (Mircea Eliade)

1915. Amintirile sunt icoanele timpului pierdut. (Mircea Eliade)

1916. Visul, supapa de siguranţă a setei de transcendere, arta, magia, dansul - iar, pe de altă parte, dragostea şi mistica - mărturisesc din atâtea unghiuri diferite instinctul fundamental şi ursit al firii omeneşti: ieşirea din sine, contopirea cu altul, fuga de singurătatea limitată, avântul către o libertate perfectă în libertatea celuilalt. (Mircea Eliade)

1917. Totul este posibil, împotriva tuturor raţiunilor. (Mircea Eliade)

1918. Limba este calea, niciodată scopul. (Mircea Eliade)

1919. În loc să gândim noi gândurile, ne gândesc ele pe noi. (Mircea Eliade)

1920. Un labirint este uneori apărarea magică a unui centru, a unei bogății, a unui înțeles. Pătrunderea în el poate fi un ritual inițiatic. Acest simbolism este modelul oricărei existențe care trecând prin numeroase încercări înaintează spre propriul său centru, spre sine însuşi. (Mircea Eliade)

1921. Toţi suntem nemuritori. Dar trebuie să murim întâi. (Mircea Eliade)

1922. Pentru că revelaţia unirii desăvârşite aceasta e: te regăseşti pe tine în clipa când te pierzi. (Mircea Eliade)

1923. Nu eşti învins decât dacă refuzi lupta. (Mircea Eliade)

1924. Am vrut numai să am acces la acea parte din mine care ştia fără a mai trebui să raţioneze. (Mircea Eliade)

1925. Ar fi înspăimântător să crezi că din tot acest cosmos atât de armonios, desăvârşit şi egal cu sine, numai viaţa omului se petrece la întâmplare, numai destinul lui n-are nici un sens. (Mircea Eliade)

1926. Lumina nu vine din lumină, ci din întuneric. (Mircea Eliade)

1927. Viaţa poate fi transfigurată printr-o experienţă sacramentală. (Mircea Eliade)
1928. Femeia ne invită întotdeauna s-o privim aşa cum vrea ea. (Mircea Eliade)
1929. Nici o poetică din lume nu atinge perfecţiunea şi semnificaţia celei mai timide flori. (Mircea Eliade)
1930. Fiecare dintre noi este un mic haos. (Mircea Eliade)
1931. Nu pot cunoaşte adevărata dragoste, decât depăşind-o. (Mircea Eliade)
1932. Miracolul morţii nu constă în ceea ce sfârşeşte ea, ci în ceea ce începe. (Mircea Eliade)
1933. India are meritul de a fi adăugat o nouă dimensiune în Univers: aceea de a exista liber. (Mircea Eliade)
1934. De aceea spuneam la început că zonele cele mai puţin luminate se întâlnesc în însăşi propria lor lumină. (Mircea Eliade)
1935. Noi suntem, sau am fost, unul din puţinele neamuri europene care am experimentat contemplaţia în suferinţă. (Mircea Eliade)
1936. Drumul spre "înțelepciune" sau spre "libertate" este un drum spre centrul ființei tale. Aceasta este cea mai simplă definiție care se poate da metafizicii în genere. (Mircea Eliade)
1937. Conştiinţa vibrează, se convulsionează, arsă, mângâiată, îmblânzită, încordată, umectată - în experienţe. Experienţele provoacă atitudini, iar atitudinile - poziţii spirituale. (Mircea Eliade)
1938. Iniţierea este o moarte şi orice moarte inteligent asumată poate echivala cu o iniţiere. (Mircea Eliade)
1939. **Unde este înțelepciunea pe care am pierdut-o în cunoştințe? Unde este cunoaşterea pe care am pierdut-o în informații? (T.S. Eliot)**
1940. Unii editori sunt scriitori rataţi, însă în aceeaşi situaţie se află şi majoritatea scriitorilor. (T.S. Eliot)
1941. Poezia adevărată poate comunica înainte de a fi înțeleasă. (T.S. Eliot)
1942. Cu cât mai perfect este un artist, cu atât mai separaţi vor fi în el omul care suferă şi mintea care creează. (T.S. Eliot)
1943. Doar cei ce riscă să meargă prea departe vor afla cât de departe pot ajunge. (T.S. Eliot)
1944. Umorul este şi un mod de a spune ceva serios. (T.S. Eliot)
1945. Prin poezie metafizică înțeleg acea poezie în care ce este în mod obişnuit înțeles doar prin gândire este cuprins de sentimente, sau aceea în care ce este în mod obişnuit doar simțit este transformat în gândire, fără a înceta să simți. (T.S. Eliot)
1946. Numesc "imaginaţie auditivă" simţul silabei şi al ritmului, pătrunzând adânc sub nivelul conştient al gândirii şi al simţirii, dând vigoare fiecărui cuvânt în parte; cufundarea în ceea ce e arhaic şi uitat de mult, întoarcerea spre obârşii de unde se aduce ceva înapoi; căutarea începutului şi sfârşitului. Ea operează prin sens, desigur; sau nu despărţită de sens, în accepţia obişnuită a cuvântului: contopeşte ceea ce e vechi şi a fost anulat cu ceea ce e banal, curent şi cu ceea ce e nou şi surprinzător, mentalitatea străveche şi cea mai civilizată. (T.S. Eliot)
1947. Nu spunem că ce este nou este mai valoros pentru că se potriveşte; dar această potrivire este un test de valoare – un test, e adevărat, care poate fi aplicat doar încet şi cu grijă, pentru ca nimeni nu este judecător infailibil al conformităţii. (T.S. Eliot)

1948. Rasa umană nu poate suporta doze prea mari de realitate. (T.S. Eliot)
1949. Cele mai mari probleme ale lumii sunt cauzate de oamenii care vor să fie importanţi. (T.S. Eliot)
1950. Succesul este relativ. Este ceea ce putem face din dezastrul pe care l-am lăsat în urmă. (T.S. Eliot)
1951. Nu ne vom opri din explorare. Şi finalitatea acestei explorări va fi să ajungem acolo de unde am început şi să cunoaştem locul pentru prima dată. (T.S. Eliot)
1952. Poţi evada din viaţă, dar nu şi din moarte. (T.S. Eliot)
1953. Ultima tentaţie este cea mai mare trădare: să faci fapte bune din motive greşite. (T.S. Eliot)
1954. E imposibil să proiectezi un sistem perfect de care lumea să nu aibă nevoie să fie bun. (T.S. Eliot)
1955. Orice religie este mereu în pericol de transformare în simplu ritual sau obicei, deşi acestea sunt vitale pentru religie. (T.S. Eliot)
1956. Ceea ce numim început este de obicei sfârşit. Şi ceea ce este sfârşit este de fapt început. Sfârşitul este acolo de unde începem. (T.S. Eliot)
1957. Cunoaştem prea multe şi suntem siguri de prea puţin. Literatura noastră este un substitut pentru religie, şi aşa este şi religia noastră. (T.S. Eliot)
1958. Televiziunea este un mijloc de amuzament care face posibil ca milioane de oameni să asculte aceeaşi glumă în acelaşi timp şi cu toate acestea să rămână izolaţi. (T.S. Eliot)
1959. Atât timp cât suntem umani, ce facem trebuie să fie rău sau bun; atât timp cât facem lucruri rele sau bune, suntem umani; şi e mai bine, în mod paradoxal, să facem rău decât să nu facem nimic; cel puţin, existăm. (T.S. Eliot)
1960. **Caracteristica adevăratului eroism este tenacitatea. (Ralph Waldo Emerson)**
1961. Argumentele nu conving pe nimeni. (Ralph Waldo Emerson)
1962. Învăţăm geologie în dimineaţa de după cutremur.(Ralph Waldo Emerson)
1963. Este un lux să fii înţeles.(Ralph Waldo Emerson)
1964. Nu merge unde te duce drumul, mergi pe unde nu exista un drum şi lasă o urma. (Ralph Waldo Emerson)
1965. O zi este o eternitate în miniatură.(Ralph Waldo Emerson)
1966. Sărăcia constă în a te simţi sărac.(Ralph Waldo Emerson)
1967. Nu există cunoaştere care să nu fie putere.(Ralph Waldo Emerson)
1968. Frumuseţea este călăuza sufletului tânăr.(Ralph Waldo Emerson)
1969. Banii adesea costă prea mult.(Ralph Waldo Emerson)
1970. Strămoşul fiecărei acţiuni este un gând.(Ralph Waldo Emerson)
1971. Oamenii văd doar ceea ce sunt pregătiţi să vadă.(Ralph Waldo Emerson)
1972. Un om nu poate fi înşelat, decât de sine însuşi.(Ralph Waldo Emerson)
1973. Cunoaşterea este antidotul fricii.(Ralph Waldo Emerson)
1974. Singura cale de a avea un prieten e să fii unul.(Ralph Waldo Emerson)
1975. Ochii indică vechimea sufletului.(Ralph Waldo Emerson)
1976. Imitarea este sinucidere.(Ralph Waldo Emerson)
1977. Scepticismul este neîncrederea în cauză şi efect.(Ralph Waldo Emerson)
1978. Cerul este pâinea zilnică a ochilor.(Ralph Waldo Emerson)
1979. Nimic nu e mai sacru decât integritatea minţii tale.(Ralph Waldo Emerson)

1980. Nimic exterior ție nu are vreo putere asupra ta.(Ralph Waldo Emerson)
1981. Încrederea în sine reprezintă esența eroismului.(Ralph Waldo Emerson)
1982. Lucrurile nu îngăduie să fie mult timp rău conduse.(Ralph Waldo Emerson)
1983. Legile vieții sunt ascunse sub amănuntele acțiunilor zilnice.(Ralph Waldo Emerson)
1984. Când te afli prea aproape de un munte, nu-i vezi înălțimea.(Ralph Waldo Emerson)
1985. Omul este ceea ce gândeşte de-a lungul unei zile.(Ralph Waldo Emerson)
1986. Ceea ce suntem, numai aceea putem vedea.(Ralph Waldo Emerson)
1987. Predicarea este consiliere personală în grup.(Ralph Waldo Emerson)
1988. Invidia este taxa pe care toate distincțiile trebuie să o plătească.(Ralph Waldo Emerson)
1989. Suntem aici pentru a ne bucura de o relație specială cu Universul.(Ralph Waldo Emerson)
1990. Plăcerile sunt ca florile: după ce pui mâna pe ele, se ofilesc.(Ralph Waldo Emerson)
1991. Norocul este o altă denumire pentru tenacitatea voinței.(Ralph Waldo Emerson)
1992. Lumea îi face loc celui care ştie încotro merge.(Ralph Waldo Emerson)
1993. Unele instincte bune şi câteva reguli simple pot fi suficiente.(Ralph Waldo Emerson)
1994. Nevoia noastră majoră în viață este cineva care să ne facă să realizăm ceea ce putem.(Ralph Waldo Emerson)
1995. Rugăciunea este contemplarea faptelor vieții din cel mai înalt punct de vedere.(Ralph Waldo Emerson)
1996. Păstrează o imagine a ta destul de mult timp şi de constant în ochiul minții, şi vei fi atras către ea.(Ralph Waldo Emerson)
1997. Plăteşte-ți fiecare datorie ca şi cum Dumnezeu însuşi şi-ar fi scris nota de plată.(Ralph Waldo Emerson)
1998. Numai finitul este cel care aduce greşeli şi suferință; Infinitul rezidă în calm zâmbitor.(Ralph Waldo Emerson)
1999. Frumusețea fără grație e ca şi cârligul fără momeală.(Ralph Waldo Emerson)
2000. Credința constă în acceptarea afirmațiilor sufletului.(Ralph Waldo Emerson)
2001. A fi tu însuți într-o lume care caută în mod constant să te facă altcineva, este cea mai mare realizare.(Ralph Waldo Emerson)
2002. Niciunul dintre noi nu va realiza ceva de excepție sau impunător dacă nu va asculta şoapta pe care o aude numai el.(Ralph Waldo Emerson)
2003. Arta este calea creatorului spre lucrarea sa.(Ralph Waldo Emerson)
2004. O buruiană este o plantă ale cărei virtuți nu au fost descoperite încă.(Ralph Waldo Emerson)
2005. Destinul este o limită; tot ce ne mărgineşte noi numim Destin.(Ralph Waldo Emerson)
2006. Un imperiu este o vanitate imensă.(Ralph Waldo Emerson)
2007. Îmi pare rău, dar nu reuşesc să aud ce spui. Ceea ce eşti şi ce faci strigă mult mai tare.(Ralph Waldo Emerson)

2008. Inteligenţa omului înţelept constă în aceea că nu judecă pe ceilalţi; îi lasă să se judece ei înşişi, şi el doar citeşte şi înregistrează verdictul lor.(Ralph Waldo Emerson)
2009. Un om este o metodă, un aranjament progresiv, un principiu selectiv, care îşi culege preferinţele pe oriunde merge.(Ralph Waldo Emerson)
2010. Ştiinţa noastră este suma gândurilor şi experienţelor a nenumărate minţi.(Ralph Waldo Emerson)
2011. Poţi folosi orice limbaj doreşti, niciodată nu poţi spune altceva decât ceea ce eşti.(Ralph Waldo Emerson)
2012. O instituţie este umbra alungită a unui om.(Ralph Waldo Emerson)
2013. Ce se află înaintea şi în urma noastră sunt probleme minore în comparaţie cu ce se află în interiorul nostru.(Ralph Waldo Emerson)
2014. Religia înseamnă să faci ceea ce e drept. Înseamnă să iubeşti, să slujeşti, să gândeşti, să fii umil.(Ralph Waldo Emerson)
2015. Oamenii nu par să-şi dea seama că opinia lor despre lume este o mărturie a caracterului lor.(Ralph Waldo Emerson)
2016. De data asta, ca de fiecare dată, este o ocazie foarte bună dacă ştim pentru ce.(Ralph Waldo Emerson)
2017. Viaţa este o succesiune de lecţii, care trebuie trăite pentru a fi înţelese.(Ralph Waldo Emerson)
2018. Nu există dulce fără acru cum nici rău fără bine.(Ralph Waldo Emerson)
2019. Elocinţa este puterea de a transpune un adevăr într-un limbaj perfect inteligibil pentru persoana căreia îi vorbeşti.(Ralph Waldo Emerson)
2020. Tot ce am văzut mă învaţă să mă încred în Creator pentru tot ce nu am văzut.(Ralph Waldo Emerson)
2021. Oamenii superficiali cred în noroc. Oamenii puternici cred în cauză şi efect.(Ralph Waldo Emerson)
2022. Un prieten este o persoană cu care pot fi sincer. În faţa lui pot gândi cu voce tare.(Ralph Waldo Emerson)
2023. Un sfat important era cel pe care l-am auzit dat odată unui tânăr: să faci întotdeauna lucrul de care îţi este frică.(Ralph Waldo Emerson)
2024. Există o singură minte comună tuturor indivizilor şi fiecare om este un punct de intrare în aceeaşi minte comună, ca toţi ceilalţi.(Ralph Waldo Emerson)
2025. Răsplata lucrului bine făcut este de a-l fi făcut bine.(Ralph Waldo Emerson)
2026. Limba este arhiva istoriei... Limba este poezia-fosilă.(Ralph Waldo Emerson)b
2027. Lumea se mişcă atât de repede astăzi încât cel care spune că un lucru nu poate fi făcut este în general întrerupt de cineva care face acel lucru.(Ralph Waldo Emerson)
2028. Banii, care reprezintă proza vieţii şi despre care rareori se vorbeşte prin saloane fără scuze, sunt prin efecte şi legi la fel de frumoşi ca şi trandafirii.(Ralph Waldo Emerson)
2029. Să ai încredere în propriile gânduri, să crezi că ceea ce e adevărat pentru tine însuţi e adevărat pentru toţi oamenii - aceasta înseamnă să fii genial.(Ralph Waldo Emerson)
2030. Aş trăi mai degrabă într-o lume unde viaţa mea să fie înconjurată de mister, decât într-o lume atât de mică încât mintea mea să o poată înţelege.(Ralph Waldo Emerson)
2031. Pentru fiecare lucru pe care l-ai ratat, ai câştigat altceva, şi pentru fiecare lucru pe care îl câştigi, pierzi ceva.(Ralph Waldo Emerson)

2032. Să râzi des şi mult; să câştigi respectul oamenilor inteligenţi şi afecţiunea copiilor; să câştigi aprecierea criticilor oneşti şi să înduri trădarea prietenilor falşi; să apreciezi frumuseţea, să găseşti ce e mai bun în ceilalţi; să laşi în urma ta o lume mai bună, fie printr-un copil sănătos, o grădină îngrijită sau o condiţie socială emancipată; să ştii pur şi simplu că cineva a respirat mai uşor doar pentru că tu ai trăit. Asta înseamnă să ai succes.(Ralph Waldo Emerson)

2033. **Fiecare om e o întrebare pusă din nou spiritului Universului. (Mihai Eminescu)**

2034. Viclenia e un semn de slăbiciune, căci mintea omenească veritabilă stă în raport direct cu capacitatea de a pricepe în mod dezinteresat un adevăr. Învingătorul momentan nu este totdeauna cel definitiv. (Mihai Eminescu)

2035. Fără muncă nu există bunăstare, fără adevăr nu există cultură. (Mihai Eminescu)

2036. Am înţeles că un om poate avea totul neavând nimic şi nimic având totul. (Mihai Eminescu)

2037. Dorinţele şi aspiraţiile oricărui individ omenesc sunt nemărginite, încât funcţiunea principală a vieţii, a inimei sale este nu realizarea unei dorinţi ci dorinţa, voinţa ca atare. (Mihai Eminescu)

2038. Nici un om nu se întăreşte citind un tratat de gimnastica, ci făcând exerciţii; nici un om nu învăţa a judeca citind judecăţile gata scrise de alţii, ci judecând singur si dându-si seama de natura lucrurilor. (Mihai Eminescu)

2039. O să mă-ntrebi ce efect mi-a făcut marea, pe care-o văz pentru-ntâia oară? Efectul unei nemărginiri pururea mişcate... căci ea e schimbăcioasă la coloare şi în mişcări, de unde unii autori o şi compară cu femeia... privirea mării linişteşte, mai ales sufletele furtunoase. (Mihai Eminescu)

2040. Câţi oameni sunt într-un singur om? Tot atâţia câte stele sunt cuprinse într-o picătură de rouă sub cerul cel limpede al nopţii. (Mihai Eminescu)

2041. Fără eu nu există Dumnezeu, fără ochi nu e lumină, fără auz nu e cântec. Ochiul e lumina, auzul e cântecul, eu e Dumnezeu. Naţiunea mea e lumea. (Mihai Eminescu)

2042. Lumea-i visul sufletului nostru. Nu există nici timp, nici spaţiu - ele sunt numai în sufletul nostru. (Mihai Eminescu)

2043. Citeşte! Numai citind mereu, creierul tău va deveni un laborator nesfârşit de idei şi imagini. (Mihai Eminescu)

2044. Sărac e cel ce se simte sărac, căruia îi trebuie neapărat mai mult decât are. (Mihai Eminescu)

2045. Adevărul e stăpânul nostru, nu noi stăpânim adevărul. (Mihai Eminescu)

2046. Această parte netraductibilă a unei limbi formează adevărata ei zestre de la moşi-strămoşi, pe când parte traductibilă este comoara gândirii omeneşti în genere. Precum într-un stat ne bucurăm toţi de oarecari bunuri, cari sunt ale tuturor şi a nimănui, uliţi, grădini, pieţe, tot astfel şi în republica limbelor sunt drumuri bătute cari sunt a tuturor-adevărata avere proprie o are însă cineva acasă la sine;iar acasă la dânsa limba românească este o bună gospodină şi are multe de toate. (Mihai Eminescu)

2047. Limba este însăşi floarea sufletului etnic al românimii. (Mihai Eminescu)

2048. Patriotismul nu este numai iubirea pământului în care te-ai născut ci, mai ales, iubirea trecutului, fără de care nu există iubire de ţară. (Mihai Eminescu)

2049. Nu cumva îndărătul vieţii e un regizor a cărui existenţă n-o putem explica? (Mihai Eminescu)
2050. Echilibrul în stat e ca sănătatea în corp. (Mihai Eminescu)
2051. Educaţiunea e cultura caracterului, cultura e educaţiunea minţii. (Mihai Eminescu)
2052. Antitezele sunt viaţa. (Mihai Eminescu)
2053. Dacă lumea ar trebui să piară şi eu aş putea s-o scap printr-o minciună, eu n-aş spune-o, ci aş lăsa lumea să piară. (Mihai Eminescu)
2054. Limba este măsurariul civilizaţiunii unui popor. (Mihai Eminescu)
2055. Dumnezeul geniului m-a sorbit din popor cum soarele soarbe un nour de aur din marea de amar. (Mihai Eminescu)
2056. Poezia - trandafirul ce creşte în potir de aur, sufletul frumos. (Mihai Eminescu)
2057. Menirea vieţii tale e să te cauţi pe tine însuţi. (Mihai Eminescu)
2058. Legile unui popor, drepturile sale, nu purced decât din el însuşi. (Mihai Eminescu)
2059. Secretul vieţii lungi a unui stat este păstrarea ierarhiei meritului. (Mihai Eminescu)
2060. E vis al nefiinţei universul cel himeric. (Mihai Eminescu)
2061. Fiecare lucru poartă în sine însuşi măsura sa. (Mihai Eminescu)
2062. În aceste atome de spaţiu şi timp, cât infinit! (Mihai Eminescu)
2063. În orice om-o lume întreagă îşi face încercarea! (Mihai Eminescu)
2064. Dreptul este echilibrul voinţelor umane. (Mihai Eminescu)
2065. Nu există nimica în lume ce n-ar trebui să fie cum e. (Mihai Eminescu)
2066. A pus în tine Domnul nemargini de gândire. (Mihai Eminescu)
2067. Este ascuns în fiecare secol din viaţa unui popor, complexul de cugetări care formează idealul lui, cum în sâmburele de ghindă e cuprinsă ideea stejarului întreg. (Mihai Eminescu)
2068. Prieteni, eu ştiu că vorbele pe care le voi spune sunt adevărate. Cu multă trudă se găseşte adevărul şi cu greu pătrunde în suflet crezarea. (Empedocle)
2069. Dacă nu ar fi ura pe lume, toate lucrurile nu ar fi decât una. (Empedocle)
2070. Uneori iubirea reuneşte toate în unul; iar ura divizează totul în două. (Empedocle)
2071. Ceea ce e just poate fi foarte bine spus de două ori. (Empedocle)
2072. **Mai bine este ca întemeiat pe adevăr să învingi o părere, decât întemeiat pe o părere să te învingă adevărul. (Epictet)**
2073. Nu căuta ca întâmplările să se desfăşoare aşa cum vrei, ci doreşte ca evenimentele să se petreacă în mod obişnuit şi astfel cursul vieţii îți va fi liniştit. (Epictet)
2074. Fericirea ta este darul voinţei tale. (Epictet)
2075. Oamenii nu sunt afectați de ceea ce li se întâmplă, ci de cum înțeleg ei ceea ce li se întâmplă. (Epictet)
2076. Nu uita: eşti un actor într-o dramă aleasă de cineva, mai tare decât tine. Vei juca puţin dacă a ales-o scurtă, mult dacă este lungă. Ţi-a împărţit rolul unui sărac? Joacă-l bine cu tot farmecul tău! Ţi-a căzut jocul şchiopului, al magistratului, al plebeului? Joacă-l! Căci atâta-i al tău: să joci frumos rolul primit. (Epictet)
2077. Avem două urechi şi doar o gură, pentru a putea asculta de două ori mai multe decât putem vorbi. (Epictet)
2078. A şti să asculți este o artă. (Epictet)
2079. Controlează-ți pasiunile caci altfel se vor răzbuna pe tine. (Epictet)

2080. Ceea ce tulbură pe oameni nu sunt lucrurile, ci ideile pe care şi le fac ei despre lucruri. (Epictet)
2081. Îndură şi abţine-te. (Epictet)
2082. Nu căuta să meargă lumea după voinţa ta, ci îndreaptă voinţa ta după mersul lumii. (Epictet)
2083. Înainte de toate, din lucrurile lumii acesteia, unele stau in puterile noastre, altele nu. (Epictet)
2084. Când discuţi cu cineva, ia-l sub unul din aceste trei aspecte: ca superior, ca inferior, ca egal cu tine. Este superior? Să-l asculţi şi să-l urmezi! Este inferior? Să-l înveţi! Este egal? Să fii într-un cuvânt cu dânsul. (Epictet)
2085. Realitatea nu este niciodată rea; cel mult felul în care o priveşti tu este rău. (Epictet)
2086. Dacă vrei să devii bun, trebuie să-ţi dai seama mai întâi că eşti rău. (Epictet)
2087. **Dacă vrei să faci bogat pe cineva, nu-i spori averea, ci ia-i din dorințe. (Epicur)**
2088. La cea mai mare parte a oamenilor calmul seamănă cu letargia, iar emoția cu patima. (Epicur)
2089. Plăcerea este începutul şi sfârşitul traiului fericit. (Epicur)
2090. Adevărata libertate este a aceluia care îşi este de ajuns lui însuşi. (Epicur)
2091. Moartea nu reprezintă nimic pentru noi, pentru că atât cât noi suntem, moartea nu vine, iar când moartea vine, noi nu suntem. (Epicur)
2092. Natura umană nu trebuie forţată, ci convinsă; şi o convingem dacă îi satisfacem dorinţele necesare şi naturale... respingând pe cele dăunătoare. (Epicur)
2093. Justiția este un contract de oportunitate în care se intră pentru a preveni ca oamenii să lezeze sau să fie lezați. (Epicur)
2094. Nu poţi fi lipsit de temeri, când tu însuţi inspiri teamă. (Epicur)
2095. Nimic nu-i ajunge aceluia care consideră puţin ceea ce de fapt este suficient. (Epicur)
2096. Într-o dispută filosofică, mai mult câştigă cel care pierde, deoarece are mai mult de învăţat. (Epicur)
2097. Acel care nu-şi mai aminteşte de binele ce l-a trăit a devenit bătrân chiar din acea zi. (Epicur)
2098. Cu cât este mai grea încercarea, cu atât mai mare este gloria după ce o depășești. (Epicur)
2099. Omul devine bogat când s-a familiarizat cu sărăcia. (Epicur)
2100. Scopul tuturor acțiunilor noastre este în general plăcerea. (Epicur)
2101. Cunoaşterea greşelilor e începutul salvării. (Epicur)
2102. Trăieşte retras departe de agitațiile vane ale lumii! (Epicur)
2103. Avem nevoie nu atât de ajutorul prietenilor, cât mai ales de încrederea în ajutorul lor. (Epicur)
2104. Prietenia este cu mult cel mai important dintre toate lucrurile pe care ni le pregăteşte înțelepciunea, ca să ne asigure fericirea de-a lungul întregii vieți. (Epicur)
2105. Nicio plăcere nu este un rău prin sine însuşi. Efectele unor plăceri ne aduc însă uneori o mulțime de neajunsuri. (Epicur)
2106. **E util să devii înțelept prin durere. (Eschil)**

2107. Cel mai bine pentru înțelept este să nu pară înțelept. (Eschil)
2108. Cuvintele sunt doctorii unei minți îmbolnăvite. (Eschil)
2109. Disciplina este izvorul succesului. (Eschil)
2110. Măsura este supremul bun. (Eschil)
2111. Nici un muritor nu trece prin viață neatins, fără să plătească. (Eschil)
2112. Unii oameni, falsificând adevărul, se străduiesc mai mult să pară, decât să fie. (Eschil)
2113. **Prevederea e adevăratul curaj. (Euripide)**
2114. E la fel de periculos să-i dai unuia ce şi-a ieşit din minți o sabie, ca şi unui ticălos puterea. (Euripide)
2115. Eu susțin că cel mai bine pentru om este să nu se nască. (Euripide)
2116. Dacă este cu putință să se mintă în mod convingător, trebuie să admitem şi contrariul, că multe lucruri de necrezut li se întâmplă într-adevăr muritorilor. (Euripide)
2117. Al doilea gând este mai înțelept. (Euripide)
2118. Puterea celor tineri stă în faptă, a celor bătrâni în chibzuință. (Euripide)
2119. Nimeni nu duce viața pe care şi-a dorit-o. (Euripide)
2120. Toată biruința nu-i decât chibzuință. (Euripide)
2121. Nimic nu îi este dat muritorului, fără ca el să nu plătească un mare preț. (Euripide)
2122. Dragostea îl face pe om poet. (Euripide)
2123. **Iubirea adevărată impune, ca şi monahismul, asceză şi sfințenie. (Pavel Evdokimov)**
2124. Dumnezeu este unicul argument al existenței Sale. (Pavel Evdokimov)
2125. Unei vieți lipsite de rugăciune, îi lipseşte dimensiunea eternității! (Pavel Evdokimov)
2126. Dumnezeu poate face orice în afară de a ne sili să-L iubim. (Pavel Evdokimov)
2127. Iubirea face din trup nu numai un obiect, ci poezia unei tandreți adevărate. (Pavel Evdokimov)
2128. Antropologia răsăriteană este ontologia deificării, iluminarea progresivă a omului şi a întregii creații. (Pavel Evdokimov)
2129. Orice iubire este întotdeauna unică şi făgăduința ei este ca răsăritul primei dimineți. (Pavel Evdokimov)
2130. Un sfânt este o întrebare de viață şi de moarte adresată celorlalți. (Pavel Evdokimov)
2131. În Pogorârea Duhului Sfânt este întreaga Treime Care vine spre noi, îşi face lăcaşul în noi. (Pavel Evdokimov)
2132. Invizibilul, pentru credință este mai intim şi mai cunoscut decât vizibilul. (Pavel Evdokimov)
2133. Dumnezeu S-a făcut om pentru ca omul să-I contemple Fața în orice față omenească. (Pavel Evdokimov)
2134. Credința e un dialog, dar vocea lui Dumnezeu este aproape tăcere. Ea exercită o presiune de o delicatețe fără margini şi niciodată irezistibilă. (Pavel Evdokimov)
2135. Este acea "nebunie divină", despre care vorbeşte Sfântul Apostol Pavel, neînțelesul respect al lui Dumnezeu față de libertatea noastră. (Pavel Evdokimov)
2136. Nu este de ajuns să posedăm arta rugăciunii; trebuie să devenim rugăciune, rugăciune întrupată. Nu este de ajuns consacrarea unui timp pentru rugăciune, căci fiecare

act, fiecare gest, chiar şi un surâs, trebuie să devină un imn de adorare, o ofrandă, o rugăciune. Trebuie să oferim nu ceea ce avem, ci ceea ce suntem. (Pavel Evdokimov)

2137. **Atracţia sexuală este ceva ce trece dincolo de individ, iar experienţa erotică în formele-limită, traumatice, ale acuplării ajunge la acest plan. (Julius Evola)**

2138. Sexul este "cea mai mare forţă magică a naturii"; în el acţionează un impuls care prefigurează misterul Unului, chiar dacă aproape totul, în relaţiile dintre bărbat şi femeie, se degradează în îmbrăţişări animalice, se descompune şi se risipeşte în sentimentalisme fade şi idealizante sau în regimul domesticit al legăturilor conjugale socialmente autorizate. (Julius Evola)

2139. Sexul, înainte şi dincolo de trup, există în suflet şi într-o anumită măsură în spiritul însuşi. Eşti bărbat sau femeie în interior înainte de a fi astfel şi exterior: calitatea masculină sau feminină primordială pătrunde şi impregnează întreaga fiinţă, aşa cum o culoare pătrunde un lichid. (Julius Evola)

2140. Întregul, necondiţionatul nu se pot găsi decât dincolo de viaţa unui Eu închis între limitele persoanei empirice, fizice, practice, morale sau intelectuale. Astfel, în principiu, numai ce transportă în afara unei astfel de vieţi şi unui astfel de Eu, ceea ce creează în ele o criză, ceea ce le insuflă o forţă mai mare, ceea ce deplasează centrul sinelui propriu dincolo de el însuşi – cu riscul ca acesta, dacă e necesar, să aibă loc într-un mod problematic, catastrofic sau distructiv – numai aşa ceva poate eventual deschide drumul către o regiune superioară. (Julius Evola)

2141. Dacă în existenţa obişnuită se manifestă involuntar un reflex al unei transcendenţe trăite, asta se întâmplă prin sex şi, când e vorba de omul comun, se întâmplă numai prin sex; numai cei ce se ridică până la o experienţă eroică sau ascetică merg, în această privinţă, mai departe. Pentru omenirea comună însă doar sexul procură, fie şi doar în extazul, în mirajul sau în trauma obscură de o clipă, deschideri dincolo de condiţionările pur individuale. Acesta e adevăratul fundament al însemnătăţii, neegalată de niciun alt impuls, pe care dragostea şi sexul au avut-o şi o vor avea totdeauna în viaţa umană. (Julius Evola)

F

2142. **Sfârşitul înţelepciunii este să visezi atât de sus, încât să-ţi pierzi visul, căutându-l. (William Faulkner)**

2143. Când un lucru devine obicei, prinde o anume depărtare de adevăr şi de fapte. (William Faulkner)
2144. El se socotea slujitorul involuntar al fatalității în care credea că nu crede. (William Faulkner)
2145. Trebuie să te opui corupției nu numai atunci când o constați, ci chiar si înainte de a şti ce înseamnă. (William Faulkner)
2146. Suprema înțelepciune este de a avea vise destul de mărețe pentru a nu le pierde din vedere când le urmărim. (William Faulkner)
2147. Eu nu îmi dau seama niciodată bine ce gândesc despre un subiect până când nu am citit ceea ce am scris despre el. (William Faulkner)
2148. Se spune că omul este în stare să îndure orice. Chiar ce nu a făcut. Chiar ideea că nu poate îndura mai mult. (William Faulkner)
2149. Omul se teme mai mult de necazurile pe care le-ar putea avea decât acelea prin care a trecut. (William Faulkner)
2150. Dragostea şi suferința sunt unul şi acelaşi lucru, valoarea dragostei este suma pe care trebuie s-o plăteşti pentru a avea parte de ea şi ca de fiecare dată când obţii la preţ mic, te furi pe tine însuți. (William Faulkner)
2151. **Orice istorie este o opţiune. (Lucien Febvre)**
2152. **Sinceritatea este abilitatea de a spune adevărul fără a răni pe nimeni. (Federico Fellini)**
2153. O altă limbă presupune o altă viziune asupra vieții. (Federico Fellini)
2154. Nu vreau să demonstrez nimic, vreau să arăt. (Federico Fellini)
2155. Îmi rezerv dreptul de a mă contrazice. Nu vreau să mă privez de dreptul de vorbi prostii şi cer cu umilință să fiu lăsat să mă înşel din când în când. (Federico Fellini)
2156. **De fapt, cuvântul eliberează omul. Cine nu ştie să se exprime este sclav. (Ludwig Feuerbach)**
2157. Omul este ceea ce mănâncă. (Ludwig Feuerbach)
2158. Dar în ce constă deci esenţa omului, despre care el este conştient, sau ce constituie genul, autenticul omenesc din om? Raţiunea, voinţa, inima. Pentru desăvârşirea omului se cere putere de gândire, putere de voinţă, puterea inimii. Puterea gândirii este lumea cunoaşterii, puterea voinţei - energia caracterului, puterea inimii – iubirea. Raţiune, iubire, putere de voinţă sunt lucruri desăvârşite, sunt cele mai înalte puteri, sunt esenţa absolută a omului ca om şi scopul existenţei sale. (Ludwig Feuerbach)
2159. Religia este visul minții umane. (Ludwig Feuerbach)
2160. Zeii sunt fiinţele socotite reale, în care s-au obiectivat anumite aspirații ale inimii omeneşti. (Ludwig Feuerbach)
2161. Adevărata filozofie constă în a face, nu cărți, ci oameni. (Ludwig Feuerbach)
2162. Epoca prezentă preferă semnul față de lucrul semnificat, copia față de original, imaginația față de realitate, aparența față de esență fiindcă acum numai iluzia este sacră, iar adevărul este laic. (Ludwig Feuerbach)
2163. **Limba e naţionalitatea. (J.G. Fichte)**
2164. Dacă nu putem trăi astfel încât să fim fericiți, haideți măcar să trăim aşa cum merităm. (J.G. Fichte)
2165. Dreptatea poate merge şi singură, nedreptatea are nevoie de multe cârje. (J.G. Fichte)

2166. Cei care vorbesc aceeaşi limbă formează un întreg pe care natura l-a legat dinainte prin mii de legături invizibile. (J.G. Fichte)

2167. Felul de filosofie pe care o alegi depinde de ce fel de persoană eşti.

2168. **Sarcina vieţii nu e aceea de a o petrece în linişte, ci de a o trăi demn şi de a nu fi inutil. (Pavel Florenski)**

2169. Am totuşi ferma convingere că în lume nimic bun sau rău nu se pierde şi, chiar dacă rămâne ascuns mai mult sau mai puţin, el va ieşi la iveală mai curând sau mai târziu. (Pavel Florenski)

2170. Unde nu e antinomie, nu e credinţă. (Pavel Florenski)

2171. **Când ceea ce suntem este ceea ce vrem să fim, aceea e fericire. (Malcolm Forbes)**

2172. Scopul educaţiei este acela de a schimba o minte goală cu una deschisă. (Malcolm Forbes)

2173. Dacă nu te aştepţi la nimic, vei avea surprize tot timpul. (Malcolm Forbes)

2174. Diamantele nu sunt nimic altceva decât bucăţi de cărbune care şi-au continuat treaba. (Malcolm Forbes)

2175. Dacă nu ai o slujbă care îţi dă bătaie de cap, atunci nu ai nici o slujbă. (Malcolm Forbes)

2176. **Dacă tu crezi că poţi să realizezi ceva, sau dacă crezi că nu poţi, ai dreptate în ambele cazuri. (Henry Ford)**

2177. A fi împreună este un început. A rămâne împreună este un progres. A lucra împreună este un succes. (Henry Ford)

2178. Uneori o greşeală poate fi tot ce este necesar pentru o realizare valoroasă. (Henry Ford)

2179. Caut oameni cu infinita capacitate de a nu şti ceea ce nu poate fi făcut. (Henry Ford)

2180. Cei mai mulţi oameni se gândesc la succes în termeni de a primi. Totuşi, succesul presupune a dărui. (Henry Ford)

2181. Nu există om care să nu fie capabil să facă mai mult decât crede că e în stare. (Henry Ford)

2182. Am observat că majoritatea oamenilor evoluează în timpul pe care alţii îl pierd. (Henry Ford)

2183. Nu poţi clădi o reputaţie pe ceea ce intenţionezi să faci. (Henry Ford)

2184. Nu găsi cusur, găseşte un remediu. (Henry Ford)

2185. Eşecul e pur şi simplu şansa de a încerca din nou, de data asta cu mai multă inteligenţă. (Henry Ford)

2186. Să gândeşti e cea mai grea activitate. Probabil de aceea sunt atât de puţini cei implicaţi în ea. (Henry Ford)

2187. Să întrebi „Cine ar trebui să fie şeful?” este ca şi cum ai spune „Care ar trebui să fie tenorul într-un cvartet vocal?” Evident, cel cu voce de tenor. (Henry Ford)

2188. Viaţa este o serie de experienţe, fiecare dintre ele ne face mai mari, chiar dacă uneori este greu să ne dăm seama de asta. Pentru că lumea a fost creată pentru dezvoltarea caracterului şi trebuie să învăţăm că aceste eşecuri şi amărăciuni pe care le îndurăm ne ajută în mersul nostru înainte. (Henry Ford)

2189. Nicio sarcină nu este prea grea dacă o împarţi în câteva sarcini mai mici. (Henry Ford)

2190. **Dumnezeu nu este un hamal cosmic căruia îi dăm ordine prin apăsarea unui buton. (Harry Emerson Fosdick)**

2191. Cel care alege începutul drumului alege locul în care acesta duce. Mijloacele determină scopul. (Harry Emerson Fosdick)

2192. Viaţa este o bibliotecă aparţinând unui autor. Are câteva cărţi scrise de el însuşi, dar cele mai multe dintre ele au fost scrise pentru el. (Harry Emerson Fosdick)

2193. Faptul că astronomia se schimbă în timp ce stelele rămân pe loc reprezintă o adevărată analogie pentru fiecare domeniu al vieţii şi gândirii umane, mai ales al religiei. Nicio teologie nu poate fi o formulare definitivă a adevărului spiritual. (Harry Emerson Fosdick)

2194. **Întreaga gândire modernă este străbătută de ideea de a gândi ceea ce nu poate fi gândit. (Michel Foucault)**

2195. Războaiele nu se mai poartă în numele suveranului care trebuie apărat, ci în numele existenţei tuturor; populaţii întregi sunt puse să se omoare între ele în numele necesităţii lor de a trăi. Masacrele au devenit vitale. (Michel Foucault)

2196. Cum ar putea o putere să-şi exercite, pedepsind cu moartea, cele mai înalte prerogative ale sale, dacă rolul său fundamental este acela de a asigura, de a susţine, de a consolida, de a multiplica viaţa şi de a o ordona? Pentru o astfel de putere execuţia capitală este, în acelaşi timp, limitată, scandal şi contradicţie. De aici rezultă faptul că ea nu a putut fi menţinută decât invocându-se mai degrabă monstruozitatea criminalului, incorigibilitatea sa, precum şi salvgardarea societăţii, decât enormitatea crimei în sine. (Michel Foucault)

2197. Acest discurs asupra reprimării moderne a sexului "ţine", probabil fiindcă... e uşor de ţinut. O gravă cauţiune de ordin istoric şi politic îl protejează: stabilind începutul erei represiunii în secolul al 17-lea, după sute de ani de aer liber şi de exprimare neînfrânată, iată că putem face să coincidă apariţia reprimării cu dezvoltarea capitalismului; reprimarea sexului şi orânduirea burgheză ar merge deci mână în mână. Povestioarei despre sex şi renghiurile la care a fost supus i se face loc în ceremonioasa istorie a modurilor de producţie. Caracterul ei frivol dispare. Un principiu explicativ se conturează din faptul însuşi: dacă sexul este reprimat cu atâta străşnicie, pricina stă în aceea că el nu este compatibil cu o generală şi intensivă "punere la treabă". (Michel Foucault)

2198. Niciodată psihologia nu va putea spune adevărul despre nebunie, pentru că nebunia deţine adevărul despre psihologie. (Michel Foucault)

2199. Un lucru e sigur; anume acela că omul nu este cea mai veche problemă şi nici cea mai constantă care s-a pus cunoaşterii umane. (Michel Foucault)

2200. Omul e o invenţie de dată recentă, cum o arată arheologia gândirii noastre. (Michel Foucault)

2201. Ştiinţele umaniste de astăzi depăşesc domeniul cunoaşterii: sunt deja practici, sunt deja instituţii. (Michel Foucault)

2202. **Cum s-ar putea acomoda cu lumea cotidiană un om care a făcut, cândva, un salt în Paradis? (Alain Fournier)**

2203. Cea mai mare parte a timpului noi nu murim din cauza ezitărilor noastre, ci din slăbiciune. (Alain Fournier)

2204. Poate că atunci când murim, moartea însăşi ne va da cheia şi urmarea acestei aventuri ratate. (Alain Fournier)

2205. Fericirea e un lucru insuportabil. Mai ales atunci când această fericire nu este aceea pentru care ne-am pregătit toată viaţa. (Alain Fournier)

2206. Dragostea e ca o ameţeală, ca un sacrificiu, ca ultimul cuvânt a toate. (Alain Fournier)

2207. Caut cheia acestor evadări spre aceste ţinuturi dorite, şi această cheie e poate moartea. (Alain Fournier)

2208. Trecutul nu se poate naşte din nou. (Alain Fournier)

2209. Căsătoria e un lucru imposibil şi, totuşi, e ultima soluţie. (Alain Fournier)

2210. **Ştiu ce parfum ceresc răspândesc trandafirii martirajului. (Anatole France)**

2211. Trecutul nu poate pieri, căci viitorul se va naşte din el. (Anatole France)

2212. Iubirea îşi găseşte în ea însăşi tot scopul şi toată mulţumirea. (Anatole France)

2213. Hazardul descreşte, pe măsură ce creşte cunoaşterea. (Anatole France)

2214. Întâmplarea este pseudonimul lui Dumnezeu când nu vrea să semneze. (Anatole France)

2215. Ochii şi toate simţurile noastre nu sunt decât soli de erori şi curieri de minciuni. (Anatole France)

2216. Binele public este suma multor rele private. (Anatole France)

2217. Oamenii mari nu înţeleg niciodată cum trebuie ceea ce le spun copii mici. (Anatole France)

2218. Dacă am cunoaşte toate tainele Universului, am cădea îndată într-un plictis enorm. (Anatole France)

2219. Orice fiinţă omenească e o creatură diferită în fiecare din cei care o privesc. (Anatole France)

2220. Carnea femeii se hrăneşte din mângâieri precum albina din flori. (Anatole France)

2221. Nu totul se ştie, dar totul se spune. (Anatole France)

2222. De cele mai multe ori, ceea ce numim noi fericire e ceea ce nu cunoaştem. (Anatole France)

2223. Arată câtorva arta de a plăcea, şi tuturor, arta de a nu displăcea. (Anatole France)

2224. Ceea ce este de admirat nu-i că bolta cerească este atât de vastă, ci faptul că omul a putut s-o măsoare. (Anatole France)

2225. O minte sănătoasă înlătură tot ceea ce este împotriva raţiunii, în afară numai de cele ce privesc religia, unde se cuvine să crezi fără a cerceta. (Anatole France)

2226. Educaţia nu înseamnă cât de mult ai reţinut, şi nici măcar cât de multe cunoşti. Este capacitatea de a diferenţia între ceea ce ştii şi ceea ce nu ştii. (Anatole France)

2227. Suferinţa, ce divinitate de nepătruns. Ei îi datorăm tot ce-i mai bun în noi, tot ceea ce dă preţ vieţii, îi datorăm mila, îi datorăm curajul, îi datorăm virtuţile. (Anatole France)

2228. Mai bine să fii urât pentru ceea ce eşti, decât să fii iubit pentru ceea ce nu eşti. (Anatole France)

2229. **Investiţia în cunoaştere are cea mai mare dobândă. (Benjamin Franklin)**

2230. Cea mai nobilă întrebare în lume este aceasta: Ce bine pot face eu aici? (Benjamin Franklin)

2231. Singurele lucruri infailibile în lumea asta sunt moartea şi impozitele. (Benjamin Franklin)

2232. Bucuria este piatra filozofală care transformă totul în aur. (Benjamin Franklin)
2233. Un loc pentru fiecare, fiecare la locul lui. (Benjamin Franklin)
2234. Timpul este materia din care este formată viaţa. (Benjamin Franklin)
2235. Creditorii au memorie mai bună decât debitorii. (Benjamin Franklin)
2236. Insulta vă aşează sub nivelul duşmanului, revolta vă pune la nivelul său, numai iertarea vă aşează deasupra lui. (Benjamin Franklin)
2237. Dacă nu vrei să fii dat uitării după ce ai murit, sau scrie lucruri care merită să fie citite, sau fă lucruri care merită să fie scrise. (Benjamin Franklin)
2238. La 20 de ani primează viaţa, la 30 inteligenţa şi la 40 judecata. (Benjamin Franklin)
2239. Nepăsarea aduce mai multe prejudicii decât incultura. (Benjamin Franklin)
2240. Jumătate de adevăr reprezintă de cele mai multe ori o mare minciună. (Benjamin Franklin)
2241. În timp ce nu putem să controlăm ce se întâmplă cu noi, putem totuşi să controlăm ce se întâmplă în noi. (Benjamin Franklin)
2242. Mai bine să înțelegi puțin decât să înțelegi greşit. (Benjamin Franklin)
2243. Tragedia vieţii este ca îmbătrânim prea devreme şi devenim înţelepţi prea târziu. (Benjamin Franklin)
2244. Culcatul şi trezitul devreme îl fac pe om sănătos, bogat şi înţelept. (Benjamin Franklin)
2245. Trei lucruri sunt extrem de dure: oţelul, diamantul şi cunoaşterea de sine. (Benjamin Franklin)
2246. A face paradă de ceva e şi fals, şi costisitor. Etalarea este si amăgitoare si costisitoare. (Benjamin Franklin)
2247. Cei ce iubesc cu pasiune nu îmbătrânesc niciodată; pot muri de bătrâneţe, dar sufletul rămâne tânăr. (Benjamin Franklin)
2248. De bun simţ toată lumea are nevoie. Puţini îl au şi fiecare crede că îl are. (Benjamin Franklin)
2249. Oboseala este cea mai bună pernă. (Benjamin Franklin)
2250. Un ou azi e mai bun decât o găină mâine. (Benjamin Franklin)
2251. Caută virtuţile la alţii şi viciile la tine. (Benjamin Franklin)
2252. Primul pas spre bine este acela de a nu face rău. (Benjamin Franklin)
2253. Trei persoane pot ţine un secret doar dacă două au murit. (Benjamin Franklin)
2254. Modestia acoperă întotdeauna meritul fără însă a-l ascunde. (Benjamin Franklin)
2255. Nu spune tot ce ştii, tot ce datorezi, tot ce ai şi tot ce poţi. (Benjamin Franklin)
2256. Genialitatea nu este nimic altceva decât o mare aptitudine pentru răbdare. (Benjamin Franklin)
2257. Sărăcia are nevoie de puţin, luxul de mult, zgârcenia are nevoie de toate. (Benjamin Franklin)
2258. O viaţă lungă poate să nu fie destul de bună, dar o viaţă bună este destul de lungă. (Benjamin Franklin)
2259. Cel care îşi afişează prea des nevasta şi portofelul este în pericol să le piardă pe amândouă. (Benjamin Franklin)
2260. Omul ingrat nu se bucură de binefacere decât o singură dată, pe când omul recunoscător se bucură de ea totdeauna. (Benjamin Franklin)

2261. Cei care sunt dispuşi să renunţe la libertatea esenţială pentru a obţine puţină siguranţă temporară, nu merită nici libertate, nici siguranţă. (Benjamin Franklin)

2262. Fericirea omenească nu se naşte atât din marile evenimente ale soartei, care se întâmplă rareori, cât din micile foloase care se întâmplă în fiecare zi. (Benjamin Franklin)

2263. **Memoria se ascunde în subconştient. (Sigmund Freud)**

2264. Ura, ca relaţie cu obiectul, este mai veche decât iubirea. Ea provine din primordiala repudiere narcisică de către eu a lumii exterioare cu revărsarea ei de stimuli. Ca o expresie a reacţiilor de neplăcere provocate de obiecte, ura rămâne mereu într-o relaţie strânsă cu pulsiunile de autoconservare; astfel încât pulsiunile sexuale şi pulsiunile eului pot oricând dezvolta o antiteză care o repetă pe cea dintre dragoste şi ură. (Sigmund Freud)

2265. Cel care ţine buzele lipite, vorbeşte şi cu vârful degetelor. (Sigmund Freud)

2266. În ce priveşte opera mea, ea a fost mai puţin produsul inteligenţei mele cât al caracterului meu. (Sigmund Freud)

2267. Arta de a trăi constă în capacitatea de decizie care ne permite a alege când se cuvine să ne dominăm pasiunile şi să ne înclinăm în faţa realităţii şi când se cuvine să ne lăsăm în voia pasiunilor, răzvrătindu-ne împotriva realităţii. (Sigmund Freud)

2268. Interpretarea viselor este drumul nobil spre cunoaşterea activităţilor inconştiente ale minţii.

2269. Nevrozele reprezintă, aşa zicând, negativul perversiunilor. (Sigmund Freud)

2270. Arta lui Leonardo da Vinci, surâsul madonelor sale, este sublimarea pulsiunilor sexuale.

2271. Inconştientul este asemănător cu un cerc mare care ar include conştiinţa ca pe un cerc mai mic. Nu poate exista fapt de conştiinţă fără o preparaţie inconştientă, în timp ce inconştientul se poate lipsi de stadiul conştient, având totuşi o valoare psihică. Inconştientul este psihicul însuşi în realitatea esenţială. Natura sa intimă este la fel de necunoscută ca şi aceea a realităţii exterioare, iar conştiinţa se informează despre el într-un fel atât de incomplet ca şi organele noastre de simţ despre lumea exterioară. (Sigmund Freud)

2272. Anxietatea este preţul pe care îl plătim civilizaţiei. (Sigmund Freud)

2273. Instinctul de iubire către un obiect necesită dorinţa de a vrea, iar dacă o persoană simte că nu poate controla acel obiect sau i-e frică de el, îşi exprimă sentimentele invers. (Sigmund Freud)

2274. În operele clasice eu caut subconştientul, în operele suprarealiste caut conştientul. (Sigmund Freud)

2275. Prima fiinţă umană care a aruncat o insultă şi nu o piatră este fondatorul civilizaţiei. (Sigmund Freud)

2276. Visul nu e altceva decât o formă particulară a gândirii noastre, făcută posibilă de starea de somn, şi activitatea onirică, ce produce această formă şi nu alta, este esenţialul visului, explicaţia caracterului său aparte. (Sigmund Freud)

2277. Trăsăturile de caracter permanente sunt prelungiri neschimbate ale instinctelor originare, sublimări ale instinctelor, sau formaţiuni reacţionale împotriva lor. (Sigmund Freud)

2278. În complexul lui Oedip găsim începuturile simultane ale religiei, moralei, societăţii şi artei, în deplină concordanţă cu constatările psihanalizei că acest complex formează nucleul tuturor nevrozelor, în măsura în care am reuşit noi să-l înţelegem. (Sigmund Freud)

2279. Conştiinţa nu este decât un organ de simţ care permite perceperea calităţilor psihice... Aparatul psihic, care este deschis asupra lumii exterioare prin organele de simţ ale sistemului său de percepţie, este el însuşi lume exterioară pentru organul de simţ al conştiinţei, care de altfel îşi găseşte în acest raport justificarea sa teleologică. (Sigmund Freud)
2280. Când ai deja două personalităţi, cu siguranţă există şi a treia. (Sigmund Freud)
2281. Visul nu este ceva lipsit de sens, nu este o absurditate şi, spre a ni-l explica, nu este necesar să presupunem că o parte din tezaurul nostru de reprezentări doarme, în timp ce o parte începe a se trezi. Este un fenomen psihic în întreaga accepţiune a termenului şi de fapt este împlinirea unei dorinţe. Visul, prin urmare, se cere integrat în suita actelor psihice inteligibile din starea de veghe; activitatea spirituală care îl structurează este o activitatea extrem de complexă. (Sigmund Freud)
2282. Învaţă din greşelile altora, nu o să ai timp să le faci tu pe toate. (Sigmund Freud)
2283. Un om nu trebuie să încerce să scape de complexe, ci să înveţe să le accepte, pentru că ele îi conduc comportamentul în lume. (Sigmund Freud)
2284. Ce contrast neplăcut este între inteligenţa radiantă a copilului şi mentalitatea fragilă a adultului mediu. (Sigmund Freud)
2285. Anumite insuficienţe ale psihicului nostru şi anumite acte în aparenţă neintenţionate se dovedesc, dacă le supunem examenului psihanalitic, ca fiind perfect motivate şi determinate de factori ce scapă conştiinţei. (Sigmund Freud)
2286. Cunoaşterea este manipularea intelectuală a observaţiilor verificate atent. (Sigmund Freud)
2287. Visele sunt o proiecţie a realităţii, iar realitatea o proiecţie a viselor. (Sigmund Freud)
2288. Dacă vrei să dobândeşti puterea de a suporta viaţa, fii gata să accepţi moartea. (Sigmund Freud)
2289. Omului îi trebuie un vis ca să suporte realitatea. (Sigmund Freud)
2290. Nu, ştiinţa nu este o iluzie, dar ar fi o iluzie să credem că am putea găsi altundeva ceea ce ea nu poate să ne dea. (Sigmund Freud)
2291. Anatomia este destin. (Sigmund Freud)
2292. Cocaina e un spărgător de griji. (Sigmund Freud)
2293. Gândirea este acţiune care face repetiţie. (Sigmund Freud)
2294. Refularea sexuală conduce la sublimarea pulsiunii sexuale în cultură. (Sigmund Freud)
2295. **Iubirea este un act de credinţă. (Erich Fromm)**
2296. Scopul sadismului este să transforme omul într-un obiect, adică ceva cu suflet în ceva neînsufleţit, fiindcă prin controlul absolut asupra sa, viul îşi pierde o însuşire esenţială a vieţii – libertatea. (Erich Fromm)
2297. Iubirea se bazează pe egalitate şi libertate. (Erich Fromm)
2298. Un vis este un microscop prin care privim la manifestările ascunse în sufletul nostru. (Erich Fromm)
2299. Omul este singurul animal pentru care propria sa existenţă constituie o problemă pe care trebuie s-o rezolve. (Erich Fromm)

2300. Principala sarcină din viaţa unui om este sa se nască, sa devina ceea ce ii permite potenţialul. Cel mai important produs al efortului sau este propria personalitate. (Erich Fromm)

2301. Respectul este abilitatea de a vedea o persoană aşa cum este, de a fi conştient de individualitatea sa unică. Respectul înseamnă grija ca cealaltă persoană să crească şi să se dezvolte aşa cum este. (Erich Fromm)

2302. A iubi înseamnă să te angajezi fără garanţie, să te dăruieşti în totalitate în speranţa că iubirea ta va produce iubire în persoana iubită. (Erich Fromm)

2303. A fi îndrăgostit de cineva înseamnă mult mai mult decât a fi stăpânit de un sentiment copleşitor - înseamnă a lua o hotărâre, a face o judecată, a te angaja printr-o promisiune. Dacă dragostea ar fi doar un sentiment nestatornic, n-ar exista nicio bază pentru făgăduinţa de a iubi pe cineva pe toată durata vieţii. Sentimentele vin şi se duc. Cum aş putea promite statornicie dacă m-aş baza numai pe ele, fără să mă bizuiesc pe judecata minţii şi pe voinţa caracterului. (Erich Fromm)

2304. Alegerea supremă pentru un om este să creeze sau să distrugă, să iubească sau să urască. (Erich Fromm)

2305. Ura este produsul vieţii neîmplinite. (Erich Fromm)

2306. Totul se va schimba când vom trece de la "a avea" la "a fi". (Erich Fromm)

2307. Dreptul de a ne exprima gândurile înseamnă ceva numai dacă suntem capabili să avem gânduri proprii. (Erich Fromm)

2308. Raţiunea este instrumentul omului pentru a ajunge la adevăr. (Erich Fromm)

2309. Actul nesupunerii ca act al libertăţii este începutul raţiunii. (Erich Fromm)

2310. A muri este sfâşietor, iar ideea că trebuie să moară cineva fără să fi trăit este de nesuportat. (Erich Fromm)

2311. **Nu există libertate în sine, ci doar năzuinţa spre libertate; această aspiraţie este cea care ne face liberi. (Carlos Fuentes)**

2312. Orice etică culminează într-o morală a responsabilităţii. (Carlos Fuentes)

2313. A visa înseamnă a compensa ceea ce experienţa ne-a refuzat. (Carlos Fuentes)

2314. O carte, deşi stă într-o librărie, transcende librăria. (Carlos Fuentes)

2315. Trebuie să ne vedem pe noi înşine şi să vedem lumea ca proiecte neîncheiate, personalităţi mereu incomplete şi glasuri ce nu şi-au spus încă ultimul cuvânt. (Carlos Fuentes)

2316. Memoria este dorinţa îndeplinită. (Carlos Fuentes)

2317. Ceea ce Statele Unite fac cel mai bine, este să se înţeleagă pe sine. Ceea ce fac cel mai prost, este să-i înţeleagă pe alţii. (Carlos Fuentes)

G

2318. **Tocmai distanţa faţă de noi înşine este aceea care ne face să ne deschidem către celălalt. (Hans-Georg Gadamer)**
2319. A te îndepărta de tine, a privi spre ceea ce este: aceasta este natura unei conştiinţe cultivate, era să spun divine. Nu e nevoie de ştiinţă şi de conştiinţa cultivată până la nivelul ştiinţei – este suficientă conştiinţa umană cultivată, care a înț eles să reconstituie punctele de vedere ale celuilalt şi să caute înțelegerea în ceea ce avem în comun şi în ceea ce vrem să spunem. (Hans-Georg Gadamer)
2320. De fapt istoria nu ne aparţine, noi îi aparţinem ei. (Hans-Georg Gadamer)
2321. Propria mea exigenţă a fost una filosofică: nu ceea ce facem, nu ceea ce trebuie să facem, ci ceea ce se întâmplă cu noi, dincolo de acţiunea şi voinţa noastră. (Hans-Georg Gadamer)
2322. Limba este mediul universal în cadrul căruia se împlineşte înţelegerea. (Hans-Georg Gadamer)
2323. Înţelegerea este în mod esenţial un eveniment efectuat istoric. (Hans-Georg Gadamer)
2324. Orizontul trecutului, din care trăieşte orice fiinţă umană şi care există sub forma tradiţiei, este întotdeauna în mişcare. (Hans-Georg Gadamer)
2325. Nu ne putem extrage din devenirea istorică, nu ne putem distanţa de ea astfel încât trecutul să fie pentru noi un obiect. (Hans-Georg Gadamer)
2326. Suntem întotdeauna situaţi în istorie. (Hans-Georg Gadamer)
2327. Conştiinţa noastră este determinată de o devenire istorică reală, încât ea nu are libertatea de a se situa faţă de trecut. Orice trecut, a cărui experienţă tocmai o facem, ne obligă să-i asumăm într-un fel adevărul. (Hans-Georg Gadamer)
2328. Cel care încearcă să înţeleagă ceva anume nu se va rezuma la propriile sale pre-înţelesuri. (Hans-Georg Gadamer)
2329. Conştiinţa hermeneutică trebuie să fie sensibilă, încă de la început, faţă de alteritatea textului. (Hans-Georg Gadamer)
2330. A-ţi afirma acordul la convingeri şi hotărâri comune, în dialogul cu semenii, nu înseamnă nicidecum a practica doar conformismul; dimpotrivă, în aceasta constă demnitatea existenţei umane. (Hans-Georg Gadamer)
2331. Există, alături de teorie, alături de patima de a şti, un alt mod de a face uz de raţiune, care cuprinde, într-adevăr, totul şi care nu constă în deprinderi ce se pot învăţa, şi nici într-un conformism orb, ci în răspunderea raţională proprie. (Hans-Georg Gadamer)
2332. **Toate adevărurile sunt uşor de înţeles imediat ce sunt descoperite; important este să le descoperi. (Galileo Galilei)**
2333. Nu mă simt obligat să cred că acelaşi Dumnezeu, care ne-a înzestrat cu simţuri, raţiune şi intelect, ar pretinde să nu le folosim. (Galileo Galilei)
2334. Şi totuşi se învârte! (Galileo Galilei)

2335. Matematica este limba cu care Dumnezeu a scris universul. (Galileo Galilei)
2336. Dubiul este tatăl invenției. (Galileo Galilei)
2337. În probleme de ştiință, autoritatea a o mie de oameni nu face cât raționamentul umil al unui singur individ. (Galileo Galilei)
2338. Adevărul cel mai important e să fii viu. (Galileo Galilei)
2339. Nu poţi să înveţi ceva pe cineva. Poţi doar să-l ajuţi să găsească răspunsul în el însuşi. (Galileo Galilei)
2340. Nu am întâlnit niciodată un om atât de ignorant încât să nu am ce să învăţ de la el. (Galileo Galilei)
2341. **Dacă nu gândeşti la viitor, nu poți să-l ai. (John Galsworthy)**
2342. Prima condiție a victoriei este sacrificiul. (John Galsworthy)
2343. În lumea asta nu există nimic imuabil; totul este relativ. (John Galsworthy)
2344. Umanismul este crezul celor care cred că, în cercul misterului învăluitor, destinele oamenilor sunt în mâinile lor. (John Galsworthy)
2345. Frumuseţea unui sentiment se măsoară prin sacrificiul pe care eşti gata să-l faci pentru el. (John Galsworthy)
2346. Lumea e o scenă nepăsătoare şi nesimţitoare pe care vieţile păşesc ţanţoş, sau se furişează şi se adună prin ungherele-i întortocheate. (John Galsworthy)
2347. Istoria nu-i altceva decât povestea felului în care oamenii au luat lucrurile în propriile lor mâini, şi în care s-au vârât pe ei şi pe alţii în bucluc din pricina asta. (John Galsworthy)
2348. Cât de profundă poate fi o iubire şi cât de desăvârşită poate fi uitarea. (John Galsworthy)
2349. Doamne, de ce ne-am născut tineri. N-ar fi fost mai bine să ne naștem bătrâni și să întinerim an de an? Cât de bine am înțelege întâmplările din viață și cât de îngăduitori am fi când am judeca pe alții! (John Galsworthy)
2350. Timpul a fost asemuit cu un fluviu, dar deosebirile sunt mari - nu poţi, de pildă, să-l traversezi, e cenuşiu şi curge molcom, e imens cât însăşi lumea, n-are poduri şi nici trecere prin vad; şi totuşi, din câte spun filozofii, poate curge şi înainte şi îndărăt; calendarul îl urmează însă într-un singur sens. (John Galsworthy)
2351. **Spiritul democrației nu poate fi găsit în afară. El trebuie să vină din interior. (Mahatma Gandhi)**
2352. Prin democrație înțeleg că ea îi conferă celui mai slab dintre noi aceleaşi şanse ca şi celui mai puternic. (Mahatma Gandhi)
2353. Credința mea în principiul non-violenței mă obligă să fiu foarte hotărât. Nu mai rămâne loc pentru lașitate sau slăbiciune. (Mahatma Gandhi)
2354. Ei nu ne pot lua demnitatea noastră dacă nu le-o dăm noi. (Mahatma Gandhi)
2355. Fii tu însăți schimbarea pe care vrei să o vezi în lume. (Mahatma Gandhi)
2356. Iubirea nu cere nimic, ea oferă. Iubirea suferă, ei nu-i pare niciodată rău de nimic şi nu se răzbună. (Mahatma Gandhi)
2357. Fericirea te face blând, încercările te fac puternic, regretele te fac uman, eşecurile te fac umil, succesul te face să străluceşti, Dumnezeu te face să continui. (Mahatma Gandhi)
2358. Indiferent ce faci în viață, va fi nesemnificativ. Dar e foarte important să o faci. (Mahatma Gandhi)

2359. Menţine-ţi gândurile pozitive pentru că gândurile tale se transformă în cuvintele tale. Menţine-ţi cuvintele pozitive pentru că ele se transformă în acţiunile tale. Menţine-ţi acţiunile pozitive pentru că acţiunile se transformă în deprinderile tale. Menţine-ţi deprinderile pozitive pentru că ele se transformă în valorile tale. Menţine-ţi valorile pozitive pentru că valorile se transformă în destinul tău. (Mahatma Gandhi)

2360. Trăieşte ca şi cum ai muri mâine. Învaţă ca şi cum ai trăi veşnic. (Mahatma Gandhi)

2361. Omul strică lucrurile mult mai mult cu cuvintele decât cu tăcerea. (Mahatma Gandhi)

2362. Unicul tiran în lume pe care l-aş putea accepta este propria mea conştiinţă. (Mahatma Gandhi)

2363. Opoziția civilă este un drept înnăscut al tuturor cetățenilor. Când cineva se dezice de acest drept, acesta nu mai poate fi considerat o ființă umană. (Mahatma Gandhi)

2364. Îmi place Hristosul vostru. Nu-mi plac creştinii voştri. Creştinii voştri sunt atât de diferiți de Hristosul vostru. (Mahatma Gandhi)

2365. E uşor să fii prieten cu cei amabili. Dar a fi prietenul celui ce se crede duşmanul tău este chintesenţa oricărei religii. (Mahatma Gandhi)

2366. Nu există niciun zeu mai presus de adevăr. (Mahatma Gandhi)

2367. Răbdarea înseamnă suferinţă de sine. (Mahatma Gandhi)

2368. nesocoti o singură fiinţă înseamnă să nesocoteşti forţele divine, aducând stricăciuni astfel nu doar acestei fiinţe, ci, prin ea, întregii lumi. (Mahatma Gandhi)

2369. Nu este înţelept să fii sigur asupra propriei tale înţelepciuni. Este sănătos să ţi se aducă aminte că şi cel puternic poate slăbi, iar cel înţelept poate greşi. (Mahatma Gandhi)

2370. Un lucru a săpat rădăcini adânci în sufletul meu: credinţa că morala stă la baza tuturor lucrurilor şi că adevărul este substanţa întregii moralităţi. Astfel că adevărul a devenit singurul meu scop. El a devenit din ce în ce mai important pentru mine, iar sensurile pe care i le-am dat au devenit din ce în ce mai largi. (Mahatma Gandhi)

2371. Satisfacția rezidă în efort, nu în realizare, efortul total înseamnă satisfacția totală. (Mahatma Gandhi)

2372. Resping ideea de violenţă, pentru că binele obţinut prin mijlocirea acesteia nu este de durată; în schimb, răul provocat de violenţă este de durată. (Mahatma Gandhi)

2373. Iubirea este cea mai mare forţă a omenirii şi totuşi este cea mai modestă pe care ne-am putea-o închipui. (Mahatma Gandhi)

2374. Întâi te vor înjura. Pe urmă vor râde de tine. Apoi, te vor declara nebun. După aceea vor încerca să te compromită. Într-un târziu, vor face tot posibilul să te lichideze. Dacă scapi cu viaţă din toate acestea, vei fi un om mare. (Mahatma Gandhi)

2375. E bine să ai putere, dar e şi mai bine să n-ai nevoie de putere. (Mahatma Gandhi)

2376. A învăța că în viaţă, mai uşor se poate învinge ura cu dragostea, minciuna cu adevărul şi violenţa cu abnegaţia, ar trebui să fie un element fundamental în educaţia oricărui copil.

2377. Pentru a putea recunoaşte spiritul universal şi omniprezent al adevărului, trebuie să fi capabil să iubeşti cea mai neînsemnată creatură - pe tine însuţi. (Mahatma Gandhi)

2378. Omul este suma acţiunilor sale, a ceea ce a făcut, a ceea ce poate face. Nimic altceva. (Mahatma Gandhi)

2379. În chestiuni de conştiinţă, legea majorităţii nu-şi are locul. (Mahatma Gandhi)

2380. Adaptabilitatea nu este imitare. Înseamnă puterea de rezistență și asimilare. (Mahatma Gandhi)
2381. Chiar și cel mai mic neadevăr îl strică pe om, la fel cum o picătură de otravă poate strica un lac întreg. (Mahatma Gandhi)
2382. Adevărul trebuie găsit doar în noi înșine, dar nu poate fi găsit folosind violența împotriva dușmanilor noștri din afară. (Mahatma Gandhi)
2383. Ochi pentru ochi; și lumea va deveni oarbă. (Mahatma Gandhi)
2384. Cei slabi nu pot niciodată să ierte. Iertarea este atributul celor puternici. (Mahatma Gandhi)
2385. Fericirea este armonia dintre ceea ce gândești, ceea ce spui și ceea ce faci. (Mahatma Gandhi)
2386. Rugăciunea este cheia dimineții și zăvorul serii. (Mahatma Gandhi)
2387. Este mai ușor să construiești o punte peste oceanul ce desparte două continente, decât să treci peste prăpastia ce desparte doi indivizi sau două popoare. (Mahatma Gandhi)
2388. Sfârșitul începe să crească din mijloace, așa cum pomul încolțește din sămânță. (Mahatma Gandhi)
2389. Violența este arma celor slabi. (Mahatma Gandhi)
2390. A oferi un pahar cu apă în schimbul unui pahar cu apă nu înseamnă nimic, adevărata măreție constă în a răspunde răului făcând binele. (Mahatma Gandhi)
2391. Adevărul nu dăunează niciodată unei cauze drepte. (Mahatma Gandhi)
2392. Mă opun violenței pentru că și atunci când pare să facă bine, binele e doar temporar. Răul pe care îl produce e permanent. (Mahatma Gandhi)
2393. În ceea ce mă privește, mă consider incapabil de a urî vreo ființă de pe acest pământ. Disciplina și rugăciunile m-au ajutat ca de peste patruzeci de ani să nu mai urăsc pe nimeni. Știu că aceasta este o sarcină incredibilă, cu toate acestea o duc la capăt cu toată umilința. (Mahatma Gandhi)
2394. Nu merită să ai libertate, dacă aceasta nu include și libertatea de a face greșeli. (Mahatma Gandhi)
2395. O persoană nu poate să procedeze drept într-un domeniu și să încerce să procedeze nedrept în altul. Viața este un întreg indivizibil. (Mahatma Gandhi)
2396. Nonviolența, în forma ei dinamică, înseamnă suferință conștientă. Ea nu presupune să plecăm capul în fața voinței celor ce ne asupresc, ci să ne măsurăm, cu toată ființa noastră, cu voința tiranului. (Mahatma Gandhi)
2397. Prin democrație înțeleg că ea îi conferă celui mai slab dintre noi aceleași șanse ca și celui mai puternic. (Mahatma Gandhi)
2398. Adevărata moralitate nu constă în a urma cărarea bătătorită, ci în a descoperi adevărata cale pentru noi înșine și a o urma fără teamă. (Mahatma Gandhi)
2399. Intoleranța este o formă de violență și un obstacol în dezvoltarea unui adevărat spirit democratic. (Mahatma Gandhi)
2400. Sunt șapte rele în lume: 1. cunoștință fără caracter; 2. bogăție fără muncă; 3. plăcere fără conștiință; 4. negoț fără moralitate; 5. știință fără omenie; 6. politică fără principii și 7. închinare fără predare. (Mahatma Gandhi)
2401. Caută să trăiești cât mai simplu, ca și alții să poată trăi simplu. (Mahatma Gandhi)

2402. Pot să-mi închipui un bărbat înarmat până în dinţi, care, în sufletul său, este totuşi un laş. Adevărata non-violenţă este imposibilă dacă omul nu este lipsit de orice teamă. (Mahatma Gandhi)
2403. Este mai bine să lăsăm viaţa să vorbească despre noi în locul cuvintelor. (Mahatma Gandhi)
2404. Perseverenţa constă în a ne impune în mod voluntar în vederea acceptării de bunăvoie de către alte persoane a viziunii noastre. (Mahatma Gandhi)
2405. Trei sferturi din toate neînţelegerile vor dispărea de pe faţa pământului dacă ne vom pune în locul duşmanilor noştri şi le vom înţelege punctul de vedere. Atunci vom deveni deîndată una cu ei, sau vom ne vom gândi cu îngăduinţă la ei. (Mahatma Gandhi)
2406. Se poate face ceva mai mult cu viaţa decât să-i tot măreşti viteza. (Mahatma Gandhi)
2407. Nu există decât o singură cale de a obţine independenţa prin non-violenţă: dacă murim, vom trăi, dacă ucidem, niciodată. (Mahatma Gandhi)
2408. Nu vă pot învăţa violenţa, pentru că nu cred în ea. Pot să vă învăţ doar să nu plecaţi capul în faţa nimănui, chiar cu preţul vieţii voastre. (Mahatma Gandhi)
2409. Ascultaţi vocea marii tăceri din noi. Dacă suntem pregătiţi să ascultăm, radioul divin emite fără încetare în noi, dar fără tăcere este imposibil să-l auzim. (Mahatma Gandhi)
2410. În cazul celor care fac uz de forţă mai există speranţa că ei vor găsi într-o bună zi calea spre non-violenţă, lucru care nu este valabil și în cazul celor lași. (Mahatma Gandhi)
2411. Ne-au învăţat să credem că tot ceea ce este frumos nu trebuie să fie folositor şi că tot ceea ce este folositor nu poate să fie frumos. Vreau să arăt că tot ceea ce este folositor poate să fie şi frumos. (Mahatma Gandhi)
2412. Opoziţia nu poate fi civilă decât atunci când este sinceră, atentă, reţinută şi niciodată provocatoare. Ea trebuie să se sprijine pe un principiu bine înţeles, ea nu trebuie să aibă toane, şi - mai ales - nu trebuie să conţină la bază intenţii mârșave sau ură. (Mahatma Gandhi)
2413. **Un obstacol e o nouă problemă. Nu există obstacol care, oricât de puţină voinţă ai avea, să nu se preschimbe într-o trambulină, într-un prilej de a te înălţa din nou. (Roger Martin du Gard)**
2414. Poţi face întotdeauna mai mult decât ai crezut. (Roger Martin du Gard)
2415. Legea morală nu e decât un întreg de conveniențe sociale şi, prin natura sa, acest întreg e provizoriu, deoarece trebuie să evolueze odată cu societatea, dacă vrea să-şi păstreze valoarea practică. (Roger Martin du Gard)
2416. Să aclimatizezi la noi aceste utopii, înseamnă să pregăteşti o spectaculoasă dezordine. (Roger Martin du Gard)
2417. Adevăratul curaj nu e de a aştepta cu calm evenimentele, ci de a alerga înaintea lor, pentru a le cunoaşte cât mai devreme posibil şi de a le accepta. (Roger Martin du Gard)
2418. Viaţa ar fi imposibilă dacă ne-am aminti totul, important e să alegem ceea ce trebuie să uităm. (Roger Martin du Gard)
2419. Dificil nu este să fi fost cineva, ci să rămâi astfel. (Roger Martin du Gard)
2420. Orice geste angajează. Mail ales gesturile generice. (Roger Martin du Gard)
2421. O convingere care începe prin a admite legitimitatea unei convingeri adverse, se condamnă la eşec. (Roger Martin du Gard)

2422. Învingătorii preiau imediat viciile învinşilor. (Roger Martin du Gard)
2423. În fiecare francez există un sceptic care nu doarme niciodată decât cu ochii întredeschişi. (Roger Martin du Gard)
2424. Nu pot admite violenţa, nici chiar aceea care se angajează împotriva violenţei. (Roger Martin du Gard)
2425. Când o femeie îşi mărturiseşte vârsta, înseamnă că nu o mai are. (Roger Martin du Gard)
2426. Nu există ordine veritabilă fără justiţie. (Roger Martin du Gard)
2427. **Orice convingere dogmatică definitivă este consecinţa unui viol metafizic, după o beţie utopică. (Roger Garaudy)**
2428. De mult timp, bancnota a înlocuit buletinul de vot. (Roger Garaudy)
2429. **Succesul e un profesor prost. Îi amăgeşte pe oamenii inteligenţi cu ideea că nu vor pierde niciodată. (Bill Gates)**
2430. Părinţii tăi nu au fost întotdeauna plictisitori. Au ajuns aşa pentru că au fost nevoiţi să te hrănească, să-ţi spele hainele şi să-ţi plătească partea la cheltuieli. (Bill Gates)
2431. Prima regulă a oricărei tehnologii este aceea că automatizarea unei operaţii eficiente o va face şi mai eficientă. A doua regulă este aceea că automatizarea unei operaţii ineficiente o va face şi mai ineficientă. (Bill Gates)
2432. Înainte să faci ceva perfect, fă ceva perfectibil. (Bill Gates)
2433. Cel mai bun angajat este un bărbat de 35 de ani, care are 40 de ani de experienţă în domeniu. (Bill Gates)
2434. Crezi că profesorii au fost nişte duri? Aşteaptă până vei avea un şef! Viaţa nu e cinstită – obişnuieşte-te cu asta! (Bill Gates)
2435. **Întrucât un politician nu crede niciodată ce spune, este surprins când alţii îl cred. (Charles de Gaulle)**
2436. Deliberarea este activitatea multora, acţiunea este activitatea unuia singur. (Charles de Gaulle)
2437. Am încercat să scot Franţa din noroi. Dar se întoarce la greşeli şi la mizerii. Nu pot să-i împiedic pe francezi să fie francezi. (Charles de Gaulle)
2438. Cimitirele sunt pline de oameni indispensabili. (Charles de Gaulle)
2439. Ca să devină stăpân, politicianul se preface că este servitor. (Charles de Gaulle)
2440. Tăcerea este arma esenţială a puterii. (Charles de Gaulle)
2441. Cum poţi guverna o ţară care are 246 de varietăţi de brânză? (Charles de Gaulle)
2442. Îi respect doar pe cei care mi se împotrivesc, dar nu-i pot tolera. (Charles de Gaulle)
2443. A guverna înseamnă întotdeauna a alege dintre mai multe dezavantaje. (Charles de Gaulle)
2444. În politică este necesar fie să îţi trădezi ţara, fie electoratul. Prefer să-mi trădez electoratul. (Charles de Gaulle)
2445. Marii lideri întotdeauna şi-au regizat reacţiile. (Charles de Gaulle)
2446. Cuvintele nu au altă semnificaţie decât aceea pe care le-o dăm noi. (Charles de Gaulle)
2447. Împotriva mea am burghezia, armata şi diplomaţii, iar de partea mea, numai oamenii care iau metroul. (Charles de Gaulle)

2448. Cu cât cunosc mai bine oamenii, cu atât iubesc mai mult câinii. (Charles de Gaulle)
2449. Nimic măreţ nu va fi obţinut fără oameni măreţi, iar oamenii sunt măreţi doar dacă sunt determinaţi să fie astfel. (Charles de Gaulle)
2450. Tratatele sunt precum trandafirii şi fetele tinere. Trăinicia lor este vremelnică. (Charles de Gaulle)
2451. Odată ruptă proporţia dintre scop şi mijloace, combinaţiile geniale sunt zadarnice. (Charles de Gaulle)
2452. Toţi oamenii vii au, ca oameni vii, probleme de rezolvat. Doar morţii nu au probleme. (Charles de Gaulle)
2453. Diplomaţii sunt utili doar pe vreme bună. Cum începe să plouă se îneacă în fiecare picătură. (Charles de Gaulle)
2454. Puteţi fi siguri că americanii vor comite toate prostiile la care se pot gândi, plus câteva care sunt dincolo de orice imaginaţie. (Charles de Gaulle)
2455. Patriotismul este atunci când iubirea faţă de propriul popor este pe primul loc; naţionalismul, când ura faţă de alte popoare este pe primul loc. (Charles de Gaulle)
2456. Perfecţiunea pe care o predică Evangheliile nu a reuşit niciodată până acum să construiască un imperiu. Orice om de acţiune are o doză puternică de egoism, mândrie, asprime şi viclenie. Dar toate aceste lucruri îi vor fi iertate, într-adevăr, vor fi privite ca înalte calităţi, dacă el le poate transforma în mijloace prin care să-şi atingă scopul. (Charles de Gaulle)
2457. **Să scrii înseamnă să depăşeşti orice cenzură. (Jean Genet)**
2458. Din ură se nasc ideile noastre. (Jean Genet)
2459. Să trăieşti înseamnă să-i supravieţuieşti copilului care ai fost. (Jean Genet)
2460. Să creezi înseamnă să vorbeşti despre copilărie. (Jean Genet)
2461. De frumuseţea expresiei depinde frumuseţea unui act moral. Să spui că e frumos, decide deja că el va fi astfel. Rămâne doar de dovedit acest lucru. (Jean Genet)
2462. **Aproapele tău este o oglindă în care îți vezi chipul înfrumusețat de o bucurie pe care tu însuți nu ai cunoscut-o încă şi de o tristețe pe care tu încă nu ai împărtăşit-o. (Khalil Gibran)**
2463. Rugăciunea este cântecul inimii. (Khalil Gibran)
2464. Dacă noi toți ne-am mărturisi păcatele unul altuia, cu siguranță ne-am amuza de lipsa totală de originalitate. (Khalil Gibran)
2465. Când ai ajuns la capătul a ceea ce ar trebui să ştii, eşti la începutul a ceea ce ar trebui să simţi. (Khalil Gibran)
2466. Iubirea nu se dăruie decât pe sine şi nu ia decât de la sine. Iubirea nu stăpâneşte şi nu vrea să fie stăpânită. Fiindcă Iubirii îi e de-ajuns Iubirea. (Khalil Gibran)
2467. Cele mai puternice suflete s-au născut din suferințe, cele mai puternice caractere sunt pline de cicatrici. (Khalil Gibran)
2468. În fiecare om sunt doi oameni; unul e treaz în întuneric, celălalt doarme în lumină. (Khalil Gibran)
2469. Iubirea lui este la fel de simplă ca a Naturii însăși. Nu îți cere să te conformezi, nu-ți cere să alegi, ci te acceptă in realitatea ta - aidoma Naturii. (Khalil Gibran)
2470. Va veni vreodată ziua în care să simțim cu degetele mâinii marile secrete pe care acum le percepem cu degetele credinței. (Khalil Gibran)

2471. Dacă nu poţi să vezi decât ceea ce lumina îţi luminează şi nu auzi decât ceea ce îţi vesteşte sunetul, atunci tu nici nu vezi şi nici n-auzi cu adevărat. (Khalil Gibran)

2472. Prietenul este răspunsul dat nevoilor noastre. (Khalil Gibran)

2473. Un necaz poate fi o nouă fereastră pe zidul dinspre răsărit al casei tale. (Khalil Gibran)

2474. Ne alegem bucuriile şi necazurile cu mult înainte de a le experimenta. (Khalil Gibran)

2475. Frumuseţea este eternitatea care se priveşte lung în oglindă. (Khalil Gibran)

2476. Gingăşia şi bunătatea nu sunt semne de slăbiciune şi disperare, ci manifestări ale puterii şi hotărârii. (Khalil Gibran)

2477. Prietenia este întotdeauna o responsabilitate plăcută, niciodată o oportunitate. (Khalil Gibran)

2478. Frumuseţea nu este exterioară; frumuseţea e dată de lumina din inimă. (Khalil Gibran)

2479. Nedumerirea este începutul cunoaşterii. (Khalil Gibran)

2480. Arta este un pas de la ceea ce este evident şi binecunoscut către ceea ce este tainic şi ascuns. (Khalil Gibran)

2481. Durerea este spargerea învelişului care întunecă înţelegerea. (Khalil Gibran)

2482. Nimeni nu vă poate descoperi nimic, afară numai de ceea ce zace pe jumătate adormit în zorii conştiinţei voastre. (Khalil Gibran)

2483. Generozitatea înseamnă să dai mai mult decât poţi. (Khalil Gibran)

2484. Generozitatea nu înseamnă să îmi dai ceva de care tu ai mai puţină nevoie decât mine, ci să îmi dai ceva de care tu ai mai multă nevoie decât mine. (Khalil Gibran)

2485. Munca este dragoste devenită vizibilă. (Khalil Gibran)

2486. Trăim doar pentru a descoperi frumosul. Restul e un fel de aşteptare. (Khalil Gibran)

2487. Mărturiile iubirii pălesc în faţa a ce e dincolo de ele. (Khalil Gibran)

2488. Tristeţea este doar un zid între două grădini. (Khalil Gibran)

2489. Copiii tăi nu sunt copiii tăi - Sunt fiii şi fiicele dorului Vieţii de ea însăşi. (Khalil Gibran)

2490. O singură dată am rămas fără cuvinte. A fost atunci când un om m-a întrebat: "Cine eşti?” (Khalil Gibran)

2491. Am învăţat ce e tăcerea de la vorbăreţi, toleranţa de la intoleranţi şi bunătatea de la cei haini, cu toate astea, nu port recunoştinţă profesorilor mei. (Khalil Gibran)

2492. Dacă eterna existenţă se transformă, înseamnă că va fi şi mai frumoasă. Dacă dispare, înseamnă că va reveni cu ceva încă mai sublim. Dacă doarme, înseamnă că visează la o deşteptare mai bună, căci fiecare renaştere este încă mai măreaţă. (Khalil Gibran)

2493. **Un bun profesor are această grijă statornică: îi învaţă pe discipoli să se lipsească de el. (André Gide)**

2494. Crede în cei care caută adevărul. Îndoieşte-te de cei care l-au găsit. (André Gide)

2495. Fii fidel faţă de tot ce există înlăuntrul tău. (André Gide)

2496. Cel mai greu lucru pentru mine e să cred în propria realitate. Mereu sunt nedumerit de mine însumi şi nu înţeleg prea bine, când mă privesc acţionând, cum cel pe care-l văd acţionând este şi cel care priveşte, şi cel care se miră, şi se îndoieşte că ar putea fi actor şi spectator în acelaşi timp. (André Gide)

2497. Iubirea şi vremea frumoasă şterg limitele contururilor noastre. (André Gide)
2498. Când un filosof îţi răspunde, nu mai înţelegi nici ce l-ai întrebat. (André Gide)
2499. Opera de artă este exagerarea unei idei. (André Gide)
2500. Arta este o colaborare între Dumnezeu şi artist, şi cu cât face artistul mai puţin, cu atât mai bine. (André Gide)
2501. Deseori, când un adevăr este cel mai neplăcut de auzit, este cel mai folositor de a-l spune. (André Gide)
2502. Să fie dincolo de vremea sa - iată ce-i dă artistului raţiunea de a fi. (André Gide)
2503. Istoria este singurul laborator pe care îl avem pentru a testa consecinţele gândirii. (Etienne Gilson)
2504. Ceea ce Dumnezeu făureşte nu-s nişte martori care-I demonstrează propria-i glorie, ci fiinţe care se bucură de ea cum se bucura şi El şi care, participând la fiinţa sa, participă totodată la beatitudinea Lui. Aşadar nu pentru El, ci pentru noi îşi caută Dumnezeu gloria, nu pentru a o dobândi, căci o are, nici pentru a o creşte, căci este dinainte perfectă, ci pentru a ne-o împărtăşi. (Etienne Gilson)
2505. Calea către Dumnezeu e uşoară, pentru că o parcurgem despovărându-ne de păcate. (Etienne Gilson)
2506. Fericirea supremă a omului pe pământ este să anticipeze, oricât de confuz, viziunea eternităţii nemişcătoare. (Etienne Gilson)
2507. Nu vezi decât ceea ce cunoşti. **(Johann Wolfgang von Goethe)**
2508. Ne-nalţă-n tării etern-femininul. (Johann Wolfgang von Goethe)
2509. Absurdul umple lumea. (Johann Wolfgang von Goethe)
2510. Democraţia nu aleargă, dar ajunge în mai multă siguranţă la linia de sosire. (Johann Wolfgang von Goethe)
2511. O privire în cărţi şi două în viaţă. (Johann Wolfgang von Goethe)
2512. Tot ce-i vremelnic e numai simbol. (Johann Wolfgang von Goethe)
2513. Două suflete sălăşluiesc în trupul meu. (Johann Wolfgang von Goethe)
2514. Fapta e totul, gloria nimic. (Johann Wolfgang von Goethe)
2515. Suntem modelaţi şi determinaţi de ceea ce iubim. (Johann Wolfgang von Goethe)
2516. Acolo unde-i lumină multă, e şi umbră mare. (Johann Wolfgang von Goethe)
2517. Clipă, întârzie puţin, eşti atât de frumoasă. (Johann Wolfgang von Goethe)
2518. O viaţă fără scop e o moarte timpurie. (Johann Wolfgang von Goethe)
2519. Orice cuvânt rostit trezeşte sensul opus. (Johann Wolfgang von Goethe)
2520. Superstiţia este poezia vieţii. (Johann Wolfgang von Goethe)
2521. Fiecare aude numai ceea ce înţelege. (Johann Wolfgang von Goethe)
2522. Cine are noţiuni clare poate ordona. (Johann Wolfgang von Goethe)
2523. Deoarece ai ochii deschişi, crezi că poţi vedea. (Johann Wolfgang von Goethe)
2524. Cuvintele sunt imaginea sufletului. (Johann Wolfgang von Goethe)
2525. Ce nebunie e să judeci pe alţii după tine însuţi. (Johann Wolfgang von Goethe)
2526. Nu vezi decât ceea ce cunoşti. (Johann Wolfgang von Goethe)
2527. Nimic nu este mai înspăimântător ca ignoranţa activă. (Johann Wolfgang von Goethe)
2528. Fiecare ascultă doar ceea ce înţelege. (Johann Wolfgang von Goethe)
2529. Tot ce se naşte caută spaţiu şi durată. (Johann Wolfgang von Goethe)

2530. Cea mai pură fericire a lumii include un presentiment de suferinţă. (Johann Wolfgang von Goethe)
2531. Adevărul este o eroare rectificată. (Johann Wolfgang von Goethe)
2532. Nu te lăsa stăpânit de cărţile pe care le citeşti, ci stăpâneşte-le tu pe ele. (Johann Wolfgang von Goethe)
2533. Adevărul este de natură divină; el nu apare direct, trebuie ghicit din manifestările sale. (Johann Wolfgang von Goethe)
2534. Cenuşie este, iubite amice, orice teorie şi-i verde pomul vieţii aurit. (Johann Wolfgang von Goethe)
2535. Cine îmi dezvăluie greşelile este stăpânul meu, chiar de mi-ar fi slujitor. (Johann Wolfgang von Goethe)
2536. Niciodată nu merge omul mai departe ca atunci când nu ştie încotro se îndreaptă. (Johann Wolfgang von Goethe)
2537. Comportamentul este o oglindă în care fiecare îşi expune propria imagine. (Johann Wolfgang von Goethe)
2538. Devotamentul este năzuința unui suflet nobil de ajunge la înălțimea unuia mai mare decât el. (Johann Wolfgang von Goethe)
2539. Cuvântul libertate sună atât de frumos, încât nu ne-am putea lipsi de el, chiar dacă ar desemna o eroare. (Johann Wolfgang von Goethe)
2540. Florile sunt simboluri frumoase ale naturii, prin care ne arată cât de mult ne iubeşte. (Johann Wolfgang von Goethe)
2541. Nimeni nu este mai înrobit decât cel care crede în mod greşit că e liber. (Johann Wolfgang von Goethe)
2542. Niciodată nu ne aflăm mai departe de țelul dorințelor noastre decât atunci când ne închipuim că l-am atins. (Johann Wolfgang von Goethe)
2543. Bunul simţ e geniul umanităţii. (Johann Wolfgang von Goethe)
2544. Ipotezele sunt cântecele de leagăn pe care profesorii le cântă elevilor pentru a-i adormi. (Johann Wolfgang von Goethe)
2545. Este de ajuns să spui adevărul într-un mod bizar, pentru ca bizarul să ajungă să pară adevăr la rândul lui. (Johann Wolfgang von Goethe)
2546. Numesc arhitectura muzică înghețată. (Johann Wolfgang von Goethe)
2547. Natura este singura carte în care fiecare filă păstrează câte un adevăr.
2548. Un curcubeu care rămâne mai mult de un sfert de ceas pe cer nu mai este privit de nimeni. (Johann Wolfgang von Goethe)
2549. Cel mai dificil lucru este să vezi ceea ce este în fața ochilor tăi. (Johann Wolfgang von Goethe)
2550. Cel mai important lucru pe lume nu e poziţia pe care o ai, ci direcţia în care mergi. (Johann Wolfgang von Goethe)
2551. Este mult mai uşor de recunoscut eroarea decât de găsit adevărul; aceea stă la suprafaţă, pe când adevărul e în adâncime. (Johann Wolfgang von Goethe)
2552. Existența noastră raportată la rațiune, nu se împarte niciodată exact, restul care rămâne este minunat. Doar inima înțelege, esenţialul scapă privirii. (Johann Wolfgang von Goethe)
2553. De fapt, nu ştii decât atunci când ştii puţin; o dată cu cunoştinţele creşte şi îndoiala. (Johann Wolfgang von Goethe)

2554. Orice teorie este gri, iar verde este doar arborele cu fructe aurite, care este viaţa…(Johann Wolfgang von Goethe)
2555. O însuşire caracteristică a spiritului nostru este aceea de-a bănui că e numai tulburare şi întunecime unde nu ştim lămurit ce este. (Johann Wolfgang von Goethe)
2556. Tratează-i pe oameni ca şi cum ar fi ceea ce ar trebui să fie şi ajută-i să devină ceea ce sunt capabili să fie. (Johann Wolfgang von Goethe)
2557. Cea mai mare fericire a omului care cugetă este de a cerceta ceea ce se poate cerceta şi de a venera cu seninătate ceea ce nu se poate cerceta. (Johann Wolfgang von Goethe)
2558. Muzica face pe om să iasă din el însuşi şi din lume; ea îl înalţă deasupra lui însuşi şi a lumii, fiind cea mai frumoasă revelaţie a lui Dumnezeu. (Johann Wolfgang von Goethe)
2559. A gândi este mai interesant decât a şti, dar mai puţin interesant decât a privi. (Johann Wolfgang von Goethe)
2560. Artistul se află liber în spirit, deasupra naturii şi o poate trata conform scopurilor lui mai înalte... el este în acelaşi timp stăpânul şi sclavul ei. Este sclavul ei, întrucât e nevoit să lucreze cu mijloace terestre pentru a fi înţeles. Este însă sclavul ei, întrucât supune aceste mijloace terestre unor intenţii de ordin superior, făcându-le utile acestora. Artistul doreşte să se adreseze lumii printr-un „întreg": un asemenea întreg însă nu-l poate găsi în natură, ci este rodul propriului său spirit sau, dacă vreţi, al suflului unei inspirate respiraţii divine. (Johann Wolfgang von Goethe)
2561. **Omul face rău aşa cum albina face miere. (William Golding)**
2562. Ceea ce ştim nu e ceea ce vedem sau cunoaştem, ci ceea ce concepem. (William Golding)
2563. **Somnul raţiunii naşte monştri. (Francisco José de Goya y Luciente)**
2564. Şi timpul pictează. (Francisco José de Goya y Luciente)
2565. Fantezia, abandonată de raţiune, naşte monştri; unită cu ea, este mama artelor şi originea splendorilor. (Francisco José de Goya y Luciente)
2566. Am avut trei maeştri: Natura, Velazquez şi Rembrandt. (Francisco José de Goya y Luciente)
2567. Oare unde găsesc ei aceste linii în natură? Eu pot să văd doar întreguri luminoase sau obscure, planuri care avansează sau planuri care se retrag, reliefuri sau fundaluri. Ochiul meu nu percepe linii sau detalii. (Francisco José de Goya y Luciente)
2568. Daţi-mi o bucată de cărbune şi vă voi face un tablou; întreaga pictură constă din sacrificii şi hotărâri luate. (Francisco José de Goya y Luciente)
2569. Pictura nu e altceva decât sacrificii şi opţiuni. (Francisco José de Goya y Luciente)
2570. În natură nu există decât negru şi alb. (Francisco José de Goya y Luciente)
2571. **Nu fi subtil, ci înţelept. Cine are mai mult decât i se cere seamănă cu vârful prea ascuţit care se rupe uşor. (Baltasar Gracian)**
2572. Tăcerea este sanctuarul prudenţei. (Baltasar Gracian)
2573. Nici o răzbunare nu e mai mare decât uitarea. (Baltasar Gracian)
2574. Exagerarea este o mlădiţă a minciunii. (Baltasar Gracian)
2575. Nimic nu-i mai uşor decât a înşela pe un om onest. (Baltasar Gracian)
2576. Uitarea e mai mult un noroc decât o artă. (Baltasar Gracian)
2577. O inimă indiscretă este ca o scrisoare pe care toţi o pot citi. (Baltasar Gracian)
2578. Unii ar fi înţelepţi dacă n-ar crede că sunt. (Baltasar Gracian)

2579. Forţa stilului o dă intensa profunzime a cuvântului. (Baltasar Gracian)
2580. Mai de folos îi sunt înţeleptului duşmanii decât prostului prietenii. (Baltasar Gracian)
2581. A avea un prieten înseamnă a avea încă o viaţă. (Baltasar Gracian)
2582. Tot ce ne aparţine cu adevărat este timpul chiar şi cel care nu are nimic altceva are timp. (Baltasar Gracian)
2583. Fiecare are atâta noroc şi atâta nenoroc câtă înțelepciune sau nechibzuință. (Baltasar Gracian)
2584. Lasă-l pe cel care nu are virtutea răbdării să se retragă în el însuşi, deşi atunci va trebui să se suporte pe el însuşi. (Baltasar Gracian)
2585. Ceea ce este bun, dacă este concis, e de două ori mai bun. (Baltasar Gracian)
2586. Nu există cineva care să nu poată învăţa ceva pe cineva şi nimeni nu este atât de perfect încât să nu poată fi depășit. (Baltasar Gracian)
2587. Nu fii subtil, ci înțelept. Cine ştie mai mult decât i se cere, seamănă cu vârful prea ascuțit care se rupe uşor. Adevărurile dovedite sunt mai sigure. (Baltasar Gracian)
2588. Încearcă să faci sarcinile uşoare ca şi cum ar fi dificile, pe cele dificile ca şi cum ar fi uşoare, în primul caz pentru ca încrederea să nu slăbească iar în cel de-al doilea să nu fie cuprinsă de panică. (Baltasar Gracian)
2589. Cultivă un gând bun, vei culege o acţiune bună; cultivă o acţiune bună, vei culege un obicei bun; cultivă un obicei bun, vei culege un caracter bun; cultivă un caracter bun, vei culege un destin bun. (Baltasar Gracian)
2590. **Să scrii înseamnă să-ți pui în ordine obsesiile. (Jean Grenier)**
2591. Trebuie să renunți la lume pentru a o înțelege. (Jean Grenier)
2592. Nu am putut niciodată să fac să coincidă ceea ce credeam că este adevărul cu ceea ce mă ajuta să trăiesc. (Jean Grenier)
2593. Tot ce există e frumos prin chiar forţa existenţei sale. (Jean Grenier)
2594. Orice s-ar spune, omul e stăpânul destinului său. Din momentul în care acesta i s-a dat, el poate întotdeauna să facă ceva cu el. (Jean Grenier)
2595. Libertatea de a fi ceea ce suntem nu ne este suficientă; vrem libertatea de a fi ceea ce nu suntem. (Jean Grenier)
2596. Putem călători nu pentru a ne refugia undeva, ci pentru a ne regăsi pe noi înşine. (Jean Grenier)
2597. Ocazia. Singura noastră forță este de a o fructifica. (Jean Grenier)
2598. Pleonasm: o femeie nesatisfăcută. (Jean Grenier)
2599. Ceea ce numim acum un şef, e un ambiţios, dublat de un fanatic. (Jean Grenier)
2600. **Opinia majorității nu poate fi decât expresia incompetenței. (René Guenon)**
2601. Dedesubturile politice sau politico-religioase ale ocultismului şi ale organizațiilor care țin mai mult sau mai puţin de el sunt cu siguranță mult mai demne de atenție decât întregul aparat fantasmagoric cu care el a crezut de cuviință să se înconjoare pentru a le ascunde mai bine profanilor. (René Guenon)
2602. Adesea, fiecare *punct cardinal* este pus în corespondenţă cu un *element*, cu un anotimp şi cu o culoare emblematică. (René Guenon)
2603. Nu există inițiere livrescă. (René Guenon)
2604. Simbolul nu este decât fixarea unui gest ritual. (René Guenon)

2605. Din această cauză "ştiinţa profană", cea a modernilor, poate pe drept cuvânt, aşa cum am mai zis-o altădată, să fie considerată o "cunoaştere ignorantă", o cunoaştere de tip inferior, care se menţine în întregime la nivelul celei mai joase realităţi, ignorând tot ceea ce o depăşeşte, ignorând orice finalitate superioară sieşi, precum si orice principiu care ar putea să-i asigure un loc legitim, oricât de umil ar fi, printre diversele tipuri de cunoaştere integrală. Încătușată iremediabil în domeniul în care a vrut să se proclame independentă, întrerupând astfel ea însăşi orice comunicare cu adevărul transcendent si cu cunoaşterea supremă, nu mai este decât o ştiinţă vană si iluzorie, care, ca să spunem drept, nu vine de nicăieri si nu conduce nicăieri. (René Guenon)

H

2606. **O teorie care înțelege să-şi ia ca obiect practica umană în ansamblul ei trebuie să se ferească de orice tentație idealistă care ar putea-o conduce la neglijarea faptelor. (Jurgen Habermas)**

2607. Formarea democratică a opiniei îl poate angaja pe oricine la un nivel de integrare care îl excede pe acela al Statului-națiune. (Jurgen Habermas)

2608. Dacă ființa umană nu dispune de un mijloc de a accede la cunoaşterea „adevărului”, ea poate, prin intermediul limbajului său, să descopere un reflex şi eventual să angajeze această perspectivă. (Jurgen Habermas)

2609. Conceptul de drept al omului nu este de origine morală, ci o modalitate specifică a conceptului modern de drept subiectiv. Aceste drepturi ale omului au prin natura lor un caracter juridic. (Jurgen Habermas)

2610. **Izvorul tuturor supărărilor şi bucuriilor se află în noi înşine. (Knut Hamsun)**

2611. Umanitatea nu avansează decât prin intermediul simbolurilor. (Knut Hamsun)

2612. În singurătatea mea, la kilometri distanță de oameni şi case, sunt într-o stare mentală copilărească de bucurie şi lipsă de griji, pe care nu ai putea s-o înțelegi decât dacă cineva ți-o explică. (Knut Hamsun)

2613. **O estetică nu se scrie nici pentru cel care creează frumosul, nici pentru cel care-l contemplă, ci exclusiv pentru omul de cugetare, căruia atitudinea de creație şi de contemplare estetică îi apare ca o enigmă. (Nicolai Hartmann)**

2614. Estetica este un mod de cunoaştere, şi anume cu tendința autentică de a deveni o ştiință. Iar obiectul acestei ştiințe este acea dăruire de sine, acea ținută pur contemplativă. (Nicolai Hartmann)

2615. Aşa cum logica stabileşte numai retrospectiv, ce legi are de observat o gândire consecventă, şi numai astfel poate ajunge la un sistem al consecvenței interne, tot aşa - şi însă mai mult - estetica; şi chiar aceasta numai în măsura în care poate fi vorba în genere într-însa de descoperirea legilor frumosului. (Nicolai Hartmann)

2616. Estetica ia ca presupoziție a sa obiectul frumos, şi tot astfel, actul de sesizare, împreună cu modul caracteristic de intuiție, cu sensibilitatea valorii şi dăruirea interioară; ba ea mai presupune, în plus, actul şi mai uimitor al creației artistice, şi anume ambele fără a avea pretenția de a putea extrage şi elabora legitatea lor, într-un mod fie şi numai apropiat de cel în care logica îşi stabileşte legile de legătură ale gândirii. Dar tocmai de aceea, ea nu poate face pentru contemplația estetică ceea ce face logica pentru gândire. (Nicolai Hartmann)

2617. Nu există o conştiință propriu-zisă a legilor frumosului. Pare să stea în esența lor ca ele să rămână ascunse conştiinței, alcătuind doar misterul unui plan de fundal, cu totul ascuns. (Nicolai Hartmann)

2618. Sublimul este acea apariţie a unui plan nesensibil de profunzime, în planul sensibil real superficial al obiectului, care vine în întâmpinarea nevoii omului de măreţie, şi biruieşte fără efort obstacolele care îi stau în faţă. (Nicolai Hartmann)

2619. **Neîncrederea faţă de cuvinte este cu mult mai puţin dăunătoare decât încrederea excesivă în ele. (Vaclav Havel)**

2620. Adevărul nu este doar ce crezi tu că este, ci constă şi din circumstanţele în care este spus, cui, de ce şi cum. (Vaclav Havel)

2621. Omul modern trebuie să coboare pe spirala propriei absurdităţi cât se poate de jos, şi doar atunci va putea privi dincolo de aceasta. Este evident că e imposibil să o ocolească, să sară peste ea sau pur şi simplu să o evite. (Vaclav Havel)

2622. Îmi e greu să accept rolul distribuitorului de speranţă; am mai degrabă nevoie să fiu încurajat. (Vaclav Havel)

2623. Eu locuiesc într-un sistem în care cuvintele sunt în stare să scuture întreaga structură a conducerii, în care cuvintele pot fi mai puternice decât 10 divizii militare. (Vaclav Havel)

2624. Nu sunt momentele de îndoială cele care dau naştere la noi certitudini? Poate că deznădejdea este solul din care se hrăneşte speranţa umană, poate nu am găsi niciodată sens vieţii dacă nu i-am vedea absurditatea mai întâi. (Vaclav Havel)

2625. Curajul înseamnă să înfrunţi opinia majorităţii în numele adevărului. (Vaclav Havel)

2626. Acţiunile umane devin cu adevărat importante atunci când izvorăsc dintr-o luciditate vie a vremelniciei şi a efemerităţii lucrurilor omeneşti. Doar această luciditate poate insufla măreţie într-o acţiune umană. (Vaclav Havel)

2627. Societatea este o operă complexă şi misterioasă. Este o mare imprudenţă să crezi în ceea ce îţi arată la un moment dat, nicidecum să crezi că aceea este singura şi adevărata ei faţă. (Vaclav Havel)

2628. Speranţa nu este convingerea că lucrurile vor lua o întorsătură bună, ci convingerea că ceea ce faci are sens indiferent ce întorsătură iau lucrurile. (Vaclav Havel)

2629. Speranţa este o stare mentală, nu lumească. Speranţa, în sensul ei adânc şi puternic, nu este acelaşi lucru cu bucuria atunci când totul merge bine, sau cu dorinţa de a investi în planuri care sunt destinate evident succesului, ci abilitatea de a munci pentru un lucru bun. (Vaclav Havel)

2630. **Trebuie să căutăm cea mai mare valoare pe care o putem obţine din acţiunile noastre. (Stephen Hawking)**

2631. Am observat că până şi cei care spun că totul este predestinat şi că nu putem schimba nimic se uită în stânga şi-n dreapta înainte să treacă strada. (Stephen Hawking)

2632. O teorie este doar un model al universului, ori o parte limitată a acestuia, şi un set de reguli care leagă cantităţile din model de observaţiile pe care le facem. (Stephen Hawking)

2633. Dacă vom descoperi o teorie completă – a originii universului – trebuie ca ea să poată fi înţeleasă, în principiu, de fiecare om, nu doar de câţiva oameni de ştiinţă. Atunci vom putea cu toţii – filozofi, oameni de ştiinţă şi oameni obişnuiţi, să luăm parte la discuţii asupra întrebărilor de ce noi şi universul existăm. Dacă vom găsi răspunsul adevărat la această întrebare, acesta va fi, totodată, triumful ultim al raţiunii umane, pentru că atunci vom cunoaşte mintea lui Dumnezeu. (Stephen Hawking)

2634. Nu numai că Dumnezeu joacă zaruri, dar adeseori El le aruncă acolo unde nu putem să le vedem. (Stephen Hawking)
2635. Dacă găsim răspunsul la acest mister al explicării cauzei universului, acesta ar fi cel mai mare succes al minţii umane - când vom ajunge acolo, vom descoperi mintea lui Dumnezeu. (Stephen Hawking)
2636. Deoarece există o lege precum cea a gravitaţiei, Universul poate şi se va crea din nimic. Creaţia spontană este motivul pentru care Universul există, pentru care noi existăm. (Stephen Hawking)
2637. Cineva mi-a spus că fiecare ecuaţie pe care o pun în carte va înjumătăţi vânzările. Aşa că nu am inclus nicio ecuaţie. (Stephen Hawking)
2638. Partea proastă a celebrităţii mele este că nu pot merge nicăieri în lume fără a fi recunoscut. Nu este de ajuns să port ochelari de soare şi perucă. Scaunul rulant mă dă de gol. (Stephen Hawking)
2639. Fără imperfecţiune, tu şi eu nu am fi existat. (Stephen Hawking)
2640. Ar fi o pierdere de timp să fiu furios pentru handicapul meu. Omul trebuie să meargă înainte, iar eu nu am făcut-o tocmai rău. Oamenii nu vor avea timp pentru tine dacă tu eşti mereu furios şi te plângi. (Stephen Hawking)
2641. **Cred că nimeni n-ar trebui să citească poezie, sau să privească picturi ori statui, dacă nu este în stare să găsească în ele mai mult decât a exprimat poetul sau artistul.** (**Nathaniel Hawthorne**)
2642. Sufletul unui om poate la fel de bine să fie îngropat şi să piară sub un morman de bălegar ca şi sub un teanc de bani. **(**Nathaniel Hawthorne**)**
2643. Niciun om nu este în stare, pe o durată mai lungă, să poarte o faţă pentru el însuşi şi alta pentru mulţime, fără ca, până la urmă, să nu se uluiască şi să nu mai ştie nici el care e faţa adevărată. **(**Nathaniel Hawthorne**)**
2644. Ce altă temniţă e mai întunecată decât adâncul propriului nostru suflet! Ce temnicer mai necruţător cunoaştem, decât noi înşine! **(**Nathaniel Hawthorne**)**
2645. În firea omului nu există nimic pe deplin statornicit şi hotărât, înspre bine sau spre rău, decât în însuşi momentul executării acţiunii. **(**Nathaniel Hawthorne**)**
2646. Lumea datorează toate imboldurile către progres oamenilor strâmtoraţi de împrejurări. Omul fericit, în mod inevitabil, se închide în limitele vechi. **(**Nathaniel Hawthorne**)**
2647. **Dragostea de libertate este dragostea pentru ceilalţi, dragostea de putere este dragostea ce-ţi porţi ţie însuţi.** (**William Hazlitt)**
2648. Omul este un animal al aparenţelor; niciodată nu este mai mult el însuşi decât când joacă un rol. **(**William Hazlitt)
2649. 3. Chiar dacă lumea nu ar servi la altceva, ea rămâne un frumos subiect de speculaţii. **(**William Hazlitt)
2650. Autorii sunt singurii ipocriţi oneşti. **(**William Hazlitt)
2651. Nu va avea niciodată prieteni adevăraţi cel care se teme să-şi facă duşmani. **(**William Hazlitt)
2652. Niciodată nu facem bine un lucru până ce nu încetăm să ne gândim asupra modului de a-l face. **(**William Hazlitt)
2653. Omul este singurul animal care râde şi plânge, fiindcă este singurul izbit de deosebirea dintre ceea ce suntem şi ceea ce s-ar cuveni să fim. **(**William Hazlitt)
2654. Există o diviziune a muncii până şi în vicii. **(**William Hazlitt)
2655. **Prima lege a gropilor: când eşti într-o groapă, opreşte-te din săpat! (Denis Healey)**

2656. Diferența dintre cei care plătesc taxe și cei care nu plătesc e dată de grosimea zidului închisorii. (Denis Healey)

2657. **În lumea istorică trebuie să recunoaştem o raţiune absolută şi divină în exerciţiu. (G.W.F. Hegel)**

2658. Fiinţa este abstracţia, purul universal. (G.W.F. Hegel)

2659. Opera de artă... este în chip esenţial o întrebare, un cuvânt adresat inimii care-i răspunde, un apel către suflete şi spirite. (G.W.F. Hegel)

2660. Muzica se adresează interiorităţii subiective celei mai intime ca atare; ea este arta afectivităţii care acţionează nemijlocit asupra sentimentului însuşi. (G.W.F. Hegel)

2661. Omul nu est nimic altceva decât înșiruirea faptelor sale. (G.W.F. Hegel)

2662. Eu sunt pură intuiţie. (G.W.F. Hegel)

2663. Spiritualul este realul efectiv. (G.W.F. Hegel)

2664. Obiectul este fiindcă eu îl cunosc. (G.W.F. Hegel)

2665. Raţiunea este esenţa universului. Concepţia lumii este absolut raţională. (G.W.F. Hegel)

2666. Spiritul presupune natura, al cărei adevăr este, prin urmare, şi principiul ei absolut prim. (G.W.F. Hegel)

2667. Nici un om nu este un erou în ochii valetului său, nu deoarece primul nu este un erou, ci deoarece celălalt este valet. (G.W.F. Hegel)

2668. Ceea ce se numeşte frica de eroare se face mai curând cunoscută ca fiind frica de adevăr. (G.W.F. Hegel)

2669. Adevărul este o greşeală îndelung corectată. (G.W.F. Hegel)

2670. Omul nu este altceva decât seria actelor sale. (G.W.F. Hegel)

2671. Aceasta este ceea ce ne învaţă experienţa şi istoria – faptul că naţiunile şi guvernele n-au învăţat niciodată din istorie şi nici n-au acţionat conform unor lecţii pe care le-ar fi putut extrage din aceasta. (G.W.F. Hegel)

2672. Dacă aruncăm o privire asupra istoriei, ne convingem că faptele oamenilor îşi au originea în nevoile, pasiunile, caracterele şi talentele lor şi ne imprimă credinţa că asemenea nevoi, pasiuni şi interese constituie singurul izvor al acţiunilor. (G.W.F. Hegel)

2673. Pentru ca statul să devină realitate morală a spiritului care se cunoaşte pe sine, este indispensabilă separarea sa de autoritate şi credinţă. Această separare se produce numai în măsura în care partea eclesiastică ajunge la separare în propriul său cadru. Numai elevându-se peste diferitele biserici, statul a obţinut şi a creat universalitatea gândirii, ceea ce constituie principiul formei sale. (G.W.F. Hegel)

2674. Nu există decât o singură greșeală: teama de a greși! (G.W.F. Hegel)

2675. Fiinţa este nemijlocitul nedeterminat; ea e liberă de modul de a fi determinată faţă de esenţă, precum şi faţă de orice determinaţie pe care ea o poate conţine în cuprinsul său. Fiinţa aceasta nereflectată este fiinţa aşa cum este ea în mod nemijlocit, numai în ea însăşi. (G.W.F. Hegel)

2676. Ființa pură și neantul sunt unul și același lucru. (G.W.F. Hegel)

2677. Ontogeneza repetă filogeneza. (G.W.F. Hegel)

2678. Învățăm din istorie ceea ce nu învățăm din istorie. (G.W.F. Hegel)

2679. Aveți curajul să greșiți. (G.W.F. Hegel)

2680. Trăieşte cu adevărat clipa, lasă-te pătruns de toate energiile puternice care dansează în jurul tău. **(Ernest Hemingway)**

2681. America este ţara peluzelor largi şi a minţilor înguste. **(Ernest Hemingway)**

2682. Omul nu este făcut ca să fie înfrânt. Pe om poţi să-l distrugi, dar nu poţi să-l înfrângi. (Ernest Hemingway)

2683. Scrisul presupune o viaţă solitară. (Ernest Hemingway)

2684. Acum - ciudat cuvânt pentru a exprima lumea întreagă şi o viaţă întreagă. (Ernest Hemingway)

2685. Obişnuiam să citesc ca să nu fiu obsedat de viitoarea mea operă, aşa încât să devin incapabil de a o realiza. (Ernest Hemingway)

2686. Toţi oamenii care gândesc sunt atei. (Ernest Hemingway)

2687. Vârsta e ceasul meu deşteptător. (Ernest Hemingway)

2688. Timpul este ceea ce avem cel mai puţin. (Ernest Hemingway)

2689. Am luat hotărârea de a scrie câte o povestire despre fiecare lucru pe care îl ştiu, hotărâre ce a fost pentru mine o disciplină severă şi hotărâtoare. (Ernest Hemingway)

2690. Curajul este graţie sub presiune. v

2691. **Poezia este spunerea Ființei, este fundarea ființei prin cuvânt. (Martin Heidegger)**

2692. Tăcerea este modalitatea autentică a cuvântului. (Martin Heidegger)

2693. Noi nu ajungem niciodată la raţionamente. Ele vin la noi. (Martin Heidegger)

2694. Moartea este un mod de a fi, pe care fiinţa umană şi-l asumă de îndată ce începe sa existe. (Heidegger)

2695. Animalul nu are lume. El este pradă urgenţei obscure a unui mediu. (Martin Heidegger)

2696. Mai presus de realitate stă posibilitatea. (Martin Heidegger)

2697. Când gândirea este atrasă de un anumit lucru şi porneşte pe urmele lui, se poate întâmpla ca, pe drum, ea să se transforme. Se cuvine de aceea ca, în cele ce urmează, să fim atenţi mai cu seamă la drumul parcurs şi mai puţin la conţinut. (Martin Heidegger)

2698. Orice interogare este o căutare. (Martin Heidegger)

2699. Omul se comportă ca şi cum el ar fi creatorul şi stăpânul limbajului, în timp ce, dimpotrivă, limbajul este şi rămâne stăpânul lui. (Martin Heidegger)

2700. Înţelegerea fiinţei este ea însăşi o determinaţie a fiinţei. (Martin Heidegger)

2701. Esenţa artei este Poezia. (Martin Heidegger)

2702. Arta este punere în operă a adevărului. (Martin Heidegger)

2703. Eu sunt ceea ce sunt ca raportare la sfârşit. (Martin Heidegger)

2704. Numai acolo unde există limbă există lume. (Martin Heidegger)

2705. Timpul funcționează de multă vreme drept criteriul ontologic - sau mai degrabă ontic - de distingere naivă între diferitele regiuni ale fiinţării. (Martin Heidegger)

2706. A înțelege moartea pare a fi vocația profundă a filosofiei. Nu este întâmplător că, la începutul istoriei sale, ea capătă numele de „pregătire pentru moarte". (Martin Heidegger)

2707. Ceea ce nu întâlnesc în lumea mea, nu este. (Martin Heidegger)

2708. De îndată ce avem obiectul în faţa ochilor şi ştim să-i ascultăm cu inima cuvântul, gândirea izbândeşte. (Martin Heidegger)

2709. Ştiinţa în general poate fi definită ca totalitate a unor relaţii de întemeiere între propoziţii adevărate. (Martin Heidegger)
2710. Noi suntem vorbiţi de către limbaj. (Martin Heidegger)
2711. Se spune: „fiinţă” este conceptul cel mai general şi cel mai vid. Ca atare el sfidează orice încercare de definire. (Martin Heidegger)
2712. Când gândirea este atrasă de un anumit lucru şi porneşte pe urmele lui, se poate întâmpla ca, pe drum, ea să se transforme. Se cuvine de aceea ca, în cele ce urmează, să fim atenţi mai cu seamă la drumul parcurs şi mai puţin la conţinut. (Martin Heidegger)
2713. Dificultatea rezidă în limbă. Limbile noastre metafizice sunt, fiecare în felul ei, limbii ale gândirii metafizice. Dacă esenţa limbilor occidentale este în sine doar una metafizică — şi de aceea marcată în chip definitiv de onto-teo-logie —, sau dacă aceste limbi acordă alte posibilităţi ale rostirii, adică ale unei non-rostiri care să fie în acelaşi timp rostitoare — această întrebare trebuie să rămână deschisă. (Martin Heidegger)
2714. Deoarece fiinţa nu poate fi sesizată decât din perspectiva timpului, răspunsul la întrebarea privitoare la fiinţă nu poate să rezide într-o propoziţie izolată şi oarbă. (Martin Heidegger)
2715. Omul se comportă ca şi cum el ar fi creatorul şi stăpânul limbii, în timp ce, dimpotrivă, limba este şi rămâne stăpânul lui. (Martin Heidegger)
2716. Înţelegerea fiinţei este ea însăşi o determinaţie a fiinţei. (Martin Heidegger)
2717. Esenţa artei este Poezia. (Martin Heidegger)
2718. Arta este punere în operă a adevărului. (Martin Heidegger)
2719. Adevărul cel mai adânc se naşte doar din dragostea cea mai adâncă. (Heinrich Heine)
2720. Englezul iubeşte libertatea ca pe soţia lui legitimă; francezul iubeşte libertatea ca pe o aleasă a inimii; germanul iubeşte libertatea ca pe o bătrână bunică. (Heinrich Heine)
2721. Fiecare epocă are convingerea nestrămutată că lupta dusă de ea e cea mai însemnată dintre toate. (Heinrich Heine)
2722. Nemurirea sufletului e o descoperire mai importantă decât aceea a prafului de puşcă. (Heinrich Heine)
2723. Dumnezeu mă va ierta. E meseria lui. (Heinrich Heine)
2724. **Un expert este cineva care ştie unele dintre cele mai mari greşeli care pot fi făcute în domeniul său şi cum să le evite (Werner Heisenberg)**
2725. Este probabil un adevăr general acela că în istoria spiritualităţii, cele mai remarcabile progrese se produc la confluenţa a două curente de gândire. Acestea îşi pot avea originea în culturi, epoci sau tradiţii religioase diferite, dar în măsura în care între ele se stabileşte un contact, ne putem aştepta la transformări fascinante. (Werner Heisenberg)
2726. Obiectul cercetării nu e natura în sine, ci natura livrată interogaţiei umane, şi, în această privinţă, omul nu se întâlneşte aici decât cu el însuşi. (Werner Heisenberg)
2727. **Caracterul omului e destinul său. (Heraclit)**
2728. Totul curge. (Heraclit)
2729. Soarele este mereu altul în fiecare zi. (Heraclit)
2730. Frumuseţea este armonia contrariilor. (Heraclit)
2731. Nimic nu este permanent cu excepţia schimbărilor. (Heraclit)
2732. Lucrurile îşi găsesc un repaus numai în schimbare. (Heraclit)
2733. Fără speranţă e imposibil să găseşti ceva de nesperat. (Heraclit)
2734. Căutătorul de aur sapă mult pentru foarte puţin. (Heraclit)
2735. Dacă nu aştepţi imprevizibilul, nu vei găsi niciodată adevărul. (Heraclit)

2736. Răul face binele plăcut. (Heraclit)
2737. Unui om nu-i poate rămâne ascunsă lumina simțurilor, dar nici cea a minții. (Heraclit)
2738. Dacă nu te aştepţi la neprevăzut, n-ai să-l găseşti, pentru că nu poate fi căutat şi nici nu i se dă de urmă. (Heraclit)
2739. Toți oamenii treji nu au decât un singur univers, pe când cei ce dorm au, fiecare, universul lor. (Heraclit)
2740. Intrați, intrați, şi aici sunt zei. (Heraclit)
2741. Războiul este părintele şi regele tuturor lucrurilor; pe unii îi fac zei, pe alții oameni, pe unii robi, pe alții liberi. (Heraclit)
2742. Nici un om nu calcă în acelaşi pârâu de două ori, pentru că pârâul nu mai e acelaşi, şi nici el nu mai e acelaşi om. (Heraclit)
2743. **Frumusețea este făcută din toate formele fundamentale ale vieții. (Johann Gottfried von Herder)**
2744. Există numai o iubire ca şi un bine şi un adevăr. (Johann Gottfried von Herder)
2745. Sănătatea împreună cu buna dispoziție e adevărata fericire a oamenilor. (Johann Gottfried von Herder)
2746. Există oare ceva mai frumos pentru un popor decât limba strămoşilor săi. (Johann Gottfried von Herder)
2747. Aşa cum corpul nostru se dezvoltă prin alimentaţie, spiritul nostru se dezvoltă prin idei. (Johann Gottfried von Herder)
2748. **Iubirea este arhitectul universului. (Hesiod)**
2749. Cel mai bun lucru pentru muritori este ordinea, şi cel mai rău dezordinea. (Hesiod)
2750. Cel ce-şi drămuieşte cuvintele este o comoară. Măsurarea cuvintelor este cea mai prețioasă măsură. Dacă eşti bârfitor, în curând lumea te va bârfi şi mai mult. (Hesiod)
2751. Cel mai bine este sa facem lucrurile organizat, întrucât suntem doar oameni, iar dezordinea este cel mai mare duşman al nostru. (Hesiod)
2752. Suferința îi redă prostului bunul simț. (Hesiod)
2753. **Fiecare corp este singur, sufletul – niciodată. (Herman Hesse)**
2754. Fiecare om îşi are sufletul lui, pe care nu poate să-l amestece cu altul. Doi oameni se pot îndrepta unul către celălalt, pot vorbi unul cu altul şi pot fi foarte apropiaţi. Dar sufletele lor sunt ca nişte flori, fiecare a prins rădăcini în locul lui şi nici unul nu poate veni la celălalt, altminteri ar trebui să-şi părăsească rădăcina şi asta nu poate s-o facă. Florile îşi împrăştie mireasma şi sămânţa pentru că doresc foarte mult să fie împreună; dar floarea nu poate face nimic pentru ca sămânţa să ajungă la locul potrivit, acest lucru îl face vântul, iar acesta vine şi pleacă mereu cum şi când îi e voia. (Herman Hesse)
2755. Ce-ar fi rațiunea şi luciditatea, pentru cel ce n-a cunoscut amețeala, ce-ar fi voluptatea simțurilor dacă în spatele ei nu s-ar ascunde moartea, şi ce-ar fi dragostea, fără eterna duşmănie neîmpăcată a sexelor. (Herman Hesse)
2756. Patima este întotdeauna o taină şi nu poate fi desluşită şi, din păcate, este sigur că viaţa nu-i cruţă pe copiii ei cei mai frumoşi şi că adesea cei mai minunaţi oameni trebuie să iubească tocmai ceea ce îi distruge. (Herman Hesse)
2757. Nimic nu a fost, nimic nu va fi, totul este, totul constă din esenţă şi prezent. (Herman Hesse)

2758. Ziua trecuse... O omorâsem şi pe aceasta, încetişor, cu primitivitatea şi timiditatea artei mele de a-mi duce traiul. (Herman Hesse)

2759. A găsi la fiecare om trăsăturile care-l deosebesc de ceilalţi înseamnă a-l cunoaşte. (Herman Hesse)

2760. A căuta înseamnă a avea un scop. A găsi însă înseamnă a fi liber, a rămâne deschis, a nu avea un scop. (Herman Hesse)

2761. Prin meditare profundă avem posibilitatea de a anula timpul, de a vedea toată viaţa trecută, prezentă şi viitoare în simultaneitatea ei. (Herman Hesse)

2762. Care-i adevărul şi cum e întocmită viaţa, astea-s lucruri despre care fiecare trebuie să-şi facă singur o părere şi pe care nu o poate învăț a dintr-o carte. (Herman Hesse)

2763. Unii se cred perfecţi doar pentru că sunt mai puţin exigenţi cu ei înşişi. (Herman Hesse)

2764. Tăria unui lanț stă în veriga lui cea mai slabă. (Herman Hesse)

2765. Arta nu este nimic altceva decât contemplarea lumii impregnate de har, luminată din interior. A revela prezența lui Dumnezeu îndărătul oricărui obiect, aceasta este funcția artei. (Herman Hesse)

2766. Adevărul este trăit, nu predat la catedră. (Herman Hesse)

2767. Toată existenţa părea să se întemeieze pe dualitate, pe contrarii; erai femeie sau bărbat, vagabond sau burghez, raţional sau simţitor – nicăieri nu puteai trăi concomitent inspiraţia şi expiraţia, bărbăţia şi feminitatea, libertatea şi ordinea, instinctul şi spiritul, întotdeauna unul trebuia plătit cu pierderea celuilalt, şi întotdeauna şi unul, şi celălalt erau la fel de importante şi demne de a fi dorite! (Herman Hesse)

2768. Fericirea nu constă în a fi iubit. Fiecare fiinţă umană are iubire pentru ea însăşi, şi totuși, sunt mii care trăiesc o existenţă damnată. Nu, faptul de a fi iubit nu-ți aduce fericirea. Dar a iubi, aceasta este fericirea! (Herman Hesse)

2769. Când urâm pe cineva, urâm în el ceva ce face parte din noi înşine. (Herman Hesse)

2770. Viaţa este un joc de şah cu Dumnezeu. (Herman Hesse)

2771. Dacă ceva de preţ şi de neînlocuit dispare, avem impresia că ne-am trezit dintr-un vis. (Herman Hesse)

2772. Fiecare om are sarcina sa în viaţă, iar ea nu este niciodată cea pe care el şi-ar fi dorit-o. (Herman Hesse)

2773. Piatra aceasta este o piatră, ea este şi animal, este şi Dumnezeu, este şi Buddha, iar eu o admir şi o iubesc nu pentru că, odată şi odată, ar putea să devină fie una, fie alta, ci pentru că ea este de multă vreme şi întotdeauna totul. (Herman Hesse)

2774. Clipa trecută poate cuprinde infinitul. (Herman Hesse)

2775. Căutând unitatea, el respinse diversitatea. (Herman Hesse)

2776. Lacrimile sunt gheaţa sufletului care se topeşte. (Herman Hesse)

2777. Dacă te temi de cineva, atunci pricina e că l-ai lăsat pe acest cineva să aibă putere asupra ta. (Herman Hesse)

2778. Căinţa singură nu serveşte la nimic, nu se poate cumpăra iertarea prin căinţă, n-o poţi cumpăra deloc. (Herman Hesse)

2779. Fiecare trebuie să se gândească singur la ceea ce e adevărat şi cum e orânduită viaţa de fapt, asta n-o poate învăţa din nicio carte. (Herman Hesse)

2780. Şi dacă timpul nu e ceva real, înseamnă că şi distanţa ce pare a exista între lume şi veşnicie, între rău şi bine nu este decât o amăgire. (Herman Hesse)
2781. În măsura în care am ajuns să cunosc oamenii, cu toţii suntem puţin înclinaţi, mai ales în tinereţe, să confundăm providenţa cu dorinţele noastre. (Herman Hesse)
2782. Pasărea se zbate să iasă din găoace. Găoacea este lumea. Cine vrea să fie născut trebuie să distrugă o lume. Pasărea zboară către Dumnezeu. (Herman Hesse)
2783. Tot astfel a trebuit să gândesc şi despre părinţii mei. Ei spun că eu sunt copilul lor şi că aş fi ca ei. Dar chiar dacă trebuie să îi iubesc sunt pentru ei un om străin pe care nu-l pot înţelege. Şi ceea ce este esenţial la mine şi poate fi tocmai esenţa sufletului meu, ei consideră că e neimportant şi atribuie acest ceva tinereţii sau toanelor mele. Şi cu toate acestea ţin la mine şi mi-ar face cu dragă inimă tot binele din lume. Un tată îi poate da copilului său nasul şi ochii şi chiar şi mintea drept moştenire, dar nu şi sufletul. Acesta e nou odată cu fiecare om. (Herman Hesse)
2784. Nu există decât o manieră de a ajunge la înţelepciune; o singură credinţă, o singură înţelegere conduce acolo: certitudinea că Dumnezeu este în noi. Şcolile, bisericile şi întreaga cultură, inclusiv ştiinţele, nu fac decât să denatureze acest adevăr, în mod constant trădat şi învăţat strâmb. (Herman Hesse)
2785. Trebuie să învăţaţi să râdeţi. Pentru a ajunge la umorul de calitate, nu vă mai luaţi prea mult în serios. (Herman Hesse)
2786. **Dacă doriți simpatia maselor, trebuie să le spuneți lucrurile cele mai stupide şi mai gogonate. (Adolf Hitler)**
2787. Ce baftă pe conducători că oamenii nu gândesc. (Adolf Hitler)
2788. Numai renunţarea la individualitate face posibilă supravieţuirea unei comunităţi... Ceea ce este alcătuit din carne şi sânge, nu poate să nu respecte aceste legi care îi determină experienţa, iar dacă spiritul omenesc se crede superior acestora, distruge exact substanţa care alimentează acel spirit. (Adolf Hitler)
2789. Sarcina propagandei constă în grija ca o idee să-şi câştige adepţi, fiind o încercare de a impune o doctrină asupra întregului popor. (Adolf Hitler)
2790. Comunitatea nu este altceva decât o multiplicare a unor fiinţe mai mult sau mai puţin identice. Aceleaşi legi care determină şi domină viaţa indivizilor funcționează şi în cazul unui popor. (Adolf Hitler)
2791. Viaţa nu iartă slăbiciunea. (Adolf Hitler)
2792. Mereu există trei grupuri: luptătorii, indiferenţii şi trădătorii. (Adolf Hitler)
2793. Pacea eternă nu va dăinui pe pământ decât atunci când ultimul om îl va ucide pe penultimul. (Adolf Hitler)
2794. Masele cred mai degrabă o minciună mare decât una mică. (Adolf Hitler)
2795. Sper că nimeni nu va pretinde vreodată că oamenii de stat se nasc cu sutele din buletinele de vot ale alegătorilor care sunt oricum, numai inteligenţi nu. (Adolf Hitler)
2796. Politica este decisă de calculele reci şi poate avea un impact devastator. (Adolf Hitler)
2797. Partidul nu trebuie să fie o constantă a opiniei publice, ci trebuie să o domine. Nu trebuie să fie servitorul maselor, ci stăpânul acestora. (Adolf Hitler)
2798. Dacă un popor vrea să triumfe, nu are altă şansă decât de a gândi eroic. (Adolf Hitler)

2799. Dacă poporul german nu este în stare să învingă, el nu este demn să trăiască. (Adolf Hitler)
2800. Arta de a citi şi de a studia constă în următoarele: "a conserva esenţialul şi a uita amănuntele".(Adolf Hitler)
2801. În ochii mei, admiraţia pentru Gandhi reprezintă o perversitate rasială. (Adolf Hitler)
2802. Un om care nu are simţul istoriei este asemeni unui om care nu are ochi sau urechi. (Adolf Hitler)
2803. Un lider trebuie să fie un vizionar. (Adolf Hitler)
2804. Mulţimea este ca o nevastă proastă. (Adolf Hitler)
2805. Eu nu voi semna niciodată o declaraţie de război, eu voi acţiona. (Adolf Hitler)
2806. Brutalitatea naşte respect. (Adolf Hitler)
2807. Politica este o femeie. (Adolf Hitler)
2808. Cei mai tari sunt cei mai buni şi cei mai buni vor supravieţui. Asta-i legea naturii. (Adolf Hitler)
2809. Conştiinţa este o invenţie evreiască. (Adolf Hitler)
2810. Ce este viaţa? Viaţa este naţiunea. Individul trebuie să moară oricum. Mai presus de individ este naţiunea. (Adolf Hitler)
2811. **Ştiinţa este cunoaşterea consecinţelor şi dependenţa unui fapt de altul. (Thomas Hobbes)**
2812. Atât timp cât oamenii trăiesc fără a exista o putere comună care să-i ţină pe toţi în frâu, ei se află în acea condiţie care se numeşte război al tuturor împotriva tuturor. (Thomas Hobbes)
2813. Profeţia este de multe ori cauza principală a evenimentelor prezise. (Thomas Hobbes)
2814. Într-o democraţie, întregul ansamblu nu poate eşua decât dacă masele care ar fi guvernate eşuează. (Thomas Hobbes)
2815. Fiecare persoană ar trebui să încerce să menţină pacea, atât timp cât speră să o dobândească; abia atunci când nu o poate dobândi poate urma şi utiliza toate avantajele războiului. (Thomas Hobbes)
2816. Cei care sunt nemulţumiţi de monarhie o numesc tiranie, cei care sunt nesatisfăcuţi de aristocraţie o numesc oligarhie; de asemenea, cei care se simt dezolaţi de democraţie o numesc anarhie. (Thomas Hobbes)
2817. Cei care sunt de acord cu o opinie, o denumesc opinie; cei care nu sunt de acord cu ea, o denumesc erezie. (Thomas Hobbes)
2818. Cuvintele sunt jetoanele înţelepţilor, căci ei doar socotesc cu ajutorul lor; în schimb ele sunt banii ignoranţilor. (Thomas Hobbes)
2819. **Ce este omul, pentru a putea face planuri? (Hugo von Hofmannsthal)**
2820. De ce oare culorile nu ar fi surori ale durerii, din moment ce şi unele şi altele ne atrag pentru totdeauna? (Hugo von Hofmannsthal)
2821. Cuvintele… vârtejuri, asta sunt, prin ele atingem neantul. (Hugo von Hofmannsthal)
2822. De fiecare dată când deschidem gura, zece mii de morţi vorbesc prin intermediul nostru. (Hugo von Hofmannsthal)

2823. Trebuie să ascundem profunzimea. Unde? La suprafaţă. (Hugo von Hofmannsthal)

2824. **Când visează omul e un zeu, când gândeşte, un cerşetor (Hölderlin)**

2825. Poezia este o luare în posesiune a realului, o primă reaşezare şi lărgire a hotarelor realităţii în înţelegerea noastră. (Hölderlin)

2826. Şi am adus pământului trist şi chinuit inima mea drept ofrandă şi, adesea, în noaptea fermecată, i-am jurat că-l voi iubi cu credinţă până la moarte, fără teamă, cu povara sa apăsătoare de hazard, şi că nu voi dispreţui nici una din tainele sale. Astfel, m-am legat de el pe viaţă (Hölderlin)

2827. A urca înseamnă să te jertfeşti. Orice pisc e sever. (Victor Hugo)

2828. Un creditor e mai rău decât un stăpân, căci acesta posedă doar persoana ta, în timp ce un creditor îţi posedă demnitatea. (Victor Hugo)

2829. După un eşec, planurile cele mai bine chibzuite par absurde. (Victor Hugo)

2830. Omul nu este un cerc cu un singur centru; este o elipsă cu două focare. Faptele sunt unul, ideile celălalt. (Victor Hugo)

2831. Un compliment e ca un sărut printr-un voal. (Victor Hugo)

2832. Fericirea supremă este de a fi iubiţi pentru noi înşine; să spunem, mai bine, de a fi iubiţi în pofida noastră. (Victor Hugo)

2833. Filozofia este microscopul gândirii. (Victor Hugo)

2834. Indigestia este însărcinată de Dumnezeu să întărească moralitatea stomacului. (Victor Hugo)

2835. Cine mă insultă totdeauna, nu mă insultă niciodată. (Victor Hugo)

2836. Argoul nu este nimic mai mult sau mai puţin decât o garderobă cu care limbajul, după ce a săvârşit o faptă rea, se travesteşte. Îşi pune măşti din cuvinte şi zdrenţe metaforice. (Victor Hugo)

2837. Câţi oameni, în literatură, au o bună ureche muzicală, dar cântă fals… (Victor Hugo)

2838. Oameni perfizi au parte de o fericire întunecată. (Victor Hugo)

2839. Când ne aflăm la sfârşitul vieţii, a muri înseamnă a pleca; când suntem la începutul ei, a pleca înseamnă a muri. (Victor Hugo)

2840. Popularitatea? – Mărunţişul gloriei. (Victor Hugo)

2841. Adoptarea vălului monahal este o sinucidere rambursată cu eternitatea. (Victor Hugo)

2842. **Eseul nu asediază metodic, ci numai seduce şi învăluie ideea. (Johan Huizinga)**

2843. Existenţa jocului confirmă fără încetare, şi în sensul cel mai înalt, caracterul supralogic al situaţiei noastre în cosmos. Animalele se pot juca, deci chiar şi ele sunt ceva mai mult decât nişte mecanisme. Noi (ne) jucăm, şi ştim că (ne) jucăm, deci suntem ceva mai mult decât nişte simple făpturi raţionale, pentru că jocul este iraţional. (Johan Huizinga)

2844. Jocul este o acţiune sau o activitate efectuată de bunăvoie înlăuntrul anumitor limite stabilite, de timp şi de spaţiu, şi după reguli acceptate de bunăvoie, dar absolut obligatorii, având scopul în sine însăşi şi fiind însoţită de un sentiment de încordare şi de bucurie, şi de ideea că "este altfel" decât "viaţa obişnuită”. (Johan Huizinga)

2845. Orice joc poate să-l absoarbă oricând pe jucător întru totul. Opoziţia joc-seriozitate rămâne tot timpul în suspensie. Inferioritatea jocului îşi are limita în superioritatea seriozităţii. Jocul se preschimbă în seriozitate, iar seriozitatea în joc. Jocul se poate înălţa pe culmi de frumuseţe şi sfinţenie, unde lasă în urmă seriozitatea. (Johan Huizinga)

2846. Avem oare dreptul ca această înclinare secundară şi absolut indispensabilă a minţii de a-şi crea o lume imaginară alcătuită din fiinţe vii s-o numim un joc al minţii? (Johan Huizinga)
2847. Omul este un animal care se joacă. (Johan Huizinga)
2848. Poezia, în funcţia ei originară, de factor al culturii timpurii, se naşte în joc şi ca joc. Este un joc sacru, dar, în sacralitatea lui, acest joc rămâne totuşi fără încetare la hotarul veseliei, al glumei şi al divertismentului. Despre o satisfacere conştientă a nevoii de frumuseţe nu este încă, multă vreme, vorba. Această nevoie zace închisă necunoscută, în trăirea actului sacru, care devine cuvânt în formă poetică şi este resimţit ca operă miraculoasă, ca beţie, ca extaz. (Johan Huizinga)
2849. Mintea omenească nu se poate desprinde din cercul magic al jocului decât îndreptându-şi privirea spre tot ce e mai sfânt. (Johan Huizinga)
2850. Bunăstarea este atunci când cheltui bani pe care nu-i ai pentru a cumpăra lucruri de care nu ai nevoie din dorința a impresiona oameni care nu-ți plac. (Alexander von Humboldt)
2851. Eu voi colecta plante şi fosile şi voi face observaţii astronomice cu cele mai bune instrumente. Dar nu acesta este scopul principal al călătoriei mele. Eu mă voi strădui să aflu cum interacționează forțele naturii - și în ce mod mediul geografic își exercită influența asupra animalelor și a plantelor. Mai pe scurt, vreau să învăț despre armonia din natură. (Alexander von Humboldt)
2852. La urma urmei, raporturile cu oamenii sunt cele care dau valoare vieţii. (Wilhelm von Humboldt)
2853. Modul în care un om îşi acceptă destinul este mai important decât însuşi destinul său. (Wilhelm von Humboldt)
2854. Sunt tot mai convins că fericirea sau nefericirea depinde mult mai mult de modul în care recepţionăm evenimentele vieţii decât de aceste evenimente însele. (Wilhelm von Humboldt)
2855. **Istoria este descoperirea principiului constant şi universal al naturii umane. (David Hume)**
2856. Lumea e, poate, schiţa rudimentară a vreunui zeu copilăros, care a abandonat-o la jumătate, ruşinat de execuţia deficientă; e opera unui zeu subaltern, de care zeii superiori se amuză; este producţia confuză a unei divinităţi pensionate şi senile, care a şi murit. (David Hume)
2857. Frumuseţea lucrurilor există în mintea celui care le contemplă. (David Hume)
2858. Un miracol este o violare a legilor naturii. (David Hume)
2859. O cauză evidentă pentru care mulţi nu pot să încerce adevăratul simţământ al Frumuseţii este lipsa acelei fineţi a imaginaţiei de care avem nevoie pentru a putea fi sensibili la emoţiile cele mai subtile. (David Hume)
2860. Zeii la plural, forțele mitice de orice gen sunt obiecte ale lumii înconjurătoare: ele au aceeași gen de realitate ca și animalul sau omul. În noțiunea de Dumnezeu, singularul e esențial. (Edmund Husserl)
2861. Experiența în sine nu este știință. (Edmund Husserl)
2862. Fenomenologia pură este ştiinţa conştiinţei pure. (Edmund Husserl)
2863. Faptul că conştiinţa unui proces sonor, a unei melodii pe care sunt pe cale s-o aud, arată o succesiune, este pentru noi obiectul unei evidenţe care ne face să vedem dubiul şi negaţia, de orice natură ar fi ele, ca lipsite de sens. (Edmund Husserl)
2864. Să deschidem ochii, privirea noastră penetrează atunci spaţiul obiectiv. (Edmund Husserl)
2865. Spaţiul obiectiv, timpul obiectiv şi împreună cu ele lumea obiectivă a lucrurilor şi a proceselor reale – toate acestea sunt transcendenţe. (Edmund Husserl)

A simţi cu evidenţă un conţinut astfel cum este el trăit asta nu înseamnă să sesizezi o obiectivitate în sens empiric, o realitate obiectivă aşa cum o înţelegem vorbind despre lucruri, despre evenimente, despre raporturi obiective. (Edmund Husserl)

2866. Aprioriul timpului este ceea ce încercăm să limpezim explorând conştiinţa timpului. (Edmund Husserl)

I

2867. **Adevăraţii stâlpi ai societăţii sunt adevărul şi libertatea. (Henrik Ibsen)**

2868. Această înaltă societate contemporană nu-i decât un cavou sinistru bine spoit. (Henrik Ibsen)

2869. Este de neiertat că savanţii chinuiesc animale; să-şi facă experienţele pe ziarişti şi pe oameni politici. (Henrik Ibsen)

2870. Singurul lucru care-mi place la libertate este lupta pentru ea. (Henrik Ibsen)

2871. Omul cel mai puternic din lumea întreagă este cel care-i cel mai singur. (Henrik Ibsen)

2872. **România nu are nevoie de genii, ci de caractere! (Virgil Ierunca)**

2873. Ortodoxia nu e doar o componenta a românismului, ci matca existentei însăşi a acestui românism, ce nu trebuie confundat cu naţionalismul subistoric pe care-l proclama, demagogic, puterea pe la toate răspântiile poluate festiv. (Virgil Ierunca)

2874. Daca învățam sa locuim in omenia noastră sfințindu-i virtuțile care o alcătuiesc, tara devine un peisaj de conştiinţa. (Virgil Ierunca)

2875. Conştiinţa rămâne totuşi nefericita, fiindcă suntem condamnaţi sa nu uitam. (Virgil Ierunca)

2876. Dorul, acest chin metafizic al Romanului ne obliga sa privim, orfic, înapoi. (Virgil Ierunca)

2877. Maturitatea noastră este o amăgire de calendar; dorul sporeşte profanul din noi si cu timpul ne prăbuşeşte în „pitoresc”. (Virgil Ierunca)

2878. Fiecare purtam cu noi o „Românie pitoreasca”, un blazon rătăcitor, o icoana de pământ. (Virgil Ierunca)

2879. Sfințirea locului este încununarea „locuirii” prin transgresiunea transcendentala pe care o presupune și propune omenia. (Virgil Ierunca)

2880. Părerea e in lucruri, estimarea lor ne-o spune. (Virgil Ierunca)

2881. **Aş vrea un alt univers…(Eugėne Ionesco)**

2882. Ideologiile ne separă. Visele şi suferinţa ne apropie. (Eugėne Ionesco)

2883. Nu este răspunsul cel care luminează, ci întrebarea. (Eugėne Ionesco)

2884. Sunt o voce care caută. (Eugėne Ionesco)

2885. Mă întreb dacă eu, care pun întrebări, pot să dau şi răspunsuri. (Eugėne Ionesco)

2886. Acum, nu mai știu unde mă aflu. (Eugėne Ionesco)

2887. Am atât de mult bun-simţ încât par smintit, nebun. Sunt anormal de normal. (Eugėne Ionesco)

2888. Toţi oamenii joacă roluri, în afară, poate, de unii actori. (Eugėne Ionesco)

2889. Geniul este ceea ce e general; al tuturora şi al nimănui. (Eugėne Ionesco)

2890. Noaptea îți amintești. Ziua este făcută să uiți. (Eugėne Ionesco)

2891. M-am gândit adesea că politica este o treabă prea serioasă ca s-o încredinţăm politicienilor. (Eugėne Ionesco)

2892. Retorica presupune prin definiţie o teză, tendenţionism, voliţiune. Poezia nu urmăreşte nimic. Ea cunoaşte liric, vizionează, contemplă. (Eugėne Ionesco)

2893. Iadul este crima împotriva iubirii. (Eugène Ionesco)
2894. Noi nu suntem poate decât noduri, încrucişări efemere de energie, de forţe, de tendinţe diverse şi contradictorii pe care moartea le eliberează. (Eugène Ionesco)
2895. Copilăria este o lume de miracole şi de uimire a creaţiei scăldate în lumină, ieşind din întuneric, nespus de nouă şi proaspătă şi uluitoare. (Eugène Ionesco)
2896. Raţiunea e nebunia omului tare. Raţiunea omului slab este nebunie. (Eugène Ionesco)
2897. Înţelepciunea supremă e să mai pot afirma ceva după ce-am spus că nu pot afirma nimic. (Eugène Ionesco)
2898. O poezie este culminaţia unui mers lăuntric: mers în străchini sau mers astral. (Eugène Ionesco)
2899. Fiecare dintre voi are dreptate, numai ceilalţi greşesc. Totdeauna. Cu o condiţie: nici unul dintre voi să nu-şi închipuie că e celălalt. Nu vă încredeţi în afirmaţiile altora. Repuneţi totul în discuţie. Fiţi voi înşivă. Nu ascultaţi niciun sfat: cu excepţia acestuia. (Eugène Ionesco)
2900. De ce într-o zi minunea de a fi ia sfârşit, de ce înţelegem că este minune abia când pierim, de ce o întunecăm cu neghiobiile, cu duşmăniile, cu nădejdile stupide, de ce oamenii se caută unii pe alţii în noapte şi nu se regăsesc decât ca să nu se recunoască şi să se lovească, de ce ne agăţăm cu disperare de o semnificaţie inexistentă şi ce crimă trebuie să ispăşim pentru a putea trăi în acest vid? (Eugène Ionesco)
2901. **Omul este singurul animal care se poate rata. (Nae Ionescu)**
2902. Şcoala-i bună, dar să n-o iei în serios. (Nae Ionescu)
2903. Exemplele au fost lăsate de Dumnezeu pe pământ pentru ca ideile să fie sesizate senzorial şi de proşti. (Nae Ionescu)
2904. Metafizica este ratarea mântuirii. (Nae Ionescu)
2905. Meseria de gazetar nu e din cele mai uşoare. Lumea e învăţată să te încadreze al cui eşti – sau, vorba lui Caragiale – cu cine votezi. Că nu eşti al nimănui, decât al lui Dumnezeu şi al conştiinţei tale, asta nu poate înţelege nimeni. (Nae Ionescu)
2906. Înainte de Renaştere, omul îşi cerea zilnic scuze în faţa lui Dumnezeu pentru existenţa sa. După Renaştere, Dumnezeu Îşi cere scuze zilnic în faţa omului pentru ca există. (Nae Ionescu)
2907. Încrederea nu se pierde decât o dată. (Nicolae Iorga)
2908. Dreptatea e ca sănătatea lumii. (Nicolae Iorga)
2909. Insulta e declaraţia înfrângerii. (Nicolae Iorga)
2910. Lenea e o sinucidere blândă. (Nicolae Iorga)
2911. Arta dă tot tuturora şi rămâne totuşi întreagă. (Nicolae Iorga)
2912. A fi tânăr cuprinde o datorie şi nu o scuză. (Nicolae Iorga)
2913. Copilul nu datorează părintelui viaţa, ci creşterea. (Nicolae Iorga)
2914. Înşelând, te pregăteşti să fii înşelat. (Nicolae Iorga)
2915. Drumul lung începe de unde ai obosit. (Nicolae Iorga)
2916. Natura îţi dă zilnic exemplul de a trăi. (Nicolae Iorga)
2917. Talentul neîntrebuinţat e un furt. (Nicolae Iorga)
2918. Nu te conving cu adevărat decât ideile tale. (Nicolae Iorga)
2919. Niciodată o afirmaţie nu se poate hrăni numai din negaţii. (Nicolae Iorga)
2920. Interesul nu e o legătură, ci un lanţ. (Nicolae Iorga)
2921. Tu fă fapta: logica lucrurilor va trage urmările. (Nicolae Iorga)
2922. O carte pe care ai citit-o în adevăr este şi opera ta. (Nicolae Iorga)
2923. E aşa de uşor să întorci ochii de la cineva, încât e o risipă de simţire să-l urăşti. (Nicolae Iorga)
2924. Plăcerea cea mai bună e aceea pe care o dai. (Nicolae Iorga)
2925. O cugetare? O latură de adevăr care scânteie. (Nicolae Iorga)

J

2926. **E timpul să trăieşti viaţa pe care ţi-ai imaginat-o. (Henry James)**
2927. Este oare într-adevăr posibil, de pildă, să iubeşti destul Parisul, fără să-l iubeşti şi mai mult? (Henry James)
2928. Unul din dezavantajele aduse de exprimarea dispreţului este faptul că nu poţi beneficia, în acelaşi timp, de creditul necesar pentru a-ţi exprima simpatia. (Henry James)
2929. Ce este caracterul, decât determinarea creată de un incident, ce este un incident, decât ilustrarea caracterului? (Henry James)
2930. În viaţă există trei lucruri importante: să fii amabil, să fii amabil şi să fii amabil. (Henry James)
2931. Istoricul vrea, în esenţă, mai multe documente decât poate folosi, dramaturgul cere mai multe libertăţi decât îşi poate lua cu-adevărat. (Henry James)
2932. O femeie este îngrijorată de viitorul ei până când găseşte un bărbat; în vreme ce un bărbat este îngrijorat de viitorul său atunci când a găsit o femeie. (Henry James)
2933. **Credinţa dă naştere faptelor. (William James)**
2934. Se pare că există în conştiinţa omenească impresia a *ceva* real, sentimentul a *ceva* cu adevărat prezent, o reprezentare a ceva existent în mod obiectiv, o reprezentare mai adâncă şi mai generală decât orice impresie particulară prin care, potrivit psihologiei actuale, ar fi atestată realitatea. (William James)
2935. Crede şi credinţa ta va crea faptul. (William James)
2936. Când ai de făcut o alegere şi nu o faci, această nepronunţare este ea însăşi o alegere. (William James)
2937. Schimbându-şi atitudinea minţii, omul îşi poate schimba viaţa. (William James)
2938. Psihologia este descrierea şi explicarea stărilor de conştiinţa în calitate de stări de conştiinţă. (William James)
2939. Ştiinţa noastră este o picătură, ignoranţa noastră, o mare. (William James)
2940. Pe un singur lucru te poţi baza la un filozof, şi anume că va contrazice alţi filozofi. (William James)
2941. Arta de a fi înţelept este arta de a şti ce să scapi din vedere. (William James)
2942. Cea mai bună întrebuinţare a vieţii este s-o foloseşti pentru ceva care va dura mai mult. (William James)
2943. Când intri în conflict cu cineva, există un factor de care depinde dacă asta va duce la ruperea relaţiei sau la întărirea ei. Acel factor este atitudinea. (William James)
2944. Cea mai mare descoperire a generaţiei mele este faptul că oamenii îşi pot schimba viaţa dacă îşi schimbă felul de a gândi. (William James)
2945. Opoziţia dintre oamenii care au şi cei ce sunt a existat dintotdeauna. (William James)
2946. O idee, pentru a fi sugestivă, trebuie să vină spre individ cu forţa unei revelaţii. (William James)

2947. Geniul este un om în care vei găsi cel mai puţin puterea de a se ocupa de ceva insipid sau fără gust în sine. El îşi încalcă angajamentele, nu răspunde la scrisori, îşi neglijează incorigibil îndatoririle de familie, pentru că nu are puterea de a-şi abate atenţia de la acele mult mai interesante trenuri ale imaginaţiei cu care geniul său îi ocupă mintea în mod constant. (William James)

2948. **În loc să ne servim de impuritatea actuală ca de un termen de contrast, în loc să descifrăm în ea prin lectură directă versiunea negativă a purei pozitivităţi, ce-ar fi dacă am recunoaşte în ea efectul unei decadenţe sau semnul premergător al unei purităţi ce va să vină? (Vladimir Jankelevitch)**

2949. Dar oare un paradis poate fi altcumva decât pierdut? (Vladimir Jankelevitch)

2950. Ceea ce este pur, odată căzut în istorie, ar deveni oricum impur, chiar de ar rămâne singur pe lume. (Vladimir Jankelevitch)

2951. Istoria este un fel de buclă sau de hernie pe suprafaţa eternităţii, o călătorie circulară pe care omenirea o întreprinde pentru a-şi recupera paradisul pierdut. (Vladimir Jankelevitch)

2952. Jertfa nu vrea moarte pentru moarte, ci moarte pentru viaţă. (Vladimir Jankelevitch)

2953. Dacă totul e permis, nimic nu e permis. (Vladimir Jankelevitch)

2954. Să filosofezi înseamnă să te comporţi faţă de univers ca şi cum nimic nu ar merge de la sine. (Vladimir Jankelevitch)

2955. Când te gândeşti cât de familiară ne e moartea şi cât de totală e ignoranţa noastră, că nu s-a produs nicio evadare, trebuie să mărturisim că secretul e bine păzit! (Vladimir Jankelevitch)

2956. Muribundul e în situaţia în care se găseşte un om care iese din casă fără cheie şi nu poate să reintre, pentru că uşa închisă nu se deschide decât din interior. (Vladimir Jankelevitch)

2957. Dumnezeu e un fel de neant abisal şi totuşi adevărul nu se prăbuşeşte în acest abis, nici nu se sfarmă în această prăpastie. (Vladimir Jankelevitch)

2958. Nu e oare Dumnezeu poetul suprem, atâta timp cât improvizează lumi posibile? (Vladimir Jankelevitch)

2959. Dumnezeu nu intră în detalii! Detaliile le-a abandonat creaturii, pentru ca semilibertatea omului să-şi găsească şi ea ceva de făcut. (Vladimir Jankelevitch)

2960. Dacă moartea e de negândit şi înainte, şi în timpul şi după, când am putea, totuşi, să o gândim? (Vladimir Jankelevitch)

2961. Cum se face că ani aşa de scurţi se construiesc din zile atât de lungi? (Vladimir Jankelevitch)

2962. Violenţa: o forţă slabă. (Vladimir Jankelevitch)

2963. Gafa e administrarea masivă, intempestivă şi inoportună a unor adevăruri pe care o posologie civilizată o dozează cu picătura. (Vladimir Jankelevitch)

2964. Ridul e o aluzie la moarte. (Vladimir Jankelevitch)

2965. Cea mai bună dintre lumi e cea mai puţin rea. (Vladimir Jankelevitch)

2966. **Să decid să devin filosof mi s-a părut la fel de nebunesc ca şi atunci când aş fi decis să devin poet. (Karl Jaspers)**

2967. Filosofarea este decizia de a retrezi originea, de a se regăsi pe sine şi de a se ajuta cu toate puterile, prin acţiune interioară. Este adevărat că fiinţarea factică este primul lucru pe care-l atingem: este rezolvarea sarcinilor concrete, a imperativelor cotidiene. Însă voinţa de a duce o viaţă filosofică înseamnă să nu găseşti mulţumirea în acest cotidian, ci să trăieşti experienţa transformării muncii şi a împlinirii prin atingerea scopurilor în calea spre uitarea de sine şi astfel în pierdere şi culpă. Mai înseamnă luarea în serios a experienţei cu oamenii, a fericirii şi umilinţei, a reuşitei şi a eşecului, a întunericului şi obscurului, să nu uiţi, ci să-ţi însuşeşti în adâncul tău, să nu-ţi distragi atenţia, ci să prelucrezi în interiorul

tău, să nu abandonezi, ci să clarifici, acesta este modul de viaţă filosofic. Poate fi atins pe două căi: în solitudinea meditaţiei, prin orice fel de contemplaţie, şi, pe de altă parte, printre oameni, prin comunicare, în înțelegere reciprocă, în acțiune comună, în discuția şi tăcerea comună. (Karl Jaspers)

2968. Filosofia menţine vie exigenţa de a dobândi sensul vieţii dincolo de toate scopurile din lume, de a determina sensul care înglobează toate aceste scopuri, de a împlini acest sens realizându-l în prezent oarecum de-a curmezişul timpului, de a sluji prin propriul prezent totodată viitorul, de a nu coborî niciodată omul sau un anume om la condiţia de simplu mijloc. (Karl Jaspers)

2969. Pasiunea cunoaşterii constă în a ajunge, prin intensificarea supremă, tocmai acolo unde cunoaşterea eşuează. În necunoaştere, însă doar în necunoaşterea împlinită, dobândită, se află un izvor de neînlocuit al conştiinţei de sine a fiinţei noastre. La aceste limite se opreşte cunoaşterea, nu însă şi gândirea. Cu ceea ce cunosc pot acționa exterior, tehnic, însă necunoaşterea face posibilă acțiunea interioară, prin care mă transform pe mine. (Karl Jaspers)

2970. Tânărul trebuie să înveţe ca şi când nu va izbuti în veci să ajungă la ţintă, ba chiar ar trebui să se teamă că ar putea-o pierde. (Karl Jaspers)

2971. Omul ia cunoştinţă de sine doar în momentele-limită. (Karl Jaspers)

2972. Atunci când se mutilează libertatea umană, acea libertate pe care Dumnezeu a creat-o şi care se raportează la el, se mutilează, în fond, faptul prin care Dumnezeu se anunţă în lume. (Karl Jaspers)

2973. Să crezi în Dumnezeu, înseamnă să trăieşti prin ceva care nu există în nici un fel ca atare în lume, decât prin limbajul cifrelor şi al simbolurilor transcendenţei. (Karl Jaspers)

2974. O dată mai mult, se pune întrebarea: Dumnezeu, sau demonul guvernează universul. Şi doar o conştiinţă greu justificabilă poate să ne permită să afirmăm că demonul e în serviciul lui Dumnezeu. (Karl Jaspers)

2975. Un Dumnezeu dovedit cu probe nu e Dumnezeu; e doar un lucru în univers. (Karl Jaspers)

2976. Să faci filosofie, înseamnă să te afli pe drum; în filozofie, întrebările sunt mai importante decât răspunsurile. (Karl Jaspers)

2977. Când este cu adevărat personală şi provine din străfunduri, rugăciunea se găseşte la limita gândirii filosofice; ea devine filozofie în momentul în care se aboleşte orice relaţie interesată cu divinitatea. (Karl Jaspers)

2978. Disperarea e o înfrângere anticipată. (Karl Jaspers)

2979. **Îmi plac mai mult visurile despre viitor decât istoriile trecutului. (Thomas Jefferson)**

2980. Reclamele conţin singurele adevăruri pe care te poţi baza dintr-un ziar. (Thomas Jefferson)

2981. Instituţiile bancare sunt mai periculoase decât armatele mobilizate. (Thomas Jefferson)

2982. Onestitatea este primul capitol din cartea înţelepciunii. (Thomas Jefferson)

2983. In probleme de stil, lasă-te in voia curentului; in cele de principiu fii ca o stancă. (Thomas Jefferson)

2984. Nimic nu-l avantajează mai mult pe un om în faţa altuia, decât a rămâne întotdeauna calm şi netulburat în orice circumstanţă. (Thomas Jefferson)

2985. Fericirea înseamnă să nu ai dureri în trup şi griji în minte. (Thomas Jefferson)

2986. Nimic nu-i poate opri pe oamenii cu atitudine pozitiva; nimic nu-i poate ajuta pe cei cu mentalitate greşită. (Thomas Jefferson)

2987. Am jurat, în faţa lui Dumnezeu, duşmănie eternă faţă de orice formă de tiranie asupra minţii umane. (Thomas Jefferson)

2988. Cel ce nu citeşte este mai bine educat decât cel ce citeşte doar ziare. (Thomas Jefferson)
2989. Deosebirea de opinie este cea mai înaltă formă de patriotism. (Thomas Jefferson)
2990. Un guvern suficient de mare, încât să-ţi dea tot ce ai nevoie, este suficient de puternic să-ţi ia tot ce posezi. (Thomas Jefferson)
2991. Majoritatea, când oprimează un individ, este vinovată de crimă, îşi abuzează tăria, iar prin acţiune bazată pe legea celui mai tare sparge fundamentele societăţii. (Thomas Jefferson)
2992. Am spus şi o voi mai spune: studierea atentă a Bibliei te va transforma într-un cetăţean mai bun, un tată mai bun, un soţ mai bun. (Thomas Jefferson)
2993. **Nu există niciun motiv pentru care să nu-ţi urmezi inima. Timpul tău este limitat, aşa că nu îl pierde trăind viaţa altcuiva. Nu lăsa zgomotul opiniilor altora să îţi înăbuşe vocea interioară. (Steve Jobs)**
2994. Design nu înseamnă doar cum arată şi cum se simte un dispozitiv, ci cum funcţionează. (Steve Jobs)
2995. Uneori, când inventezi, faci şi greşeli. E cel mai bine să le recunoşti imediat şi să mergi mai departe îmbunătăţindu-ţi inovaţiile. (Steve Jobs)
2996. Nu poţi să-i întrebi pe clienţi ce vor şi apoi să încerci să le oferi acel lucru. Până când obţii produsul, clienţii vor dori ceva nou. (Steve Jobs)
2997. Vreau să trag un semnal de alarmă în univers. (Steve Jobs)
2998. Inovaţia face distincţia dintre un lider şi un discipol. (Steve Jobs)
2999. Fiţi un etalon de măsură. Unii oameni nu sunt obişnuiţi cu un mediu înconjurător de la care se aşteaptă excelenţa. (Steve Jobs)
3000. Aş renunţa la toată tehnologia mea pentru o după amiază cu Socrate. (Steve Jobs)
3001. Vrei să vinzi apă îndulcită pentru tot restul vieţii sau vrei să schimbi lumea? (Steve Jobs)
3002. Prietena mea râde întotdeauna în timpul unei partide de sex - indiferent ce citeşte. (Steve Jobs)
3003. Sunt la fel de mândru de lucrurile pe care nu le facem cum sunt de lucrurile pe care le facem. (Steve Jobs)
3004. Dragostea este ca un puzzle, greu de asamblat, dar minunat atunci când toate piesele sunt aşezate la locul potrivit. (Steve Jobs)
3005. Să fiu cel mai bogat om din cimitir nu mă interesează. Să merg acasă şi să mă culc ştiind că am făcut ceva extraordinar, asta e cu adevărat important pentru mine! (Steve Jobs)
3006. Nu poţi uni punctele uitându-te înainte, le poţi uni doar dacă te uiţi înapoi. Aşadar, trebuie să ai încredere ca toate punctele se vor conecta într-un final în viitor. (Steve Jobs)
3007. Conştiinţa faptului că o să mori este cea mai bună cale să nu pici în capcana de a crede că ai ceva de pierdut. N-ai nici un motiv să nu faci ceea ce îţi ghidează inima. (Steve Jobs)
3008. **Nu poţi găsi nicăieri poezie, dacă n-o ai în tine. (Joseph Joubert)**
3009. Scopul argumentaţiei sau al discuţiei nu trebuie să fie victoria, ci progresul. (Joseph Joubert)
3010. Talentul are nevoie de pasiuni? Da, de multe pasiuni reprimate. (Joseph Joubert)
3011. Trebuie, când acţionezi, să te conformezi legilor şi când judeci, să ţii seama de excepţii. (Joseph Joubert)
3012. Genialitatea este abilitatea de a vedea lucruri invizibile, de a manipula lucruri intangibile, de a picta lucruri care nu au trăsături. (Joseph Joubert)
3013. A instrui înseamnă a învăţa de două ori. (Joseph Joubert)
3014. Folosim pentru pasiuni materialul ce ne-a fost dat pentru fericire. (Joseph Joubert)

3015. Cine are imaginaţie fără cunoştinţe, are aripi, dar nu are picioare. (Joseph Joubert)
3016. Din toate soiurile de monotonie, cea mai rea este monotonia afirmaţiei. (Joseph Joubert)
3017. Tandreţea este odihna pasiunii. (Joseph Joubert)
3018. Imaginaţia este ochiul sufletului. (Joseph Joubert)
3019. Justiţia este adevăr în acţiune. (Joseph Joubert)
3020. Dreptatea poate să ne avertizeze asupra ceea ce este bine să evităm; însă doar inima ne spune ceea ce este mai potrivit să facem. (Joseph Joubert)
3021. Educaţia trebuie să se facă cu iubire şi severitate, nu cu răceală şi moliciune. (Joseph Joubert)
3022. Totul se învaţă, chiar şi virtutea. (Joseph Joubert)
3023. Politeţea este un fel de atenuator care acoperă asperităţile caracterului nostru şi previne ca alţii să nu fie răniţi. (Joseph Joubert)
3024. **Istoria este un coşmar din care încerc să mă trezesc (James Joyce)**
3025. Parisul – fermecătorul fermecat. (James Joyce)
3026. Greşelile sunt portalurile descoperirilor. (James Joyce)
3027. Şi ţările îşi au propriul lor ego, la fel ca persoanele fizice. (James Joyce)
3028. Mă feresc de acele vorbe mari care ne fac atât de nefericiţi. (James Joyce)
3029. Gura mi-e plină de dinţi stricaţi, iar sufletul de ambiţii năruite. (James Joyce)
3030. Trupul meu devenise o harpă, iar cuvintele şi gesturile ei erau ca degetele care alunecă pe coarde. (James Joyce)
3031. Ştie toată lumea, Cristofor Columb este glorificat de posteritate pentru că el a fost ultimul care a descoperit America. (James Joyce)
3032. Ce înseamnă popor? Aceiaşi oameni care trăiesc în acelaşi loc. (James Joyce)
3033. Dumnezeul creaţiei, rămâne înlăuntrul sau îndărătul lucrării sale, sau dincolo de ea ori deasupra ei, nevăzut, subţiat până la nefiinţă, impasibil, curăţindu-şi unghiile. (James Joyce)
3034. Mila este sentimentul care reţine spiritul faţă de tot ce e grav şi constant în suferinţele omeneşti şi îl uneşte cu omul care suferă. (James Joyce)
3035. N-am să slujesc ceva în care nu mai cred – fie că se cheamă căminul meu, patria mea sau biserica mea – şi-am să încerc să mă exprim în vreun mod de viaţă sau de artă pe cât de liber şi pe cât de întreg voi putea, folosind întru apărarea mea singurele arme pe care îmi îngădui să le folosesc – tăcerea, viclenia şi exilul. (James Joyce)
3036. **Arată-mi un om sănătos şi ţi-l voi vindeca. (Karl Gustav Jung)**
3037. Cunoaşterea nu se bazează doar pe adevăr, ci şi pe eroare. (Karl Gustav Jung)
3038. A fi normal este ţelul ideal al celor neîmpliniţi. (Karl Gustav Jung)
3039. Desprinderea de instinct şi întoarcerea împotriva lui duc la formarea conştientului. (Karl Gustav Jung)
3040. Nu există naştere a conştiinţei fără durere. (Karl Gustav Jung)
3041. Întunericul nu se poate transforma în lumină, nici apatia în mişcare, fără emoţie. (Karl Gustav Jung)
3042. Noi nu cunoaştem ce este acela sufletul, ci doar încercăm să-l explicăm! (Karl Gustav Jung)
3043. Religia este o pavăză în calea experienţei divine. (Karl Gustav Jung)
3044. Nu putem schimba nimic până ce nu îl vom accepta. Condamnarea nu eliberează, ci asupreşte. (Karl Gustav Jung)
3045. Nimic mai rău nu i se poate întâmpla cuiva decât să fie complet înţeles. (Karl Gustav Jung)
3046. Toate lucrările omului îşi au originea în fantezia creativă. Şi atunci, cu ce drept desconsiderăm imaginaţia. (Karl Gustav Jung)

3047. Totul depinde de felul în care privim lucrurile, şi nu de cum sunt ele însele. (Karl Gustav Jung)
3048. După cât ne putem da seama, singurul scop al existenţei umane e să aprindă o lumină în întunecimea fiinţei. (Karl Gustav Jung)
3049. Îmi lipseşte curajul să caut acel limbaj capabil să exprime adecvat paradoxurile incalculabile ale iubirii. (Karl Gustav Jung)
3050. Eu nu cred că există Dumnezeu. Eu sunt sigur că există. (Karl Gustav Jung)
3051. Viaţa noastră conştientă nu este decât o coajă de nucă plutind pe oceanul inconştientului nostru. (Karl Gustav Jung)
3052. Dumnezeu este un produs al abisului inconştient al eului. (Karl Gustav Jung)
3053. Ştiinţa nu e decât arta de a făuri iluzii adevărate. (Karl Gustav Jung)
3054. Pendulul minţii oscilează între sens şi nonsens, nu între bine şi rău. (Karl Gustav Jung)
3055. Întâlnirea dintre doi oameni este precum contactul dintre două substanțe chimice: dacă există o reacție, amândoi suferă o transformare. (Karl Gustav Jung)
3056. În ceea ce mă priveşte, visele fac parte din natură, care nu are nicio intenţie să înşele, ci exprimă ceva pe măsura posibilităţilor sale. (Karl Gustav Jung)
3057. Viaţa şi spiritul sunt două puteri, sau două necesităţi între care omul se află plasat. (Karl Gustav Jung)
3058. Suntem înclinaţi să dăm vina pe circumstanţe exterioare, dar nimic n-ar putea exploda în noi, dacă nu s-ar fi aflat deja în noi. (Karl Gustav Jung)
3059. Tulburările neurotice foarte frecvente ale vârstei adulte au toate ceva în comun, şi anume dorinţa de a trece faimosul prag al maturităţii, păstrând totuşi o psihologie proprie tinereţii. (Karl Gustav Jung)
3060. Alchimia, ca filozofie a naturii la mare cinste în Evul-Mediu, aruncă o punte, atât spre trecut, gnoza, cât spre viitor, psihologia modernă a inconştientului. (Karl Gustav Jung)
3061. Pantoful care i se potriveşte unei persoane o strânge pe alta; nu există o reţetă pentru viaţă care să se potrivească în toate cazurile. (Karl Gustav Jung)
3062. Numai descoperind alchimia am înțeles clar că inconştientul este un proces şi că raporturile eului cu inconştientul şi cu conţinuturile sale declanşează o evoluţie, mai precis o metamorfoză veritabilă a psihicului. (Karl Gustav Jung)
3063. Cele mai mari și mai importante probleme ale vieții sunt, toate, esențialmente fără soluție. Nu vor putea fi niciodată rezolvate, ci doar depășite. (Karl Gustav Jung)
3064. Arhetipul este vid, el este un element pur formal, nimic altceva decât o posibilitate de preformare, tendinţă de reprezentare dată a priori. (Karl Gustav Jung)
3065. Viziunea îţi va deveni clară doar în momentul în care vei privi în inima ta... Cine priveşte în afară, visează. Cine priveşte înăuntru, se trezeşte. (Karl Gustav Jung)
3066. Crearea unui lucru nou nu se face cu ajutorul raţiunii, ci prin jocul instinctului, care acţionează dintr-o necesitate interioară. Mintea creativă se joacă cu obiectele pe care le iubeşte. (Karl Gustav Jung)
3067. Nimic nu are o influenţă mai puternică din punct de vedere psihologic asupra mediului lor şi, în special, asupra copiilor lor decât viaţa netrăită a părinţilor. (Karl Gustav Jung)
3068. Unde stăpâneşte dragostea, nu există dorinţă de putere, iar unde predomină puterea, lipseşte dragostea. Una o umbreşte pe cealaltă. (Karl Gustav Jung)
3069. N-aş putea spune că cred. Ştiu! Am trăit experienţa de a fi cuprins de ceva care e mai puternic decât mine, ceva pe care oamenii îl numesc Dumnezeu. (Karl Gustav Jung)
3070. Personalitatea, realizare totală a deplinătăţii fiinţei noastre, e un ideal de neatins. Dar faptul că e de neatins nu impietează asupra unui ideal, căci idealurile sunt doar călăuze şi niciodată ţeluri. (Karl Gustav Jung)

3071. Dacă vrem să schimbăm ceva la un copil, trebuie ca mai întâi să examinăm acel lucru şi să vedem dacă nu cumva e ceva pe care am putea mai bine să-l schimbăm în noi înşine. (Karl Gustav Jung)

3072. Simţurile ne spun că un lucru este. Gândirea ne spune ce este acel lucru care este. Sentimentul ne spune ce este acel lucru pentru noi. (Karl Gustav Jung)

3073. Noţiunea de arhetip derivă din observaţia repetată adeseori că miturile şi poveştile literaturii universale conţin teme bine definite care reapar pretutindeni şi întotdeauna. Întâlnim aceleaşi teme în fanteziile, visele, ideile delirante şi iluziile indivizilor care trăiesc în zilele noastre. (Karl Gustav Jung)

3074. Marile probleme ale vieţii nu sunt niciodată definitiv rezolvate. Când ni se pare că sunt, suntem întotdeauna în pierdere. Căci se pare că rostul acestor probleme nu este să le rezolvăm, ci să lucrăm necontenit la rezolvarea lor. Numai aşa ne putem salva de la imbecilizare şi împietrire. (Karl Gustav Jung)

3075. Ne înşelăm dacă credem că inconştientul este ceva inofensiv care poate fi transformat în obiect de jocuri de societate. Desigur, el nu este primejdios în orice condiţii; dar de îndată ce apare o nevroză, aceasta e un semn că în inconştient există o acumulare de energie, adică un fel de încărcătură care poate exploda. Aici se recomandă prudenţă. (Karl Gustav Jung)

3076. Opera de artă nu înseamnă doar obârşie şi derivare, ci reprezintă o nouă plăsmuire creatoare tocmai a acelor condiţii din care o psihologie cauzalistă ar vrea s-o deducă în mod valabil. Planta nu este doar un simplu produs al solului, ci un proces în sine calm, viu, creator, a cărui natură nu are nimic de-a face cu structura solului. (Karl Gustav Jung)

3077. O inimă înţelegătoare reprezintă totul la un profesor, şi nu o putem aprecia îndeajuns. Ne amintim cu stimă de profesorii excelenţi, dar cu recunoştinţă de cei care ne-au influenţat sufleteşte. Planul de învăţământ este o materie primă extrem de necesară, dar căldura reprezintă elementul vital pentru planta aflată în creştere şi pentru sufletul copilului. (Karl Gustav Jung)

3078. Dorim ca viaţa noastră să fie simplă, sigură şi liniştită şi de aceea problemele sunt tabu. Vrem certitudini şi nu îndoieli, vrem rezultate şi nu experienţe, fără să ne dăm seama însă că numai din îndoieli se pot naşte certitudini şi numai din experienţe – rezultate. (Karl Gustav Jung)

3079. Studiind istoria minţii umane, suntem, mereu, impresionaţi de faptul că dezvoltarea minţii înseamnă lărgirea capacităţii conştiinţei, şi că fiecare pas înainte a fost o realizare extrem de dureroasă şi laborioasă. Aproape că am putea spune că nimic nu urăşte un om mai mult decât să renunţe chiar şi la o fărâmă din inconştientul său. Întrebaţi-i pe cei care au încercat să lanseze o idee nouă! (Karl Gustav Jung)

3080. Prima formă a conştientului, cea a purelor cunoaşteri este o stare anarhică sau haotică. Etapa a doua, cea în care complexul eu-lui e deja format, este o stare monarhică sau monistică. Iar în a treia etapă, conştientul face încă un pas înainte: apare conştienta dedublării, a unei stări dualiste. (Karl Gustav Jung)

3081. Noi intrăm profund nepregătiţi în după-amiaza vieţii şi, încă mai rău, o facem presupunând în mod fals că adevărurile şi idealurile noastre de până acum rămân valabile. Nu putem trăi în după-amiaza vieţii după acelaşi program ca în dimineaţa ei, căci din ceea ce am avut mult dimineaţa ne rămâne puţin seara şi ceea ce a fost adevărat dimineaţa a devenit neadevărat seara. (Karl Gustav Jung)

3082. Din punct de vedere al zeilor, această lume nu e mai mult decât un joc de copil; este sămânţa aruncată în pământ, pură potenţialitate. Întreaga lume a conştiinţei noastre este doar o sămânţă a viitorului. Doar când prin trezirea lui Kundalini, veţi depăşi starea de pură potenţialitate, veţi intra negreşit într-o lume care este a eternităţii, total diferită de lumea actuală. (Karl Gustav Jung)

3083. Din insatisfacția prezentului năzuința artistului se retrage, până când ea atinge acea imagine primordială în inconştient aptă să compenseze în modul cel mai eficient insuficiența şi unilateralitatea spiritului epocii. Această imagine o prinde ea şi, în timp ce o ridică din cea mai adâncă neconştiență şi o apropie de conştiință, se modifică şi forma ei, până când poate fi preluată de oamenii prezentului după capacitatea lor de înțelegere. (Karl Gustav Jung)

3084. Masculinul şi femininul, inclusiv caracterele psihice masculine şi feminine, s-ar putea compara, de exemplu, cu o anumită provizie de substanțe care, în prima jumătate a vieții, sunt consumate oarecum inegal. Bărbatul îşi consumă provizia lui mare de substanțe masculine şi nu-i mai rămâne decât cantitatea mică de substanță feminină, care ajunge acum să fie folosită. Invers, femeia îşi pune acum în funcțiune rezerva încă nefolosită de masculinitate. (Karl Gustav Jung)

3085. Să nu uităm că foarte puțini oameni sunt artişti ai vieții, că arta de a trăi este cea mai nobilă şi cea mai rară dintre arte. Să goleşti toată cupa cu grație - cui îi reuşeşte oare asta? Aşa încât, mulți oameni rămân cu viața în mare parte netrăită - de multe ori chiar cu posibilități pe care nu le-ar fi putut trăi nici cu cea mai mare bunăvoință - şi astfel ajung în pragul bătrâneții cu năzuințe neîmplinite, care, fără voia lor, le întorc privirile îndărăt. (Karl Gustav Jung)

3086. Lumea în care pătrundem născându-ne este crudă şi cruntă şi totodată de o frumusețe dumnezeiască. Să credem că predomină lipsa de sens sau sensul este o chestiune de temperament. Dacă lipsa de sens ar prevala în mod absolut, ar dispărea tot mai mult, pe măsura evoluției, caracteristica vieții de a fi plină de sens. Dar nu acesta este - sau nu-mi pare mie că este - cazul. Probabil că, aşa ca în toate problemele metafizice, ambele sunt adevărate: viața este sens şi nonsens sau are sens şi nonsens. Nutresc speranța anxioasă că sensul va fi preponderent şi va câştiga bătălia. (Karl Gustav Jung)

3087. Cel care târăşte după el, fără să aibă nevoie, până la apusul vieții, legea dimineții, adică scopul naturii - o va plăti cu neplăceri psihice, tot aşa cum un tânăr care vrea să-şi păstreze egoismele copilăreşti la maturitate, îşi va plăti greşeala cu insuccese sociale. Să câştigi bani, să-ți asiguri existența socială, să ai grijă de familie şi de urmaşi sunt încă lucruri ce țin doar de natură şi nu de cultură. Cultura se află dincolo de scopurile naturii. Oare rostul celei de a doua jumătăți a vieții ar putea fi atunci în cultură? (Karl Gustav Jung)

3088. E important să avem un secret şi presimțirea a ceva ce nu poate fi cunoscut. Ne umple viața cu o nuanță de impersonal, cu un numinosum. Cine n-a făcut niciodată experiența acestui lucru a pierdut ceva esențial. Omul trebuie să simtă că trăieşte într-o lume care este misterioasă într-o anumită privință, să simtă că în ea se întâmplă şi lucruri a căror experiență o poate face, chiar dacă rămân inexplicabile, şi nu numai acelea care se desfăşoară în limitele aşteptărilor. Neaşteptatul şi incredibilul țin de această lume. Numai atunci viața este întreagă. Pentru mine, lumea a fost de la bun început infinit de mare si de insesizabilă. (Karl Gustav Jung)

3089. De milenii, inițiații propovăduiesc naşterea din spirit şi, în mod ciudat, omul uită tot mereu să înțeleagă procrearea divină. Asta nu dovedeşte o tărie deosebită a spiritului, iar consecințele înțelegerii greşite se manifestă ca degenerare nevrotică, înveninare, îngustime şi pustiire. Uşor este de izgonit spiritul, dar din supă lipseşte sarea, "sarea pământului". Însă spiritul dovedeşte tot mereu tărie prin faptul că învățătura esențială a vechilor inițieri este purtată mai departe din generație în generație. Tot mereu există şi oameni care au înțeles ce înseamnă că Dumnezeu este tatăl lor. Echilibrul dintre carne şi spirit rămâne rezervat acestei sfere. (Karl Gustav Jung)

3090. Îmi imaginez pentru psihanaliză o sarcină mult mai frumoasă şi mai vastă decât să fie redusă la un ordin etic. Gândesc că mai trebuie să-i lăsăm timp psihanalizei să înfiltreze popoarele pornind de la multe centre, să reînvie la intelectual sensul simbolicului şi miticului, să-l retransforme frumuşel pe Hristos în acel zeu-mag al viei care a fost, şi să

canalizeze astfel vechile forțe pulsionale extatice ale creştinismului, şi totul cu unicul scop de a face din cultul şi din mitul sfânt ceea ce erau ele: o sărbătoare a bucuriei îmbătate, în care omul are dreptul să fie animal în eros şi în sfințenie. Tocmai aceasta era marea frumuseţe şi funcţie a religiei antice, care, pentru Dumnezeu ştie ce nevoi biologice temporare, a devenit instituţie de lamentare. Ce infinitate de delicii şi de voluptate este aici în religia noastră, gata să fie readusă la autentica sa destinaţie! Creştinismul nu poate lăsa de-o parte dezvoltarea etică autentică şi corectă, dar trebuie să dezvolte în el, să-şi desăvârşească imnul de durere şi extaz către zeul muribund şi înviind, la forţa mistică a vinului şi ororile antropofage ale Cinei - forţele vieţii şi ale religiei se pun în serviciul numai al acestei dezvoltări etice. (Karl Gustav Jung)

3091. **Încercând să părem ce nu suntem, încetăm să fim ce suntem. (Ernst Junger)**

3092. O eroare nu devine o greşeală decât în momentul în care vrem să o clintim din loc.

3093. Mila călăului constă într-o lovitură sigură. (Ernst Junger)

3094. Moartea e atât de apropiată, încât ţinem cont de ea chiar şi în cele mai mici decizii ale noastre, aşa că ne întrebăm, de pildă, dacă mai merită să ne plombăm un dinte. (Ernst Junger)

3095. Adevăraţii conducători ai acestei lumi nu stau nicăieri mai bine decât în morminte. (Ernst Junger)

3096. Nu trebuie să-i întrebăm niciodată pe semenii noştri ce e conform cu natura lor; pe femei, de exemplu: dragostea, sau corectitudinea. (Ernst Junger)

3097. Nu putem dovedi ceea ce credem. Nu putem crede ceea ce dovedim. (Ernst Junger)

3098. Voinţa e oarbă, durerea – mioapă. (Ernst Junger)

3099. Unde se află destinul, atunci când cinci mii de indivizi se nasc în acelaşi loc şi în acelaşi moment? (Ernst Junger)

3100. Orice stat trebui să-şi creeze o utopie, în momentul în care a pierdut contactul cu mitul. (Ernst Junger)

3101. Bolile sunt interogaţii. Sunt sarcini care trebuie îndeplinite şi chiar distincţii. Faptul decisiv este maniera în care le suportăm. (Ernst Junger)

3102. Înţelegem, în vise, ceea ce ne spune materia. (Ernst Junger)

3103. Putem vedea necesarul, să-l înţelegem, să-l dorim, simţindu-ne totodată pătrunşi de o durere infinită. (Ernst Junger)

3104. Moartea e cea mai profundă amintire. (Ernst Junger)

3105. Sclavia capătă proporţiile cele mai grave din momentul în care îi concedem anumite similitudini cu libertatea. (Ernst Junger)

K

3106. **Orice ființă, cât de neînsemnată ar fi, constituie centrul unui cerc trasat în jurul ei. (Franz Kafka)**

3107. Mi-am petrecut viața încercând să mă apăr de dorința de a-i pune capăt. (Franz Kafka)

3108. Universul este un rezervor aproape neatins de valori şi de semnificații, iar un om nu trebuie să-şi piardă vlaga pentru că nu-l poate măsura. (Franz Kafka)

3109. Sunt două păcate principale din care toate celelalte păcate se nasc: nerăbdarea şi lenea. (Franz Kafka)

3110. Se simțea liber de orice apăsare, aşa cum te simți doar când te afli printre străini, când discuți cu persoane care îți sunt inferioare, nu spui nimic despre tine, vorbeşti cu detaşare despre problemele altora, creşti în ochii tăi, dar ai libertatea să şi scazi în ochii tăi. (Franz Kafka)

3111. Niciodată nu gândesc ceea ce ar trebui să gândesc, nu spun ceea ce gândesc şi nu scriu ceea ce spun şi tot aşa, până în adâncurile beznei. (Franz Kafka)

3112. Atâta timp cât nu încetezi să urci, treptele nu se vor termina; sub paşii tăi care urcă, ele se vor înmulți la nesfârşit. (Franz Kafka)

3113. Nu trebuie să ieşi din cameră. Rămâi aşezat la birou şi ascultă. Nici măcar nu asculta, doar aşteaptă. Nici măcar nu aştepta, stai liniştit şi singur. Lumea ți se va oferi de bună voie, să o descoperi în adevărata lumină, nu are încotro. Se va rostogoli nestăvilită la picioarele tale. (Franz Kafka)

3114. Tot ce nu vizează esențialul îmi este indiferent. Fericirea n-aş putea-o atinge decât dacă aş reuşi să ridic lumea ca s-o fac să intre în adevăr, pur, imuabil. (Franz Kafka)

3115. Trăiesc, iar acest lucru îmi este cât se poate de clar. (Franz Kafka)

3116. Nu pierdeți timpul căutând obstacole; s-ar putea să nu existe. (Franz Kafka)

3117. Scrisul ca o formă a rugăciunii. (Franz Kafka)

3118. A crede în progres nu înseamnă să crezi că a avut loc un progres. (Franz Kafka)

3119. Arta noastră e de a fi orbiți de lumea adevărului. (Franz Kafka)

3120. Ce sinucidere poate fi fericirea! (Franz Kafka)

3121. Lenea este începutul tuturor viciilor, încoronarea tuturor virtuților. (Franz Kafka)

3122. În mod absolut sigur, scriu lucruri din disperare față de trupul meu şi față de viitorul care mă aşteaptă având acest trup. (Franz Kafka)

3123. Întrebărilor care nu oferă singure răspuns nu li se va da răspuns niciodată. (Franz Kafka)

3124. Cei care ştiu să vadă, văd pretutindeni semnele unei atotputernice Înțelepciuni. (Franz Kafka)

3125. Tocul este grafitul seismografic al inimii. El poate înregistra cutremurul de pământ, dar nicidecum nu-l poate prezice. (Franz Kafka)

3126. **Arta este rostirea tainei prin taină. (Vasili Kandinsky)**

3127. Albul sună ca o tăcere desăvârşită, ca un neant dinainte de orice început. (Vasili Kandinsky)

3128. Pictura este o artă şi arta, în ansamblul ei, nu este o creație vană de obiecte care se pierd în vid, ci o forță care are un scop şi trebuie să servească evoluției şi rafinării sufletului omenesc. (Vasili Kandinsky)

3129. Nu trebuie să jucăm rolul timpului; el se pricepe mai bine la asta. (Vasili Kandinsky)

3130. Negrul e ca un rug stins, consumat, care a încetat să ardă, imobil şi insensibil ca un cadavru deasupra căruia totul alunecă şi pe care nimic nu îl mai atinge. (Vasili Kandinsky)

3131. Calul îl poartă pe călăreţ cu forţă şi rapiditate. Dar călăreţul e cel care îşi conduce calul. Talentul îl conduce pe artist pe culmi înalte cu vigoare şi rapiditate. Dar artistul e cel care îți stăpâneşte talentul. (Vasili Kandinsky)

3132. **Două lucruri umplu sufletul cu veşnic nouă şi adâncă admirație şi venerație cu cât mai des şi mai stăruitor gândirea umană se îndreaptă spre ele: cerul înstelat deasupra mea şi legea morală în mine. (Immanuel Kant)**

3133. Fără sensibilitate nu ne-ar fi dat niciun obiect şi fără intelect n-ar fi niciunul gândit (...) Intelectul nu poate nimic intui, iar simţurile nu pot nimic gândi. Numai din faptul că ele se unesc poate izvorî cunoaşterea. (Immanuel Kant)

3134. A judeca – a subsuma un caz particular unui concept categorial. (Immanuel Kant)

3135. Frumusețea este forma finalității unui obiect întrucât o percepem fără reprezentarea unui scop. (Kant)

3136. Frumos este ceea ce place în mod universală fără concept. (Immanuel Kant)

3137. Sublimul emoționează, frumosul încântă. (Immanuel Kant)

3138. Dreptul este totalitatea condițiilor în care voința liberă a fiecăruia poate coexista cu voința liberă a tuturora, în conformitate cu o lege universală a libertății. (Immanuel Kant)

3139. Imaturitatea este incapacitatea de a-ţi utiliza inteligenţa fără a fi ghidat de o altă inteligenţă. (Immanuel Kant)

3140. Sublim este ceea ce, prin simplul fapt că-l putem gândi, dovedeşte existenţa unei facultăţi a sufletului care depăşeşte orice unitate de măsură a simţurilor.(Immanuel Kant)

3141. Fără cunoştinţe nu vei deveni niciodată filosof, dar nici cunoştinţele singure nu te vor face vreodată filosof, dacă nu se adaugă o reunire corespunzătoare a tuturor cunoştinţelor şi abilităților şi o înţelegere a concordanţei acestora cu cele mai înalte scopuri ale rațiunii umane.(Immanuel Kant)

3142. Imperativul practic va fi acesta: poartă-te astfel încât să consideri omenirea, atât în persoana ta, cât şi în persoana altuia, întotdeauna ca scop, şi niciodată ca mijloc.(Immanuel Kant)

3143. Prin meditare se înțelege a reflecta sau a gândi metodic. Meditarea trebuie să însoţească orice lectură şi orice învăţare. Pentru aceasta este necesar ca la început să efectuam cercetări preliminare şi după aceea să ne ordonăm gândurile sau să le reunim pe baza unei metode.(Immanuel Kant)

3144. Iluminarea este ieşirea omului din starea sa de imaturitate auto-impusă. Imaturitatea este incapacitatea de a-ţi utiliza inteligenţa fără a fi ghidat de o altă inteligenţă. Această imaturitate este auto-impusă atunci când cauza ei nu este lipsa de inteligenţă, ci

lipsa de hotărâre şi de curaj pentru a o utiliza fără îndrumare. Trebuie să ai curaj să-ţi utilizezi propria minte!(Immanuel Kant)

3145. Tot ce cunoaştem începe cu simţurile, trece apoi la înţelegere şi se termină cu raţiune. Nu există nimic deasupra raţiunii.(Immanuel Kant)

3146. Conceptul fără intuiţie e gol, intuiţia fără concept e oarbă.(Immanuel Kant)

3147. Forţa este capacitatea de a depăşi mari obstacole. Ea se numeşte putere atunci când poate înfrânge chiar şi opoziţia a ceea ce posedă forţă. Natura, considerată în judecata estetică ca o forţă, care nu are asupra noastră nicio putere, este dinamic-sublimă.(Immanuel Kant)

3148. Orice filosofie este fie cunoaştere din raţiune pură, fie cunoaştere raţională din principii empirice. Prima se numeşte filosofie pură, a doua filosofie empirică.(Immanuel Kant)

3149. Numesc transcendentală orice cunoaştere care se ocupă în genere nu cu obiecte, ci cu modul nostru de cunoaştere a obiectelor, întrucât acesta este posibil a priori.(Immanuel Kant)

3150. Gustul este facultatea de apreciere a unui obiect sau a unei reprezentări printr-o plăcere sau neplăcere, fără niciun interes. Obiectul unei astfel de satisfacţii se numeşte frumos.(Immanuel Kant)

3151. Fiecare om trebuie respectat ca un scop în sine, şi este o crimă împotriva demnităţii sale care îi aparţine în calitatea sa de fiinţă umană să-l foloseşti ca pe un mijloc pentru a atinge orice scopuri externe lui.(Immanuel Kant)

3152. Legislaţia raţiunii omeneşti (filosofia) are două obiecte, natura şi libertatea, şi cuprinde deci atât legea naturii, cât şi legea morală, la început în două sisteme diferite iar la sfârşit într-un singur sistem filosofic. Filosofia naturii se raportează la tot ceea ce este, pe când filosofia moravurilor numai la ceea ce trebuie să fie.(Immanuel Kant)

3153. Ştiinţa (cercetată critic şi îndrumată metodic) este poarta îngustă care duce la doctrina înţelepciunii, dacă prin aceasta nu înţelegem numai ce facem, ci ceea ce trebuie să servească de îndreptar dascălilor, spre a netezi bine şi a face cunoscută calea spre înţelepciune, pe care fiecare trebuie să meargă şi spre a feri pe alţii să apuce pe căi greşite: o ştiinţă a cărei depozitară trebuie să rămână totdeauna filosofia, la a cărei cercetare subtilă publicul nu poate participa, dar desigur la doctrinele care, după o asemenea pregătire, pot să-i apară în primul rând destul de clar evidente.(Immanuel Kant)

3154. Nu încape nicio îndoială că orice cunoaştere a noastră începe cu experienţa; căci prin ce altceva ar putea fi deşteptată spre funcţionare facultatea noastră de cunoaştere, dacă nu prin obiecte care exercită influenţe asupra simţurilor noastre şi care, pe de o parte, produc ele însele reprezentări, pe de altă parte, pun în mişcare activitatea noastră intelectuală, pentru a le compara, a le lega sau a le separa, prelucrând astfel materialul brut al impresiilor sensibile într-o cunoaştere a obiectelor care se numeşte experienţă? Astfel, cronologic, nicio cunoaştere nu precede în noi experienţa, şi cu ea începe orice cunoaştere.(Immanuel Kant)

3155. Datorită acestei precăderi, pe care filosofia morală o are asupra oricărei alte achiziţii a raţiunii, s-a înţeles şi la cei vechi totdeauna sub numele de filosof în acelaşi timp şi în primul rând moralistul; şi încă şi azi, aparenţa externă a stăpânirii de sine prin raţiune face ca, printr-o anumită analogie, cineva să fie numit filosof, în ciuda ştiinţei lui mărginite.(Immanuel Kant)

3156. Frumuseţea este forma finalităţii unui obiect, întrucât o percepem fără reprezentarea unui scop.(Immanuel Kant)

3157. Orice lucru al naturii acţionează după legi. Numai o fiinţă raţională are facultatea de a acţiona conform reprezentării legilor, conform principiilor, adică, numai ea are voinţă. Cum pentru derivarea acţiunilor din legi se cere raţiune, voinţa nu este altceva decât raţiune practică.(Immanuel Kant)

3158. Frumosul este ceea ce place în mod universal fără concept.(Immanuel Kant)

3159. Înțelepciunea inexplorabilă prin care existăm nu e mai puțin demnă de venerație pentru ceea ce ne-a refuzat decât pentru ceea ce ne-a acordat.(Immanuel Kant)

3160. Minciuna este disprețuirea și oarecum nimicirea propriei tale demnități umane.(Immanuel Kant)

3161. A trebuit să renunț la o parte din rațiune pentru a face loc credinței.(Immanuel Kant)

3162. Regula judecății supusă legilor rațiunii pure practice este următoarea: Întreabă-te pe tine însuți, dacă acțiunea pe care o plănuiești, presupunând că ar trebui să se întâmple după o lege a naturii din care tu însuți ai face parte, ai putea s-o consideri posibilă prin voința ta? În realitate, conform acestei reguli judecă fiecare dacă acțiunile sunt moral bune sau rele.(Immanuel Kant)

3163. În acest sens universal, domeniul filosofiei, poate fi redus la următoarele întrebări: Ce pot să știu?, Ce trebuie să fac?, Ce pot spera?, Ce este omul? La prima întrebare răspunde metafizica, la a doua, morala, la a treia, religia, iar la ultima, antropologia.(Immanuel Kant)

3164. Rațiunea este condiția permanentă a tuturor actelor de voință prin care se manifestă omul.(Immanuel Kant)

3165. Principiul finalității nu e constitutiv, ci regulator.(Immanuel Kant)

3166. Cum este posibil ca ceva să se schimbe în genere? Cum este cu putință ca unei stări dintr-un moment de timp să-i urmeze, într-un alt moment, o stare contrară? Despre toate acestea nu avem a priori nici cel mai neînsemnat concept.(Immanuel Kant)

3167. Știința reprezintă cunoaștere organizată. Înțelepciunea reprezintă viața organizată.(Immanuel Kant)

3168. Un singur rând din Biblie mă consolează mai mult decât toate cărțile pe care le-am citit vreodată.(Immanuel Kant)

3169. Omul este o ființă ce are nevoi, întrucât aparține lumii sensibile și în această privință rațiunea lui are desigur din partea sensibilității o sarcină pe care nu o poate respinge: sarcina de a se îngriji de interesele ei și de a-și face maxime practice cu privire la fericirea din această viață și, pe cât posibil, cu privire și la fericirea unei vieți viitoare.(Immanuel Kant)

3170. Adevărul e sublim și de aceea urăște el minciuna și prefăcătoria. Are un sentiment profund față de demnitatea naturii umane. Se prețuiește pe sine și consideră omul o creație demnă de respect. Nu suportă niciun fel de supunere josnică și din pieptul lui nobil respiră libertate. Are oroare de orice fel de lanțuri, de la cele aurite, purtate la curte, până la cele de fier greu ale sclavilor de pe galere.(Immanuel Kant)

3171. Datoria este necesitatea de a săvârși o faptă din respect pentru legea morală.(Immanuel Kant)

3172. Dumnezeu, sustras cunoașterii teoretice, rămâne un postulat al rațiunii practice.(Immanuel Kant)

3173. O propoziție incorectă e neapărat falsă, dar o propoziție corectă nu e neapărat adevărată.(Immanuel Kant)

3174. Omul lipsit de educație nu știe să se servească de libertatea sa.(Immanuel Kant)

3175. Nu importă ce face natura din om, ci ceea ce el însuși face din sine.(Immanuel Kant)

3176. Fericirea e un ideal al imaginației, iar nu al rațiunii.(Immanuel Kant)

3177. Înțelepciunea este viață organizată.(Immanuel Kant)

3178. Omul a fost făcut dintr-un lemn așa de noduros, încât e lucru îndoielnic că s-ar putea ciopli vreodată din el ceva absolut drept.(Immanuel Kant)

3179. Frumosul este simbolul binelui moral.(Immanuel Kant)

3180. Tribunalul acesta pe care omul îl simte în el este conștiința.(Immanuel Kant)

3181. Multe cărţi ar fi reuşit să fie mai clare dacă nu şi-ar fi dorit să fie atât de clare.(Immanuel Kant)
3182. Arta nu urmăreşte reprezentarea unui lucru frumos, ci frumoasa reprezentare a unui lucru.(Immanuel Kant)
3183. Conceptele fără materie sunt vide.(Immanuel Kant)
3184. Tratează umanitatea atât în persoana ta, cât şi în a oricărui altcuiva, întotdeauna în acelaşi timp ca scop, iar niciodată doar ca mijloc.(Immanuel Kant)
3185. Existenţa Bibliei, ca o carte pentru oameni, este cel mai mare beneficiu pe care l-a exprimat vreodată rasa umană. Orice atentat de a o deprecia este o crimă împotriva umanităţii.(Immanuel Kant)
3186. Caracterul constă în tăria hotărârii cu care cineva vrea să facă ceva şi pune acel ceva în execuţie.(Immanuel Kant)
3187. Iluminismul nu presupune nimic altceva decât libertatea, anume libertatea cea mai puţin vătămătoare dintre toate libertăţile, aceea de a face uz public de raţiune.(Immanuel Kant)
3188. Morala nu este o doctrină anume care să ne instruiască în ce fel să devenim fericiţi, ci în ce mod să devenim demni de fericire. (Immanuel Kant)
3189. Nu se poate învăţa filozofia, se poate doar învăţa să filozofezi.(Immanuel Kant)
3190. Inteligenţa unui individ se măsoară în cantitatea de incertitudini pe care e capabil să le suporte.(Immanuel Kant)
3191. Ştiinţa este cunoaştere organizată.(Immanuel Kant)
3192. Natura se agită, numai omul face.(Immanuel Kant)
3193. Religia este recunoaşterea tuturor îndatoririlor noastre ca fiind porunci divine.
3194. Moartea dogmei este naşterea moralităţii.(Immanuel Kant)
3195. **Să uşurezi povara morţilor...da, i se părea că acum înţelege ce înseamnă asta... A te chinui, din pricina lor, e ca şi cum i-ai jigni. Un rău pe care li-l faci fără sa vrei! Morţii nu le fac morală celor vii; ei nu le cer acestora să le aplice categoriile lor morale. (Yasunari Kawabata)**
3196. Trezirea conştiinţei unei femei pare să înceapă de îndată ce înfruntă nedreptăţile soţului ei. (Yasunari Kawabata)
3197. Să mori, înseamnă să refuzi orice înţelegere, şi pentru totdeauna, din partea altora. (Yasunari Kawabata)
3198. Frumuseţea nespusă a sânului unei femei nu e, oare, gloria supremă a evoluţiei umanităţii? (Yasunari Kawabata)
3199. **Omenirea trebuie să pună capăt războiului, altfel războiul va pune capăt omenirii. (John F. Kennedy)**
3200. Dacă găseşti un drum fără obstacole, probabil că drumul acela nu duce nicăieri. (John F. Kennedy)
3201. Iartă-ţi duşmanii, dar nu le uita numele. (John F. Kennedy)
3202. Cel mai mare duşman al adevărului este cel mai adesea nu minciuna, intenţionată, urzită şi nesinceră, ci mitul – durabil, convingător şi nerealist. (John F. Kennedy)
3203. Nu întrebaţi ce poate să facă ţara pentru voi, întrebaţi-vă ce puteţi face voi pentru ţară. (John F. Kennedy)
3204. Avem nevoie de oameni ce pot visa lucruri care nu exista. (John F. Kennedy)
3205. Washington este un oraş cu eficienţă sudică şi farmec nordic. (John F. Kennedy)
3206. Atunci când ne exprimăm recunoştinţa, nu trebuie să uităm faptul că cea mai înaltă apreciere nu este în rostirea cuvintelor, ci prin trăirea lor. (John F. Kennedy)
3207. Pentru o acţiune există riscuri şi costuri, însă ele sunt insignifiante pe lângă riscurile şi costurile pe termen lung, cele pe care le presupune inacţiunea confortabilă. (John F. Kennedy)

3208. Toate astea nu le vom termina în primele ore sută de zile. Şi nici în primele o mie de zile, nici în timpul acestei conduceri, poate nici chiar în toată viaţa noastră. Dar să începem. (John F. Kennedy)
3209. În viitor, când înalta curte a istoriei ne va judeca pe fiecare în parte - şi va înregistra modul în care, în scurta perioadă de activitate, ne-am îndeplinit obligaţiile către stat - succesul sau eşecul nostru, indiferent de funcţie, vom fi măsuraţi prin răspunsurile la patru întrebări: am fost cu adevărat curajoşi?, am fost cu adevărat înţelepţi?, am fost cu adevărat integri?, am fost cu adevărat dedicaţi? (John F. Kennedy)
3210. **Universul are desăvârşirea proporţiilor armonice, dar armoniile trebuie să se lase înţelese. (Johannes Kepler)**
3211. Natura foloseşte atât de puţin cât este posibil din orice. (Johannes Kepler)
3212. De îndată ce cineva va demonstra arta zborului, nu vom duce lipsă de doritori care să ajungă pe Lună şi pe Jupiter. Având vapoare şi pânze care sunt adaptate la vânturile din cer, vor fi oameni care nu se tem nici de o călătorie atât de îndepărtată. (Johannes Kepler)
3213. **Auschwitz nu reprezintă o excepţie, asemenea unui corp străin care s-ar găsi în afara Istoriei normale a lumii occidentale, ci ilustrarea adevărului ultim asupra degradării omului în viaţa modernă. (Imre Kertesz)**
3214. **Contrariul păcatului nu e virtutea, contrariul păcatului e libertatea. (Søren Kierkegaard)**
3215. Boala de moarte este disperarea. (Søren Kierkegaard)
3216. Imaginaţia e fardul natural al sexului frumos. (Søren Kierkegaard)
3217. A intra ca un vis în sufletul unei fete e o artă, a ieşi este o capodoperă. (Søren Kierkegaard)
3218. Nimic nu este mai învăluit în farmec şi blestem decât secretul. (Søren Kierkegaard)
3219. Sunt profund convins că Dumnezeu este iubire; acest gând are pentru mine o validitate lirică originară. (Søren Kierkegaard)
3220. Mutismul cel mai sigur nu-i să taci, ci să vorbeşti. (Søren Kierkegaard)
3221. A suferi înseamnă a avea un secret comun cu Dumnezeu. (Søren Kierkegaard)
3222. Când spunem că Dumnezeu e iubire, spunem că el se comunică pe sine la infinit. (Søren Kierkegaard)
3223. Cine trăieşte artistic trăieşte mereu doar clipa prezentă. (Søren Kierkegaard)
3224. Ceea ce mă interesează e clipa. Fondul etern al dragostei, când cei doi se nasc unul pentru celălalt în secunda supremă. (Søren Kierkegaard)
3225. Trebuie să citim Biblia aşa cum un tânăr citeşte scrisoarea de la iubita lui, bucurându-se la gândul că aceasta este scrisă pentru el. (Søren Kierkegaard)
3226. Numai pasiunea împotriva altei pasiuni devine o coliziune poetică, şi nu acea zarvă a detaliilor înăuntrul aceleiaşi pasiuni. (Søren Kierkegaard)
3227. Viaţa nu este o enigmă ce trebuie dezlegată, ci o realitate care trebuie trăită.
3228. Este important ca in viaţa mea să mă apropii tot mai mult de acest mare mister, Iisus din Nazaret, pentru a mă găsi pe mine însumi şi a mă putea înţelege pe mine însumi. (Søren Kierkegaard)
3229. Deznădejdea este graniţa unde se întâlneşte într-o egală neputinţă furia unui egoism cuprins într-o laşă înfricoşare şi temeritatea unui spirit de o încăpăţânare orgolioasă. (Søren Kierkegaard)
3230. A putea reveni astfel încât în aceeaşi secundă să pară că a stat pe loc şi a umblat, a face din saltul în viaţă un mers, a exprima în mod absolut sublimul în pedestru - o reuşeşte doar acel cavaler (al credinţei), şi acesta este singurul miracol. (Søren Kierkegaard)
3231. Omul este spirit. Ce este însă spiritul? Spiritul este sinele. (Søren Kierkegaard)

3232. Un poet este o ființă nefericită a cărei inimă este sfâșiată de suferințe secrete, dar ale cărei buze sunt atât de ciudat alcătuite încât atunci când suspinele și țipetele le scapă, sună ca o muzică frumoasă. (Søren Kierkegaard)

3233. Fără păcat n-ar exista sexualitate și fără sexualitate n-ar exista istorie. (Søren Kierkegaard)

3234. Cu cât mai mult gândesc, cu atât mai puțin exist și cu cât mai puțin gândesc, cu atât mai mult exist. (Søren Kierkegaard)

3235. În lume se vorbește de fapt numai despre limitare intelectuală ori estetică sau despre acele lucruri indiferente, de care se interesează cel mai adesea lumea; căci tocmai acesta este spiritual lumii, acela de a conferi o valoare infinită unor chestiuni indiferente. Perspectiva lumească se agață mereu de diferența dintre un om și altul, ea nu are, după cum nici nu era de așteptat (pentru că a-l avea înseamnă spiritualitate), simțul a ceea ce este necesar și, de aceea, nu are înțelegere nici pentru limitare și mărginire, care constau în a te fi pierdut pe sine, și anume nu prin volatilizarea în infinit, ci prin aceea că omul a devenit cu totul și cu totul limitat, și în loc să fie un sine, a devenit un număr, adică încă un om, încă o repetiție…(Søren Kierkegaard)

3236. Cuvintele sunt, desigur, cel mai puternic drog folosit de omenire. **(Rudyard Kipling)**

3237. Nu luați nimic de bun a priori, dacă puteți verifica. (Rudyard Kipling)

3238. Nu există plăcere comparabilă cu aceea de a reîntâlni un vechi și bun prieten. Exceptând poate pe aceea de a-ți găsi unul nou. (Rudyard Kipling)

3239. Curajul nu este absența fricii, este dominarea ei. (Rudyard Kipling)

3240. Cea mai proastă femeie poate conduce un bărbat inteligent, dar e nevoie de o femeie foarte inteligentă pentru a conduce un prost. (Rudyard Kipling)

3241. **Nimeni nu poate câștiga războiul sexelor. Există prea multă fraternizare cu inamicul. (Henry Kissinger)**

3242. Puterea este cel mai puternic afrodiziac. (Henry Kissinger)

3243. Orice succes îți oferă un bilet de acces către o problemă și mai dificilă. (Henry Kissinger)

3244. Nu are rost sa ne mai sinucidem: suntem morți încă de la naștere. (Henry Kissinger)

3245. **Arta nu reproduce ceea ce vedem, mai degrabă, ne face să vedem. (Paul Klee)**

3246. Se zice că Ingres ar fi introdus ordinea în repaus; eu aș vrea, în afara patosului, să introduc ordinea în mișcare. (Paul Klee)

3247. Pentru a atinge armonia vitală într-o pictură, aceasta trebuie să fie construită din părți, care, în sine sunt incomplete și sunt aduse în armonie numai printr-o ultimă trăsătură de penel. (Paul Klee)

3248. Geniul este eroarea într-un sistem. (Paul Klee)

3249. O lume fericită suscită o artă ancorată într-un *aici* și un *acum*. (Paul Klee)

3250. Luna e visul soarelui. (Paul Klee)

3251. Arta este imaginea creației. Este un simbol, așa cum lumea terestră e un simbol al cosmosului. (Paul Klee)

3252. **Democrația înseamnă oportunitatea de a fi sclavul tuturor. (Karl Kraus)**

3253. Blestemată fie legea! Cei mai mulți dintre semenii mei cetățeni sunt consecințele triste ale unor avorturi care nu au fost comise. (Karl Kraus)

3254. Necazul cu germanii nu este că ei trag cu obuze, ci că le gravează pe acestea cu citate din Kant. (Karl Kraus)

3255. Un aforism nu este niciodată exact adevărat; este fie jumătate de adevăr, fie un adevăr și jumătate. (Karl Kraus)

3256. Elevii mănâncă ceea ce profesorii au digerat. (Karl Kraus)

3257. Pentru a fi perfectă, îi lipsea doar un defect. (Karl Kraus)
3258. Satira - pe care cenzorul o înțelege - este pe drept interzisă. (Karl Kraus)
3259. Căsătoria este uniunea dintre meschinărie şi martiriu. (Karl Kraus)
3260. Cultura este acordul tacit de a lăsa mijloacele de subzistență să dispară în urma scopului existenţei. (Karl Kraus)
3261. Prostia este o forță elementară mai puternică decât orice cutremur. (Karl Kraus)
3262. Psihanaliza este acea boală mentală a cărei terapie pretinde că este. (Karl Kraus)
3263. Paradoxul este o înțelegere precoce care se ciocneşte de absurditatea epocii sale. (Karl Kraus)
3264. Moralitatea este o boală venerică; primul ei stadiu se cheamă virtute, stadiul secundar, plictiseală, stadiul său terţiar – sifilis. (Karl Kraus)
3265. Limbajul este mama gândului, nu servitoarea sa. (Karl Kraus)
3266. Lumea este o închisoare în care este de preferat să fii singur în celula ta. (Karl Kraus)
3267. Scandalul începe atunci când poliția îl opreşte. (Karl Kraus)
3268. Nu mă amestec cu plăcere în afacerile mele personale. (Karl Kraus)
3269. Un scriitor este cineva care poate face o dilemă dintr-un răspuns. (Karl Kraus)
3270. Pedepsele servesc pentru a-i speria pe cei care nu vor să comită păcate. (Karl Kraus)
3271. Există oameni care nu-i pot ierta niciodată unui cerşetor faptul că nu i-au dat nimic. (Karl Kraus)
3272. Jurnaliştii scriu fiindcă nu au nimic de spus, şi au ceva de spus fiindcă scriu. (Karl Kraus)
3273. Eu şi cu publicul meu ne înțelegem foarte bine: publicul nu aude ce spun eu şi eu nu spun ce doreşte el. (Karl Kraus)
3274. Misiunea de bază a psihanalizei este să atribuie arta bolii psihice, pentru ca apoi să derive boala psihică din punctul în care, potrivit dogmei, a luat ființă: şi anume, din toaletă. (Karl Kraus)
3275. Satana este un optimist dacă speră să reuşească să-i facă pe oameni mai răi. (Karl Kraus)
3276. **Dragostea se poate naşte şi dintr-o singură metaforă. (Milan Kundera)**
3277. Flirtul este promisiunea unei relații sexuale fără nicio garanție. (Milan Kundera)
3278. Râsul voluptății, voluptatea râsului, să râzi înseamnă să trăieşti atât de profund. (Milan Kundera)
3279. Dacă nu ai ambiții, dacă nu eşti avid să reuşeşti, să fii recunoscut, te instalezi pe marginea prăpastiei. (Milan Kundera)
3280. A trăi în adevăr, a nu minți pe nimeni, nici pe sine, e posibil doar cu condiția de a trăi fără public. (Milan Kundera)
3281. Omul nefericit îşi caută mângâiere în amalgamul format din necazul lui şi necazul altuia. (Milan Kundera)
3282. Când ai un copil este ca şi cum ai spune: m-am născut, am gustat din viaţă şi am constatat că este atât de bună că merită să fie înmulțită. (Milan Kundera)
3283. În clipele de nefericire omul îşi caută şi îşi găseşte de obicei o mângâiere, legându-şi tristețea de tristețea altora…(Milan Kundera)
3284. Fidelitatea e cea dintâi dintre toate virtuțile; fidelitatea conferă unitate vieții noastre, care altfel, s-ar risipi în mii de impresii efemere. (Milan Kundera)
3285. Lupta împotriva puterii este lupta memoriei împotriva uitării. (Milan Kundera)
3286. Nuditatea este uniforma de dincolo... nuditatea este un giulgiu. (Milan Kundera)
3287. Contactul corporal intim, absența de secret personal, fuziunea salivelor nu aparţin exclusiv erotismului adult, toate există şi în relația mamă-sugar, relație care este paradisul originar al tuturor plăcerilor fizice. (Milan Kundera)

3288. Două ființe care se iubesc, singure, rupte de lume - da, e sublim. Dar despre ce ar putea să discute când rămân singure? Oricât de odioasă ar fi lumea, au nevoie de ea ca să-şi poată vorbi. (Milan Kundera)

3289. Nimic nu cântăreşte mai greu decât compasiunea. Nici propria noastră durere nu ne apasă atât de greu ca durerea împărtăşită cu altul, pentru altul, în locul altuia, multiplicată de imaginaţie şi prelungită în sute de ecouri. (Milan Kundera)

3290. Străbatem prezentul cu ochii legaţi; putem, mai mult sau mai puţin, să presimţim şi să ghicim ce ne aşteaptă în clipa următoare. Şi totuşi, abia mai târziu, când dezlegăm ochii şi examinăm trecutul, ne dăm seama de ceea ce am trăit şi începem să-i desluşim tâlcul. (Milan Kundera)

3291. Atâta timp cât oamenii sunt, mai mult sau mai puţin, tineri şi partitura muzicală a vieţii lor se află abia la primele măsuri, aceştia pot s-o scrie împreună şi să-i schimbe motivele, dar, atunci când se întâlnesc la o vârstă mai coaptă, partitura lor muzicală e, mai mult sau mai puţin, terminată, şi fiecare cuvânt, fiecare obiect semnifică altceva în compoziţia fiecăruia în parte. (Milan Kundera)

3292. Sentimentul de a fi ales există, bunăoară, în orice relaţie de iubire. Iubirea este, prin definiţie, un cadou nemeritat; să fii iubit fără merit e chiar dovada adevăratei iubiri... Când are omul, pentru întâia oară, iluzia că este ales? Probabil că sugar, când primeşte îngrijirea maternă fără vreun merit - şi o cere cu atât mai energic. Educaţia ar trebui să-i risipească această iluzie, să-l facă să priceapă că în viaţă totul se plăteşte. Adesea însă e prea târziu. (Milan Kundera)

3293. Dar este greutatea cu adevărat atroce şi frumoasă uşurinţa? Cea mai grea povară ne striveşte, ne încovoaie sub ea, ne împinge spre sol. Dar în poezia de dragoste a tuturor secolelor, femeia doreşte să primească povara corpului bărbătesc. Cea mai grea povară este aşadar, în acelaşi timp, imaginea celei mai intense împliniri a vieţii. Cu cât este mai grea povara, cu atât viaţa noastră este mai apropiată de pământ şi cu atât este ea mai reală şi mai autentică. (Milan Kundera)

L

3294. **A iubi înseamnă a oferi ceea ce n-ai, cuiva care nu-şi doreşte aşa ceva. (Jacques Lacan)**
3295. Mă dăruiesc ţie, dar darul acesta al persoanei mele, mister, se preschimbă inexplicabil în darul unui nimic. (Jacques Lacan)
3296. Simbolicul ne umanizează. (Jacques Lacan)
3297. Subiectul s-a născut în câmpul Celuilalt. (Jacques Lacan)
3298. În acest spaţiu al plăcerii, a lua în considerare un lucru limitat, închis, este un loc, iar a vorbi despre acest lucru este o topologie. (Jacques Lacan)
3299. Dialogul pare să fie, în el însuşi, o renunţare la agresivitate. (Jacques Lacan)
3300. Ceea ce caut în cuvânt e răspunsul altuia. (Jacques Lacan)
3301. Să iubeşti înseamnă, în mod esenţial, să vrei să fii iubit. (Jacques Lacan)
3302. Inconştientul e discursul altuia. (Jacques Lacan)
3303. Dacă aţi înţeles ceva, cu siguranţă că nu aveţi dreptate. (Jacques Lacan)
3304. Eul nu e reductibil la identitatea sa trăită. (Jacques Lacan)
3305. Visul e un rebus. (Jacques Lacan)
3306. Legea omului e legea limbajului. (Jacques Lacan)
3307. Ordinea simbolică nu explică chiar totul. (Jacques Lacan)
3308. Imaginarul şi realul sunt cele două spaţii ale vieţii. (Jacques Lacan)
3309. Funcţia limbajului nu e de a informa, ci de a evoca. (Jacques Lacan)
3310. Definiţia posibilului e că el ar putea să nu aibă loc. (Jacques Lacan)
3311. Limbajul, înainte de a însemna *ceva*, semnifică pentru *cineva*. (Jacques Lacan)
3312. Inconştientul se desfăşoară în efectele limbajului. (Jacques Lacan)
3313. Nu există cunoaştere fără discurs. (Jacques Lacan)
3314. În limbaj, mesajul nostru ne vine de la celălalt, sub o formă inversată. (Jacques Lacan)
3315. Pentru a-şi elibera vorbirea, subiectul e introdus, de către psihanaliză, în limbajul dorinţei sale. (Jacques Lacan)
3316. Realul e întotdeauna la locul lui. (Jacques Lacan)
3317. Orice act ratat e un discurs reuşit. (Jacques Lacan)
3318. Dragostea e un fel de sinucidere. (Jacques Lacan)
3319. Eul e o frustrare, nu a unei dorinţe a subiectului, cu a unui obiect. (Jacques Lacan)
3320. Inconştientul e acest capitol al istoriei mele care e marcat de un blanc sau ocupat de o minciună. (Jacques Lacan)
3321. **Cel care se pricepe nu vorbeşte; stăpânind erudiţia, el tace. (Lao Zi)**

3322. Raţiunea de a fi rezultă din absenţă.
3323. Dacă tu crezi că ştii, de fapt nu ştii.
3324. Omul înţelept nu-şi calculează şansele. El îşi fixează ţelul şi apoi îl atinge. (Lao Zi)
3325. Când eşti mulţumit să fii pur şi simplu tu însuţi şi să nu te compari cu ceilalţi, toţi te vor respecta. (Lao Zi)
3326. Eşecul este fundamentul succesului şi mijlocul prin care acesta este obţinut. (Lao Zi)
3327. Un drum de o sută de mile începe cu un singur pas. (Lao Zi)
3328. A şti, arătându-te neştiutor, înseamnă a fi desăvârşit. A nu şti, socotindu-te ştiutor, înseamnă a fi suferind. (Lao Zi)
3329. Adevărata măreţie este aidoma apei. Apa este aceea care scaldă toate lucrurile. Ea alege locurile cele mai joase, dispreţuite de oameni. (Lao Zi)
3330. Când voi renunţa la ceea ce sunt, voi deveni ceea ce aş putea fi. (Lao Zi)
3331. Răspunderea nu este numai pentru ce ai făcut, ci şi pentru ce nu ai făcut. (Lao Zi)
3332. Dacă îţi place să iei lucrurile uşor, vei avea dificultăţi. Dacă îţi plac problemele, atunci vei reuşi. (Lao Zi)
3333. A-i cunoaşte pe ceilalţi înseamnă înţelepciune. A te cunoaşte pe sine însuşi înseamnă înţelepciune superioară. (Lao Zi)
3334. Nu trebuie să ieşi afară ca să vezi mai bine, nici să priveşti de la fereastră. Mai bine zăboveşte înlăuntrul fiinţei tale. Cu cât te îndepărtezi mai mult, cu atât vei cunoaşte mai puţin. (Lao Zi)
3335. Cum poate fi percepută Entitatea divină? În forme minunate, minuni care ne taie respiraţia, miracole care ne inspiră teamă? Tao nu trebuie să ni se prezinte astfel. Dacă vreţi să îl percepeţi, îl veţi vedea pretutindeni, chiar şi în cele mai banale lucruri. (Lao Zi)
3336. Secretul pentru a fi clarvăzător este să fii receptiv la cea ce este mic. Secretul pentru a fi puternic este să aperi ceea ce este moale şi plăpând. (Lao Zi)
3337. Un corp care se mişcă nu dă naştere unui alt corp, ci umbrei, mişcarea sunetului nu dă naştere altui sunet, ci ecoului, mişcarea nefiinţei nu dă naştere nefiinţei, ci fiinţei. (Lao Zi)
3338. Greul este rădăcina uşorului. Calmul este stăpânul mişcării. De aceea înţeleptul totdeauna îşi păstrează seriozitatea; el îşi păstrează totdeauna calmul. Ce ruşine că regii, căpetenii de nenumărate oşti, se conduc pe sine în mod uşuratic! Superficialitatea îi pierde pe sfetnici. Agitaţia îi pierde pe regi. (Lao Zi)
3339. Spiritul etern al haosului nu moare. El este acela pe care îl numim Mama Tainică a lucrurilor şi fiinţelor. Această Mamă Tainică este poarta prin care toate fiinţele vin în existenţă. Este rădăcina Cerului şi a Pământului. El fiinţează mereu, însuşirea-i creatoare şi atotputernică lucrează mereu fără trudă. (Lao Zi)
3340. Când un lucru se contractă, e sigur că era dilatat. Când devine slab, e sigur că a avut forţă. Când se depreciază, înseamnă că era înălţat. Când se despovărează, înseamnă că era covârşit. Toate acestea sunt totodată clare şi ascunse. Slabul învinge tarele, moalele biruie asprul. Peştele să nu încerce niciodată să iasă din apă. În regat, armura trebuie tăinuită poporului. (Lao Zi)
3341. Tao este vid creator, dar acţiunea sa este fără de sfârşit. Este un abis esenţial unde se poate vedea izvorul tuturor energiilor şi fiinţelor lumii. Îşi îmblânzeşte duritatea, se desface din haos, îşi tempereaza strălucirea, se identifică celor mai mici atomi. O! Neprihănire! Fiinţarea sa este veşnică. Nu ştiu al cui fiu ar putea să fie. El este mai dintr-un început decât însuşi Domnul Cerurilor. (Lao Zi)
3342. Ca să fie pace în lume, trebuie ca popoarele să trăiască în pace. Pentru ca popoarele să trăiască în pace, oraşele nu trebuie să se ridice unele împotriva altora. Pentru a fi pace în oraşe, vecinii trebuie să se înţeleagă. Ca să fie pace între vecini, trebuie ca

armonia să domnească în familie. Ca să fie pace în casă, trebuie s-o găseşti în propria inimă. (Lao Zi)
3343. Numai dacă eşti neîntregit te vei împlini, numai dacă eşti îndoit te vei îndrepta, numai dacă eşti scobit te vei umple, numai dacă eşti învechit te vei înnoi. (Lao Zi)
3344. Cine cunoaşte lumea este inteligent, cine se cunoaşte pe sine însuşi este luminat, cine învinge lumea are putere, cine se învinge pe sine însuşi are tărie. (Lao Zi)
3345. Cerul se întinde la nesfârşit. Pământul dăinuie la nesfârşit. Ele trăiesc etern pentru că nu fac din fiinţarea lor un lucru care să le fie propriu. Iată pentru ce înţeleptul îşi depăşeşte în totalitate personalitatea şi prin aceasta chiar îi dă valoare. Îşi transcende trupul şi chiar prin aceasta îl ocroteşte. El caută să nu aibă dorinţe şi prin aceasta chiar mai repede ajunge la Adevărul Ultim care este de fapt ţelul dorinţelor sale. (Lao Zi)
3346. Tao, ca un ocean, se întinde la dreapta şi la stânga şi în tot universul. Prin puterea sa nesfârşită vin în existenţă toate fiinţele; el le oferă toată libertatea fără să le domine. Veşnic, fără dorinţă, se poate numi chiar mic. Toate fiinţele se întorc în sânul său fără a-l mări. De aceea se poate numi şi mare. De aceea înţeleptul nu trebuie să se creadă mare ci să fie mare; astfel, fiind detaşat, va putea face lucruri mari. (Lao Zi)
3347. Cel care ar fi numai cale nu este veşnicul Tao. Numele ce i l-am dat nu este Numele Veşnic. Fără nume este principiul Cerului şi al Pământului. Când îl putem numi, este puterea infinită care creează nenumăratele fiinţe, lucruri şi energii. Iată pentru ce în veşnica lipsă de dorinţe i se poate vedea esenţa. În fiinţarea înfăţişării dorinţelor i se văd înfăptuirile sale. Cele două înfăţişări au aceeaşi obârşie, deşi au nume deosebite. Această identitate este un abis de adâncime şi mister, ea este adâncul adâncimilor şi poarta tuturor esenţelor. (Lao Zi)
3348. Tao reflectă etern Non-Acţiunea şi totuşi, nimic nu rămâne nefăcut de El. Dacă regele şi supuşii săi ar putea să practice Tao, toate fiinţele ar ajunge la ţinta lor rapid şi cu uşurinţă. Atunci, chiar dacă dorinţa de a acţiona nu este complet stinsă, în ei s-ar putea totuşi frâna spontan, datorită simplităţii fiinţei fără nume. Tao aduce lipsa de dorinţe. Fără dorinţe rezultă fericirea şi pacea. Astfel lumea se va îndrepta spre sine însăşi şi va putea atinge Absolutul. (Lao Zi)
3349. Virtutea superioară este asemenea apei. Apa şi virtutea dăruiesc detaşate binefacerile lor tuturor fiinţelor şi lucrează fără luptă. Ambele se menţin în locurile pe care omul ignorant le dispreţuieşte: locuri joase, ranguri modeste. Când virtutea există iubeşte tot Pământul. În inima omului virtutea este vidul beatific. În binefacere, virtutea este fermecătoarea omenie. În vorbă este sinceritate. În administraţie este conducerea bună. În activitate este puterea realizatoare. În acţiune este timpul, stăruinţa, clipa cea mai prielnică. Singură virtutea lucrează fără luptă, astfel nu-şi face duşmani. (Lao Zi)
3350. Sfărâmat, va deveni întreg. Îndoit, se va îndrepta. Gol, va putea fi umplut mereu şi mereu. Sfârşit, va fi reînnoit. De are puţin, va obţine mult. De are mult, s-ar putea să piardă tot. Iată pentru ce înţeleptul nu se alătură decât unităţii şi caută să fie model desăvârşit în lume. E umil şi totuşi străluceşte. Nu este niciodată egoist şi i se dă multă stimă. Nu se laudă şi are extraordinar de multe merite. Nu este orgolios şi de aceea suportă şi durează îndelung. Străvechea maximă: "Sfărâmatul se va reface întreg", nu este o vorbă zadarnică. Atunci când omul a devenit întreg, desăvârşit, se reîntoarce la Suprema sa obârşie. (Lao Zi)
3351. Cărarea este eternă şi nu poate fi numită. Este mică prin simplitatea firii, dar lumea întreagă nu o poate cuprinde. Dacă un rege ar putea să şi-o însuşească, toate fiinţele ar veni să i se supună. Cerul şi pământul s-ar uni şi l-ar sprijini cu duioşia şi puterea lor. Poporul s-ar linişti de la sine. Când Tao a început să se fărâmiţeze, i s-a putut da un nume. Cunoscând acest nume, trebuie ştiut în misteroasa profunzime, căutând a nu-l scurta prin teoretizare mai mult. Cel ce ştie să se oprească atunci când trebuie, nu este în primejdie să

se piardă. Tao întrepătrunde permanent tot universul. Toate fiinţele vin şi se întorc în Tao ca râurile în fluvii şi oceane. (Lao Zi)

3352. Fiţi cu totul fără de dorinţe şi menţineţi-vă într-o pace beatifică profundă. Toate fiinţele lumii se nasc laolaltă şi apoi se reîntâlnesc în Suprem. După o viguroasă înflorire, orice lucru sau fiinţă revine în cele din urmă repede la obârşia sa. Această întoarcere la obârşie este repaosul Suprem. Repaosul absolut este întoarcerea la viaţa eternă. Cel ce cunoaşte veşnicul îşi înalţă în nesfârşit sufletul. Prin înaintarea în bine devine eminent, numai astfel poate să devină mare întru toate şi fiindcă devine asemănător cerului, atinge Tao şi, participând la Tao, există în veşnicie. Poate pieri acum personalitatea, căci a ajuns nemuritor. Nu este nicio primejdie. (Lao Zi)

3353. Omul a primit un spirit etern. Păstrându-şi unitatea supremă a fiinţei va fi nemuritor, va scăpa de nimicire şi va fi plin de candoare şi puritate asemenea copilului. Liberându-şi spiritul de o deşartă cercetare intelectuală îl va putea păstra sănătos. Iubind oamenii şi urmărind permanent binele, va putea exercita Non-Acţiunea. Porţile Cerului se deschid şi se închid atunci când trebuie, la fel şi înţeleptul înfăptuieşte totul în armonie, potrivit împrejurărilor şi rămâne la momentul necesar în repaus. Scăldat în lumină şi putere, el va putea părea neştiutor pentru cel incapabil să intuiască adevărata sa natură. El creează premizele înţelepciunii în toate fiinţele şi le hrăneşte pe cele pregătite. Le creează şi nu se poartă cu ele ca un stăpân. Face bine detaşat fără speranţa răsplatei. Domneşte asupra oamenilor cu dragoste fără să-i stăpânească. Aceasta este adevărata virtute a înţeleptului. (Lao Zi)

3354. Înainte de cer şi pământ există o esenţă Absolută, o fiinţă fără formă. Este un calm profund, imaterial ce emană din ea. Ea singură există şi rămâne fără schimbări. Pătrunde pretutindeni şi este liberă de orice mărginire. Din puterea sa îşi trag obârşia Cerul şi Pământul. Nu-i ştiu numele; i se spune Suprema Cărare: Tao. Nevoit să-i atribui însuşiri, l-aş numi mare. Mare fiind, l-aş numi de neînchipuit. De neînchipuit fiind, l-aş numi inaccesibil. Inaccesibil fiind, l-aş numi omniprezent. Astfel Tao e mare, Cerul e mare, Pământul e mare, regele, de asemenea, e mare. În lume sunt patru mari autorităţi, dintre care cea a regelui e una. Regele trebuie să se supună Pământului. Pământul se supune Cerului. Cerul se supune Cărării (Tao). Tao se supune propriei sale firi esenţiale, inefabile. (Lao Zi)

3355. Bunul călător nu lasă urme. Bunul orator nu are ce discuta. Calculatorul bun nu se slujeşte de instrument de calcul. Paznicul bun nu se foloseşte de încuietori şi totuşi nu se poate deschide ceea ce el a închis. Cel ce ştie să lege nu se foloseşte de funii, dar nu se poate desface ceea ce el a legat. În felul acesta înţeleptul e ajutor şi sprijin pentru toţi oamenii care merită să fie îndrumaţi. El este ajutor şi sprijin pentru toate lucrurile, care au nevoie, fără a dispreţui pe vreunul. Se poate spune că mintea lui e de două ori luminată. Omul superior e un bun îndrumător pentru cel ce încă nu este. Omul obişnuit este unealta modelabilă a înţeleptului. Cel ce nu-şi cinsteşte pe îndrumătorul său şi cel ce nu iubeşte unealta de care se foloseşte, cu toate că se poate numi el însuşi "înţelept", este de fapt adâncit în eroare. Acest adevăr este tot atât de însemnat pe cât este de subtil. (Lao Zi)

3356. Iată lucrurile care dintru început primiră unitatea: graţie unităţii, Cerul avu neprihănirea; Pământul - stabilitatea; Spiritul - cunoaşterea; Golul avu plinătatea; Fiinţele avură naşterea; Împăraţii - deveniră pilde pentru lume. Iată creaţia unităţii. Dacă Cerul nu ar fi neprihănit, ar fi în primejdie să se întunece; dacă Pământul nu ar avea temeinicie, ar fi în primejdie să se fărâmiţeze; dacă Golul nu s-ar umple, ar fi zadarnic; dacă Fiinţele nu s-ar mai naşte, ar pieri definitiv; dacă Împăraţii, din orgoliu, ar înceta să mai fie pilde pentru lume, ar fi primejdie de răsturnare. Demnităţile se reazemă pe ceea ce este obişnuit - mărirea pe ceea ce este jos. Împăraţii se numesc ei înşişi "slugi nevrednice", oameni fără însemnătate. Nu arată ei astfel că mărirea nu izvorăşte din ei înşişi, şi că este întemeiată pe

cei de jos? Adevărat, un car fără roţi nu mai e car. Împăratul nu trebuie să fie nici suprapreţuit ca diamantul, nici nebăgat în seamă ca piatra. (Lao Zi)

3357. **Daţi-mi coordonatele şi vitezele tuturor particulelor, iar eu vă voi prevedea viitorul Universului. (Pierre Laplace)**

3358. **O** inteligenţă care ar cunoaşte, pentru un moment determinat, toate forţele de care este animată natura, precum şi situaţia respectivă a entităţilor care o compun, dacă această inteligenţă ar fi destul de vastă ca să poată supune analizei aceste date, ea ar fi capabilă să înlănţuiască în una şi aceiaşi formulă, atât mişcările corpurilor celor mai mari din univers, cât şi pe acelea al celor mai uşori atomi. Pentru o asemenea inteligenţă nu ar exista nimic nesigur, iar viitorul ca şi trecutul ar fi prezent în faţa ochilor ei. (Pierre Laplace)

3359. **Experienţa este cel mai dur profesor, pentru că întâi îți dă testul şi apoi îți spune care era lecția! (Vernon Law)**

3360. **Personajul pozitiv din infern este diavolul (Stanislaw Jerzy Lec)**

3361. Pe omul care şi-a ieşit din el trebuie să-l aşteptăm să se întoarcă. (Stanislaw Jerzy Lec)

3362. Când personajele fabulei politice sunt animalele, înseamnă că epoca e inumană. (Stanislaw Jerzy Lec)

3363. Pentru a fi tu însuţi, trebuie să fii cineva. (Stanislaw Jerzy Lec)

3364. Conştiinţa lui era curată; de fapt, nu o folosea niciodată. (Stanislaw Jerzy Lec)

3365. Tinereţea e un dar al naturii, dar bătrâneţea e operă de artă. (Stanislaw Jerzy Lec)

3366. Am întâlnit un om aşa de incult, încât citatele clasicilor le concepea singur. (Stanislaw Jerzy Lec)

3367. Unii iau regulamentul penitenciarelor ca proiect de constituție. (Stanislaw Jerzy Lec)

3368. Toţi vă vor binele. Nu-i lăsaţi să vi-l ia. (Stanislaw Jerzy Lec)

3369. Analfabeţii se văd nevoiţi să dicteze. (Stanislaw Jerzy Lec)

3370. Este foarte periculos să trăieşti. Cine trăieşte, moare. (Stanislaw Jerzy Lec)

3371. Numai cei morţi pot fi înviaţi. Merge mult mai greu cu cei vii. (Stanislaw Jerzy Lec)

3372. Conştiinţa se naşte uneori din mustrările ei. (Stanislaw Jerzy Lec)

3373. Chibzuieşte înainte de a gândi. (Stanislaw Jerzy Lec)

3374. Unii ar dori să înțeleagă ceea ce cred, alții să creadă ceea ce înțeleg. (Stanislaw Jerzy Lec)

3375. Viaţa ia prea mult timp oamenilor. (Stanislaw Jerzy Lec)

3376. Poţi avea un alter ego fără să ai propriul eu. (Stanislaw Jerzy Lec)

3377. Orientaţi-vă spre viitor, ne spun cei care ne fură prezentul. (Stanislaw Jerzy Lec)

3378. Prefer inscripţia „Intrarea interzisă” decât „Nu există ieşire”.(Stanislaw Jerzy Lec)

3379. Nu-ţi crede inima, îţi vrea sângele. (Stanislaw Jerzy Lec)

3380. Singurătate, cât eşti de suprapopulată! (Stanislaw Jerzy Lec)

3381. Clasicii au plagiatori legali. (Stanislaw Jerzy Lec)

3382. Degetul lui Dumnezeu nu lasă amprente identice. (Stanislaw Jerzy Lec)

3383. Primul simptom al morţii este naşterea. (Stanislaw Jerzy Lec)

3384. Lumea trebuie descifrată de pseudonimele vorbelor. (Stanislaw Jerzy Lec)

3385. Și lipsa de precedent e un precedent. (Stanislaw Jerzy Lec)

3386. Când bârfele îmbătrânesc, devin mituri. (Stanislaw Jerzy Lec)

3387. Timpul viitor există doar în gramatică. (Stanislaw Jerzy Lec)

3388. Uneori trebuie să taci pentru a fi auzit. (Stanislaw Jerzy Lec)

3389. Există şi parodii ale fiinţelor inexistente. (Stanislaw Jerzy Lec)

3390. Sunt sfinţi a căror viaţă începe de la canonizare. (Stanislaw Jerzy Lec)

3391. **Nu este treaba filozofilor să ia lucrurile mereu în serios. (Gottfried Leibniz)**

3392. Sufletul este oglinda unui univers indestructibil. (Gottfried Leibniz)

3393. Trăim în cea mai bună dintre lumile posibile, fiecare în parte la timpul respectiv. (Gottfried Leibniz)

3394. A iubi înseamnă a găsi plăcere în binele, perfecţiunea şi fericirea altuia. (Gottfried Leibniz)

3395. Nu percepem nimic şi nu emanăm nimic. (Gottfried Leibniz)

3396. Raţiunea este o înlănţuire de adevăruri ce nu pot produce decât adevăruri. (Gottfried Leibniz)

3397. Numărul imaginar este o resursă rafinată şi minunată a spiritului uman, aproape un amfibian între a fi şi a nu fi. (Gottfried Leibniz)

3398. Muzica este plăcerea pe care mintea umană o simte din numărare fără să fie conştientă că numără. (Gottfried Leibniz)

3399. Plăcerea este un sentiment de perfecţiune, fericirea este o plăcere durabilă. (Gottfried Leibniz)

3400. A te lupta cu tine însuţi e lupta cea mai grea; a te învinge pe tine însuţi este biruinţa cea mai frumoasă. (Gottfried Leibniz)

3401. **O aberaţie monstruoasă îi face pe oameni să creadă că limbajul s-a născut pentru a facilita relaţiile lor mutuale. (Michel Leiris)**

3402. O aberaţie monstruoasă îi face pe oameni să creadă că limbajul s-a născut pentru a facilita relaţiile lor mutuale. (Michel Leiris)

3403. Trebuie să minţi dacă nu se aşteaptă decât rău din mărturisirea unui adevăr. (Michel Leiris)

3404. **Uneori istoria are nevoie de un ghiont. (Vladimir Ilici Lenin)**

3405. Practica este superioară cunoaşterii (teoretice) deoarece are nu numai condiţia generalului, ci şi pe cea a realului imediat. (Vladimir Ilici Lenin)

3406. Noi cu toţii ne aflăm la marginea sărăciei, însă de părţi diferite ale ei. (Vladimir Ilici Lenin)

3407. Este adevărat că libertatea este preţioasă - atât de preţioasă încât trebuie raţionalizată. (Vladimir Ilici Lenin)

3408. Nu trebuie să stopăm pedeapsa cu moartea, ci dimpotrivă să o extindem. (Vladimir Ilici Lenin)

3409. Dacă nu ştii, te învăţăm; dacă nu poţi, te ajutăm; iar dacă nu vrei, te obligăm. (Vladimir Ilici Lenin)

3410. Conştiinţa omului nu numai că reflectă lumea obiectivă, dar o şi creează. (Vladimir Ilici Lenin)

3411. Dacă vedeţi pe cineva deştept, îmbrăcat cuviincios şi care vorbeşte corect ruseşte – împuşcaţi-l pe loc, pentru că nu-i de-al nostru. (Vladimir Ilici Lenin)

3412. Cine nu e cu noi, e împotriva noastră. (Vladimir Ilici Lenin)

3413. Ideile sunt mult mai puternice decât armele. Nu le permitem duşmanilor noştri să aibă arme, de ce le-am permite să aibă idei? (Vladimir Ilici Lenin)

3414. Spuneţi-le ceea ce vor să audă. (Vladimir Ilici Lenin)

3415. Comunismul înseamnă puterea sovietelor plus electrificarea întregii ţări. (Vladimir Ilici Lenin)

3416. A te baza pe convingere, devotare şi alte admirabile calităţi spirituale; asta nu este de luat în seamă în politică. (Vladimir Ilici Lenin)

3417. Fiecare gospodină trebuie să ştie să conducă statul. (Vladimir Ilici Lenin)

3418. În sens propriu, dialectica este studiul contradicţiei în însăşi esenţa lucrurilor. (Vladimir Ilici Lenin)

3419. Principiul fundamental al dialecticii este că nu există adevăr abstract, adevărul este totdeauna concret. (Vladimir Ilici Lenin)

3420. Adevărul este o prejudecată burgheză meschină. (Vladimir Ilici Lenin)

3421. Dialectica este teoria ce arată cum contrariile pot fi şi sunt îndeobşte (şi devin) identice - în ce condiţii ele sunt identice, convertindu-se una într-alta - pentru ce înţelegerea umană nu trebuie să ia aceste contrarii ca moarte, pietrificate, ci vii, condiţionate, mobile, preschimbându-se una într-alta. (Vladimir Ilici Lenin)

3422. **Viaţa e ceea ce ţi se întâmplă în timp ce eşti ocupat să faci alte planuri. (John Lennon)**

3423. Dumnezeu este un concept prin care ne măsurăm durerea. (John Lennon)

3424. Un vis pe care-l visezi singur e doar un vis. Un vis pe care-l visăm împreună e o realitate. (John Lennon)

3425. **Încadrat de ai mei, asediat de amintiri, săturat de evenimentele din locurile natale, în posesia experienţei că timpul nu vindecă nimic, dar absolut nimic, ştiu ce am de făcut şi ce să fac mâine dimineaţă. (Siegfried Lenz)**

3426. **„După dumneavoastră": această formulă de politeţe ar trebui să fie cea mai frumoasă definiţie a civilizaţiei noastre. (Emmanuel Levinas)**

3427. A înţelege fiinţa înseamnă a exista. (Emmanuel Levinas)

3428. In mângâiere, raport încă sensibil, corpul se dezbracă de însăşi forma sa, pentru a se oferi ca nuditate erotica. În carnalul gingăşiei, corpul părăseşte statutul de fiinţare. (Emmanuel Levinas)

3429. Obrazul aproapelui meu e o alteritate care deschide un spaţiu de dincolo. Dumnezeu din cer e accesibil fără să-şi piardă nimic din transcendenţă, dar şi fără să nege libertatea credinciosului. (Emmanuel Levinas)

3430. Să înţelegi pe cineva, înseamnă să-i vorbeşti deja. Să pui în cauză existenţa altuia, lăsându-l să existe, înseamnă să accepţi această existenţă, să ţii cont de ea. (Emmanuel Levinas)

3431. Eu, în faţa celuilalt, mă simt infinit responsabil. (Emmanuel Levinas)

3432. Morala nu e o ramură a filosofiei, ci filosofia primară. (Emmanuel Levinas)

3433. Să fii om înseamnă să trăieşti ca şi când nu ai fi o fiinţă printre alte fiinţe. (Emmanuel Levinas)

3434. **Omul de ştiinţă nu este persoana care dă răspunsurile potrivite, este cel care pune întrebările potrivite. (Claude Levi-Strauss)**

3435. Lumea a început fără om şi va sfârşi fără el. **(Claude Levi-Strauss)**

3436. Un umanism bine ordonat nu începe prin el însuşi, ci plasează lumea înaintea vieţii, viaţa înaintea omului, respectul altor fiinţe înaintea amorului-propriu. **(Claude Levi-Strauss)**

3437. Ştiinţa singură e incapabilă să răspundă la toate întrebările şi, în ciuda dezvoltării sale, nu o va putea face niciodată. **(Claude Levi-Strauss)**

3438. Nimic nu seamănă mai bine cu gândirea mitică decât ideologia politică. **(Claude Levi-Strauss)**

3439. Antropologia este o disciplină al cărei scop primordial este de a analiza şi interpreta diferenţele. **(Claude Levi-Strauss)**

3440. Limba este o raţiune umană care are raţiunile sale pe care omul nu le cunoaşte. **(Claude Levi-Strauss)**

3441. Fiecare istorie se însoţeşte de un număr nedeterminat de anti istorii din care fiecare e complementară celorlalte. **(Claude Levi-Strauss)**

3442. **Dumnezeu nu ne poate oferi fericire şi pace în afara Lui, pentru că ele nu se află acolo. Nu există aşa ceva. (C.S. Lewis)**

3443. Cred în Dumnezeu aşa cum cred în soare, nu pentru că îl pot vedea, ci pentru că, datorită lui, toate lucrurile se pot vedea. (C.S. Lewis)

3444. Viitorul e ceva la care oricine ajunge în ritmul a şaizeci de minute pe oră, orice ar face, oricine ar. (C.S. Lewis)

3445. Niciun om nu ştie cât de rău este până ce nu a încercat din greu să fie bun. (C.S. Lewis)
3446. Prietenia este tipul de dragoste pe care ne închipuim că o trăiesc îngerii. (C.S. Lewis)
3447. Tu nu ai un suflet. Tu eşti un suflet. Tu ai un trup. (C.S. Lewis)
3448. Am găsit în mine o dorinţă pe care nicio experienţă din această lume nu o poate satisface; cea mai probabilă explicaţie este că am fost făcut pentru altă lume. (C.S. Lewis)
3449. Prietenia nu este necesară, la fel ca filozofia, ca arta... nu are o valoare de supravieţuire; mai degrabă, este unul dintre acele lucruri care dă valoare supravieţuirii. (C.S. Lewis)
3450. Problema, atunci când încerci să pari mai prost decât eşti în realitate, este că, de foarte multe ori, îţi reuşeşte. (C.S. Lewis)
3451. Sfinţenia stă în obiceiul de a-ţi lega micile gesturi şi acţiuni de Dumnezeu. (C.S. Lewis)
3452. Numai când observăm mizeria simţim cel mai bine că Dumnezeu este prezent în noi. (C.S. Lewis)
3453. Prietenia se naşte în momentul în care o persoană îi spune alteia: Cum! Şi tu? Credeam că sunt singurul. (C.S. Lewis)
3454. Experienţa: cel mai brutal dintre profesori. Dar, Doamne, cum te învaţă. (C.S. Lewis)
3455. A iubi înseamnă a fi vulnerabil. (C.S. Lewis)
3456. În acest an sau în această lună sau, mai curând, chiar în această zi, nu am reuşit să ne comportăm în felul în care ne aşteptăm să se comporte alţii. (C.S. Lewis)
3457. Răutatea este doar bunătate stricată. (C.S. Lewis)
3458. Orice poem poate fi privit în două feluri - ca ceea ce vrea să spună poetul şi ca un lucru pe care el îl creează. (C.S. Lewis)
3459. Prosperitatea îl leagă pe om de lume. El crede că "îşi găseşte locul în ea", dar, în realitate, ea îşi găseşte locul în el. (C.S. Lewis)
3460. Poate că nu vom reuşi să obţinem certitudini, dar putem obţine probabilităţi, şi să avem o jumătate de pâine e mai bine decât să nu avem pâine deloc. (C.S. Lewis)
3461. Dacă vei citi istoria, vei vedea că creştinii care au făcut cel mai mult pentru lumea aceasta sunt cei care s-au gândit cel mai mult la lumea de dincolo. (C.S. Lewis)
3462. O plăcere nu este completă până ce nu ţi-o aminteşti. (C.S. Lewis)
3463. Cu cât Dumnezeu deţine un control mai mare asupra noastră, cu atât devenim mai mult noi înşine - pentru că El ne-a făcut. El a inventat felul de oameni care tu şi eu am fost concepuţi să fim... Când mă întorc la Hristos, când mă predau pe mine însumi personalităţii Lui, atunci încep pentru prima dată să am cu adevărat propria-mi personalitate. (C.S. Lewis)
3464. Când nu ne ascultăm conştiinţa, aceasta devine oarbă. (C.S. Lewis)
3465. Un om care mănâncă sau se iubeşte cu soţia lui sau se pregăteşte de culcare cu umilinţă, mulţumire şi cumpătare ocupă, după standardele creştinismului, o poziţie infinit mai înaltă, decât un om orgolios care ascultă Bach sau citeşte Platon. (C.S. Lewis)
3466. De multe ori, atunci când pierdem o binecuvântare primim alta în locul ei, în mod neaşteptat. (C.S. Lewis)
3467. Unii oameni se simt vinovaţi în legătură cu propriile nelinişti şi le consideră o lipsă a credinţei, dar ele sunt încercări, nu păcate. Ele sunt, ca toate încercările, dacă putem să le privim astfel, partea noastră în patimile lui Christos. (C.S. Lewis)
3468. Sufletul tău are un chip ciudat fiindcă e un gol făcut anume să se potrivească cu o protuberanţă din infinita suprafaţă a substanţei Divine, sau o cheie făcută să descuie una din uşile casei cu mai multe încăperi. Căci nu umanitatea în abstract e aceea care trebuie mântuită, ci tu – tu, cititorul individual. (C.S. Lewis)

3469. Să nu cumva să interpretăm un rău necesar drept bine. (C.S. Lewis)

3470. Asprimea lui Dumnezeu este mai gingaşă decât blândeţea omenească, iar constrângerea lui este libertatea noastră. (C.S. Lewis)

3471. Pecabilitatea, dacă o examinăm, constă în căutarea a ceva bun într-o direcţie greşită. (C.S. Lewis)

3472. Nu ne îndoim, neapărat, că Dumnezeu va face ce e mai bine pentru noi; ne întrebăm cât de dureros se va dovedi acest bine. (C.S. Lewis)

3473. Cinci simţuri; un intelect care nu poate fi altfel decât abstract; o memorie selectivă conform unor principii arbitrare; o serie de preconcepţii şi presupuneri atât de numeroase, încât nu pot examina mai mult de o minoritate din ele - niciodată nu devin conştient de toate. Cât din realitatea totală poate un astfel de aparat să cunoască? (C.S. Lewis)

3474. Nu am nicio datorie de a fi prietenul cuiva şi niciun om din această lume nu are o datorie faţă de mine. Nu avem pretenţii, nu avem nevoi. Prietenia este inutilă ca filozofia, arta, ca şi universal însuşi(Dumnezeu nu a avut nevoie să creeze). Nu are valoarea vieţii, mai degrabă este unul din lucrurile acelea care dă valoare dorinţei de supravieț uire. (C.S. Lewis)

3475. Nu m-am născut ca să fiu liber. M-am născut ca să venerez şi ca să mă supun. (C.S. Lewis)

3476. **Suferinţa nu e o stare, ci un proces. (Sinclair Lewis)**

3477. Iarna nu este un anotimp, ci un loc de muncă. (Sinclair Lewis)

3478. Reclama este un factor economic valoros fiindcă este modalitatea cea mai ieftină pentru a vinde marfa, în special dacă aceasta e lipsită de valoare. (Sinclair Lewis)

3479. De cele mai multe ori, facem ceea ce majoritatea oamenilor se aşteaptă să facem. În acest fel, devenim oameni cinstiţi sau criminali. Sau şi una, şi alta. (Sinclair Lewis)

3480. Cineva a spus: Dumnezeu face geometrie. Şi dacă adevărul ar fi: Dumnezeu face vivisecţie? (Sinclair Lewis)

3481. **Ce vor să spună oare cei care afirmă: Nu mi-e teamă de Dumnezeu, pentru că El este bun? Cei care spun asta nu au fost niciodată la dentist?** (Sinclair Lewis)

3482. **Visele pot fi de folos prin faptul că reprezintă chintesenţa sinceră, lipsită de constrângerea reflecţiei, care e adeseori artificiu pur, a întregii noastre fiinţe. Această idee merită să fie reţinută. (Georg Cristoph Lichtenberg)**

3483. Figura şi sufletul sunt ca numărul silabelor şi gândul. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3484. Educaţia este un fel de procreaţie. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3485. Domnul Kant are desigur meritul, nu lipsit de însemnătate, de a fi făcut ordine în fiziologia sufletului nostru. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3486. Fiinţa care ni se dăruie în chipul cel mai pur din mâinile naturii şi care ne este în acelaşi timp cea mai aproape suntem noi înşine. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3487. Prea puţini sunt oamenii care s-au gândit cum se cuvine la valoarea nonexistenţei. Prin nonexistenţa după moarte înţeleg starea în care mă găseam înainte de a mă naşte. De fapt, nu e vorba de o apatie, căci aceasta poate fi încă simţită, ci de ceva care nu este absolut nimic. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3488. Până la urmă, ce altceva este noţiunea de Dumnezeu decât personificarea incapacităţii noastre de a înţelege. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3489. Ceea ce se cheamă o cunoaştere profundă a naturii umane este de obicei nimic mai mult ca slăbiciunile proprii ale observatorului reflectate de alţii. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3490. Îndoieşte-te de toate lucrurile din lume, măcar o dată. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3491. Fii cu băgare de seamă, nu-ţi risipi simţirile, măsoară şi compară; asta e toată filozofia. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3492. El, cel care este îndrăgostit de el însuşi, are, cel puţin, acest avantaj: nu o să întâlnească mulţi rivali. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3493. Nu judeca un om după părerile lui, ci după modul în care acestea l-au transformat. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3494. Ce binecuvântare ar fi dacă ne-am putea deschide şi închide urechile la fel de uşor cum ne deschidem si închidem ochii. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3495. Doctoratul e un fel de confirmaţie a spiritului. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3496. A întrezări viitorul ţine tot de arta fiziognomică. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3497. Când spiritul meu se înalţă, trupul cade în genunchi. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3498. Acolo unde cumpătarea este un defect, nepăsarea este o crimă. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3499. Sunt foarte mulţi oameni care citesc doar ca să se împiedice să gândească. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3500. Îndoiala nu trebuie să fie altceva decât luciditate, altfel devine o primejdie. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3501. E nevoie uneori să mă curețe cineva ca pe o lumânare de seu, altfel încep să ard cu fum. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3502. Primul pas în înţelepciune este să conteşti totul, ultimul pas e să fii de acord cu toate. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3503. Nobila simplitate a operelor naturii îşi are mult prea des cauza în nobila miopie a celui care le observă. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3504. Am băgat foarte bine de seamă: una gândesc când stau culcat, şi alta când mă scol. Mai ales când am mâncat puţin şi sunt obosit. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3505. Sunt întotdeauna îndurerat când un om de un real talent moare pentru că lumea are nevoie de astfel de oameni mai mult decât Raiul. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3506. A face pe oamenii înţelepţi să creadă că suntem ceea ce nu suntem este, în majoritatea cazurilor, mai greu decât să devenim într-adevăr ceea ce vrem să părem. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3507. Nu pot să spun dacă lucrurile se vor îmbunătăţi vreodată dacă ne schimbăm; ceea ce pot să spun este că ele trebuie să se schimbe dacă urmează să se îmbunătăţească. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3508. Mai întâi, există o perioadă în care credem orice, apoi pentru un scurt timp credem cu discriminare, apoi nu mai credem nimic, apoi credem orice din nou şi, în plus, argumentăm de ce credem. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3509. Viaţa poate fi considerată o linie care depăşeşte cu diferite sinuozităţi o dreaptă (graniţa vieţii). Moartea bruscă este o perpendiculară pe această linie, în timp ce boala merge paralel cu ea. (Georg Cristoph Lichtenberg)
3510. Pe vremuri, mintea mea însemna tot ceea ce auzeam şi vedeam, azi nu mai notează nimic, ci îmi lasă mie grija asta. Cine este acest Eu? Oare eu şi cel care scrie suntem una şi aceeaşi persoană? (Georg Cristoph Lichtenberg)

3511. Omul, care trăieşte în trei planuri deosebite, în trecut, în prezent şi în viitor, poate să fie nefericit dacă unul din ele nu înseamnă nimic. Mai mult, religia a adăugat un al patrulea plan – veşnicia. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3512. **Scrisul este un mod de a te concentra asupra a ceea ce nu ştiai că ştii (asupra a ceea ce ştiai fără să ştii că ştii). (Gabriel Liiceanu)**

3513. A pune ordine în conceptele fundamentale ale vieţii nu este o chestiune de pedanterie, ci un mod de-a face periodic curat în ograda minţii şi a vieţii tale. (Gabriel Liiceanu)

3514. Orgoliul înseamnă a avea demnitatea ce rezultă din conştiinţa propriei valori, vanitatea este dorinţa deşartă după mărire, după ieşitul în faţă, şi asta mână în mână cu nevoia de linguşeală. Orgoliul nu simte nevoia să fie confirmat în conştiinţa pe care o are despre sine şi, de aceea, intră în alertă la orice laudă pe care o suspectează a fi o simplă introducere la linguşeală. (Gabriel Liiceanu)

3515. Numai că o funcţie sau o conştiinţă nu pot fi iubite, oricât de formidabile ar fi ele. Felul acesta al cuiva de a se insinua în tine printr-o parte a lui — chipul, vocea, felul de a gândi — nu face decât să-ţi deschidă fiinţa către momentul unor întâlniri viitoare, când ajungi să-l cunoşti pe celălalt „în carne şi oase", abia atunci urmând ca relaţia ta cu el să se aşeze în adevărul ei. Dar de câte lucruri imponderabile, de câte detalii, aparent nesemnificative, atârnă reuşita unei întâlniri. (Gabriel Liiceanu)

3516. O adevărată mângâiere trebuie să vină din afara ta. (Gabriel Liiceanu)

3517. Infernul este locul în care întrebarea „ce e de făcut?" nu se mai pune. (Gabriel Liiceanu)

3518. Ne-am destrăma precum într-o atmosferă în care frecarea este prea mare. Sau ne-am pierde, ne-am rătăci pur şi simplu în viaţă. Dacă ura celorlalţi – covârşitoare uneori –, invidia lor, mârşăvia lor sunt neputincioase este pentru că există câţiva oameni pe care îi iubim până la capăt. (Gabriel Liiceanu)

3519. Pe toţi oamenii care mi-au fost aproape i-am privit cu ochiul neîndurător al iubirii mele pentru ei. (Gabriel Liiceanu)

3520. Umilirea este cel mai teribil atentat la adresa libertăţii. (Gabriel Liiceanu)

3521. Umanismul este o invenţie neotestamentară, secularizată în epoca modernă şi folosită tacit ca metafizică pentru doctrina statului modern şi a societăţilor democratice. (Gabriel Liiceanu)

3522. O simplă picătură de iubire poate topi un ocean de ură. (Gabriel Liiceanu)

3523. Curajul este mersul prin frică înspre faptul de a fi liber. (Gabriel Liiceanu)

3524. Este un semn de nobleţe mentală să ştii să admiri ceea ce te depăşeşte. (Gabriel Liiceanu)

3525. Hipnoza, beţia, drogul, ba, chiar şi anestezia din preajma unei operaţii îmi repugnă sau mă pune în stare de alertă pentru că mă deposedează pe mine de mine. (Gabriel Liiceanu)

3526. Potenţialul de sensibilitate al unui om scapă oricărui proiect educativ. Maturitatea noastră afectivă este o chestiune de traiect personal. (Gabriel Liiceanu)

3527. Ce poate fi mai dăunător şi mai lipsit de gust decât privirea care tăinuieşte defectul, iubirea flatulentă, care sfârşeşte într-o uriaşă pupătură colectivă şi care pretinde să închidem ochii unii asupra altora în numele singurului lucru care contează: faptul că, până la urmă, toţi suntem români. (Gabriel Liiceanu)

3528. Dacă ura celorlalţi - covârşitoare uneori - invidia lor, mârşăvia lor sunt neputincioase, este pentru că există câţiva oameni pe care îi iubim până la capăt. (Gabriel Liiceanu)
3529. Hotărârea este această trecere a pragului în necunoscutul riscului. (Gabriel Liiceanu)
3530. Un om devine celebru din clipa în care începe să conviețuiască cu propria lui caricatură. (Gabriel Liiceanu)
3531. Iar când lucrul acesta se întâmplă, când oamenii se despart, abia atunci aflăm cât de necuprins cu mintea este vizita unui zeu în viața unui om. (Gabriel Liiceanu)
3532. Dincolo de uşa interzisă clocoteşte viaţa morală a fiecăruia dintre noi. În odaia aceasta, în care nimeni nu poate pătrunde fără voia noastră şi a cărei uşă rămâne pentru ceilalţi cel mai adesea închisă, se desfăşoară drama fiecărei vieţi. Acolo au loc complezentele noastre cu noi, acolo îşi au sălaşul duplicitățile noastre, de acolo ne procurăm scuzele pentru tot ceea ce facem. Însă tot de acolo apare şi creşte dezgustul de noi, acolo cad măştile pe care îndeobşte le purtam, acolo are loc suplicierea noastră, judecata noastră şi, în sfârşit, tot de acolo obţinem un nou termen de graţie pentru a putea parcurge o altă bucată din drumul pe care-l mai avem în faţă. (Gabriel Liiceanu)
3533. Fiecare om îşi alcătuieşte de-a lungul vieţii un edificiu afectiv. Măsura în care el este e dată de consistenţa acestui edificiu, de mâna aceea de oameni, ei nu pot fi mulţi, pe care i-a preluat în el şi i-a iubit fără rest, fără umbră, şi împotriva cărora spiritul lui critic, chiar dacă a fost prezent, a rămas neputincios. Aceşti oameni puţini, care ne fac pe fiecare în parte să nu regretăm că suntem, reprezintă, chit că o ştim sau nu, stratul de protecție care ne ajută să trecem prin viaţă. (Gabriel Liiceanu)
3534. Să vorbeşti despre carte ca despre o fiinţă vie! Altfel, cum ai putea iubi-o. (Gabriel Liiceanu)
3535. Cel mai uşor lucru este să rănești sufletul cuiva, căci sufletul umblă desculţ şi paşii lui culeg toţi spinii unei zile. (Gabriel Liiceanu)
3536. Cu cât mai deosebită este calitatea oamenilor din care e alcătuit edificiul nostru afectiv, cu atât mai subtil, mai tenace este modul nostru de a persista în viaţă. (Gabriel Liiceanu)
3537. Eşecul este locul de unde te ridici pentru a merge mai departe. (Gabriel Liiceanu)
3538. Bovarismul este o boală de resurse provocată de o limită de atins care joacă rol de fantasmă. (Gabriel Liiceanu)
3539. Nu se trăieşte fiecare clipă în gravitate şi de aceea o prietenie presupune deopotrivă un anumit cod al bucuriei extras din prelucrarea comică a lumii. Nu e uşor să obţii un asemenea cod. El presupune, iarăşi, o ajustare a punctelor de vedere asupra câtorva lucruri esenţiale, căreia de astă dată trebuie să i se adauge şi o coincidenţă a gustului. Nu e puţin lucru să ajungi să râzi împreună sau să bârfeşti în mod esenţial, pentru că ambele lucruri, în fond, presupun un fel (nevinovat) de a crea din nou lumea. Cine nu a cunoscut senzaţia periodică de incursiune pe acoperişul lumii de unde, împreună cu altul, poţi privi în jos tăvălindu-te de râs nu cred că ştie ce este o prietenie. (Gabriel Liiceanu)
3540. Cum se poate schimba „culoarea" unei zile? Te poţi vindeca scriind în chiar clipa în care îţi este cel mai greu? Pot eu schimba tonul acestei zile scriind ce scriu acum, pur şi simplu scriind? (Gabriel Liiceanu)

3541. Oamenii au căutat dintotdeauna să obțină o certitudine absolută în ordinea minții, o propoziție care să nu poată fi niciodată infirmată, o formă de adevăr absolut; de pildă, „suma unghiurilor unui triunghi este egală cu 180°”. Ei bine, nevoia unei certitudini afective este şi mai crâncenă în noi. Există oare bucurie mai mare decât să găseşti corespondentul afectiv al propoziției de mai sus? Să ştii că există o constelaţie umană la care poţi oricând să faci recurs? (Gabriel Liiceanu)
3542. Libertatea este putinţa de a alege între mai multe posibilități ale mele. (Gabriel Liiceanu)
3543. Femeia este fanta care se deschide în zona vizibilului pentru a lăsa extra-ordinarul să pătrundă în lume. (Gabriel Liiceanu)
3544. Dacă îţi depăşeşti limitele, eşti pedepsit, dacă nu ţi le depăşeşti, nu eşti om. (Gabriel Liiceanu)
3545. Până şi intrarea în somn mă umileşte de fiecare dată, ca smulgerea nejustificată din braţele propriului eu. (Gabriel Liiceanu)
3546. Comunismul este societatea care garantează prostia ca încremenire în proiect. (Gabriel Liiceanu)
3547. Promisiunea nu este decât un avans al împlinirii, o aluzie a ei. (Gabriel Liiceanu)
3548. Omul e ceea ce rămâne din el după ce lumea din jur îl desființează. (Gabriel Liiceanu)
3549. Orice jurnal este o luptă cu incomunicabilul din noi, o încercare de a forța uşa interzisă. (Gabriel Liiceanu)
3550. Creația nu este altceva decât delimitare. (Gabriel Liiceanu)
3551. Depresia este insurecția nevăzutului. (Gabriel Liiceanu)
3552. **O persoană este atât de fericită cât îşi doreşte să fie. (Abraham Lincoln)**
3553. Caracterul este precum un copac, iar reputația precum umbra lui. Umbra este ceea ce credem despre el, dar copacul este cel adevărat. (Abraham Lincoln)
3554. Adevărul este în principiu cea mai bună soluție împotriva calomniei. (Abraham Lincoln)
3555. Poți să păcălești câțiva oameni tot timpul și toți oamenii o perioadă, dar nu poți să păcălești toți oamenii tot timpul. (Abraham Lincoln)
3556. În definitiv, nu anii din viața ta sunt cei care contează, ci viața din anii tăi. (Abraham Lincoln)
3557. Nu îmi distrug oare duşmanii atunci când mi-i fac prieteni? (Abraham Lincoln)
3558. Democrația este guvernarea poporului, de către popor, pentru popor. (Abraham Lincoln)
3559. Tactul este abilitatea de a-i descrie pe ceilalți aşa cum se văd ei. (Abraham Lincoln)
3560. Pierderea unui duşman nu compensează pe aceea a unui prieten. (Abraham Lincoln)
3561. Înfrângerea nu ne face pe noi slabi: ne arata doar cat suntem de slabi. (Abraham Lincoln)
3562. Un prieten este cineva care are aceeaşi duşmani ca şi tine. (Abraham Lincoln)
3563. Nu pune mare preț pe un om care nu este mai înțelept astăzi decât a fost ieri. (Abraham Lincoln)
3564. Un buletin de vot este mai puternic decât un glonț. (Abraham Lincoln)

3565. Dacă asta-i cafea, te rog adu-mi nişte ceai, dar dacă ăsta-i ceai, te rog adu-mi nişte cafea. (Abraham Lincoln)

3566. Când fac bine, mă simt bine; când fac rău, mă simt rău. Asta e religia mea. (Abraham Lincoln)

3567. Cei care îi privează pe alții de libertate, nu merită să fie liberi. (Abraham Lincoln)

3568. Îngrijorarea mea nu este că ai putea eşua, ci că ai putea fi mulțumit cu eşecul tău. (Abraham Lincoln)

3569. **Viața este energie, efort interior, năzuință şi împlinire. Viața este, într-un cuvânt, activitate. (Theodor Lipps)**

3570. «Empatia» în general înseamnă, pe de o parte, că eu «*mă simt*». Dar eu *mă* pot simți într-o mie de chipuri. Eu mă simt «pe mine» oricând simt mândrie, tristețe, nostalgie sau ceva asemănător. În general, eu *mă* simt în orice *sentiment*. În al doilea rând, «empatie» înseamnă că acest sentiment este legat de altceva decât de mine, de un obiect diferit de mine, sau că, pentru impresia mea nemijlocită, «există» în acesta. (Theodor Lipps)

3571. Norii trec domol, plutesc uşor, atârnă greu, gonesc şi amenință. Şi asta par ei a face grație unei forțe care există în ei. Iar în asta pare a se exprima un caracter şi o dispoziție. (Theodor Lipps)

3572. Cineva poate spune că nu ştie nimic despre o dispoziție prietenoasă a aerului. Atunci îi răspund că nici eu nu «ştiu» nimic despre asta, dar că mie îmi pare că în aerul jucăuş care mă înconjoară ar exista ceva comparabil unei dispoziții umane prietenoase. (Theodor Lipps)

3573. Cine se lasă mişcat până la *lacrimi* de o operă de artă arată, prin aceasta, că simte suferința sau bucuria reprezentate în ea ca suferință proprie sau bucurie proprie. (Theodor Lipps)

3574. **Un scriitor nu-şi alege temele, temele îl aleg pe el. (Mario Vargas Llosa)**

3575. Un cadavru este o palidă si înşelătoare reminiscență a ființei vii, aflată în plină mişcare şi creativitate. (Mario Vargas Llosa)

3576. Doar un idiot poate fi complet fericit. (Mario Vargas Llosa)

3577. A scrie romane înseamnă un act de rebeliune contra realității, contra lui Dumnezeu, contra creației lui Dumnezeu care este realitatea. (Mario Vargas Llosa)

3578. În adâncul sufletului, pe o femeie frumoasă o fascinează întotdeauna bestia, după cum dovedesc atâtea fabule şi mitologiile. (Mario Vargas Llosa)

3579. Orice roman e un deicid secret, un asasinat simbolic al realității. (Mario Vargas Llosa)

3580. Pentru a da liber curs imaginației lui, scriitorul trebuie să deschidă uşile la tot ceea ce se ascunde în el, inclusiv demoni. (Mario Vargas Llosa)

3581. Libertatea nu e o noțiune formală pe care să poți să o temperezi în funcție de imperative revoluționare. (Mario Vargas Llosa)

3582. Șansa literaturii e de a fi asociată destinului libertății în lume: ea rămâne o formă fundamentală de contestare şi de critică a existenței. (Mario Vargas Llosa)

3583. Mijloacele audiovizuale ne oferă cunoştințe, informații, distracții dar nu acea creativitate critică şi această tulburătoare nelinişte pe care o dă literatura. (Mario Vargas Llosa)

3584. Nu înțelegem să dominăm lumea prin intermediul biologiei sau al matematicii, ci prin lectura poeților, a romancierilor, a dramaturgilor şi eseiştilor. (Mario Vargas Llosa)

3585. Să domini limbajul, să înveți să gândeşti şi să crezi din răsputeri e un mod de a-ți dezvolta sensibilitatea, imaginația, spiritul critic. (Mario Vargas Llosa)

3586. Nu există nimic mai bun decât un roman, pentru a înțelege că realitatea e rău întocmită, că ea nu este suficientă pentru a satisface dorințele, apetiturile, visele omului. (Mario Vargas Llosa)

3587. **Nu există nimic în intelect, care să nu fi trecut în prealabil prin simțuri. (John Locke)**

3588. Fericirea sau nefericirea oamenilor este în mare parte opera lor. (John Locke)

3589. Logica este anatomia gândirii. (John Locke)

3590. Dumnezeu este autorul sufletului. (John Locke)

3591. Marea întrebare, ce a tulburat omenirea în toate epocile şi a abătut asupra lor cele mai multe dintre nenorocirile ce au depopulat ţări şi au stricat pacea lumii, a fost nu dacă să existe putere în lume, nici de unde vine ea, ci cine să o dețină. (John Locke)

3592. Orice nedreptate izvorăşte din prea mare iubire faţă de noi înşine, şi din prea puţină iubire faţă de alţii. (John Locke)

3593. Opiniile noi sunt întotdeauna susceptibile şi în contradictoriu, pentru simplul motiv că încă nu au devenit cunoscute. (John Locke)

3594. Dacă un om se îndepărtează de la calea cea dreaptă, este propriul lui nenoroc şi nu o vătămare a ta; deci, nici să nu îl pedepseşti în lucrurile acestei vieţi, deoarece presupui că va fi mizerabil în viaţa pe care o va duce. (John Locke)

3595. Blândeţea şi buna-cuviinţă se pot forma la copii şi prin obişnuinţa de a se purta frumos cu cei din jur şi îndeosebi cu cei ce le sunt inferiori. (John Locke)

3596. **Romanul este, în egală măsură, un artefact verbal şi un poem liric. (David Lodge)**

3597. Romanul e un suport inegal pentru a pentru reprezentarea conştiinţei subiective, dar el nu ţine cont în mod corect de experienţa de a asculta muzică. (David Lodge)

3598. În lumea contemporană, succesul este în mare măsură creat şi măsurat de publicitate. (David Lodge)

3599. Intenţia autorului nu reprezintă un criteriu valabil pentru a judeca reuşita unei opere literare. (David Lodge)

3600. Mass media reprezintă cea mai mare putere a societăţii contemporane. (David Lodge)

3601. Prin repetiţie, un interviu poate deveni o corvoadă copleşitoare. Adesea, simţi că ai fost păcălit sau trădat, dezvăluind despre tine însuţi mai mult decât publicul avea dreptul sau nevoia să afle. (David Lodge)

3602. Viaţa sexuală a fiecăruia e alcătuită în parte din fantasme, în parte inspirată din modele literare, mituri, povestiri sau imagini de film. (David Lodge)

3603. Universităţile sunt catedralele epocii moderne. Ele nu ar trebuie să-şi justifice existenţa prin vreun criteriu utilitarist. (David Lodge)

3604. **Trebuie să fim conştienţi de faptul că suntem o forţă uriaşă, pentru că din materialul fragil al cuvintelor putem clădi construcţii arhitectonice ce vor încremeni mii de ani în amintirea oamenilor şi nu se vor împrăştia decât o dată cu specia. (E. Lovinescu)**

3605. Singura pornografie în artă e lipsa de talent. (E. Lovinescu)

3606. Când porneşti la o acţiune trebuie să ai în vedere şi riscurile ei. (E. Lovinescu)

3607. **N-am fericirea să cred în Dumnezeu, dar întreţin raporturi extravagante cu îngerul meu păzitor. (Monica Lovinescu)**

3608. Eu am de ce s-o admir pe mama, nu doar pe intelectuala care a fost, dar şi pe eroina care a devenit în închisoare, refuzând cu preţul vieţii să dea Securităţii armele (o scrisoare către mine) pentru a mă şantaja. Atunci şi acolo, mama m-a născut a doua oară. După ce-mi dăduse viaţa, mi-a dat şi libertatea să mă comport după firea mea, fără a avea de ales între sinucidere sau a deveni unealta "lor". (Monica Lovinescu)

3609. Acest stil de discreţie, aceasta tentaţie de a ridica ziduri in jurul vieţii tale interioare. (Monica Lovinescu)

3610. **Nu trebuie să ucizi instinctul rău, patima, ci să serveşti pe Dumnezeu cu ea; cu alte cuvinte, să nu vezi în ea o duşmancă a lui Dumnezeu, ci o închisoare a strălucirii divine care trebuie topită pentru a se produce unificările. (Vasile Lovinescu)**

3611. Vrăjmaşul nostru de căpetenie este apatia mentală, cenuşa formată de cadavrele noţiunilor sedimentate de secole. Straturile lor au înăbuşit în omul modern Amintirea, Anamnesis, Dorul, Nostalgia, obârşii izvorâte din intuiţia intelectuală. (Vasile Lovinescu)

3612. Avem numai o alternativă: sau cerul e o ţesătură în care se încifrează hieroglife veşnice, armătură impalpabilă a tuturor gesturilor, artelor şi meşteşugurilor; sau firmamentul se destramă în pulbere radioactivă. (Vasile Lovinescu)

3613. Dar se pune întrebarea: de ce orice cucerire activă a cerurilor luminoase, a înălţimilor şi a stărilor superioare de fire este condiţionată de o prealabilă coborâre în întuneric, în abis, în stările inferioare de fire? Pentru că moartea condiţionează reînvierea, pentru că Tod und Verklärung (moarte şi transfigurare) constituie un cuplu inseparabil cu termeni consecutivi. (Vasile Lovinescu)

3614. Reamintim că justa ochire e o metodă excepţional de eficace în unele ştiinţe tradiţionale pentru obţinerea puterii de concentrare (Ekagra), fără de care o realizare spirituală nu se poate concepe. Se ştie ce rol important joacă tragerea cu arcul în şcolile budiste Zen. În această disciplină, se urmăreşte înainte de toate un nivel de concentrare în care ochitorul se identifică perfect cu ţinta. În acel moment, ochirea materială devine inutilă şi un punct este tot aşa de uşor de ochit ca şi un zid. (Vasile Lovinescu)

3615. În esenţa lui, Mitul este prototipal, etern, deasupra spaţiului, timpului şi Devenirii, pe care el le creează, mai exact le aduce de la potenţă la act. Se oglindeşte simultan, de sus în jos, în toate părţile lumii, ca soarele în toate apele pământului sau în miriada de faţete a unui cristal. Schema justă este a unui punct central care proiectează un număr nenumărabil de raze pe circumferinţă. (Vasile Lovinescu)

3616. Trebuie să ne amintim mereu de această lipsă de comună măsură dintre Principiu şi lume; din această pricină, primul mistuie pe a doua. (Vasile Lovinescu)

3617. În virtutea legii de analogie inversă, cu cât problemele fundamentale ale metafizicii sunt învăluite în focul bengal al mitologiei, în forme uneori triviale şi familiare, cu cât se stabileşte o distanţă mai mare între polul esenţial şi polul substanţial al Manifestării, din cauza abisului căscat între ei. Spaţiul dintre cele două paranteze e mai vast, deci mai cuprinzător de adevăr, învăluind între extreme o sinteză mai amplă a Universului. Linia curbă propagată la extrem îşi întâlneşte începutul şi cercul e imaginea atotcuprinzătoare a lumii. (Vasile Lovinescu)

3618. Zidirea unei biserici e expresia arhitecturală a transformării Haosului în Cosmos, comună tuturor doctrinelor cosmologice; zidire care e o imitaţie a creării lumii. Dar

Haosul e în mod definitoriu “domiciliul” demonului care nu-i poate admite transformarea, echivalând pentru dânsul cu o pieire. (Vasile Lovinescu)

3619. Mitul are o puritate intelectuală de apolog taoist, sub haina de snoavă. (Vasile Lovinescu)

3620. Disjuncţia dintre cele două hagialâcuri, cel exterior şi cel interior, a făcut să se ofilească în om calităţi incomparabile de intuiţie devenită instinct. Dacă vrem să ştim cum erau oamenii din ciclurile de mult apus, trebuie să ni-i închipuim ca pe fiinţe în care instinctele deveneau intelecţiuni şi intelecţiunile instincte. (Vasile Lovinescu)

3621. Dependenţa omului şi a întregii firi faţă de Principiu şi interdependenţa fenomenelor în cosmos sunt cele două legi fundamentale ale metafizicii tradiţionale. Îşi au originea şi explicaţia în Unitatea divină şi în omogenitatea Naturii. (Vasile Lovinescu)

3622. La fiecare pas ce-l facem, lăsăm în urmă un reziduu care este propria noastră umbră, pe care, în mod obişnuit, o târâm după noi. Când însă, prin iniţiere, se produce separaţia de care am vorbit, cordonul ombilical care ne leagă de propriul nostru spectru este tăiat, iar umbra şi reziduurile se obiectivează pentru o ultimă bătălie, devin autonome şi implacabile, frustrate de principiul lor de viaţă. (Vasile Lovinescu)

3623. Toate aceste concordanţe şi deosebiri nu sunt decât ilustrarea marii legi conform căreia o entitate transcendentă, când se coboară în lumea sublunară, prin misiune avatarică sau funcţională, trebuie să îmbrace haina proprie clipei ciclice în care se înfăptuieşte descinderea. Miracolul iniţiatic consistă în faptul că, pornind să peţească o idee, eroul se întoarce cu o mireasă. (Vasile Lovinescu)

3624. Totul se ţine, totul este solidar în cosmos, din cauza omogenităţii naturii. (Vasile Lovinescu)

3625. **Fiecare faptă a unui om sau a unui grup de oameni are repercusiuni asupra destinelor lor viitoare; destinul lor depinde în mare măsură de direcţia în care acţionează ei în circumstanţele istorice date. (Lukacs Gyorgy)**

3626. **Dumnezeu a dat faţa oamenilor ca să o ridice spre Cer. (Titus Lucretius Carus)**

3627. Din nimic nu se naşte nimic. (Titus Lucretius Carus)

3628. Toate religiile sunt la fel de sublime pentru ignorant, folositoare pentru politician şi ridicole pentru filosof. (Titus Lucretius Carus)

3629. **Când te odihneşti, prinzi rugină. (Martin Luther)**

3630. Doresc să predic, să vorbesc, să scriu, dar nu vreau să silesc pe nimeni, căci credinţa trebuie să fie liber consimţită şi să fie primită fără constrângere. (Martin Luther)

3631. În ceea ce priveşte credinţa şi Cuvântul lui Dumnezeu, orice creştin poate fi un tot atât de bun judecător pentru sine ca şi papa, chiar dacă este susţinut de milioane de concilii. (Martin Luther)

3632. Credinţa este lucrarea lui Dumnezeu în noi. Ea ne strămută în lumea divină pentru renaşterea noastră în Dumnezeu. Ea îl omoară pe vechiul Adam din noi şi ne face o făptură nouă, ne recreează inima, curajul, înţelegerea şi toate celelalte faţete ale personalităţii. Credinţa vine prin lucrarea Duhului Sfânt. Ea implică o putere de viaţă care ne împinge irezistibil spre bine. Credinţa nu întreabă care sunt faptele bune ce trebuiesc făcute, ci trece la înfăptuirea lor fără nici un fel de întrebare. (Martin Luther)

3633. Eu şi cu Dumnezeu formăm majoritatea. (Martin Luther)

3634. Tot ce se face in aceasta lume se face cu speranţă. (Martin Luther)

3635. Creştinul e servitorul tuturor. (Martin Luther)
3636. Diavolul este maimuţa lui Dumnezeu, pe care-L imită întrutotul. (Martin Luther)
3637. Dacă nu poţi să râzi în Paradis, nu ţin să merg acolo. (Martin Luther)
3638. Ceea ce nu poate fi predat decât cu lovituri şi cu violenţă nu va aduce după sine decât roade rele. (Martin Luther)
3639. Ceea ce te susţine, acela e Dumnezeul tău autentic. (Martin Luther)
3640. Visez că într-o zi cei patru copii ai mei vor trăi într-o naţiune în care vor fi judecaţi nu pentru culoarea pielii, ci pentru caracterul lor. (Martin Luther King)
3641. Trebuie să învăţăm să trăim împreună ca nişte fraţi, altfel vom muri împreună ca nişte idioţi. (Martin Luther King)
3642. Cel care acceptă răul fără să lupte împotriva lui, cooperează cu el. (Martin Luther King)
3643. O nedreptate comisă undeva, e o ameninţare pentru dreptatea întregii lumi. (Martin Luther King)
3644. Rasa umană trebuie să abandoneze conflictele respingând răzbunarea, agresiunea şi spiritul revanşard. Modalitatea de a ieşi din acest impas este dragostea. (Martin Luther King)
3645. Ura tulbură viaţa; dragostea o face armonioasă. Ura întunecă viaţa; dragostea o face luminoasă. (Martin Luther King)
3646. Baricadele sunt vocile celor care nu se aud. (Martin Luther King)
3647. Un om ar trebui să-şi facă treaba atât de bine, astfel încât cei vii, morţii şi cei ce se vor naşte să nu poată să o facă mai bine. (Martin Luther King)
3648. Omul drept nu ia în considerare particularităţile fizice; el ştie să discearnă calităţile profunde care îi fac pe indivizi oameni şi, deci, fraţi. (Martin Luther King)
3649. Tot ce vedem nu e decât o umbră proiectată de lucruri pe care nu le vedem. (Martin Luther King)
3650. O lege nu va putea niciodată să oblige un om să mă iubească, dar e important ca ea să îi interzică să mă linşeze. (Martin Luther King)
3651. Puterea noastră ştiinţifică a depăşit puterea noastră spirituală. Ştim să ghidăm rachete, dar îl abatem pe om de la calea lui dreaptă. (Martin Luther King)
3652. Nonviolenţa e o armă puternică şi justă, care taie fără să rănească şi îl înnobilează pe cel care o mânuieşte. E o sabie care vindecă. (Martin Luther King)
3653. Dumnezeu nu e, oare, un extremist al iubirii? (Martin Luther King)
3654. Nu noi construim istoria. Istoria e cea care ne edifică vieţile. (Martin Luther King)
3655. Întunericul nu poate alunga întunericul. Numai lumina poate face acest lucru. (Martin Luther King)
3656. Nimic nu e mai primejdios pe lume decât ignoranţa veritabilă şi stupiditatea conştiincioasă. (Martin Luther King)
3657. A vedea nu înseamnă întotdeauna a crede. (Martin Luther King)
3658. Iertarea este îndemnul lui Dumnezeu. (Martin Luther King)
3659. Caracterul unui om se nu se arată în momentele de confort, ci în cele de schimbări şi controverse. (Martin Luther King)
3660. In final nu-ti vei aduce aminte cuvintele duşmanilor, ci tăcerea prietenilor. (Martin Luther King)

3661. Iubirea este singura forţă capabilă să transforme un inamic într-un prieten. (Martin Luther King)

3662. Vieţile noastre se încheie în ziua când rămânem tăcuţi în privinţa lucrurilor care contează. (Martin Luther King)

3663. Cea mai stăruitoare şi urgentă întrebare a vieţii este: ce faci tu pentru ceilalţi? (Martin Luther King)

3664. Un om care nu are pentru ce muri, nu are pentru ce trăi. (Martin Luther King)

3665. Credinţa înseamnă să faci primul pas chiar dacă nu vezi toată scara. (Martin Luther King)

3666. Nimic nu este mai tragic decât să întâlneşti un individ ajuns la capătul puterilor, pierdut în labirintul vieţii. (Martin Luther King)

3667. Progresul este fragil şi soluţia oricărei probleme ne pune în faţa unor probleme noi. (Martin Luther King)

3668. Trebuie să năzuim spre ţeluri paşnice prin mijloace paşnice. (Martin Luther King)

3669. Eu cred că adevărul neînarmat şi iubirea necondiţionată vor avea de spus ultimul cuvânt pentru realitate. De aceea, Dreptul, chiar dacă este învins temporar, este mai puternic decât Răul triumfător. (Martin Luther King)

3670. Adevăratul pacifism nu este supunerea nerealistă faţă de puterea răului. Este mai degrabă o confruntare curajoasă cu răul folosind puterea dragostei. (Martin Luther King)

3671. Nonviolenţa înseamnă nu numai evitarea violenţei fizice externe, ci şi a violenţei interne asupra spiritului. Nu doar refuzi să împuşti un om, ci refuzi şi să-l urăşti. (Martin Luther King)

3672. **Cunoaşterea este şi va fi produsă pentru a fi vândută, şi ea va fi consumată pentru a fi valorizată într-o nouă producţie: în ambele cazuri, scopul este schimbul. (Jean-François Lyotard)**

3673. Într-o societate a cărei componentă de comunicare devine tot mai proeminentă zi după zi, atât ca realitate, cât şi ca finalitate, e limpede că limbajul capătă o nouă importanţă.

3674. Cunoaşterea ştiinţifică e un tip de discurs. (Jean-François Lyotard)

3675. Ceea ce se pretinde de la utilizarea ipotezelor e o capacitate subtilă pentru discriminare. (Jean-François Lyotard)

3676. Astăzi mai mult ca oricând, cunoaşterea societăţii presupune înainte de toate ceea ce dimensiune va lua investigaţia şi, în mod necesar, înseamnă alegerea modului în care societatea poate răspunde. (Jean-François Lyotard)

3677. Gândirea postmodernă nu mai crede în posibilitatea unui discurs sistematic. (Jean-François Lyotard)

3678. Numele de popor acoperă deopotrivă singularitatea unei comunităţi contingente şi încarnarea unei suveranităţi universale. Spunând « popor » nu ştim exact despre ce identitate vorbim. (Jean-François Lyotard)

3679. Teroarea este o manieră de a lua în considerare indeterminarea a ceea ce se întâmplă. Filosofia este o altă manieră. Diferenţa dintre cele două maniere ţine de timpul disponibil pentru a întâmpina şi pentru a judeca. (Jean-François Lyotard)

3680. Aparatul totalitar, constituit ca a fi eliminat deja şi pentru a elimina fără încetare dezbaterea din viaţa politică prin intermediul terorii, reproduce în el însuşi, în anatomia şi fiziologia corpului său statalo-politic, boala pe care pretinde de fapt să o vindece. Dezordine internă, proliferare înăuntrul său a unor instanţe de decizie, războaie subversive în sânul său trădează recurenţa bolii ruşinoase asupra a ceea ce se dă drept sănătos, «

prezența » intratabilului, chiar dacă el este păstrat secret în delirul și aroganța unei politici unitare-totalitare. (Jean-François Lyotard)

3681. Aparatul totalitar, constituit ca a fi eliminat deja și pentru a elimina fără încetare dezbaterea din viața politică prin intermediul terorii, reproduce în el însuși, în anatomia și fiziologia corpului său statalo-politic, boala pe care pretinde de fapt să o vindece. Dezordine internă, proliferare înăuntrul său a unor instanțe de decizie, războaie subversive în sânul său trădează recurența bolii rușinoase asupra a ceea ce se dă drept sănătos, « prezența » intratabilului, chiar dacă el este păstrat secret în delirul și aroganța unei politici unitare-totalitare. (Jean-François Lyotard)

3682. A fi apt să întâmpini ceea ce gândirea nu este pregătită să gândească, aceasta poartă propriu-zis numele de gândire. (Jean-François Lyotard)

M

3683. **Un solipsist este un om care, tot învârtindu-se, se dă bătut pentru faptul că orice vede se află în fața sa. (Ernst Mach)**

3684. O culoare este un obiect fizic, atâta vreme cât luăm în considerare dependența sa, de exemplu, față de sursa luminoasă, față de alte culori, față de temperaturi, față de spații, și așa mai departe. (Ernst Mach)

3685. Corpurile nu produc senzații, ci complexele de elemente (complexele de senzații) produc corpurile. (Ernst Mach)

3686. Cu cât visele noastre devin mai regulate, mai conectate, mai stabile, ele vor avea mult mai mare importanță practică pentru noi. (Ernst Mach)

3687. În mod obișnuit, plăcerea și durerea sunt privite ca fiind diferite din perspectiva senzațiilor. (Ernst Mach)

3688. Fizica înseamnă experiență, aranjată în ordine economică. (Ernst Mach)

3689. Știința își are originea în adaptarea gândirii la un câmp bine definit al experienței. (Ernst Mach)

3690. Eul este la fel de puțin permanent cum sunt și corpurile. (Ernst Mach)

3691. Lucrurile, corpurile, materia, nu sunt altceva decât combinații ale elementelor – culori, sunete ș.a.m.d. – nimic altceva decât atributele lor. (Ernst Mach)

3692. Fără să renunțe la suportul fizicii, e posibil pentru fiziologia simțurilor nu numai să își urmeze propria sa dezvoltare, dar, de asemenea, să acorde însăși științei fizicii puternicul său sprijin. (Ernst Mach)

3693. **Toate mijloacele sunt bune, necesare și morale pentru a guverna. În politică primează interesele și forța, și nu considerentele morale. (Niccolo Machiavelli)**

3694. Puțini văd cum suntem într-adevăr, dar toți văd ce ne prefacem că suntem. (Niccolo Machiavelli)

3695. Legea esențială a oricărei ființe umane este să se conserve, adică să trăiască. Voi semănați cucută și vreți să vedeți crescând spice de grâu. (Niccolo Machiavelli)

3696. Dumnezeu ne-a dat cuvântul ca să ne putem ascunde gândurile. (Niccolo Machiavelli)

3697. În anumite circumstanțe, simularea nebuniei constituie dovada celei mai înalte înțelepciuni. (Niccolo Machiavelli)

3698. Oamenii mari numesc rușine faptul de a pierde și nu cel de a înșela pentru a câștiga. (Niccolo Machiavelli)

3699. Ceea ce n-a avut loc niciodată, poate avea loc mâine. (Niccolo Machiavelli)

3700. Cine vrea să înfiinţeze un stat şi să îi scrie legile, trebuie să înceapă cu presupunerea că toţi oamenii sunt răi de la natură şi gata să o dovedească, de câte ori au ocazia. (Niccolo Machiavelli)
3701. Nu ştiu ce e mai bun, răul care aduce folos, sau binele care dăunează. (Niccolo Machiavelli)
3702. Există trei feluri de gândiri: cei care înţeleg singuri, cei care apreciază ceea ce înţeleg alţii şi cei care nu înţeleg nici singuri, nici cu ajutorul celorlalţi; prima este cea mai folositoare, a doua este bună, a trei inutilă. (Niccolo Machiavelli)
3703. Scopul scuză mijloacele. (Niccolo Machiavelli)
3704. Nimic nu este mai dificil, mai periculos şi cu un final mai nesigur decât să încerci schimbarea ordinii lucrurilor. (Niccolo Machiavelli)
3705. Sunt oameni care ştiu totul, dar asta este tot ce ştiu ei. (Niccolo Machiavelli)
3706. Cine se gândeşte la prea multe lucruri nu ajunge niciodată la vreo concluzie. (Niccolo Machiavelli)
3707. Succesele sau eşecurile oamenilor depind de capacitatea lor de a-şi adapta conduita în funcţie de vremuri. (Niccolo Machiavelli)
3708. Principele trebuie să se poarte în aşa fel cu supuşii lui, încât nicio întâmplare, nici bună, nici rea, să nu-l facă să se schimbe. (Niccolo Machiavelli)
3709. Dumnezeu nu vrea să facă totul, pentru a nu ne lua liberul arbitru. (Niccolo Machiavelli)
3710. Materia nu-i decât energie acumulată; şi energia poate lua toate formele, de la căderea unei pietre până la gândirea omului. Materia şi spiritul sunt două aspecte ale aceleiaşi substanţe, ale aceleiaşi existenţe, ale aceleiaşi energii. (Niccolo Machiavelli)
3711. E mai bine să fii temut decât iubit. (Niccolo Machiavelli)
3712. În luptă poţi pierde totul în afară de onoare. (Niccolo Machiavelli)
3713. Un război este drept când este necesar. (Niccolo Machiavelli)
3714. **Anii îl învaţă treptat pe orice om că doar adevărul este minunat. (Maurice Maeterlinck)**
3715. Adevăratul înţelept nu este acela care vede, ci acela care văzând cel mai departe, iubeşte cel mai profund oamenii. (Maurice Maeterlinck)
3716. Dacă aş fi fost Dumnezeu, mi-ar fi fost milă de inima oamenilor. (Maurice Maeterlinck)
3717. Este bine să înţelegi încetul cu încetul că nu înţelegi nimic. (Maurice Maeterlinck)
3718. Inteligenţa este capacitatea cu ajutorul căreia vom înţelege, până la urmă, că totul este de neînţeles. (Maurice Maeterlinck)
3719. Ceea ce n-a avut loc niciodată, poate avea loc mâine. (Maurice Maeterlinck)
3720. Cauza pentru care ne temem de moarte este viaţa. (Maurice Maeterlinck)
3721. Toată cunoaşterea noastră ne face doar să murim în suferinţe mai atroce decât ale animalelor, care nu ştiu nimic. (Maurice Maeterlinck)
3722. Un zeu care ar vrea să distrugă lumile dintr-o dată, n-ar avea de făcut altceva decât să ia materiei forţa sa de atracţie, îndată totul se va pierde în ceea ce noi nu vom mai putea numi spaţiu, deoarece nu va mai fi spaţiu, dat fiind că doar mişcările şi deplasările materiei îi dau existentă. (Maurice Maeterlinck)
3723. Uneori este mai bine să cauţi să fii fericit în nenorocire, acceptând-o, decât să te lupţi pentru a încerca să ieşi din ea. (Maurice Maeterlinck)
3724. **Vreau să pictez numai tablouri care evocă mister cu acelaşi farmec şi precizie specifice vieţii spirituale. (René Magritte)**
3725. Cuvântul *Dumnezeu* nu are sens pentru mine, dar îl restitui misterului, nu neantului. (René Magritte)
3726. Cuvântul *pictură* e urât. (René Magritte)

3727. Titlurile tablourilor nu sunt explicații și tablourile nu sunt ilustrații ale titlurilor. (René Magritte)
3728. Nimic nu e confuz, în afara titlurilor. (René Magritte)
3729. **O simfonie trebuie să fie asemenea universului întreg. Trebuie să conțină totul. (Gustav Mahler)**
3730. Tradiția este lene. (Gustav Mahler)
3731. În spatele meu, ramurile unei existențe pustii și sterile se prăbușește. (Gustav Mahler)
3732. Disciplină, muncă. Muncă, disciplină. (Gustav Mahler)
3733. Destinul zâmbește deasupra mea fără să mă facă cel mai puțin fericit. (Gustav Mahler)
3734. Niciodată să nu-ți asumi o poză interioară sau exterioară, niciodată să nu te deghizezi. (Gustav Mahler)
3735. Dacă un compozitor îți va spune ce are de spus în cuvinte, nu se va mai obosi să o facă în muzică. (Gustav Mahler)
3736. Invenția melodică e una dintre cele mai sigure semne ale unui dar divin. (Gustav Mahler)
3737. Impresiile experienței spirituale conferă vieții mele viitoare forma și conținutul său. (Gustav Mahler)
3738. Adevărata artă a dirijatului constă în tranzițiile de la o linie melodică la alta. (Gustav Mahler)
3739. Ca să judeci opera unui compozitor, trebuie mai întâi să o consideri ca un întreg. (Gustav Mahler)
3740. Trebuie să renunți la superficialitate, la convenții, la vanitate și iluzii. (Gustav Mahler)
3741. **Dumnezeu este prietenul tăcerii. (Maica Tereza)**
3742. Știu că Dumnezeu nu-mi va da nimic cu care să nu mă pot descurca. Mi-aș dori doar ca El să nu aibă atât de multă încredere în mine. (Maica Tereza)
3743. Pacea începe cu un surâs. (Maica Tereza)
3744. Cu cât avem mai puțin, cu atât dăm mai mult. Pare absurd, dar aceasta este logica dragostei. (Maica Tereza)
3745. Una dintre cele mai grave boli pe lumea asta este să nu însemni nimic pentru nimeni.
3746. Atunci când îmi este frig, trimite-mi pe cineva pe care să îl încălzesc. (Maica Tereza)
3747. Dacă nu poți să hrănești o sută de oameni, atunci hrănește unul singur. (Maica Tereza)
3748. Nu contează să faci multe lucruri, important este să le faci cu multă dragoste. (Maica Tereza)
3749. Nu putem face lucruri mari, doar lucruri mici cu iubire mare. (Maica Tereza)
3750. Bucuria este rugăciune. Bucuria este tărie. Bucuria este o plasă a dragostei cu care prinzi suflete. (Maica Tereza)
3751. Nu uita niciodată că pielea se încrețește, părul încărunțește, iar zilele se transformă în ani... dar ce e mai important se conservă; forța și determinarea ta nu au vârstă. Spiritul tău este cel care îndepărtează pânzele de păianjen. Dincolo de orice punct de sosire e unul de plecare. Dincolo de orice reușită e o altă încercare. Cât timp trăiești, simte-te viu. Dacă ți-e dor de ce făceai înainte, fă-o din nou. Nu te pierde printre fotografii îngălbenite de timp... mergi mai departe atunci când toți se așteaptă să renunți. Nu lăsa să se tocească tăria pe care o ai în tine. Fă astfel ca în loc de milă să impui respect. Când nu mai poți să alergi, ia-o la trap. Când nu poți nici asta, ia-o la pas. Când nu poți să mergi, ia bastonul. Însă nu te opri niciodată. (Maica Tereza)

3752. Cuvintele frumoase pot fi scurte şi uşor de spus, dar ecoul lor este fără sfârşit. (Maica Tereza)

3753. Viaţa este oportunitate, foloseşte-o. Viaţa este frumuseţe, admir-o. Viaţa este un vis, realizează-l. Viaţa este o provocare, înfrunt-o. Viaţa este un joc, joacă-l. Viaţa este o promisiune, realizeaz-o. Viaţa este tristeţe, depăşeşte-o. Viaţa este un cântec, cântă-l. Viaţa este o luptă, accept-o. Viaţa este o tragedie, înfrunt-o. Viaţa este o aventură, îndrăzneşte. Viaţa este noroc, fă-ţi-l. Viaţa este viaţă, luptă-te pentru ea. (Maica Tereza)

3754. Şi atunci când sunt însetat, trimite-mi pe cineva care are nevoie de apă. (Maica Tereza)

3755. Iisus vine să ne întâlnească. Să-i ieşim în întâmpinare, pentru a-i ura bun venit. El vine la noi prin cel flămând, gol, singur, alcoolic, dependent de droguri, printr-o prostituată sau cerşetor. El poate să vină la mine sau la tine sub forma unui tată singur, sub forma fratelui, mamei, surorii. Dacă îl respingem, dacă nu-i ieşim în întâmpinare, îl respingem chiar pe Christos. (Maica Tereza)

3756. Dacă judeci oamenii, nu vei mai avea timp să îi iubeşti. (Maica Tereza)

3757. Tu poţi face lucruri pe care eu nu le pot face. Eu pot face lucruri pe care tu nu le poţi face. Împreună putem face lucruri minunate. (Maica Tereza)

3758. Ziua de ieri a trecut. Ziua de mâine nu a sosit încă. Nu avem la dispoziţie decât ziua de azi. Hai să începem. (Maica Tereza)

3759. Păstraţi bucuria de a ajuta pe cei aflaţi în suferinţă şi împărtăşiţi-o cu toţi cei pe care îi întâlniţi. (Maica Tereza)

3760. Rugăciunea perfectă nu constă în multe cuvinte, ci în fervoarea şi ardoarea ei. (Maica Tereza)

3761. Tăcerea se află la baza comuniunii profunde cu Dumnezeu şi cu orice altă fiinţă. (Maica Tereza)

3762. Dacă vreţi să vă rugaţi mai bine, trebuie să vă rugaţi mai mult. Cu cât vă rugaţi mai mult, cu atât mai uşor va deveni. (Maica Tereza)

3763. Oamenii sunt flămânzi după Dumnezeu. Poţi să vezi aceasta? Deseori, noi privim, dar nu vedem. Doar trecem prin această lume. Trebuie să deschidem ochii şi să vedem. (Maica Tereza)

3764. Cel mai important lucru nu este cât de mult facem, ci cât de multă iubire punem în acţiunile noastre de fiecare zi. Aceasta este măsura iubirii noastre pentru Dumnezeu. (Maica Tereza)

3765. Oamenii care se iubesc unii pe alţii profund şi adevărat sunt cei mai fericiţi oameni din lume. Ei pot avea foarte puţine lucruri, pot să nu aibă nimic, dar sunt oameni fericiţi. (Maica Tereza)

3766. Iubirea este un fruct, în toate anotimpurile, la îndemâna oricui. Oricine o poate culege, fără nici o limitare. Oricine poate ajunge la această iubire prin meditaţie, rugăciune şi sacrificiu. (Maica Tereza)

3767. Păstrează-ţi inima pură. O inimă pură este necesară pentru a-L vedea pe Dumnezeu în ceilalţi oameni. Dacă Îl vezi pe Dumnezeu în oameni, atunci există iubire pentru ei și de aici apare pacea. (Maica Tereza)

3768. În momentul morţii, nu vom fi judecaţi după numărul de fapte bune pe care le-am făcut şi nici de diplomele pe care le-am dobândit. Vom fi judecaţi numai după iubirea pe care am pus-o în acţiunile noastre. (Maica Tereza)

3769. În profunzimile inimii mele, mă îngrijesc de ultimele clipe ale muribunzilor. Fac tot ce îmi stă în puteri ca ei să se simtă iubiți în cel mai important moment: cel în care o existență aparent fără sens își poate recâștiga valoarea. (Maica Tereza)

3770. Observă cum natura – copacii, florile, iarba – cresc în tăcere. Observă cum stelele, luna şi soarele se mişcă pe cer în tăcere. Cu cât primim mai mult în timpul rugăciunii tăcute, cu atât mai mult vom putea dărui în viaţa noastră activă. (Maica Tereza)

3771. zâmbeşti unui om care este supărat; să vizitezi, chiar şi pentru puţin timp, pe cineva care este singur; să oferi adăpost sub umbrela ta cuiva aflat în ploaie; să citeşti ceva unui orb; aceste acţiuni şi multe altele pot părea mărunte, dar astfel noi putem să dăm iubirii noastre pentru Dumnezeu o formă concretă. (Maica Tereza)

3772. **Sufletul omenesc nu are decât două resorturi: ambiţia şi iubirea. (Maine de Biran)**

3773. Sufletul nostru are o capacitate mai mare pentru plăcere decât pentru durere. O durere violentă reduce la tăcere orice sentiment agreabil, în timp ce o plăcere intensă nu poate să înăbuşe sentimentul unei dureri violente. (Maine de Biran)

3774. Această dificultate de a exista pe care o numim plictis. (Maine de Biran)

3775. **Niciodată mintea nu conduce; ea arată numai alternativele. Direcţiunea finală o hotărăşte inima. (Titu Maiorescu)**

3776. Toţi avem o dublă existenţă: o existenţă în noi şi o existenţă în conştiinţa despre noi a celuilalt. (Titu Maiorescu)

3777. Nu cere de la pârâu cuprinderea mării, nici de la deal cuprinderea muntelui. În înţelesul celor mari stă şi înţelesul celor mici, dar niciodată dimpotrivă. (Titu Maiorescu)

3778. Lucrul cel mai important nu este numărul de idei adunate în mintea ta, ci legătura care le uneşte. (Titu Maiorescu)

3779. Cea dintâi şi cea mai mare diferenţă între adevăr şi frumos este că adevărul cuprinde numai idei, pe când frumosul cuprinde idei manifestate în materie sensibilă. (Titu Maiorescu)

3780. Arta vieţii? Rezervă, discreţie, cumpătare, în general negare şi în rezumat dăruire. (Titu Maiorescu)

3781. Cine are vocaţiune? Cel ce în momentul lucrării se uită pe sine. (Titu Maiorescu)

3782. Când cineva împrumută prea mult de la alţii, dă prea puţin de la sine. (Titu Maiorescu)

3783. Cu drept cuvânt s-a zis licenţă poetică, şi nu licenţa poetului. Numai cea dintâi este iertată. (Titu Maiorescu)

3784. Ce bogată e literatura în idei şi ce săracă este istoria în fapte! S-ar putea concepe o istorie a celor neîntâmplate. (Titu Maiorescu)

3785. Care e folosul artelor? Dar care e folosul folosului? (Titu Maiorescu)

3786. Înţelegerea răului este o parte a îndreptării. (Titu Maiorescu)

3787. Ai un bloc de marmură: dacă-l foloseşti pentru a-mi face caricatura, în ce vei mai putea sculpta o Minervă? (Titu Maiorescu)

3788. Omul fericit nu are calendar. (Titu Maiorescu)

3789. Libertate posedă şi este demn de ea cel care-i respectă pe ceilalţi în drepturile lor. (Titu Maiorescu)

3790. **Trebuie să ai mult merit pentru ca să-l simţi cum se cuvine pe al altora. (Joseph De Maistre)**

3791. Mediocritatea refuză întotdeauna să admire şi câteodată chiar să aprobe. (Joseph De Maistre)

3792. Piatra unghiulară a edificiului social este călăul. (Joseph De Maistre)

3793. **Cunoaşterea pe care o avem despre ceilalţi este foarte predispusă la eroare dacă nu o judecăm decât prin sentimentele pe care le avem despre noi înşine. (Nicolas de Malebranche)**

3794. Prejudecăţile ocupă o parte a spiritului, infectând tot restul. (Nicolas de Malebranche)

3795. Dintre toate ştiinţele umane, ştiinţa omului este cea mai demnă de om. (Nicolas de Malebranche)
3796. Cel mai elevat şi mai distins argument al existenţei lui Dumnezeu este ideea pe care o avem despre infinit. (Nicolas de Malebranche)
3797. Neantul nu este deloc tot atât de teribil ca această stare dezolantă de a trăi fără ceea ce iubim. (Nicolas de Malebranche)
3798. Dumnezeu e spirit, el gândeşte şi doreşte; dar să nu îl umanizăm: nu gândeşte şi nu doreşte la fel ca noi. (Nicolas de Malebranche)
3799. Când eroarea poartă însemnele adevărului, ea e adesea mai respectată decât adevărul însuşi. (Nicolas de Malebranche)
3800. Nu e la îndemâna voinţei noastre să nu dorim să fim fericiţi. (Nicolas de Malebranche)
3801. Durerile scurte, urmate de fericire, nu distrug gustul plăcerilor, dimpotrivă, îl ascut. (Nicolas de Malebranche)
3802. Atenţia e o rugăciune naturală prin care obţinem o mai mare claritate a raţiunii. (Nicolas de Malebranche)
3803. Ce admiraţi atât de mult la divinitate, din moment ce nu o cunoaşteţi deloc? (Nicolas de Malebranche)
3804. Plăcerea este întotdeauna un bine, iar durerea un rău; dar e întotdeauna avantajos să te bucuri de plăcere, şi e adesea avantajos să suferi din cauza durerii. (Nicolas de Malebranche)
3805. **Poezia nu se face cu idei, se face cu cuvinte. (Stephane Mallarmé)**
3806. O aruncătură de zar nu va aboli niciodată hazardul. (Stephane Mallarmé)
3807. Un poem e un mister pe care cititorul trebuie să-l descifreze. (Stephane Mallarmé)
3808. Un mare scriitor se remarcă prin numărul de pagini pe care nu le publică. (Stephane Mallarmé)
3809. Poezia: un bibelou abolit de stupiditate sonoră, ezitare prelungă între sunet şi sens. (Stephane Mallarmé)
3810. Da, ştiu, suntem doar forme vane ale materiei, sublime, însă, prin inventarea Dumnezeirii şi a sufletului nostru. (Stephane Mallarmé)
3811. Să numeşti un obiect, înseamnă să suprimi trei sferturi din plăcerea poemului, care e făcută din fericirea dea ghici puţin câte puţin; a sugera, iată visul. (Stephane Mallarmé)
3812. Pisicile sunt fiinţe construite pentru a înmagazina mângâieri. (Stephane Mallarmé)
3813. Carnea e tristă, vai, şi am citit toate cărţile. (Stephane Mallarmé)
3814. Lumea e făcută pentru a sfârşi într-o carte. (Stephane Mallarmé)
3815. Să învingi hazardul cuvânt cu cuvânt. (Stephane Mallarmé)
3816. Să scrii nu înseamnă altceva decât să aşezi negrul pe alb. (Stephane Mallarmé)
3817. **Nu rolul face personajul istoric, ci vocaţia. (André Malraux)**
3818. Secolul XXI sau va fi religios, sau nu va mai fi deloc. (André Malraux)
3819. Am învăţat că viaţa nu valorează nimic, dar nimic nu e mai de preţ ca viaţa. (André Malraux)
3820. Rănile suferite de cea mai adâncă iubire ajung pentru a face din ea o ură destul de frumoasă. (André Malraux)
3821. Cultura nu se moşteneşte, se cucereşte. (André Malraux)
3822. Fiecare om se aseamănă cu durerea sa. (André Malraux)
3823. Intelectual nu este doar cel căruia îi sunt necesare cărţile, ci orice om căruia o idee - oricât de elementară ar fi ea - îi angajează şi îi ordonează viaţa. (André Malraux)

3824. Dacă la 20 de ani nu eşti comunist nu ai inimă, iar dacă la 40 de ani mai eşti comunist n-ai minte. (André Malraux)
3825. Cultura este suma tuturor formelor de artă, de iubire şi de gândire, care, pe parcursul secolelor, l-au ajutat pe om să fie tot mai puţin înrobit. (André Malraux)
3826. Prietenie înseamnă să fii alături de prieteni nu când au dreptate, ci când greşesc. (André Malraux)
3827. Omul nu e ceea ce ascunde, el e ceea ce înfăptuieşte. (André Malraux)
3828. Idealul unui zeu este de a deveni om, ştiind că îşi va regăsi puterea, iar visul omului, de a deveni zeu fără a-şi pierde personalitatea. (André Malraux)
3829. Curajul este şi el o patrie. (André Malraux)
3830. Nu zeii au făcut muzica, ci muzica a făcut zeii. (André Malraux)
3831. Nu se face politică cu morala, dar nici fără ea. (André Malraux)
3832. Nu există demnitate care să nu se întemeieze pe durere. (André Malraux)
3833. Marele artist stabileşte identitatea eternă a omului cu el însuşi. (André Malraux)
3834. Nu o cunosc decât în măsura în care o iubesc, decât în sensul în care o iubesc. (André Malraux)
3835. Forţa supremă a artei, şi a dragostei este de a ne impune să epuizăm ceea ce este în ele inepuizabil. (André Malraux)
3836. Lucrurile pe care le numesc josnice nu mă umilesc. Fac parte din firea omului. Le accept la fel cum primesc frigul iarna. (André Malraux)
3837. Oamenii acceptă să moară, nesocotind propriile interese, pentru a justifica condiția umană, punând la temelia vieții demnitatea. (André Malraux)
3838. Fiecare om este un nebun. Dar ce este oare un destin omenesc, dacă nu o viaţă de eforturi pentru a uni acest nebun cu universul? (André Malraux)
3839. Poţi trăi acceptând absurdul, dar nu poţi trăi în absurd. (André Malraux)
3840. Curajul presupune organizarea speranţelor. Or, apaticii tocmai la aceasta renunţă - la organizarea speranţelor. Şi rămân cu braţele încrucișate, considerând că şi răul, şi binele se înscriu în fatalitate. (André Malraux)
3841. Arta este un anti-destin. (André Malraux)
3842. Ceea ce există este istorie. (André Malraux)
3843. Pictura devine pentru Goya un mijloc de a atinge misterul, dar misterul este de asemenea pentru el mijlocul de a atinge pictura. (André Malraux)
3844. A vorbi despre moarte este una din posibilitățile cele mai raționale de a vorbi despre sensul vieții. (André Malraux)
3845. Poate că iubirea este mai cu seamă mijlocul folosit de occident spre a se elibera de condiția de om. (André Malraux)
3846. **Teama noastră cea mai mare nu este că nu suntem la înălțimea unei situații. Cea mai mare teamă a noastră este că suntem cumplit de puternici. De lumina noastră ne temem, nu de întuneric. (Nelson Mandela)**
3847. Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea. **(Nelson Mandela)**
3848. Curajos este nu cel ce nu are frică, ci acela care ştie să-şi învingă frica sa. **(Nelson Mandela)**
3849. **O minte puternică şi o inimă curajoasă sunt o combinaţie formidabilă. (Nelson Mandela)**

3850. **Un lucru pare întotdeauna imposibil până în momentul când e realizat. (Nelson Mandela)**

3851. **Visez o Africă împăcată cu ea însăşi. (Nelson Mandela)**

3852. **Niciun lucru nu se aseamănă cu libertatea. (Nelson Mandela)**

3853. **Viaţa n-ar fi posibilă dacă nu am înfrumuseţa-o puţin şi n-am încălzi-o cu iluzia simţirii. (Thomas Mann)**

3854. Ironia e grăuntele de sare, datorită căruia mâncarea capătă gust. (Thomas Mann)

3855. Necesitatea de a fi recunoscători ne cam tulbură recunoştinţa. Răpeşte oarecum recunoştinţei bucuria. Suntem înclinaţi să devenim susceptibili faţă de cel ce ne obligă să-i fim recunoscători, prin faptul că întrebuinţează în avantajul lui starea de constrângere în care ne aflăm. (Thomas Mann)

3856. Chiar privită din punctul de vedere al individului, creaţia artistică face viaţa mai intensă. Ea dă o fericire mai intensă, dar şi uzează mai repede. (Thomas Mann)

3857. Dacă eşti posedat de o idee, o vezi pretutindeni, chiar îi simţi mirosul. (Thomas Mann)

3858. Depărtarea e ca vântul, stinge focurile mici şi le înteţeşte pe cele mari. (Thomas Mann)

3859. Orice interes arătat faţă de boală şi moarte nu este decât altă expresie a interesului pentru viaţă. (Thomas Mann)

3860. Mila, faţă de un chin pe care l-am provocat, se apropie de remuşcare. (Thomas Mann)

3861. Trebuie să ne ducem fiecare propria noastră viaţă, fără egoism şi fără să-i socotim pe ceilalţi numai ca nişte mijloace, dar totodată fără să ne tăgăduim cu totul pe noi înşine, să ducem o viaţă de sine stătătoare şi potrivită firii noastre, cu un echilibru raţional între îndatoririle faţă de alţii şi îndatoririle faţă de noi. (Thomas Mann)

3862. Libertatea este legea iubirii aproapelui. (Thomas Mann)

3863. Opiniile nu supravieţuiesc, dacă nu ţi se dă prilejul de a lupta pentru ele. (Thomas Mann)

3864. Omul este stăpânul contrariilor, ele există datorită lui şi prin urmare el este mai nobil decât ele. (Thomas Mann)

3865. Orice posibilitate de educare are ca premisă o fiinţă care posedă în mod deosebit voinţa instinctivă şi capacitatea necesară pentru selecţie, asimilare şi prelucrare. (Thomas Mann)

3866. Moartea este doar un mare instrument al vieţii. (Thomas Mann)

3867. Un scriitor este unul care, pentru a scrie, depune mai multe eforturi decât ceilalţi. (Thomas Mann)

3868. Materia este pretutindeni; unde mai poate fi atunci Dumnezeu? Zadarnic am încerca s-o aflăm. Inaccesibil pipăitului, mirosului, văzduhului, auzului, Dumnezeu se sustrage simţurilor noastre şi ascunde ce anume este el. Dumnezeu sau nu există, sau existenţa lui este un rod interzis cunoaşterii noastre. (Thomas Mann)

3869. Pielea este creierul dumitale exterior. (Thomas Mann)

3870. **Ce este poetul? Rana lăsată în el de ceilalţi (Nicolae Manolescu)**

3871. Poetul e un dansator pe funie, un jongler de cuvinte, un inventator de rime rare, plin de ingenuitate şi de har. (Nicolae Manolescu)

3872. Pentru poet fiecare lucru are „personalitatea" lui şi lirismul înseamnă tocmai dezvăluirea personalităţii latente a lucrurilor. Prin personalitate înţeleg sufletul tainic din lucruri. (Nicolae Manolescu)

3873. La ce sunt bune cărţile? Îmi vine să răspund: la totul şi la nimic. Poţi trăi foarte bine fără să citeşti. Milioane de oameni n-au deschis niciodată o carte. A vrea să le explici ce pierd e totuna cu a explica unui surd frumuseţea muzicii lui Mozart. În ce mă priveşte, mă număr printre cei care nu pot trăi fără cărţi. Sunt un vicios al lecturii. Am nevoie să citesc aşa cum am nevoie să mănânc şi să beau. Hrana pe care mi-o oferă lectura îmi este la fel de indispensabilă ca şi aceea materială. Resimt fiecare zi fără o carte ca pe o zi pierdută. (Nicolae Manolescu)

3874. Nu poeticul face poezia, ci poezia face poeticul. (Nicolae Manolescu)

3875. Cărţile le uităm totdeauna mai repede decât nevăzuta lume de senzaţii şi impresii pe care ele o ţes în noi. (Nicolae Manolescu)

3876. Limbajul uzual nu se poate da de trei ori peste cap ca să devină poezie. (Nicolae Manolescu)

3877. **Politica este război fără vărsare de sânge în timp ce războiul este politică făcută cu vărsare de sânge. (Mao Zedong)**

3878. Revoluţia nu este o cină socială, un eveniment literar, un desen sau o broderie. Nu poate fi făcută cu eleganţă şi curtoazie. Revoluţia este un act de violenţă prin care o clasă o răstoarnă pe alta. (Mao Zedong)

3879. Deosebirile dintre prieteni nu pot decât să întărească prietenia dintre ei. (Mao Zedong)

3880. Oameni ca mine seamănă cu nişte tunuri mari. (Mao Zedong)

3881. Învaţă de la mase, iar apoi învaţă-le tu pe ele. (Mao Zedong)

3882. **Existenţa înseamnă a coexista. (Gabriel Marcel)**

3883. Occidentul are probleme, iar Răsăritul, taine. (Gabriel Marcel)

3884. Când cineva nu trăieşte aşa cum gândeşte, ajunge să gândească aşa cum trăieşte. (Gabriel Marcel)

3885. Rătăcesc, deci sunt pelerin. Homo viator, omul de pe drumuri. Vin de undeva şi aparţin unui loc. (Gabriel Marcel)

3886. Dacă ar exista numai oameni, pământul ar fi de nelocuit. (Gabriel Marcel)

3887. Omul depinde, într-o foarte mare măsură, de ideea pe care şi-o face despre el. (Gabriel Marcel)

3888. Dragostea este actul prin care o gândire se eliberează gândindu-se la libertate. (Gabriel Marcel)

3889. Esenţa omului nu înseamnă, oare, o fiinţa care poate depune mărturie? (Gabriel Marcel)

3890. Fidelitatea se afirmă cu adevărat atunci când sfidează absenţa. (Gabriel Marcel)

3891. Să exişti înseamnă, de fapt, să co-exişti. (Gabriel Marcel)

3892. Nu există decât o suferinţă adevărată: să fii singur. (Gabriel Marcel)

3893. Să iubeşti pe cineva înseamnă să speri în acesta pentru totdeauna. (Gabriel Marcel)

3894. **Trebuie să ne grăbim nu numai fiindcă ne apropiem tot mai mult de moarte, ci şi din pricină că putinţa de a înţelege şi de a urmări lucrurile încetează devreme. (Marcus Aurelius)**

3895. Să avem seninătatea de a accepta ceea ce nu poate fi schimbat, curajul de a schimba ceea ce poate fi schimbat şi mai ales înțelepciunea pentru a face deosebirea între cele două posibilități. (Marcus Aurelius)

3896. Gândurile pot determina cursul vieții unui om. (Marcus Aurelius)

3897. Cât de măruntă şi neînsemnată parte din nemărginirea timpului de nepătruns a fost hărăzită fiecăruia! Căci se şterge cu repeziciune şi dispare în eternitate. (Marcus Aurelius)

3898. Cugetă în ce stare a corpului şi a sufletului te va prinde moartea, precum şi la scurtimea vieţii, la infinitul de timp dinapoia şi dinaintea ta, la fragilitatea tuturor corpurilor. (Marcus Aurelius)

3899. Oricui i se întâmplă doar ceea ce de la natură este făcut să poată îndura. (Marcus Aurelius)

3900. Cine nu are mereu una şi aceeaşi țintă a vieții, acela nu poate fi unul şi acelaşi în tot decursul vieţii. (Marcus Aurelius)

3901. Este un privilegiu al omului de a iubi pe aceia care îl fac să sufere. (Marcus Aurelius)

3902. Dacă vreun obiect exterior te deranjează, nu el, ci judecata ta asupra lui te tulbură. Nu depinde decât de tine să ştergi această judecată din sufletul tău. (Marcus Aurelius)

3903. Tot ce se întâmplă fiecăruia, foloseşte întregului. (Marcus Aurelius)

3904. Totul este efemer, şi cel ce-şi aminteşte, şi ceea ce-i amintit. (Marcus Aurelius)

3905. Viaţa unui om este ceea ce gândurile lui o fac să fie. (Marcus Aurelius)

3906. Vei vedea că lucrurile omeneşti nu sunt decât fum şi neant, mai ales dacă-ţi vei aminti ca ceea ce s-a schimbat odată nu va mai exista în veci. (Marcus Aurelius)

3907. Dacă un lucru ţi se pare greu de făcut, fereşte-te de a pretinde că el e cu neputinţă omului; dacă, dimpotrivă, un lucru e cu putinţă şi de datoria omului, gândeşte-te ca e şi la îndemâna ta. (Marcus Aurelius)

3908. **Poţi oare să faci într-adevăr distincţie între mass-media ca un instrument de informare şi de divertisment şi ca un agent de manipulare şi de îndoctrinare? (Herbert Marcuse)**

3909. Munca a devenit acum generală şi tot astfel restricţiile impuse libidoului: timpul de muncă, ce constituie cea mai mare parte a vieţii omului, este un timp chinuitor, căci munca înstrăinată înseamnă absenţa satisfacţiei, negarea principiului plăcerii. (Herbert Marcuse)

3910. Pentru marea majoritate a populaţiei, gradul şi modul satisfacerii sunt determinate prin propriul efort; dar acest efort este munca pentru un aparat pe care ei nu-l controlează, care acţionează ca o forţă independentă, căruia indivizii trebuie să i se subordoneze dacă vor să trăiască. Iar această forţă devine cu atât mai străină, cu cât diviziunea muncii devine mai specializată. Oamenii nu-şi mai trăiesc propria viaţă, ei îndeplinesc funcţii stabilite dinainte. (Herbert Marcuse)

3911. În întregul univers al civilizaţiei industriale, dominaţia omului de către om creşte şi se extinde în eficacitate. (Herbert Marcuse)

3912. Drumul spre moarte este o fugă inconştientă pentru a scăpa de dureri şi lipsuri. (Herbert Marcuse)

3913. **Eu văd mai bine cu mâinile. (Gabriel Garcia Marquez)**

3914. Nemărginită nu este moartea, ci viaţa. (Gabriel Garcia Marquez)

3915. Nu cred în Dumnezeu, dar mă tem de el. (Gabriel Garcia Marquez)

3916. Un prieten adevărat te prinde de mână şi îţi atinge inima. (Gabriel Garcia Marquez)
3917. Tot ceea ce se petrece are un anumit sens. (Gabriel Garcia Marquez)
3918. În fiecare minut în care închid ochii, pierd 60 de secunde de lumină. (Gabriel Garcia Marquez)
3919. Inima are mai multe cămăruţe decât un hotel de târfe. (Gabriel Garcia Marquez)
3920. Nu îţi petrece timpul cu cineva care nu e dispus să şi-l petreacă cu tine. (Gabriel Garcia Marquez)
3921. Bisturiul este dovada cea mai evidentă a eşecului suferit de medicină. (Gabriel Garcia Marquez)
3922. O singură clipă de împăcare este mai de preţ decât o viaţă întreagă de prietenie. (Gabriel Garcia Marquez)
3923. Forţa invincibilă care a împins lumea înainte nu e iubirea fericită, ci aceea neîmplinită. (Gabriel Garcia Marquez)
3924. Singurul lucru pe care trebuie să-l ştii în dragoste: că viaţa nu are nevoie de lecţii de la nimeni. (Gabriel Garcia Marquez)
3925. O patrie fără eroi e ca o casă fără uşi. (Gabriel Garcia Marquez)
3926. Memoria inimii elimină răul şi amplifică binele şi datorită acestui truc putem îndura greutăţile trecutului. (Gabriel Garcia Marquez)
3927. A traduce este forma cea mai profundă de a citi. (Gabriel Garcia Marquez)
3928. Doar pentru că cineva nu te iubeşte aşa cum vrei tu, nu înseamnă că nu te iubeşte cu toată fiinţa sa. (Gabriel Garcia Marquez)
3929. Nu înţelegea de ce i-au trebuit atâtea cuvinte pentru a-i explica ce simţi în război, când un singur cuvânt putea să fie de ajuns: frică. (Gabriel Garcia Marquez)
3930. Cea mai stranie formă de a îndepărta pe cineva este de a sta lângă el, ştiind că nu-l vei putea avea niciodată. (Gabriel Garcia Marquez)
3931. Dragostea adevărată este o limbă pe care surzii o pot auzi şi orbii o pot vedea. (Gabriel Garcia Marquez)
3932. Nu te agita atât, lucrurile cele mai bune se petrec atunci când le aştepţi mai puţin. (Gabriel Garcia Marquez)
3933. Nu înceta niciodată să zâmbeşti, nici chiar atunci când eşti trist, pentru că nu se ştie cine se poate îndrăgosti de zâmbetul tău. (Gabriel Garcia Marquez)
3934. Cel mai important lucru pe care am învăţat să-l fac după patruzeci de ani a fost să spun nu când trebuia să spun nu. (Gabriel Garcia Marquez)
3935. Nimeni nu-şi va aduce aminte de tine pentru gândurile tale secrete. Cere-i Domnului tăria şi înţelepciunea pentru a le exprima. (Gabriel Garcia Marquez)
3936. Problema căsătoriei este că se termină în fiecare seară după ce faci dragoste, şi trebuie să o reconstruieşti în fiecare dimineaţă înainte de micul dejun. (Gabriel Garcia Marquez)
3937. Nu merită să plângi pentru nimeni, iar cel care merită nu te va face să plângi. (Gabriel Garcia Marquez)
3938. Nu plânge pentru că s-a terminat, zâmbeşte pentru că s-a întâmplat. (Gabriel Garcia Marquez)

3939. Poate că Dumnezeu va dori să cunoşti multe persoane nepotrivite înainte de a cunoaşte persoana potrivită, pentru ca atunci când o vei cunoaşte în sfârşit să ştii să fii recunoscător. (Gabriel Garcia Marquez)

3940. Caută să devii un om mai bun şi asigură-te că ştii cine eşti tu înainte de a cunoaşte pe cineva şi a aştepta ca acea persoană să ştie cine eşti. (Gabriel Garcia Marquez)

3941. Dar furia o cuprindea din nou şi foarte curând şi-a dat seama că dorinţa de a-l uita era cel mai bun stimul pentru a şi-l aminti. (Gabriel Garcia Marquez)

3942. Cuvintele nu le fac academicienii în academii, ci oamenii de pe stradă. Autorii dicţionarelor le capturează aproape întotdeauna destul de târziu, le îmbălsămează în ordine alfabetică şi, în multe cazuri, abia când nu mai înseamnă ce gândiseră inventatorii lor. (Gabriel Garcia Marquez)

3943. Trecutul nu e decât minciună, memoria nu are cale de întoarcere, orice primăvară trecută este irecuperabilă şi dragostea cea mai nebună şi mai statornică nu e decât un adevăr efemer.

3944. Nu te iubesc pentru ceea ce eşti, ci pentru ceea ce sunt atunci când sunt cu tine. (Gabriel Garcia Marquez)

3945. Viaţa nu este ce ai trăit, ci ce îţi aminteşti că ai trăit şi cum ţi-o aminteşti pentru a o povesti. (Gabriel Garcia Marquez)

3946. Poate că pentru lume eşti doar o singură persoană, dar pentru o persoană eşti întreaga lume. (Gabriel Garcia Marquez)

3947. Ziua de mâine nu-i este asigurată nimănui, tânăr sau bătrân. Azi poate să fie ultima zi când îi vezi pe cei pe care-i iubeşti. De aceea, nu mai aştepta, fă-o azi, întrucât, dacă ziua de mâine nu va ajunge niciodată, în mod sigur vei regreta ziua când nu ţi-ai făcut timp pentru un surâs, o îmbrăţişare, un sărut, şi că ai fost prea ocupat ca să le conferi o ultimă dorinţă. Să-i menţii pe cei pe care-i iubeşti aproape de tine, spune-le la ureche cât de multă nevoie ai de ei, iubeşte-i şi tratează-i bine, ia-ţi timp să le spui „îmi pare rău", „iartă-mă", „te rog" şi toate cuvintele de dragoste pe care le ştii. (Gabriel Garcia Marquez)

3948. Spune întotdeauna ce simţi şi fă ceea ce gândeşti. Dacă aş şti că asta ar fi ultima oară când te voi vedea dormind, te-aş îmbrăţişa foarte strâns şi l-aş ruga pe Dumnezeu să fiu păzitorul sufletului tău. Dacă aş şti că asta ar fi ultima oară când te voi vedea ieşind pe uşă, ţi-aş da o îmbrăţişare, un sărut şi te-aş chema înapoi să-ţi dau mai multe. Dacă aş şti că asta ar fi ultima oară când voi auzi vocea ta, aş înregistra fiecare dintre cuvintele tale pentru a le putea asculta o dată şi încă o dată până la infinit. Dacă aş şti că acestea ar fi ultimele minute în care te-aş vedea, aş spune „te iubesc" şi nu mi-aş asuma, în mod prostesc, gândul că deja ştii. (Gabriel Garcia Marquez)

3949. **Televizorul este o sursă de cultură; de fiecare dată când cineva îl porneşte, merg în camera alăturată pentru a citi o carte! (Groucho Marx)**

3950. O pisică neagră care îţi taie calea înseamnă că animalul merge undeva. (Groucho Marx)

3951. Un pat de spital este un taxi parcat cu aparatul de taxare pornit. (Groucho Marx)

3952. Toţi oamenii s-au născut asemănători: cu excepţia republicanilor şi a democraţilor. (Groucho Marx)

3953. Înainte de a vorbi, am ceva foarte important de spus. (Groucho Marx)

3954. Ori a murit, ori ceasul meu s-a oprit. (Groucho Marx)

3955. Umorul e raţiunea în stare de delir. (Groucho Marx)

3956. Intenţionez să trăiesc veşnic, sau să mor încercând asta. (Groucho Marx)
3957. Trebuie să mărturisesc, m-am născut la o vârstă foarte fragedă. (Groucho Marx)
3958. Niciodată nu uit o faţă, dar în cazul tău aş fi bucuros să fac o excepţie. (Groucho Marx)
3959. Bărbaţii nu-şi pot controla destinul. Soţiile lor fac asta. (Groucho Marx)
3960. Căsătoria e o instituţie minunată. Dar cine ar vrea să trăiască într-o instituţie? (Groucho Marx)
3961. Inteligenţa militară e o contradicţie în termeni. (Groucho Marx)
3962. Pe cine ai de gând să crezi, pe mine sau proprii tăi ochi? (Groucho Marx)
3963. De ce ar trebui să-mi fac griji în legătură cu posteritatea? Ea ce a făcut pentru mine? (Groucho Marx)
3964. Râsul este un lucru foarte serios! (Groucho Marx)
3965. **Orice s-ar întâmpla, sper că burghezia va avea, atât cât va exista, motiv să-şi amintească de bubele mele. (Karl Marx)**
3966. Istoria tuturor societăţilor de până azi este istoria luptelor de clasă. (Karl Marx)
3967. În aceeaşi măsură în care se dezvoltă burghezia, cu alte cuvinte capitalul, se dezvoltă şi proletariatul, clasa muncitorilor moderni, care nu trăiesc decât atâta vreme cât munca lor sporeşte capitalul. Aceşti muncitori, care sunt siliţi să se vândă cu bucata, sunt o marfă ca oricare alt articol din comerţ şi prin urmare sunt supuşi deopotrivă tuturor vicisitudinilor concurenţei, tuturor oscilaţiilor pieţei. (Karl Marx)
3968. Burghezul vede în soţia lui o simplă unealtă de producţie. El aude că uneltele de producţie urmează să fie exploatate în comun şi nu poate, fireşte, decât să-şi închipuie că soarta comunizării va lovi şi pe femei. El nici nu bănuieşte că este vorba tocmai de a desfiinţa această poziţie a femeii de simplă unealtă de producţie. De altfel, nimic nu este mai ridicol decât indignarea ultramorală a burghezilor noştri în faţa pretinsei comunizări oficiale a femeii de către comunişti. Comuniştii nu au nevoie să introducă comunizarea femeii; ea a existat aproape întotdeauna. Burghezii noştri, care nu se mulţumesc că au la dispoziţie femeile şi fiicele proletarilor lor, fără să mai vorbim de prostituţia oficială, îşi fac o plăcere din a-şi seduce reciproc soţiile. (Karl Marx)
3969. Produsului muncii mentale - ştiinţa - întotdeauna îi este atribuită o valoare cu mult sub cea pe care o are, deoarece timpul necesar pentru a o reproduce nu are nici o legătură cu timpul care a fost necesar pentru a o produce iniţial. (Karl Marx)
3970. Instrumentele de tortură sunt bune, deoarece asigură locuri de muncă, atât fierarilor, cât şi călăilor. (Karl Marx)
3971. De la fiecare după posibilităţi, fiecăruia după nevoi. (Karl Marx)
3972. Birocraţia este un cerc din care nu poate scăpa nimeni. Ierarhia sa este bazată pe cunoaştere. Cei din vârf consideră că cei de sub ei cunosc amănuntele, iar cei de jos îi creditează pe cei din vârf cu cunoaşterea ansamblului, şi aşa toţi sunt păcăliţi reciproc. (Karl Marx)
3973. Filozofii n-au făcut decât să interpreteze lumea în diferite moduri; important este însă a o schimba. (Karl Marx)
3974. Ideologia dominantă a fost întotdeauna ideologia clasei dominante. (Karl Marx)
3975. Proletari din toate ţările, uniţi-vă! (Karl Marx)

3976. Viaţa socială este, în fond, practică. Toate misterele care împing teoria spre misticism îşi găsesc dezlegarea raţională în practica omenească şi în înţelegerea acestei practici. (Karl Marx)
3977. Circumstanţele creează omul în aceeaşi măsură în care omul creează circumstanţele. (Karl Marx)
3978. Religia este semnul creaturii oprimate, sentimentul unei lumi fără inimă şi sufletul condiţiilor fără suflet. Este narcoticul maselor. (Karl Marx)
3979. Moartea este victoria dură a speciei asupra individului determinat. (Karl Marx)
3980. Nu conştiinţa oamenilor le determină existenţa, ci, dimpotrivă, existenţa lor socială le determină conştiinţa. (Karl Marx)
3981. Modul de producţie al vieţii materiale condiţionează procesul vieţii sociale, politice şi intelectuale în general. (Karl Marx)
3982. Tot ce există merită să fie distrus. (Karl Marx)
3983. **De vreme ce toate se termină, toate se termină rău. (Thierry Maulnier)**
3984. Singura justificare adevărată a vieţii este viaţa însăşi. (Thierry Maulnier)
3985. Nicio religie din lume nu ne pretinde să credem într-un atât de mare număr de miracole ca filosofia hazardului. (Thierry Maulnier)
3986. Dacă Dumnezeu este evident, această evidenţă ne dispensează de orice libertate de a acţiona. (Thierry Maulnier)
3987. Forţa celui care crede în Dumnezeu nu este în Dumnezeu, ci în credinţa sa. (Thierry Maulnier)
3988. Dacă Dumnezeu nu ar exista, atunci ce am fi noi? Nimic, nimic decât un fel de excrescenţe absurde, un lichen al vieţii şi al conştiinţei pe o planetă derizorie pierdută în mijlocul unui lent balet al universului. (Thierry Maulnier)
3989. Marile civilizaţii artistice au fost civilizaţii în care inutilul era necesar. În civilizaţia de astăzi, inutilul a devenit inutil. (Thierry Maulnier)
3990. Dacă Dumnezeu este reţinut altundeva, sau dacă El nu e decât mediocru interesat de desfăşurarea insignifiantei aventuri umane, de ce ne-am îndârji să smulgem masca plină de consolare cu care El acoperă pentru noi faţa eternei sale absenţe? (Thierry Maulnier)
3991. Dacă Dumnezeu există, de ce permite înfăptuirea răului? Întrebare naivă. Dacă există un Dumnezeu, de ce ar asculta de morala noastră? (Thierry Maulnier)
3992. **Credința pe care ceilalți o investesc în noi ne arată calea de urmat. (François Mauriac)**
3993. Condamnarea justă a unui regim nu trebuie să se transforme în condamnarea injustă a unei clase. (François Mauriac)
3994. Viaţa noastră valorează cât toate eforturile noastre. (François Mauriac)
3995. Romancierul e, dintre toţi oamenii, cel care seamănă cel mai mult lui Dumnezeu: el îl maimuţăreşte pe Dumnezeu. (François Mauriac)
3996. Destinul nostru, atunci când vrem să-l izolăm, seamănă cu acele plante pe care nu putem să le smulgem cu toate rădăcinile lor. (François Mauriac)
3997. Teama e începutul înțelepciunii. (François Mauriac)
3998. Moartea, singura dintre aventurile mele pe care nu o voi comenta. (François Mauriac)
3999. O operă, atâta timp cât supravieţuieşte, e o rană deschisă prin care o întreagă rasă continuă să sângereze. (François Mauriac)

4000. Nu trebuie să-l judecăm pe Dumnezeu după bâlbâielile creaturilor sale. (François Mauriac)

4001. Parisul e o solitudine populată; un oraş de provincie e un deşert fără solitudine. (François Mauriac)

4002. Ne ţesem destinul, precum un păianjen îşi ţese pânza. (François Mauriac)

4003. Bătrâneţea e un lucru minunat: păcat că sfârşeşte rău. (François Mauriac)

4004. Nu mai iubim pe nimeni, atunci când iubim. (François Mauriac)

4005. Credem adesea că Dumnezeu nu ne aude întrebările; dimpotrivă, noi nu îi auzim răspunsurile. (François Mauriac)

4006. Răzbunarea deghizată în dreptate, e grimasa noastră cea mai îngrozitoare. (François Mauriac)

4007. Un jurnalist e, mai întâi, un om care reuşeşte să se facă citit. (François Mauriac)

4008. Esenţialul în viaţă nu este niciodată exprimat. (François Mauriac)

4009. Ne merităm toate întâlnirile, ele ne sunt acordate de destinul nostru. (François Mauriac)

4010. Magnifică şi periculoasă – meseria de actor: ea constă în a se pierde, iar apoi în a se regăsi. (François Mauriac)

4011. **Lumea progresează datorită lucrurilor imposibile care au fost realizate. (André Maurois)**

4012. Experienţa ne învaţă doar că experienţa nu ne învaţă nimic. (André Maurois)

4013. Destinul nostru atârnă de un gest, de un cuvânt; la început cel mai mic efort este de ajuns să îl ţină în loc, apoi trebuie să pui în mişcare un mecanism întreg. (André Maurois)

4014. Căsnicia este un edificiu care trebuie să fie reclădit zi de zi. (André Maurois)

4015. Dacă oamenii ar înţelege mai bine pericolele pe care le aduce folosirea anumitor cuvinte, atunci, dicţionarele, în vitrinele librăriilor, ar avea o bandă roşie: "Exploziv. A se mânui cu grijă". (André Maurois)

4016. **Te rog, Doamne, să mă eliberezi de Dumnezeu (Meister Eckhardt)**

4017. Orice creatură e plină de Dumnezeu şi este asemenea unei cărţi. (Meister Eckhardt)

4018. Orice lucru are o cauză, cu excepţia lui Dumnezeu. (Meister Eckhardt)

4019. În împărăţia cerurilor, totul este în toate, totul este una şi totul este în noi. (Meister Eckhardt)

4020. Cel care cunoaşte este una cu ceea ce cunoaşte. (Meister Eckhardt)

4021. Oamenii reflectă prea mult la ceea ce ei trebuie să facă şi prea puţin la ceea ce trebuie să fie. (Meister Eckhardt)

4022. Eroarea ţine de inteligenţă, erezia de voinţă. (Meister Eckhardt)

4023. Nu faptele noastre ne sfinţesc, noi sfinţim faptele noastre. (Meister Eckhardt)

4024. Putem concepe căldura fără foc şi lumină fără soare, dar nu se poate concepe Dumnezeu fără suflet şi nici suflet fără Dumnezeu, într-atât ei sunt una. (Meister Eckhardt)

4025. Şi clipa în care Dumnezeu a creat primul om şi clipa în care ultimul om va dispărea, dar şi clipa în care eu vorbesc sunt egale în dumnezeire şi nu sunt decât o clipă. (Meister Eckhardt)

4026. În fapt, dacă un om abandonează lumea întreagă şi îşi păstrează propriul eu, el nu a abandonat nimic. (Meister Eckhardt)

4027. Dumnezeu a stabilit sufletul în libera determinare de sine însuşi, astfel încât el nu vrea să îi impună nimic dincolo de libera sa voinţă, nici să-i ceară ceva pe care el nu îl doreşte. (Meister Eckhardt)

4028. **Pentru cine va deschide Evanghelia, toate celelalte cărţi se vor închide. (Dmitri Merejkovski)**

4029. Libertatea falsă, libertatea împotriva lui Hristos, nu-i decât revolta unor sclavi, un pod aruncat de diavolul măruntei sclavii rebele de astăzi spre viitoarea şi suprema robie a lui Antihrist. (Dmitri Merejkovski)

4030. Cine îi iubeşte mai mult pe oameni? - Hristos, care salvează câţiva prin credinţa liberă, sau Antihrist, care salvează întreaga omenire prin credinţa servilă? (Dmitri Merejkovski)

4031. **Adevărata filozofie este să înveţi să vezi lumea din nou. (Maurice Merleau-Ponty)**

4032. Religia face parte fin cultură, nu precum o dogmă, nici chiar ca o credinţă, ci precum un strigăt. (Maurice Merleau-Ponty)

4033. Omul „sănătos” nu e acela care a eliminat din el însuşi contradicţiile: e cel care le utilizează şi le antrenează în efortul său creator. (Maurice Merleau-Ponty)

4034. Acţiunea politică este în sine impură, pentru că ea e acţiunea unuia asupra altuia şi pentru că ea este acţiunea mai multora. (Maurice Merleau-Ponty)

4035. Nu poţi fi just de unul singur, dacă ai fi astfel, ai înceta să exişti. (Maurice Merleau-Ponty)

4036. Fiecare obiect e oglinda tuturor celorlalte. (Maurice Merleau-Ponty)

4037. Meditaţia asupra morţii e ipocrită, pentru că e o manieră morocănoasă de a trăi. (Maurice Merleau-Ponty)

4038. Filosofia nu e o iluzie: ea e algebra istoriei. (Maurice Merleau-Ponty)

4039. Nu vedem decât ceea ce privim. (Maurice Merleau-Ponty)

4040. Să spui ceva nu înseamnă să pui un cuvânt dedesubtul fiecărei gândiri: dacă am face asta, nimic nu ar mai fi spus. (Maurice Merleau-Ponty)

4041. Limbajul realizează, spărgând în fărâme liniştea, ceea ce tăcerea voia să facă nealterând nimic. (Maurice Merleau-Ponty)

4042. În corpul vizibilului nu subzistă decât ruinele spiritului. (Maurice Merleau-Ponty)

4043. Gândirea nu locuieşte în interioritate, ea nu există în afara lumii şi în afara cuvintelor. (Maurice Merleau-Ponty)

4044. Dacă creaţiile nu sunt o achiziţie, nu e pentru că ele, ca orice lucru, sunt efemere, ci mai ales pentru că ele au aproape toată viaţa înainte. (Maurice Merleau-Ponty)

4045. Misiunea secolului douăzeci este de a elucida iraţionalul. (Maurice Merleau-Ponty)

4046. Lumea este dispunerea naturală şi spaţiul tuturor gândurilor şi percepţiilor mele explicite. Adevărul nu locuieşte doar în lăuntrul omului, sau, mai exact, nu este lăuntrul omului, pentru că fiinţa umană trăieşte în lume şi doar în lume se poate cunoaşte pe sine. (Maurice Merleau-Ponty)

4047. **Îmbrăcămintea este o concepţie despre sine purtată la vedere. Cine s-ar gândi să poarte ceva care îi este contrar şi îl contrazice tot timpul? (Henri Michaux)**

4048. Nici în pictură, nici în poezie, nici în teatru, chinezul nu are acea voluptate caldă, densă, a europenilor. Într-un poem, el indică, iar trăsăturile pe care le indică nici măcar nu sunt cele mai importante, nu au o evidenţă halucinantă, ci fug de ea, nici măcar nu sugerează... din ele se deduc peisajul şi atmosfera lui. (Henri Michaux)
4049. Dacă un visător se va arunca în apă, el nu va încerca să înoate, ci va încerca mai întâi să înţeleagă apa. Şi se va îneca. (Henri Michaux)
4050. Tristeţea trezirii. Trebuie să te cobori din nou la stadiul realității, să te umileşti. Omul îşi regăseşte propria înfrângere: cotidianul. (Henri Michaux)
4051. Cel care are sufletul elevat fără să fie şi puternic, este fie ipocrit, fie abject. (Henri Michaux)
4052. Nu suntem poate făcuţi pentru un singur eu. (Henri Michaux)
4053. Falusul devine, în secolul nostru, doctrinar. (Henri Michaux)
4054. Cel care lasă în urmă ceva, lasă de fapt în urmă o rană. (Henri Michaux)
4055. Lucrurile sunt o faţadă, o crustă. Dumnezeu singur există. Cu toate acestea, şi în paginile cărţilor este un strop de divinitate. (Henri Michaux)
4056. Cuvântul este deja lux, exces, suprastructură. (Henri Michaux)
4057. Credinţa, sământă inutilizabilă pentru cel care nu avansează deloc. (Henri Michaux)
4058. Cel care îşi refuză demonii ne plictiseşte cu îngerii lui. (Henri Michaux)
4059. Aisberguri, aisberguri, catedrale fără religie ale iernii eterne. (Henri Michaux)
4060. Aş vrea să desenez conştiinţa de a exista şi scurgerea timpului. (Henri Michaux)
4061. Nu fiți mândri. Simpla respirație înseamnă consimțire. Vor urma cu timpul alte concesii, ascunse una într-alta. (Henri Michaux)
4062. Totul înseamnă drog pentru cel care a ales să trăiască dincolo de lumea aceasta. (Henri Michaux)
4063. Călătoria nu este o femeie. Ea nu doreşte contemplaţie. (Henri Michaux)
4064. **Anglia este un imperiu, Germania, o țară, un neam, Franța este o persoană. (Jules Michelet)**
4065. Femeia este un miracol de contradicţii divine. (Jules Michelet)
4066. Fiți voi înșivă, nu imitați pe nimeni. Aveți sub picioarele voastre izvoare de apă vie. Nu invidiați popoarele bătrâne, ci priviți-l pe al vostru. Cu cât mai adânc veți săpa, cu atât veţi vedea ţâşnind mai mult viaţa. (Jules Michelet)
4067. Politica este arta de a obține bani de la bogați și voturi de la săraci, sub pretextul de a-i proteja pe unii împotriva celorlalți. (Jules Michelet)
4068. Dificil nu e să avansezi în carieră; dificil este ca, avansând, să rămâi tu însuți. (Jules Michelet)
4069. Fiecare om este o umanitate, o istorie universală. (Jules Michelet)
4070. Stilul nu este decât încordarea sufletului. (Jules Michelet)
4071. În ziua în care mila se transformă în bătaie de joc, începe epoca barbariei. (Jules Michelet)
4072. **A venit timpul pentru ca acest corp vizibil, iluzoriu, formă emanată din Divinul Corp, să fie contopit în Tărâmul Luminii Spirituale. (Milarepa)**
4073. Fie ca toţi cei care mi-au zărit chipul şi mi-au auzit vocea, şi toţi care istoria mi-au cunoscut-o şi au purtat-o în inima lor, şi toţi cei care mi-au auzit doar numele şi povestea, să mă întâlnească în Tărâmul Fericirii! (Milarepa)

4074. Sunt un yoghin care cântă de bucurie şi care nu doreşte o bucurie mai mare ca aceasta. (Milarepa)

4075. Lumea merge înainte, continuu. Nu trebuie să-ţi amâni meditaţiile. (Milarepa)

4076. Grăbeşte-te încet şi în curând vei ajunge acolo unde trebuie. (Milarepa)

4077. **O fiinţă dotată cu facultăţi superioare nu poate niciodată dori cu adevărat să se scufunde în ceea ce ea simte a fi un nivel inferior de existenţă. (John Stuart Mill)**

4078. Dacă ne putem îndoi că un caracter nobil este întotdeauna mai fericit prin nobleţea lui, nu poate fi nici o îndoială că el îi face pe ceilalţi oameni fericiţi şi că lumea în general câştigă imens prin el. (John Stuart Mill)

4079. Dacă întreaga umanitate ar gândi la fel, minus o persoană, umanitatea n-ar fi mai îndreptăţită să reducă acea persoană la tăcere decât persoana, umanitatea, dacă ar avea putere. (John Stuart Mill)

4080. Buna guvernare înseamnă armonia între stat şi naţiune. (John Stuart Mill)

4081. Asupra lui însuşi, asupra minţii şi trupului propriu, individul este suveran. (John Stuart Mill)

4082. Spiritele inferioare ajung mult mai uşor la fericire pentru că sunt satisfăcute de plăceri uşor de obţinut. (John Stuart Mill)

4083. Întrebaţi-vă dacă sunteţi fericiţi şi veţi înceta să mai fiţi fericiţi. (John Stuart Mill)

4084. Utilitarismul îşi poate atinge ţelul numai prin cultivarea generală a nobleţii de caracter. (John Stuart Mill)

4085. Diversitatea nu este un rău, ci un bine. (John Stuart Mill)

4086. **Singurul lucru de care sunt sigur e că oricine care are o ideologie s-a oprit din gândit. (Arthur Miller)**

4087. Ierusalim este oraşul legendar care pentru mintea occidentală este la fel de mult vis ca şi piatră, un simbol comprimat al aspiraţiilor noastre cele mai sublime, ca şi al incursiunilor noastre cele mai dezgustătoare, în mod odios nechibzuite în bigotismul religios şi în fratricid. (Arthur Miller)

4088. Un ziar bun este, cred, un dialog al naţiunii cu ea însăşi. (Arthur Miller)

4089. Cred că e o eroare să cauţi mereu speranţa în afara ta. (Arthur Miller)

4090. **A fi scriitor înseamnă a fi un sfânt, a fi un martir, a fi un Dumnezeu. (Henry Miller)**

4091. A fi bucuros înseamnă a fi un nebun într-o lume de strigoi. (Henry Miller)

4092. Frumuseţea feminină e o neîncetată creaţie, o neîncetată revoluţie în jurul unui defect (adeseori imaginar) care face ca întreaga făptură să se rotească în direcţia cerului. (Henry Miller)

4093. Am crezut cândva că ţelul cel mai înalt pe care un om putea să şi-l propună era acela de a fi uman, dar acum văd că acest ţel n-avea altă raţiune decât aceea de a mă distruge. Astăzi sunt mândru că pot afirma că sunt inuman, că aparţin nu oamenilor şi guvernelor, că n-am nimic în comun cu credinţele şi principiile. N-am nimic de-a face cu maşinăria scârţâitoare a omenirii, eu îi aparţin pământului. (Henry Miller)

4094. Totuşi, nu-mi pot scoate din cap diferenţa enormă ce există între idei şi viaţă. E o dislocare permanentă, cu toate că ne străduim să aruncăm peste amândouă un magnific acoperământ. Şi nu se potriveşte. Ideile trebuie însoţite de acţiune. Dacă nu există sex şi vitalitate în ele, nu există nici acţiune. Ideile nu pot exista singure într-un vid spiritual.

Ideile sunt legate de viaţă: idei ale ficatului, idei ale rinichiului, idei interstiţiale etc. Dacă nu s-ar fi pus problema decât a unei idei, Copernic ar fi făcut praf macrocosmosul existent, iar Columb ar fi eşuat în Marea Sargasselor. (Henry Miller)

4095. Fiecare om are destinul sau; singura regula este sa-l accepte si sa-l urmeze oriunde l-ar duce. (Henry Miller)

4096. Pentru mine, obscenitatea este un lucru bun, pentru că înseamnă a povesti lucruri adevărate, iar mie îmi place să scriu despre realitate şi nu să o ascund în mod ipocrit. (Henry Miller)

4097. "Confuzie" e un cuvânt pe care l-am inventat pentru o ordine pe care încă nu am înţeles-o. (Henry Miller)

4098. Nu am bani, resurse, speranţe. Sunt cel mai fericit om în viaţă. (Henry Miller)

4099. Artistul creator are ceva în comun cu eroul. Deşi funcţionează pe alt plan, şi el îşi imaginează că are soluţii de oferit. Îşi jertfeşte viaţa pentru a înfăptui triumfuri imaginare. Şi la încheierea fiecărei grandioase experienţe, fie a politicianului, a războinicului, a poetului sau a filozofului, problemele vieţii continuă să păstreze aceeaşi înfăţişare enigmatică. Se spune că cele mai fericite popoare sunt acelea care nu au istorie. Popoarele cu istorie, cele care au făurit istoria, par să nu fi izbutit altceva, prin înfăptuirile lor, decât să fi accentuat caracterul etern al luptei. Şi, până la urmă, pier şi ele ca şi acelea care nu au depus nicio strădanie, care s-au mulţumit să trăiască şi să se bucure de viaţă. (Henry Miller)

4100. Din momentul în care eşti dat la şcoală, eşti pierdut; ai senzaţia că ţi s-a pus un ştreang de gât. Pâinea îşi pierde gustul, aşa cum şi-l pierde şi viaţa. A obţine pâinea devine mai important decât a o mânca. Totul e calculat şi totul poartă un preţ. **(Henry Miller)**

4101. Dacă accepţi să te alături gloatei, devii imun. Pentru a fi admis şi apreciat trebuie să te reduci la zero, să devii unul cu gloata, de nedeosebit. Poţi să visezi dacă visezi ca ei. **(Henry Miller)**

4102. În felul în care înţeleg eu tâlcul unei cărţi, cartea în sine dispare din vedere, e mestecată de vie, digerată şi încorporată în sistemul de carne şi sânge care, la rândul lui, creează spirit nou şi remodelează lumea. **(Henry Miller)**

4103. Scopul vieţii este de a fi trăită şi a trăi înseamnă să fii conştient de tot ceea ce există: să fii fericit, să te îmbeţi, să te laşi cuprins de seninătate, să te bucuri de această lume încântătoare! (Henry Miller)

4104. Ceea ce nu se află în stradă este fals, mijlocit, altfel spus, literatură. (Henry Miller)

4105. **Viaţa nu durează decât o clipă. Trebuie să o trăieşti făcând ceea ce îţi place. În această lume trecătoare ca un vis, să trăieşti în mizerie făcând ceea ce îţi displace e curată nebunie. (Yukio Mishima)**

4106. Apariţia suferinţei adevărate este întotdeauna lentă. (Yukio Mishima)

4107. Curiozitatea nu are morală. E poate cea mai imorală dorinţă a omului. (Yukio Mishima)

4108. Visele oamenilor sunt aripi cu care aceştia zboară spre cer. (Yukio Mishima)

4109. Sentimentele nu agreează ordinea rigidă. Ca nişte particule din eter, preferă să se rotească spontan, să plutească, să tremure. (Yukio Mishima)

4110. Într-un caracter romanesc abundă neîncrederea subtilă faţă de lucrarea sufletului, ceea ce adesea conduce la un fel de act imoral, la reverie. Reveria nu este, cum s-ar crede, un efect al sufletului. E mai degrabă o fugă de suflet. (Yukio Mishima)

4111. **Tot astfel cum sufletul este o lumină invizibilă, şi lumina este un suflet vizibil, conform doctrinei Orficilor şi a lui Heraclit. (Pico della Mirandola)**

4112. Aminteşte-ţi că nicio filozofie nu ne depărtează de adevărul misterelor: filozofia caută adevărul, teologia îl găseşte, religia îl posedă. (Pico della Mirandola)

4113. Nu ţi-am hărăzit nici vreun chip, nici vreun loc anume, nici vreun dar care să fie numai al tău, oh Adame, pentru ca atât chipul cât ţi locul şi darurile tale să le doreşti, să le dobândeşti şi să le stăpâneşti prin tine însuţi./…/ ca un pictor bun sau ca un sculptor dibaci, să-ţi desăvârşeşti propria ta formă. (Pico della Mirandola)

4114. Aminteşte-ţi că nici o filozofie nu ne depărtează de adevărul misterelor: filozofia caută adevărul, teologia îl găseşte, religia îl posedă. (Pico della Mirandola)

4115. Demnitatea omului este rezultat al activității omului. (Pico della Mirandola)

4116. Te-am aşezat în mijlocul lumii ca să poţi privi mai uşor în jurul tău, să vezi tot, să pătrunzi tot. Te-am creat ca pe o fiinţă nici cerească nici pământească nici muritoare nici nemuritoare, ca să fii tu însuţi liberul tău plăsmuitor şi biruitorul tău. Tu poţi coborî până la a deveni animal sau poţi să te înalţi până la a te naşte ca o fiinţă divină. Restul vietăţilor primesc când vin pe lume ceea ce le trebuie, spiritele înalte sunt de la început sau imediat după aceea ceea ce ar trebui să fie. Numai tu poţi creşte şi înflori după propria ta voie. Tu singur porţi în tine sâmburele unei vieţi universale. (Pico della Mirandola)

4117. **Unei teoreme i se poate imputa că ar fi falsă, dar nu i se poate permite să fie sterilă. (Grigore Moisil)**

4118. Cred că e nepotrivit să ţii conferinţe într-un budoar oriental şi să fumezi într-o catedrală gotică. (Grigore Moisil)

4119. Duşmanii se recrutează dintre prieteni. (Grigore Moisil)

4120. O idee începe prin a fi un paradox, continuă prin a fi o banalitate şi sfârşeşte prin a fi o prejudecată. (Grigore Moisil)

4121. Lasă-mă singur: aş vrea să mă gândesc la tine. (Grigore Moisil)

4122. Logica ne dă mijloace de a insufla altora convingeri pe care nu le avem. (Grigore Moisil)

4123. Aş vrea să prindeți înțelesul paginilor pe cari aş fi vrut să le scriu. Să vedeți gândul care se leagă de gândurile celor ce au fost. Să acceptați rectilinearitatea intențiilor şi realizărilor mele. Să-mi binecuvântați pasul pe care aş încerca să-l fac. (Grigore Moisil)

4124. Pentru a putea întrebuința calculatorul la studiul problemelor concrete, omul e obligat să învețe să gândească exact şi abstract. (Grigore Moisil)

4125. Numai prostia poate să n-aibă intermitențe. (Grigore Moisil)

4126. Există şi matematici pure, şi matematici aplicate. În matematicile pure, cercetătorul face "cum trebuie, ce poate"; în matematicile aplicate, face "ce trebuie, cum poate”. (Grigore Moisil)

4127. Sunt teoreme asemeni bijuteriilor de familie: se transmit, dar nu se poartă niciodată. (Grigore Moisil)

4128. Iarna sunt tradiţionalist fiindcă port căciulă, vara sunt paradoxal fiindcă umblu cu capul gol, primăvara sunt socialist din cauza naturii, toamna sunt burghez din cauza umbrelei. (Grigore Moisil)

4129. Nu vom încerca să fim consecvenţi; ne vom mărgini să fim logici. (Grigore Moisil)

4130. Eu sunt omul care demonstrez, nu conving. (Grigore Moisil)

4131. Ce este un pesimist? Un optimist bine informat. (Grigore Moisil)

4132. Se ştie că un profesor bun e cel care te face ca lucrurile mai grele să ţi se pară uşoare. (Grigore Moisil)
4133. Când îmbătrâneşti, nu mai ai inimă, ai cord! (Grigore Moisil)
4134. Omul de ştiinţă nu este pur şi simplu o fiinţă curioasă, redusă la un intelect care gândeşte. El este mai perfecţionat decât o maşină de calcul, este o fiinţă vie, iubeşte şi urăşte, are bucurii artistice, îşi pune probleme de etică etc. Toate duc la marea cultură generală, aşa cum ar trebui să fie înțeleasă de toată lumea. (Grigore Moisil)
4135. Iubesc oamenii începând cu mine. (Grigore Moisil)
4136. Sunt colecţionar. Îmi plac gândurile vechi, uzate, cu zimți roşi ca o monedă antică. Îmi plac sentimentele vechi, parfumate şi tari ca un vin de rasă. Îmi plac vorbele vechi, sonore ca o vioară ofilită. (Grigore Moisil)
4137. Cultura generală este ceea ce îți rămâne după ce ai uitat tot ce ai învățat. (Grigore Moisil)
4138. Explozivul cel mai puternic nu este toluenul, nici bomba atomică, ci ideea omenească. (Grigore Moisil)
4139. Orice om are dreptul să bea un pahar de vin. Eu sunt om, deci eu am dreptul să beau un pahar de vin. Dar, bând un pahar de vin, eu devin alt om… (Grigore Moisil)
4140. Învăţând matematică, înveţi să gândești. (Grigore Moisil)
4141. Umorul? E un cocktail de revoltă şi disperare. (Grigore Moisil)
4142. Omul trebuie să înveţe logica nu pentru a învăţa să judece corect, ci pentru a învăţa mai repede să judece corect. (Grigore Moisil)
4143. Știința se răzbună ca o femeie, nu când o ataci, ci când o neglijezi. (Grigore Moisil)
4144. Idealul de fericire? Să trăiesc printre oameni care judecă corect. (Grigore Moisil)
4145. Răspunderea generaţiilor viitoare este mai mare ca a celei prezente. (Grigore Moisil)
4146. Oricărei femei îi place să dea impresia că-şi ascunde ghearele, ca să-i convingă pe ceilalți că le are. (Grigore Moisil)
4147. Nicio problemă nu are graniţe. Orice răspuns are multe. (Grigore Moisil)
4148. Originalitatea, independenţa gândirii noastre, cere în primul rând existenţa unei Gândiri unitare, conştiente şi puternice. (Grigore Moisil)
4149. Iată în ce sens voim să fim originali. Să reliefăm în sufletul nostru ideea cea mai puternică, cea mai fecundă şi să iluminăm cu ea colțurile cele mai ascunse ale eului. (Grigore Moisil)
4150. Obiectul creează necesitatea, nu necesitatea creează obiectul. (Grigore Moisil)
4151. **Omul ştie, în sfârşit, că e singur în imensitatea indiferentă a universului de unde s-a ivit din întâmplare. Nici destinul lui, nici datoria lui nu sunt prevăzute nicăieri. Lui îi revine sarcina de a alege între lumină şi întuneric. (Jacques Monod)**
4152. Dacă mergeți prea departe, nu veți ajunge nicăieri. (Jacques Monod)
4153. **A locui de una singură este ca a fi la o petrecere unde nimeni nu te observă. (Marilyn Monroe)**
4154. Ştiu că există un viitor pentru mine, dar nu pot să-l mai aştept. (Marilyn Monroe)
4155. E mai bine să fii nefericit de unul singur, decât cu cineva. (Marilyn Monroe)
4156. O actriță nu este o maşină, dar eşti tratată ca o maşină. O maşină de făcut bani. (Marilyn Monroe)

4157. Hollywood este un loc în care îți plătesc 50 de dolari pentru un sărut și 50 de cenți pentru sufletul tău. (Marilyn Monroe)
4158. O carieră reuşită este un lucru minunat, dar noaptea, când ţi-e frig, nu te poţi cuibări in ea. (Marilyn Monroe)
4159. Un sex-simbol devine un lucru. Eu urăsc ideea de a mă transforma într-un obiect. Dacă totuşi sunt sortită a deveni un simbol, atunci, dintre toate lucrurile pe care aş putea să le reprezint, prefer sexul. Este ceva cât se poate de natural şi de firesc. (Marilyn Monroe)
4160. **Adevărata oglindă a discursurilor noastre este cursul vieților noastre. (Michel de Montaigne)**
4161. Din lipsă de prudență cazi în lipsă de curaj. (Michel de Montaigne)
4162. Suntem născuți ca să căutăm adevărul; posedarea lui aparţine unei puteri mai mari. (Michel de Montaigne)
4163. Doctorii - oameni fericiți. Succesele lor strălucesc în soare, iar greşelile lor sunt îngropate. (Michel de Montaigne)
4164. Iubeşti un corp fără suflet sau fără sentiment când îl iubeşti fără consimţământul şi dorința sa. (Michel de Montaigne)
4165. Dacă cineva stăruie să-i spun de ce o iubesc, nu pot decât să-i dau acest răspuns: "pentru că e ea, pentru că sunt eu".(Michel de Montaigne)
4166. Iubirile noastre se avântă mai presus de noi. (Michel de Montaigne)
4167. Obişnuinţa ne ascunde adevăratul aspect al lucrurilor. (Michel de Montaigne)
4168. Trebuie să smulgi masca lucrurilor, ca și a persoanelor. (Michel de Montaigne)
4169. Nimic nu ne parvine decât falsificat şi alterat de simţuri. (Michel de Montaigne)
4170. Nu suntem cu adevărat animale, numind act animalic acela care ne generează? (Michel de Montaigne)
4171. Moartea ta este un fragment din ordinea universului, este un fragment din viața lumii. (Michel de Montaigne)
4172. Ca să se răcească sentimentul, nu trebuie decât să vezi cu ochii deschişi pe cel ce iubeşti. (Michel de Montaigne)
4173. Vreau să fiu stăpân pe mine în toate sensurile: înțelepciunea are și ea excesele ei și nu are mai puţină nevoie de moderație decât nebunia. (Michel de Montaigne)
4174. **Lumea are structura limbajului, iar limbajul are formele minții. (Eugenio Montale)**
4175. Pentru a ajunge la tine, fericire, trebuie să mergem pe o lamă de cuțit. (Eugenio Montale)
4176. Totuşi, poezia nu trebuie să trăiască doar în cărți sau în antologiile şcolare. (Eugenio Montale)
4177. Nu eu plec în căutarea poeziei. O aştept să mă viziteze. (Eugenio Montale)
4178. Adevărata poezie este similară anumitor picturi ale căror autori sunt necunoscuți și pe care doar puțini inițiați le cunosc. (Eugenio Montale)
4179. Arta e producerea unor obiecte pentru consum, făcute pentru a fi folosite și apoi aruncate, până când va veni o vreme în care ființa umană se va fi eliberat de orice servitute, chiar şi de propria lui conştiinţă. (Eugenio Montale)
4180. E nevoie de prea multe vieţi pentru a confecţiona una singură. (Eugenio Montale)

4181. **Dictaturile sunt străzi cu sens unic. Democrațiile, străzi cu două sensuri. (Alberto Moravia)**
4182. Bunul-simţ: ceva de genul sănătății contagioase. (Alberto Moravia)
4183. Gândirea, dacă nu umple stomacul, umple în schimb creierul. (Alberto Moravia)
4184. Raportul între alfabetism şi analfabetism este constant, dar în ziua de azi analfabeţii ştiu să citească. (Alberto Moravia)
4185. Cu cât eşti mai fericit, cu atât dai mai puţină atenţie fericirii. (Alberto Moravia)
4186. Este mai greu să nu invidiezi un prieten fericit decât să fii generos cu un prieten nefericit. (Alberto Moravia)
4187. Eram antifamilie, eram antisocial, într-un cuvânt, artist. Activitatea artistică nu poate fi decât contrară moralei, rațiunii, familiei. (Alberto Moravia)
4188. Amorul propriu este un animal curios care poate dormi chiar şi sub cele mai crunte lovituri, dar se trezeşte, rănit de moarte, la o simplă zgârietură. (Alberto Moravia)
4189. **Caut sunetele care se iubesc. (Wolfgang Amadeus Mozart)**
4190. Lucrul cel mai necesar şi cel mai dificil în muzică este tempo-ul. (Wolfgang Amadeus Mozart)
4191. Geniul adevărat lipsit de suflet e un nonsens. Căci nici inteligenţa elevată, nici imaginaţia, nici amândouă reunite, nu construită genialitatea. Dragostea! Dragostea! Dragostea! Iată esenţa geniului. (Wolfgang Amadeus Mozart)
4192. Pentru a vă oferi plăcerea muzicii, îmi voi sacrifica bucuros fericirea, sănătatea, viaţa. (Wolfgang Amadeus Mozart)
4193. Nu acord nicio atenţie elogiului sau blamului. Îmi urmăresc doar sentimentele mele. (Wolfgang Amadeus Mozart)
4194. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a acordat privilegiul de a învăţa că moartea e cheia cu care pot să deschid uşa adevăratei mele fericiri. (Wolfgang Amadeus Mozart)
4195. E o mare consolare pentru mine să îmi amintesc că Dumnezeu, pe care mi l-am imaginat în credinţa mea copilărească umilă, a suferit şi a murit pentru mine, şi mă va privi cu dragoste şi compasiune. (Wolfgang Amadeus Mozart)
4196. Niciodată pasiunea, oricât de violentă ar fi, nu trebuie să ajungă până la punctul în care să exprime dezgust; şi muzica, chiar în situaţia celei mai mari spaime, nu trebuie să cauzeze durere auzului, ci trebuie să-l dezmierde şi să-l farmece, numai astfel va rămâne muzică. (Wolfgang Amadeus Mozart)
4197. **Superficialul vast – nu acordă duratei altă valoare decât cea de constrângere şi amortizare.** (Emmanuel Mounier)
4198. Vârsta adultă e vârsta cea mai potrivită pentru adaptare. Să te maturizezi, înseamnă să-ți găsești locul tău propriu în lume. (Emmanuel Mounier)
4199. Orice muncă are menirea de a transforma un om, la fel de bine ca şi un lucru. (Emmanuel Mounier)
4200. Comunicarea autentică e mai puţin frecventă decât fericirea şi mai fragilă decât frumusețea. (Emmanuel Mounier)
4201. Nu exist decât în măsura în care exist pentru altul: să exişti, înseamnă să iubeşti. (Emmanuel Mounier)
4202. Anumiţi psihanalişti văd în inferiorizare o auopedepsire a ataşamentului excesiv al mamei. (Emmanuel Mounier)
4203. **Aceasta e prima epocă din Istorie ce nu-şi iubeşte poeţii. (Robert Musil)**

4204. Idealurile au calităţi ciudate, între altele acelea de a se transforma brusc în absurdităţi, atunci când încercăm să ne conformăm lor cu stricteţe. (Robert Musil)
4205. Femeile îndrăgostite sunt mult mai inteligente decât oamenii de caracter. (Robert Musil)
4206. Virtuţile societăţii sunt vicii pentru sfinţi. (Robert Musil)
4207. Ceea ce distinge un om sănătos de un nebun este că omul sănătos are toate maladiile mentale, în timp ce nebunul nu are decât una. (Robert Musil)
4208. Să iubeşti ceva şi să-l înfrumuseţezi, e acelaşi lucru. (Robert Musil)
4209. Să vorbeşti prea mult despre sine pare indecent. Umanitatea a găsit un mijloc original de a suprima această interdicţie: scriitorul. (Robert Musil)
4210. Faptul că electorii democraţi pot indica care este voinţa poporului este bineînţeles o iluzie. Dar dacă vedem această încercare ca pe o modalitate de rezolvare a divergenţelor prin intermediul alegerilor şi nu a cuţitelor şi pistoalelor, atunci fireşte că această procedură este cu mult mai umană şi mai civilizată. (Robert Musil)

N

4211. **Geniul este un african care visează despre zăpadă. (Vladimir Nabokov)**
4212. După cum spune Sfântul Augustin, putem şti ce nu este Dumnezeu, dar nu putem şti ce este. Nu este deznădejde. Nu este teroare. Nu este ţărâna care gâlgâie în gâtlej, nu este hârâitul întunecat al leşinului care ne duce la neant prin neant. (Vladimir Nabokov)
4213. Un cititor bun, un cititor important, un cititor activ şi creativ este un re-cititor. (Vladimir Nabokov)
4214. Viaţa este frumoasă. Viaţa este tristă. (Vladimir Nabokov)
4215. Acum, azi, o greşeală de tipar a dorinţei distorsiona sensul dragostei. (Vladimir Nabokov)
4216. De ce ar trebui să tolerez prezenţa unui străin în patul minţii mele? (Vladimir Nabokov)
4217. Tot ceea ce e valoros este, într-un anumit fel, şi subiectiv. (Vladimir Nabokov)
4218. Aversiunile mele sunt prostia, opresiune, crima, cruzimea, muzica lentă. (Vladimir Nabokov)
4219. Nu am văzut niciodată o minte nebună mai lucidă şi mai echilibrată decât a mea. (Vladimir Nabokov)
4220. Cred că este vorba despre iubire; cu cât iubeşti mai mult o amintire, cu atât devine mai puternică şi mai stranie. (Vladimir Nabokov)
4221. Cred că asta este esenţa: nu spaima primitivă de moartea fizică, ci durerea incomparabilă generată de misterioasa manevră mentală necesară pentru a trece dintr-o formă de existenţă în alta. (Vladimir Nabokov)
4222. Deseori mă gândesc că ar trebui să existe un semn tipografic special pentru zâmbet - un fel de simbol concav, o paranteză rotundă culcată. (Vladimir Nabokov)
4223. Singurătatea este locul de joacă al diavolului. (Vladimir Nabokov)
4224. Stilul şi structura sunt esenţa unei cărţi; marile idei sunt bune de aruncat. (Vladimir Nabokov)

4225. **Sufletele sunt ideile lui Dumnezeu. (Gérard de Nerval)**
4226. Ignoranţa nu se învaţă. (Gérard de Nerval)
4227. Iluziile cad una după alta, precum coaja unui fruct; iar fructul acesta e experienţa. Gustul lui e amar. (Gérard de Nerval)
4228. Gândirea îngheaţă, de îndată ce e tradusă în fraze. (Gérard de Nerval)
4229. În vise, nu vezi niciodată soarele, chiar dacă ai adesea percepţia unei clarităţi mult mai vii. Obiectele şi corpurile sunt luminoase prin ele însele. (Gérard de Nerval)
4230. Îmi întrevăd cu plăcere viaţa ca pe un roman: cele mai mici dezacorduri mă şochează. (Gérard de Nerval)
4231. Nimic nu e indiferent, nimic nu e neputincios în univers; un atom poate să dizolve totul, un atom poate să salveze totul. (Gérard de Nerval)
4232. Visul e o a doua viaţă. N-am putut deschide fără un freamăt aceste uşi de fildeş care ne separă de lumea reală. (Gérard de Nerval)
4233. Experienţa fiecăruia, e tezaurul tuturor. (Gérard de Nerval)
4234. La unii, virtutea e teama de justiţie; la mulţi e slăbiciune; la alţii, e calcul. (Gérard de Nerval)
4235. În afecţiunea pe care v-o port e prea mult trecut pentru ca să nu fie şi mult viitor. (Gérard de Nerval)
4236. Trecutul şi viitorul nostru sunt solidare. Trăim în rasa noastră şi rasa noastră trăieşte în noi. (Gérard de Nerval)
4237. Totul se regăseşte în sfârşitul a toate. (Gérard de Nerval)
4238. **Adevărul se găseşte întotdeauna în simplitate, şi nu în multiplicitatea şi confuzia lucrurilor. (Isaac Newton)**
4239. Nu ştiu cum arăt eu în faţa lumii, dar mie mi se pare că sunt un băiat care se joacă pe malul mării şi mă distrez găsind câteodată pietricele netede sau o scoică deosebită, în timp ce marele ocean al adevărului se întinde necunoscut în faţa mea. (Isaac Newton)
4240. Oamenii construiesc prea multe ziduri, dar nu destule poduri. (Isaac Newton)
4241. Dacă eu am văzut mai departe decât alţii, asta este pentru că stăteam pe umerii unor giganţi. (Isaac Newton)
4242. Pentru fiecare acţiune există o reacţiune la fel de puternică. (Isaac Newton)
4243. A explica natura în totalitate este o sarcină mult prea dificilă pentru un singur om, sau chiar pentru o generaţie întreagă. Este mult mai bine să descoperi puţin, dar sigur, şi să laşi restul pentru cei care vor veni după tine, decât să explici toate lucrurile prin presupuneri, fără a fi sigur de nimic. (Isaac Newton)
4244. Dacă am făcut descoperiri valoroase în viaţă, aceasta se datorează mai mult răbdării şi atenţiei decât oricărui alt talent. (Isaac Newton)
4245. Este temperamentul părţii înfierbântate şi superstiţioase a omenirii, în probleme de religie, să îndrăgească misterele şi, din acest motiv, să le placă cel mai mult ceea ce înţeleg cel mai puţin. (Isaac Newton)
4246. Orice lege naturală este legea lui Dumnezeu. (Isaac Newton)
4247. Dificultăţile sunt mai uşor de învins decât îndoiala. (Isaac Newton)
4248. Schimbarea corpurilor în lumină, şi a luminii în corpuri, este în conformitate cu evoluţia Naturii, care pare încântată de aceste transformări. (Isaac Newton)
4249. Încercările sunt nişte medicamente pe care milosul şi înţeleptul farmacist ni le dă pentru că avem nevoie de ele, în proporţiile, cu frecvenţa şi cu greutatea cerută de

împrejurări. Să avem încredere în îndemânarea sa şi să-i mulţumim pentru reţetă. (Isaac Newton)

4250. **Simţul dreptăţii din oameni face democraţia posibilă. Tendinţa oamenilor de a deveni nedrepţi face ca democraţia să fie cu atât mai necesară. (Reinhold Niebuhr)**

4251. Orice eroare a omului pare să fie mult mai rea în consecinţele ei decât în intenţii. (Reinhold Niebuhr)

4252. Democraţia înseamnă să găseşti soluţii simple la probleme insolubile. (Reinhold Niebuhr)

4253. Iertarea e forma ultimă a iubirii. (Reinhold Niebuhr)

4254. Bunătatea, înarmată cu putere, e coruptă; şi dragostea pură fără putere e distrusă. (Reinhold Niebuhr)

4255. Epoca noastră cunoaşte doar reacţii, şi face salturi de la o extremă la alta. (Reinhold Niebuhr)

4256. Înţelepciunea ultimă a vieţii pretinde nu anularea incongruenţelor existenţei, ci dobândirea seninătăţii. (Reinhold Niebuhr)

4257. Stăpânirea naturii este considerată în zadar ca fiind substitutul adecvat al stăpânirii de sine. (Reinhold Niebuhr)

4258. Datoria tristă a politicii e stabilirea dreptăţii într-o lume injustă. (Reinhold Niebuhr)

4259. Nu există altă vindecare pentru mândria unei naţiuni virtuoase decât religia. (Reinhold Niebuhr)

4260. **Istoria spune mereu alte *adevăruri* noi. (Friedrich Nietzsche)**

4261. Omul devine un transfigurator al existenţei atunci când învaţă să se transfigureze pe sine însuşi. (Friedrich Nietzsche)

4262. Judecăţile de valoare sunt fără întrerupere active. (Friedrich Nietzsche)

4263. Eliberare temporară dintr-o lungă stare de tensiune; veselia exagerată, saturnaliile unui spirit care se consacră unor decizii prelungite şi teribile şi se pregăteşte pentru ele. (Friedrich Nietzsche)

4264. Istoria filosofiei: marea şcoală a calomniei, furie camuflată împotriva premiselor vieţii. (Friedrich Nietzsche)

4265. Uitarea şi mersul mai departe sunt cea mai bună înţelepciune. (Friedrich Nietzsche)

4266. Un popor nu este decât ocolul pe care îl face natura pentru a ajunge la şase-şapte oameni mari. (Friedrich Nietzsche).

4267. Câtă luciditate, atâta dramă. (Friedrich Nietzsche)

4268. Nu există fapte, ci doar interpretări. (Friedrich Nietzsche)

4269. Libertatea înseamnă să fim responsabili pentru noi înşine. (Friedrich Nietzsche)

4270. A ameliora stilul înseamnă a ameliora ideea, şi nimic altceva. (Friedrich Nietzsche)

4271. A fi fericit în contemplare, cu voinţa morţii, fără să fii răpitor şi fără dorul egoist - rece şi fumuriu pe tot trupul, dar cu ochii plini de beţie ai lunii. (Friedrich Nietzsche)

4272. Pentru ca să existe frumuseţe a chipului, claritate a cuvântului, bunătate şi fermitate a caracterului e nevoie de umbră ca şi de lumină. Nu-şi sunt duşmance; ci mai degrabă se ţin prieteneşte de braţ, iar când lumina dispare, umbra păleşte la rândul ei. (Friedrich Nietzsche)

4273. Omul dionisiac prezintă o oarecare asemănare cu Hamlet: amândoi au aruncat odată o privire cuprinzătoare în esenţa lucrurilor, au ajuns la cunoaştere şi le este scârbă de acţiune; căci acţiunea lor nu poate schimba întru nimic esenţa veşnică a lucrurilor, li se pare ridicol sau umilitor să li se ceară ca lumea, care a ieşit din ţâţâni, să fie pusă la loc de ei. (Friedrich Nietzsche)

4274. Când scrii nu vrei numai să fii înţeles ci, la fel de sigur, vrei şi să nu fii înţeles. Faptul că cineva consideră o carte de neînţeles nu este deloc o obiecţie împotriva acelei cărţi, poate că tocmai aceasta făcea parte din intenţia autorului său - el nu voia să fie înţeles de „oricine”. Orice spirit şi gust mai distins îşi alege auditoriul atunci când vrea să-şi comunice gândurile; alegându-l, el pune în acelaşi timp stavilă în calea „celorlalţi”. Aici îşi au obârşia toate legile mai subtile ale unui stil; ele îndepărtează, creează distanţă, interzic „intrarea”, înţelegerea, cum am mai spus - în timp ce deschid urechile celor care ne sunt înrudiţi prin auz. (Friedrich Nietzsche)

4275. Omul sensibil la artă se află faţă de realitatea visului în acelaşi raport în care se află filosoful faţă de realitatea vieţii; el se complace în a privi totul cu un interes acut, căci îşi tălmăceşte viaţa tocmai prin aceste imagini; astfel îşi face ucenicia vieţii. „Atotînţelegerea” lui nu prinde numai imagini plăcute şi surâzătoare; tot ce este grav, tulbure, trist, întunecat, piedicile neaşteptate, capriciile hazardului, aşteptările anxioase, pe scurt toată „comedia divină” a vieţii cu „infernul” ei îi trece prin faţa ochilor, nu numai ca un joc de umbre – căci şi el participă cu toată firea şi durerea sa la aceste scene – dar păstrând totuşi acea impresie fugară că totul e aparenţă; poate că mulţi îşi amintesc, ca şi mine, cum au reuşit să se îmbărbăteze, în spaimele şi primejdiile visului, spunându-şi: „Este un vis! Să visăm înainte!”. (Friedrich Nietzsche)

4276. Îmi cunosc limitele. Dar pur şi simplu le ignor. (Friedrich Nietzsche)

4277. Fă din disperarea cea mai profundă, speranţa cea mai invincibilă. (Friedrich Nietzsche)

4278. Rolul pedepsei este de a-l face mai bun pe cel care pedepseşte. (Friedrich Nietzsche)

4279. Mi-i teamă de tine, când eşti lângă mine; te iubesc când eşti departe de mine; fuga ta mă atrage, cântările tale mă opresc locului: sufăr, dar pentru tine, ce n-aş suferi eu bucuros! (Friedrich Nietzsche)

4280. Omul e o sârmă întinsă între animal şi Supraom, o coardă peste un abis. (Friedrich Nietzsche)

4281. Timpul este focul în care ne ardem existenţa. (Friedrich Nietzsche)

4282. Dacă te uiţi adânc în abis, se reflectă şi abisul în tine. (Friedrich Nietzsche)

4283. Auzim doar întrebările la care suntem în stare să găsim un răspuns. (Friedrich Nietzsche)

4284. „Dumnezeu”, „nemurirea sufletului”, „pocăința”, „dincolo” - fără excepție, concepte cărora nu le-am dedicat niciodată atenție sau timp; nici măcar când eram copil. Probabil n-am fost niciodată destul de copilăros pentru ele. Nu cunosc, sub nicio formă, ateismul ca un rezultat; chiar mai puțin, ca un eveniment: este un aspect de la sine înțeles pentru mine, din instinct. Sunt prea înclinat spre a cerceta şi a pune la îndoială, prea exuberant pentru a suporta vreun răspuns grosier. Dumnezeu este un răspuns grosier, o nedelicatețe împotriva noastră, a gânditorilor - în fond doar o interdicție grosieră pentru noi: „Să nu gândeşti!”. (Friedrich Nietzsche)

4285. Eul" subjugă şi ucide: lucrează ca o celulă organică: jefuieşte şi violentează. Vrea să se regenereze - ca printr-o sarcină. Vrea să dea naştere zeului său şi să-şi vadă la picioarele sale întreaga omenire. (Friedrich Nietzsche)
4286. Orice convingere este o închisoare. (Friedrich Nietzsche)
4287. Esenţa cea mai intimă a existenţei este voinţa de putere. (Friedrich Nietzsche)
4288. Fie că privesc oamenii cu un ochi binevoitor, fie cu unul răutăcios, îi găsesc întotdeauna, pe toţi sau pe fiecare în parte, ocupaţi cu un singur lucru, acela de a face ceea ce foloseşte păstrării speciei umane. Şi desigur nu dintr-un sentiment de dragoste pentru această specie, ci pur şi simplu pentru că nimic nu este în ei mai vechi, mai puternic, mai neînduplecat, mai de neînvins decât acest instinct — pentru că instinctul acesta reprezintă tocmai esenţa speciei şi turmei noastre. (Friedrich Nietzsche)
4289. Spiritul liber este cucernicul cunoaşterii. (Friedrich Nietzsche)
4290. A şti să pătrunzi prin înţelegere în sufletele altora nu este la origine un fapt moral, ci o sensibilitate fiziologică a darului sugestiei: „simpatia" sau ceea ce se numeşte „altruism" sunt simple modelări ale acelui raport psihomotor considerat spiritualitate. Nu ne comunicăm niciodată gânduri; ne comunicăm mişcări, semnale mimice pe care noi le citim retrovertindu-le în gânduri. (Friedrich Nietzsche)
4291. Cu cât te înalţi mai mult, cu atât pari mai mic acelora care nu pot să zboare. (Friedrich Nietzsche)
4292. Fiecare suflet este pentru alt suflet o lume ascunsă. (Friedrich Nietzsche)
4293. Ai căutat cea mai grea povară şi atunci te-ai găsit pe tine însuţi. (Friedrich Nietzsche)
4294. Frumoasă farsă e şi vorbirea, cu ea omul dansează peste toate lucrurile. (Friedrich Nietzsche)
4295. Ca să trăieşti singur trebuie să fii animal sau Zeu - după Aristotel. El nu s-a gândit la o a treia posibilitate: a fi nevoit să fii amândouă odată – filosof. (Friedrich Nietzsche)
4296. Nu contează ceea ce eşti, ci ceea ce devii. (Friedrich Nietzsche)
4297. Omul este ceva ce trebuie depăşit. (Friedrich Nietzsche)
4298. Veacul al 20-lea va fi triumful nihilismului. (Friedrich Nietzsche)
4299. Femeia e o suprafaţă care simulează adâncimea. (Friedrich Nietzsche)
4300. Creaţia: singurul surâs al tragediei noastre. (Friedrich Nietzsche)
4301. Există în lume mai mulţi idoli decât realităţi. (Friedrich Nietzsche)
4302. Câtă melancolie în orice lucru încheiat! (Friedrich Nietzsche)
4303. Moralitatea este instinctul de turmă al individului. (Friedrich Nietzsche)
4304. Conştiinţa este una din formele ascetismului. (Friedrich Nietzsche)
4305. Dorinţa supradimensionează ceea ce vrem să avem; ea creşte chiar şi prin neîmplinire - cele mai mari idei sunt rezultate din dorinţa cea mai puternică şi mai prelungită. (Friedrich Nietzsche)
4306. Morala este renunţarea la voinţa de a fi. (Friedrich Nietzsche)
4307. Dumnezeu a murit. Aşa grăit-a Zarathustra! (Friedrich Nietzsche)
4308. Uitarea şi mersul mai departe sunt cea mai bună înţelepciune. (Friedrich Nietzsche)
4309. Libertatea este absenţa gândirii individuale. (Friedrich Nietzsche)
4310. Biserica a pus dintotdeauna accentul pe eradicare (a senzualităţii, a mândriei, a setei de putere, setei de câştig, setei de răzbunare), dar a ataca pasiunile la rădăcină

înseamnă a ataca viaţa la rădăcină: practica bisericii e ostilă vieţii. Acelaşi mijloc: castrare, eradicare, e ales instinctiv în lupta cu o poftă de către cei prea lipsiţi de voinţă, prea degeneraţi pentru a-şi putea impune o măsură în aceasta, de acele naturi având nevoie de o trappe, metaforic vorbind (şi nemetaforic), de o irevocabilă declaraţie oarecare de duşmănie, de o prăpastie între ei şi pasiune. Mijloacele radicale le sunt indispensabile doar degeneraţilor; slăbiciunea voinţei, mai precis incapacitatea de a nu reacţiona la un stimul, nu e ea însăşi decât o altă formă de degenerare. (Friedrich Nietzsche)

4311. Ne-am croit o lume în care putem trăi - admiţând existenţa corpurilor, a liniilor, suprafeţelor, cauzelor şi efectelor, a mişcării şi repaosului, a formei şi conţinutului; fără aceste profesiuni de credinţă, nimeni n-ar suporta să trăiască! Dar nici aşa ele nu sunt cu nimic dovedite. Viaţa nu este un argument, eroarea s-ar putea afla printre condiţiile vieţii. (Friedrich Nietzsche)

4312. Un ţel înseamnă totuşi un sens. (Friedrich Nietzsche)

4313. Oare n-a venit fericirea pentru mine ca o furtună? (Friedrich Nietzsche)

4314. Fiinţarea şi cunoaşterea sunt sferele cele mai contradictorii care există. (Friedrich Nietzsche)

4315. Conştiinţa noastră abia atinge suprafaţa, o sumedenie de lucruri scapă privirii noastre. (Friedrich Nietzsche)

4316. Simplu, transparent, în acord cu sine însuşi, constant, mereu egal, fără a da înapoi, fără schimbare la faţă, fără văluri, fără formă: iată omul ce concepe o lume a fiinţei sub forma unui „Dumnezeu” după propriul său chip. (Friedrich Nietzsche)

4317. În vis ne desfătăm printr-o percepere directă a reprezentărilor: toate formele ne vorbesc; nu există nimic indiferent şi inutil. În ciuda trăirii intense a acestei realităţi onirice, licăreşte totuşi senzaţia că toate acestea sunt doar aparenţe. (Friedrich Nietzsche)

4318. Cunoaşterea ucide acţiunea; pentru a trece la fapte trebuie să fii învăluit în iluzii - iată adevărata morală a lui Hamlet, şi nicidecum acea ieftină înţelepciune a visătorului din poveste care, tot chibzuind, ajunge să nu facă nimic, oarecum dintr-un exces de posibilităţi. (Friedrich Nietzsche)

4319. Mediocritatea este cea mai fericită mască pe care o poate purta spiritul superior pentru că omul obişnuit, adică mediocrul, nu se gândeşte că este o deghizare – şi totuşi din cauza acesteia spiritul superior se şi foloseşte de masca mediocrităţii – pentru a nu irita, în cazuri deloc rare, prin compasiune şi bunătate. (Friedrich Nietzsche)

4320. Nevoia de credinţă, de necondiţionare în a spune da sau nu este un simptom de slăbiciune; orice slăbiciune este o slăbiciune a voinţei. Omul credinţei, credinciosul este în mod necesar un soi de om mărunt. De aici rezultă că „libertatea spiritului”, cu alte cuvinte necredinţa ca instinct, este o condiţie preliminară a măreţiei. (Friedrich Nietzsche)

4321. Farmecul unei teorii constă nu în mică măsură în faptul că e contestabilă: ea seduce tocmai prin aceasta spiritele mai subtile. Se pare că teoria însutit contestată a „liberului arbitru” îşi datorează supravieţuirea numai şi numai acestui farmec -: mereu mai reapare câte-unul care se simte îndeajuns de puternic pentru a o contesta. (Friedrich Nietzsche)

4322. Creştinismul a fost încercarea de a „învinge” universul negându-l. Practic, un asemenea atentat nebunesc - o asemenea nebunească îngâmfare umană în raport cu universul - a dus la o sărăcire, depreciere, la o întunecare a fiinţei umane: doar categoria

cea mai mediocră, categoria omului de turmă, şi-a putut găsi în asta rostul, „chemarea”, ca să-i zicem aşa. (Friedrich Nietzsche)

4323. Cel care se întreabă în ce fel categoria om ar putea fi înălţată la cel mai înalt nivel de strălucire şi putere, acela va înţelege de îndată că trebuie să se plaseze în afara moralei: deoarece morala a fost, în esenţă îndreptată în sens contrariu, spre frânarea sau anihilarea acelei minunate evoluţii care era în curs. În fapt, o astfel de evoluţie angajează o cantitate atât de enormă de oameni în slujba ei, încât o mişcare inversă nu poate fi decât prea firească: existenţele mai debile, mai delicate, existenţele mediocre sunt nevoite să se unească împotriva acelei aureole de viaţă şi forţă; în acest scop ele trebuie să-şi dobândească o nouă preţuire de sine, care să le permită să condamne şi, pe cât posibil, să distrugă viaţa la acel nivel suprem de plenitudine. O înclinare spre negarea vieţii este deci proprie moralei, în măsura în care vrea să înfrângă acele tipuri de viaţă. (Friedrich Nietzsche)

4324. Creştinismul e o metafizică a călăului. (Friedrich Nietzsche)

4325. Ne-am schimbat felul nostru de a vedea. Am devenit mai puţin pretenţioşi în toate lucrurile. Nu mai scoborâm pe om din „spirit” din „dumnezeire”, noi l-am aşezat iarăşi printre animale. E pentru noi animalul cel mai puternic, pentru că e cel mai viclean…(Friedrich Nietzsche)

4326. **Nu-ţi aud cuvintele: glasul tău reverberează pe fundalul trupului meu ca un alt fel de penetrare. Nu am nicio putere asupra glasului tău. Vine direct din tine în mine. (Anais Nin)**

4327. Trăiesc într-un fel de cuptor de sentimente, iubiri, dorinţe, invenţii, creaţii, activităţi şi reverii. Nu-mi pot descrie viaţa în fapte pentru că extazul nu rezidă în fapte, în ce se întâmplă sau în ce fac, ci în ce se stârneşte în mine şi ce se naşte din toate astea. (Anais Nin)

4328. Dragostea, pasiunea şi creaţia se revarsă concomitent din mine. Eu trebuie să parfumez gura pe care o sărut; eu trebuie să fiu uluită de bărbatul pe care îl ador. Eu trec ca un lampagiu; împing corăbii în larg şi dezgrop obiecte preţioase; înlătur patina de pe tablouri întunecate; acordez, armonizez, aduc în prim-plan, modelez, aduc la suprafaţă, aprind, sprijin, susţin, inspir; plantez seminţe; cercetez caverne; descifrez hieroglife; citesc în ochii oamenilor - singură - singură în activitatea mea. (Anais Nin)

4329. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii îmbogăţind cât am putut aşteptarea lungă, lungă a marilor evenimente care mă umplu acum atât de profund, încât sunt copleşită. Acum înţeleg neliniştea cumplită, sentimentul tragic al eşecului, adânca nemulţumire. Aşteptam. Acesta e ceasul expansiunii, al trăirii adevărate. Tot restul n-a fost decât pregătire. Treizeci de ani de pândă neliniştită. Iar acum, acestea sunt zilele pentru care am trăit. Şi să fiu conştientă de asta, atât de deplin conştientă, asta e ceva aproape de nesuportat pentru un om. Fiinţele omeneşti nu pot suporta cunoaşterea viitorului. Pentru mine, cunoaşterea prezentului e la fel de ameţitoare. Să fii imens de bogat şi să ştii asta. (Anais Nin)

4330. Nu există un înţeles universal la care să ajungem cu toţii, nu există decât înţelesul pe care îl dăm noi vieţii noastre, un înţeles propriu, un scenariu propriu, un roman propriu, o carte a vieţii fiecăruia. (Anais Nin)

4331. Ceea ce-ţi imaginezi e ceva ce îţi doreşti. (Anais Nin)

4332. Dragostea este axul şi respiraţia vieţii mele. Arta pe care o produc este un produs secundar, o excrescenţă a dragostei, cântecul pe care îl cânt, bucuria care trebuie să explodeze, supraabundenţa - asta-i tot! (Anais Nin)
4333. Senzualitatea este o forţă secretă a corpului meu. (Anais Nin)
4334. Duşmanul iubirii nu e niciodată în exteriorul nostru, nu e un bărbat sau o femeie, e chiar ceea ce ne lipseşte în noi înşine. (Anais Nin)
4335. Ceea ce vrea un bărbat e să creadă că o femeie îl poate iubi atât de mult încât n-o va interesa nici un alt bărbat. (Anais Nin)
4336. Dispreţuiesc proporţiile, masurile, tempo-ul lumii obişnuite. Refuz sa trăiesc in lumea obişnuita ca o femeie obişnuita. Sa mă implic in relaţii obişnuite. Vreau extaz. Sunt o nevrotica in sensul ca eu trăiesc in lumea proprie. Nu mă voi conforma lumii. Mă conformez doar mie însămi. (Anais Nin)
4337. Scriitorii fac dragoste cu orice vor. Adevărul este că numai aşa pot trăi în două direcţii diferite. Am nevoie de două vieţi. Am două fiinţe. (Anais Nin)
4338. Nu vedem lucrurile aşa cum sunt, ci cum suntem noi. (Anais Nin)
4339. Totul în afară de fericire e nevroză. (Anais Nin)
4340. Confuzia creează artă. Prea multă confuzie creează dezechilibru. (Anais Nin)
4341. Pot să scriu pagini fantastice, dar nu ştiu cum să le trăiesc. (Anais Nin)
4342. Suferinţa e ceva ce trebuie să stăpâneşti, nu în care să te scalzi. (Anais Nin)
4343. Căldura zilei e ca o mână de bărbat pe un sân. (Anais Nin)
4344. Acest jurnal este legătura mea, pipa mea de opiu. Este drogul şi viciul meu. (Anais Nin)
4345. **Falsul curaj aşteaptă marile ocazii. Curajul autentic constă în a învinge, în fiecare zi, micii noştri inamici. (Paul Nizan)**
4346. Călătoria e o suită de dispariţii ireparabile. (Paul Nizan)
4347. Să ştii ce vom deveni, înseamnă să trăim ca nişte morţi. (Paul Nizan)
4348. **Speranţa este vălul naturii pentru a ascunde goliciunea adevărului. (Alfred Nobel)**
4349. Dacă aş avea mii de idei şi doar una din ele s-ar dovedi a fi bună, aş fi satisfăcut. (Alfred Nobel)
4350. După agricultură, escrocheriile sunt cea mai mare industrie a timpului nostru. (Alfred Nobel)
4351. **Adevărul nostru e cuvântul, vorbirea. (Constantin Noica)**
4352. Urmăresc cu interes, când se opresc două trenuri în staţie, cu ce aviditate se uită oamenii unii la alţii. E prea puţin să spui că vor să întâlnească o cunoştinţă. Nu, e un sentiment metafizic: vor să vadă pe *celălalt*. Fiecare se vede pe sine în celălalt. (Constantin Noica)
4353. Filozofia ca donjuanism. Pe lângă ea, oamenii de specialitate fac simple căsnicii burgheze. Esenţial e să cucereşti. Nu să accepţi. Nu să ştii. (Constantin Noica)
4354. Pe toţi ne preia pustia generalităţii. (Constantin Noica)
4355. Nu există decât două filozofii mari: filozofia greacă şi filozofia idealismului german; filozofia fiinţei şi filozofia spiritului. Iar ce e interesant e că amândouă s-au născut în marginea devenirii. Refuzând devenirea, filozofia greacă a găsit fiinţa. Integrând-o, cea germană a găsit spiritul. Poate că prima şi ultima problemă a filozofiei e: curgerea, pierderea, viaţa. (Constantin Noica)

4356. Nu ştiu dacă şi în alte părţi Psalmii Vechiului Testament s-au citit la fel de mult ca la noi. În orice caz, eternitatea românească despre care vorbesc este de acest tip. Nu o plenitudine istorică, nu realizări majore – pe care neamul nostru nici n-ar fi avut când să le înfăptuiască – dau garanţia duratei; ci sentimentul că, în fond, există un plan faţă de care toată frământarea istorică este irosire şi pierdere. Dar - şi aici e aspectul nou faţă de tânguirea biblică - neamul românesc e şi el, într-un fel, solidar cu acel plan neschimbător. I se întâmplă şi lui multe, se frământă ceva în marginea lui, în inima lui, peste trupul lui chiar – dar el rămâne neschimbat. „Trece şi asta" e una din cele mai curente vorbe româneşti. Neamul nostru rămâne pentru că şi el participă, în felul lui, la eternitatea fiinţei. (Constantin Noica)

4357. Tu eşti o noapte, eu o stea. Eu sunt un haos, tu o lumină; eu sunt cuget, tu o problemă; caută-mă şi, mai departe, am să mă ascund în tine. (Constantin Noica)

4358. Şcoala. Şcoala asta. Nu ştiu dacă am s-o fac vreodată. Dar mi-ar plăcea ca la sfârşitul vieţii să pot spune: nici nu am făcut altceva. (Constantin Noica)

4359. Am rămas faţă în faţă, încordaţi, cu ochii ţintă unul la altul, traşi parcă de firul acesta întins care ne lega privirile, el câinele şi eu omul. Simţeam că-i e frică de mine şi nu mă putea împiedica să-mi fie frică de el. Nici unul nu se mişca, spre a nu rupe un anumit echilibru creat. Ceva obscur, ceva originar ne lega într-o asemenea unitate, încât simţeam că suntem, el câinele şi eu omul, feţele unui aceluiaşi act existenţial. Berdiaev are dreptate: omul poate avea relaţii *metafizice* cu câinele. (Constantin Noica)

4360. Când spiritul se trezeşte în lume, el o pune pe aceasta sub semnul întrebării. (Constantin Noica)

4361. De unde ideea că filozofia te învaţă adevărul? Te învaţă să gândeşti - nu adevărul. Îţi dă DIRECŢIA adevărului. Vorba lui Kant: ca să ştii care e adevărul despre un lucru, trebuie să ai acordul cu acel lucru. Deci, orice adevăr e despre ceva; orice adevăr e material. Ce poate să însemne adevărul, aşa formal? Există realităţi, nu realitate. Există adevăruri, nu adevăr. (Constantin Noica)

4362. Visez o şcoală în care să nu se predea, la drept vorbind, nimic. Să trăieşti liniştit şi cuviincios, într-o margine de cetate, iar oamenii tineri, câţiva oameni tineri ai lumii, să vină acolo spre a se elibera de tirania profesoratului. Căci totul şi toţi dau lecţii. Totul trebuie învăţat pe din afară şi pe dinafară, iar singurul lucru care le e îngăduit din când în când e să pună întrebări. Dar nu vedeţi că au şi ei de spus ceva, de mărturisit ceva? Şi nu vedeţi că noi nu avem întotdeauna ce să le spunem? Suntem doar mijlocitori între ei şi ei înşişi... Stări de spirit, asta trebuie dat altora; nu conţinuturi, nu sfaturi, nu învăţături. Filozofia ca donjuanism. Pe lângă ea, oamenii de specialitate fac simple căsnicii burgheze. Esenţialul e să cucereşti. Nu să accepţi. Nu să ştii. (Constantin Noica)

4363. Înţelepciunea? Este o stare sau un demers, în speţă unul de armonie, echilibru, măsură. Se poate vorbi de esenţa, firea ei, dar nu de adevărul ei. (Constantin Noica)

4364. Pentru viaţa spirituală a omului, cultura este oglinda măritoare. (Constantin Noica)

4365. Fiecare creaţie e o mărturisire de sine, aşadar o bucurie. (Constantin Noica)

4366. Ce vrea filozofia, această „cenuşăreasă"? Să readucă lumea din dezordinea ei actuală în ordine, s-o scoată din bezmeticeală, haos şi stres, să trezească în om sentimentul responsabilităţii. (Constantin Noica)

4367. Este suficient un surâs al vieţii pentru ca totul să recapete sens… (Constantin Noica)
4368. Orice creaţie se naşte dintr-un plâns şi o tăcere. (Constantin Noica)
4369. Nu-i nimeni vinovat de neîmplinirile noastre. Limitele interioare sunt mai dureroase decât orice limită exterioară. (Constantin Noica)
4370. Imposibilul meu e posibilul… (Constantin Noica)
4371. Oameni. Nu lucruri, nu peisaje; oameni. Să fii însetat de omul nou, aşa cum eşti de lumile noi. Căci fiecare om e o formă de încăpăţânare, adică o idee. Şi-ţi place să vezi care e gustul ideii, care e vocea ei. Cum surâde ea. (Constantin Noica)
4372. Fructul pe care l-aţi mâncat azi nu-l veţi mai mânca niciodată. (Constantin Noica)
4373. Să te concentrezi asupra unui gând, asupra unei fiinţe, asupra câtorva dimineţi înseamnă să sustragi viaţa din efemer şi fericirea din simpla trecere. Dacă o durere concentrată în focarul ei devine mai suportabilă pentru că e mai locală, o fericire concentrată în obiectul ei devine mai intensă şi tocmai de aceea mai vastă. Concentraţia dă expansiune. (Constantin Noica)
4374. Văzul conspiră cu auzul pentru a face pe om conştient de ordinea care-l înconjoară, adică de propriul său prizonierat. (Constantin Noica)
4375. În jurul omului pivotează totul. (Constantin Noica)
4376. Istoria ne totalizează. (Constantin Noica)
4377. Devenim ceea ce suntem. (Constantin Noica)
4378. Muzica explorează tăcerea umană. (Constantin Noica)
4379. Omul nu este propriul lui prezent. El este propriul său viitor. (Constantin Noica)
4380. Bucuria e o limitaţie ce limitează, fericirea una ce nu limitează. (Constantin Noica)
4381. Orice răspuns trimite la o întrebare, la o întrebare trezită din răspuns. (Constantin Noica)
4382. Dar trebuie să fii mai departe. Nicio limită nu interzice nelimitatul. Limitaţia ce nu limitează. Pierderea ce nu sărăceşte. Înfrângerea ce nu înfrânge destine. Ce e de făcut nu mai e nimic de făcut. (Constantin Noica)
4383. Nu am nevoie, nu am ce face cu lumea care este. Mă apasă, mă înăbuşă, mă acoperă. E o lume fără scăpare. Nu se poate trăi decât cu lumea care ar putea fi. Şi atunci trăieşti ca şi cum lumea aceasta ar fi cu adevărat, ca şi cum ai iubi o şi ai fi iubit de ea, ca şi cum s-ar întâmpla ceva în ea. (Constantin Noica)
4384. Ciudaţi sunt oamenii aceştia care vor adevărul de la filozofie. Adevăruri da, dar adevărul? Adevărul e rezultatul gândirii logice, aşa cum fapta bună e rezultatul trăirii morale. Dar le fel cum nu pui accentul pe fapta bună şi nu preferi actului fapta, tot aşa nu poţi prefera vieţii spiritului adevărul. Toţi ereticii făptuiesc mai bine decât ortodocşii, totuşi sunt eretici. Toţi dogmaticii au adevăruri mai multe decât filozofii, dar n-au filozofie, pentru că n-au viaţă. (Constantin Noica)
4385. Creştinismul este pentru cele ale sufletului, nu pentru cele ale minţii. (Constantin Noica)
4386. **Tehnica ne apropie de cei mai îndepărtaţi şi ne îndepărtează de cei mai apropiaţi! (Michele Norsa)**
4387. **Orice iubeşti este centrul unui paradis. (Novalis)**
4388. Poetul înţelege natura mai bine decât savantul. (Novalis)
4389. Un caracter este o voinţă perfect educată. (Novalis)

4390. Orice persoană care e alcătuită din mai multe persoane e o persoană la puterea a doua, sau un geniu. (Novalis)
4391. Nu ne înţelegem niciodată cu totul, dar putem şi vom putea să facem mult mai mult şi mai bine decât să ne cunoaştem. (Novalis)
4392. Suntem legaţi mult mai strâns de invizibil decât de vizibil. (Novalis)
4393. Dragostea nu e nimic altceva decât suprema poezie a naturii. (Novalis)
4394. Să joci, înseamnă să experimentezi hazardul. (Novalis)
4395. Poezia e pentru sentimente ceea ce filosofia este pentru idei(Novalis)
4396. Domnia nopţii nu cunoaşte nici timp, nici spaţiu, somnul este pentru ea o întreagă eternitate. (Novalis)
4397. Natura e o baghetă magică pietrificată. (Novalis)
4398. Viaţa e o maladie a spiritului. (Novalis)
4399. Destinul e caracterul. (Novalis)
4400. Nu doar Anglia, ci orice englez e o insulă. (Novalis)
4401. Filosofia este de fapt nostalgie – dorul de a fi pretutindeni acasă. (Novalis)
4402. Totul e magie, sau nu e nimic. (Novalis)
4403. Să realizezi reprezentarea nereprezentabilului, să vezi invizibilul, să atingi şi să percepi impalpabilul. (Novalis)
4404. Omul adaugă unei senzaţii o altă senzaţie, de îndată ce începe să gândească. (Novalis)
4405. Femeia este supremul element vizibil care face trecerea de la trup la suflet. (Novalis)

O

4406. **Vieţile noastre nu sunt decât interludii lipsite de importanţă în marile jocuri electrice ale lui Dumnezeu, Tatăl Nostru. (Eugene O'Neill)**

4407. Ceea ce este noaptea, faţă de zi, este şi femeia faţă de bărbat. (Eugene O'Neill)

4408. Viaţa cu adevărat trăită este în trecut sau în viitor - prezentul este un interludiu, un straniu interludiu în care recurgem la trecut sau viitor ca să ne slujească drept mărturie că trăim. (Eugene O'Neill)

4409. Fericirea îi urăşte pe cei timizi. La fel şi ştiinţa. (Eugene O'Neill)

4410. Urăsc lumina zilei, parcă ar fi numai ochi care mă învinovăţesc. Nu, noi am renunţat la lumina zilei sub care trăiesc oamenii normali - sau mai curând, ea renunţă la noi. Noaptea veşnică - întunericul morţii în viaţă - acesta-i climatul celor vinovaţi. (Eugene O'Neill)

4411. Nu-I cer iertare lui Dumnezeu. Nu cer iertare nimănui. Mă iert eu însămi... Sper că există un Iad şi pentru cei buni. (Eugene O'Neill)

4412. Să fii fericit e cel mai sigur mijloc pe care îl avem pentru a ne apropia de bine. (Eugene O'Neill)

4413. Imaginaţia! Ea face mai multe victime decât toate maladiile reunite! Ea declanşează maladiile! E o formă de nebunie! (Eugene O'Neill)

4414. **Câştigând confruntarea, Platon, stoicii şi creştinii îşi impun logicile lor: ura faţă de lumea terestră, detestarea pasiunilor, a pulsiunilor, a dorinţelor, discreditarea trupului... Greu de cerut învingătorilor să scrie cu obiectivitate istoria învinşilor. (Michel Onfray)**

4415. Preţul obişnuit al celebrităţii: să fii cunoscut, dar nu citit, mai iubit sau detestat pentru motive rele. (Michel Onfray)

4416. Universalul nu există, nu există decât particularul. (Michel Onfray)

4417. Individul este, în sens etimologic, ceea ce nu se mai divide sau ceva care nu se poate divide mai mult după ce totul a fost divizat. (Michel Onfray)

4418. Filosofia nu cade din cerul ideilor ea urcă de la pământ, adică provine de la corp şi de la interacţiunea lui cu istoria. (Michel Onfray)

4419. **Adesea mă tem că folosim limbajul filosofiei doar pentru a ne justifica instinctele. (Eugenio d'Ors)**

4420. Este îndeajuns să priveşti un lucru cu atenţie pentru ca el să devină interesant. (Eugenio d'Ors)

4421. Către ce trebuie să tindă mai presus de toate acela care vrea să devină filosof? Către două lucruri: să afle adevărul si să nu se mulţumească niciodată cu ce a aflat. (Eugenio d'Ors)

4422. Dintre două explicaţii, alege-o pe cea mai clară; dintre două forme, pe cea mai simplă; iar dintre două expresii, pe cea mai scurtă. (Eugenio d'Ors)

4423. În timp ce "Capriciile" lui Goya sunt invenţii morale, "Disparatele" sunt invenţii cosmice. (Eugenio d'Ors)

4424. E suficient să priveşti un lucru cu atenţie, pentru ca el să devină interesant. (Eugenio d'Ors)

4425. Stilul e precum sunt unghiile: e mai uşor să le ai strălucitore, decât curate. (Eugenio d'Ors)

4426. Istoria ne dovedeşte că revoluţiile izbutite au fost întreprinse doar de aceia care nu aveau nimic de câştigat. (Eugenio d'Ors)

4427. Nu plângem pentru că suntem trişti. Suntem trişti pentru că plângem. (Eugenio d'Ors)

4428. Din vreme în vreme, aforismul revine la filosofi. Aforismele sunt rândunelele dialecticii. (Eugenio d'Ors)

4429. Când nuditatea face din corp un cult pur, carnea este umilită. (Eugenio d'Ors)

4430. Locurile comune sunt destul de dezagreabile. Dar locurile semi-comune sunt cu adevărat respingătoare. (Eugenio d'Ors)

4431. **Eu sunt *eu* plus circumstanţele mele. (Jose Ortega y Gasset)**

4432. A fi surprins, a te mira - înseamnă să începi să înţelegi. (Jose Ortega y Gasset)

4433. Trecutul ne salvează de prezent construind un viitor robust. (Jose Ortega y Gasset)

4434. Libertatea este disciplina liber asumată. (Jose Ortega y Gasset)

4435. Filosofia răspunde unei nevoi a intelectului de a fi ceea ce este. (Jose Ortega y Gasset)

4436. Frumuseţea unei metafore începe acolo unde sfârşeşte adevărul ei. (Jose Ortega y Gasset)

4437. Eroul este cel care vrea să fie el însuşi. (Jose Ortega y Gasset)

4438. Valoarea supremă a vieţii, la fel cu aceea a monedei, constă în a o cheltui, rezidă în a o pierde la timp şi cu graţie. (Jose Ortega y Gasset)

4439. Cine vrea să ne înveţe un adevăr să ne ducă până acolo unde putem să-l descoperim singuri. (Jose Ortega y Gasset)

4440. Ordinea nu este o presiune impusă societăţii din exterior, ci un echilibru realizat în interior. (Jose Ortega y Gasset)

4441. În iubire, părăsim liniştea lăuntrului nostru, emigrăm virtual către cel iubit, intr-un fel de renunţare a sinelui. (Jose Ortega y Gasset)

4442. Ştiinţă este totul asupra căruia încape întotdeauna discuţie. (Jose Ortega y Gasset)

4443. Specializarea maximă echivalează cu incultura maximă. (Jose Ortega y Gasset)

4444. Luăm în stăpânire realitatea, ceea ce e totuna cu a măsura câți metri are lanțul care ne atârnă de glezne. (Jose Ortega y Gasset)

4445. Luăm în stăpânire realitatea, ceea ce e totuna cu a măsura câți metri are lanțul care ne atârnă de glezne. (Jose Ortega y Gasset)

4446. Existența e un proces continuu de a decide ce ai de făcut. (Jose Ortega y Gasset)

4447. A defini înseamnă a exclude şi a nega. (Jose Ortega y Gasset)

4448. Dacă nu poţi să obţii ce-ţi place, să-ţi placă ce poţi. (Jose Ortega y Gasset)

4449. În timp ce tigrul nu se poate desprinde de condiția lui de tigru, nu se poate deztigriza, ființa umană trăieşte permanent riscul dezumanizării. (Jose Ortega y Gasset)

4450. Noi nu ştim ce ni se întâmplă - asta este ce ni se întâmplă. (Jose Ortega y Gasset)

4451. De fiecare dată când înveți pe cineva, învață-l să se îndoiască de ceea ce-l înveți. (Jose Ortega y Gasset)

4452. Cu morala corectăm greşelile instinctelor noastre, iar cu dragostea – greşelile moralei noastre. (Jose Ortega y Gasset)

4453. Vitalitatea democrațiilor, de orice tip ar fi ele şi oricare le-ar fi gradul, depinde de un mărunt detaliu tehnic: procedura electorală. Toate celelalte sunt secundare. (Jose Ortega y Gasset)

4454. Universal este vocabula enormă şi monolitică, ce, asemeni unei gesticulații vaste şi vagi, mai degrabă ascunde decât enunță acest concept viguros: tot ce se găseș te. (Jose Ortega y Gasset)

4455. Contrar a ceea ce se crede de obicei, făptura de elită, şi nu masa, este cea care trăieşte într-o servitute esențială. Viața i se pare fără rost dacă n-o pune în serviciul unei obligații superioare. (Jose Ortega y Gasset)

4456. A iubi ceva sau pe cineva ar însemna pur şi simplu să fii bucuros şi să-ţi dai seama totodată de faptul că bucuria ne vine de la acest ceva sau cineva. (Jose Ortega y Gasset)

4457. Statul nu înseamnă consangvinitate, nici unitate lingvistică, nici unitate teritorială, nici continuitate de locuire. Nu înseamnă ceva material, inert, dat şi limitat. Este un pur dinamism - voința de a face ceva în comun - şi datorită lui, ideea de stat nu e limitată de nici un termen fizic. (Jose Ortega y Gasset)

4458. **Dacă oamenii nu pot scrie bine, nu pot gândi bine, dacă nu pot gândi bine, alții vor gândi pentru ei. (George Orwell)**

4459. Englezii nu sunt fericiți dacă nu se simt nefericiți, irlandezii nu fac pace dacă nu sunt în război, iar scoțienii nu se simt acasă dacă nu sunt peste hotare. (George Orwell)

4460. Fratele cel mare este cu ochii pe tine. (George Orwell)

4461. Normalitatea nu se măsoară statistic. (George Orwell)

4462. Dacă libertatea cuvântului chiar înseamnă ceva, ea este dreptul de a le spune oamenilor ceea ce nu vor să audă. (George Orwell)

4463. În general, oamenii vor să fie buni, dar nu prea buni şi nu chiar tot timpul. (George Orwell)

4464. Fiecare generație îți imaginează că este mai inteligentă decât cea dinainte şi mai înțeleaptă decât cea care va urma după ea. (George Orwell)

4465. Puterea nu este un mijloc ci un scop. Nu se instaurează o dictatură pentru a păzi o revoluție, dimpotrivă, se fac revoluții pentru a instaura o dictatură. (George Orwell)

4466. În vremuri ale înşelătoriei universale, a spune adevărul este un act revoluționar. (George Orwell)

4467. La 50 de ani, fiecare are faţa pe care o merită. (George Orwell)

4468. Cel ce controlează trecutul, controlează viitorul. (George Orwell)

4469. Omul este singura creatură care consumă fără să producă. Nu dă lapte, nu face ouă, este prea firav pentru a trage plugul, nu poate alerga suficient de repede pentru a prinde iepuri. Totuşi este stăpânul tuturor animalelor. (George Orwell)

4470. Maselor li se poate acorda libertatea gândirii, pentru că ele nu gândesc. (George Orwell)

4471. Cel mai rapid mod de sfârşi un război este de a-l pierde. (George Orwell)

4472. Trebuie să ne luptăm din răsputeri ca să ne vedem lungul nasului. (George Orwell)

4473. Scopul unei glume nu este de a degrada fiinţa umană, ci doar să-i reamintească că este deja degradată. (George Orwell)

4474. Nu folosi niciodată vreo locuțiune străină, vreun cuvânt ştiinţific sau jargon, dacă poţi găsi un cuvânt obişnuit echivalent. (George Orwell)

4475. Limbajul politic este astfel proiectat încât face ca minciunile să pară demne de încredere, crimele respectabile şi vântul ca ceva solid. (George Orwell)

4476. A trăi este cel mai rar lucru din lume. Majoritatea oamenilor există, atâta tot. (George Orwell)

4477. Fără îndoială că alcoolul, tutunul, şi multe altele, sunt lucruri pe care un sfânt trebuie să le evite, dar sfinţenia este un lucru pe care oamenii trebuie să-l evite. (George Orwell)

4478. **Divinitatea este mereu concepută sub două aspecte, [...] mânioasă şi blândă, neîndurătoare şi lesne iertătoare, terifiantă şi odihnitoare. (Rudolf Otto)**

4479. În sensul uzual al cuvântului, iraţionalul desemnează un eveniment neobişnuit, care, prin profunzimile lui, se sustrage explicaţiei raţionale. (Rudolf Otto)

4480. Noi plecăm de la sensul uzual al cuvântului, acela pe care îl are, când spunem despre un eveniment neobişnuit, care, prin profunzimea lui, se sustrage explicației raţionale. «Există ceva iraţional aici». [...] Afirmăm, apoi, că sub acest domeniu al purei clarităţi se află o profunzime obscură ce scapă nu sentimentului, ci conceptelor noastre şi pe care, din acest motiv, o numim «iraţional». (Rudolf Otto)

4481. *Groaza* revine în forma infinit mai nobilă a acelei adânci şi intime înfiorări care face ca sufletul să amuţească şi să se cutremure până în ultimele străfunduri. Este vorba de o înfiorare mistică şi provoacă în conştiinţă, ca reflex secundar, sentimentul stării de creatură, sentimentul propriei noastre nimicnicii, al pierderii de sine în faţa căruia, prin teamă îi simţim caracterul înfricoşător şi măreţ.

4482. Iubirea, spune un mistic, nu-i decât o «mânie stinsă».(Rudolf Otto)

4483. Misterul religios, adevăratul *mirum*, este pentru a folosi poate cea mai nimerită expresie «cel cu totul altul», *thăteron, anyad, alienum*. (Rudolf Otto)

4484. «Străinul» şi «Uimitorul», este ceea ce se află absolut în afara lucrurilor obişnuite, inteligibile, şi deci familiare. Nu există nici o trecere gradată de la uimirea naturală la cea demonică. Termenul *mysterium* îşi dobândeşte întreaga rezonanţă numai atunci când se referă la ceva absolut de neînţeles. (Rudolf Otto)

4485. El este materia primă numinoasă a sentimentului de umilinţă religioasă. Cuvântul «majestas» cuprinde deopotrivă anihilarea eului şi afirmarea realităţii unice şi absolute a

transcendentului. Conduce la considerarea *obiectului transcendent* corelativ ca absolut superior prin plenitudinea ființei sale, în fața căreia eul își va simți întreaga nimicnicie. (Rudolf Otto)

4486. De acest element (*majestas*) este legat ca un reflex subiectiv , sentimentul stării de creatură, care prin contrast cu puterea obiectivă, absolută, pe care o simțim, ni se înfățișează ca un sentimental puterii de sine, al neantizării noastre. (Rudolf Otto)

4487. **Ai grijă de gândurile tale. Vor deveni cuvintele tale. Ai grijă de cuvintele tale. Vor deveni faptele tale. Ai grijă de faptele tale. Vor deveni obiceiurile tale. Ai grijă de obiceiurile tale. Vor deveni caracterul tău. Ai grijă de caracterul tău. Va deveni destinul tău. (Frank Outlaw)**

4488. Unele inimi sunt diamante. Altele, pietre. (Frank Outlaw)

4489. **Suferința e o insulă de certitudine într-un ocean de incertitudini. (Amos Oz)**

4490. Răul nu e în afara noastră, el bântuie în fiecare dintre noi, adesea deghizat abil în idealism sau pietate religioasă. (Amos Oz)

4491. Gelozia face rău, se umflă şi degenerează în sarcasme: puțin ca o rană care se infectează şi supurează. (Amos Oz)

4492. Deriziunea e, poate, un parapet împotriva solitudinii. Într-adevăr, ironia își găseşte întotdeauna un public, în timp ce victimele ei sunt mereu singure. (Amos Oz)

P

4493. **Seninătatea era pentru greci, la fel ca pentru noi, o nostalgie. Încât înclin să cred că poţi căuta în lumea clasică şi ceea ce n-a existat. Important fiind ceea ce cauţi. (Octavian Paler)**

4494. Atât cât pricep eu lucrurile, omul l-a descoperit pe Dumnezeu nu uitându-se spre cer, ci căutându-l în sine însuşi, ce anume ar putea opune morţii şi neantului. N-am suportat gândul că suntem doar pulbere şi atunci am căutat în noi ceea ce s-ar opune pulberii. Dumnezeu e partea noastră care nu vrea să moară, care nu se poate consola. (Octavian Paler)

4495. Trecutul trăieşte, e viu, ia parte la prezent, îl influenţează şi se schimbă în funcţie de ceea ce ni se întâmplă. Unele amintiri scad în importanţă, pălesc, altele, dimpotrivă, capătă înţelesuri noi la care nu ne-am gândit înainte. Devin, din fleacuri, momente esenţiale. De aceea, azi, înţeleg că destinul se ascunde, deseori, în cea mai cenuşie şi insesizabilă banalitate. (Octavian Paler)

4496. Pe măsură ce înaintezi în emoţie, te apropii şi de sfârşitul ei. Nimic nu te poate salva. (Octavian Paler)

4497. Azi, ştiu că în lumină există şi umbre şi că fericirea e uneori dureroasă. (Octavian Paler)

4498. Noi suntem ca un cântec, nu credeţi? Un cântec nu se poate cânta niciodată de la sfârşit spre început. Trebuie să-l cânţi totdeauna îndreptându-te spre sfârşit. (Octavian Paler)

4499. Nu putem începe să murim decât uitând. (Octavian Paler)

4500. Lacătele din noi se deschid cu o lacrimă. (Octavian Paler)

4501. Mă întorc tot mai des la ideea ca destinul este dictat de detalii. (Octavian Paler)

4502. Nu s-a zis că adevărul unui om este ceea ce el ascunde? (Octavian Paler)

4503. Singura crimă a zeilor este omul. (Octavian Paler)

4504. Într-o dragoste adevărată trebuie să fii puţin sclav pentru a fi liber, adică să nu mai vezi nimic în jur. (Octavian Paler)

4505. Dacă viaţa e un joc, acest joc trebuie să aibă totuşi o regulă pe care n-o cunoaştem. (Octavian Paler)

4506. Sunt liber pentru că nu mă tem să iubesc ceea ce va muri. (Octavian Paler)

4507. Dragostea e o luptă între două suflete şi între două trupuri în care uneori nu e niciun învingător, alteori nu e niciun învins. (Octavian Paler)

4508. Iubim de fapt ceea ce ne lipseşte. (Octavian Paler)

4509. Trecutul nu este o arhivă, o magazie, unde scuturând praful, găseşti şi azi şi mâine şi poimâine aceleaşi lucruri, mai uzate, mai şterse, dar în fapt aceleaşi. Trecutul trăieşte, e viu, se schimbă în funcţie de ceea ce ni se întâmplă. (Octavian Paler)

4510. **Pictura este tăcerea minții, muzica ochiului. (Orhan Pamuk)**

4511. Când ți s-a ivit chipul, nu m-am gândit la nimic altceva decât la faptul că aceasta este, pentru mine, mâna dumnezeiască. Deoarece fericirea de a-ți putea vedea chipul îmi este de ajuns. (Orhan Pamuk)

4512. Ceea ce trece drept stil nu este decât un cusur care deschide calea amprentei personale. (Orhan Pamuk)

4513. Celebritatea e mai uşor de suportat decât lipsa ei. (Orhan Pamuk)

4514. Cel mai adânc aspect al picturii este să vezi ceea ce se vede în întunericul lui Dumnezeu. (Orhan Pamuk)

4515. Dumnezeu a voit ca pictura să fie o sărbătoare, spre a-i arăta celui care ştie să privească că lumea însăşi este o sărbătoare. (Orhan Pamuk)

4516. **Clară şi neconcesivă ca un criteriu. (Aurel Pantea)**

4517. **Lucrurile eterne, lucrurile lui Dumnezeu, sunt întotdeauna cele mai simple şi mai profunde. (Papa Ioan Paul al II-lea)**

4518. Oriunde o ființă umană este redusă la un obiect al manipulării, de către un director, un şef de magazin, un om de ştiință, un politician sau un iubit, are loc pulverizarea unicității fundamentale a persoanei umane. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4519. Fiecare trăieşte, mai presus de orice, pentru iubire. Capacitatea de a iubi cu adevărat şi nu capacitatea intelectuală este cea mai profundă componentă a persoanei umane. Nu este deloc întâmplător că cea mai importantă poruncă este să iubeşti. O adevărată iubire ne scoate în afara noastră pentru a-l putea afirma pe celălalt, dedicându-ne astfel omului, oamenilor şi, mai presus de orice, lui Dumnezeu. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4520. Pe trotuarul strâmt al lumii, sunt un călător care îşi ține privirea îndreptată mereu spre chipul tău, Isuse! (Papa Ioan Paul al II-lea)

4521. A fi liber nu înseamnă să poți face ce vrei, ci să ai dreptul să faci ceea ce trebuie. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4522. Lăsați-l pe Cristos să vă găsească. Să vă fie frică doar de nepăsare şi laşitate. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4523. Biserica este inima umanității. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4524. Adevărul nu se supune la vot. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4525. Prin intermediul libertății mele, eu micşorez distanța dintre persoana care sunt şi persoana care trebuie să fiu. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4526. Pe de o parte, trebuie să plăteşti întotdeauna un preț atunci când iubeşti, dar, pe de altă parte, mulțumită lui Dumnezeu, iubirea merită acest preț. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4527. Când un om îngenunchează în confesional pentru că a păcătuit, în acel moment el adaugă ceva la demnitatea sa de om. Nu are importanţă cât de greu îi apasă conştiinţa păcatele, nu are importanţă dacă ele i-au micşorat demnitatea proprie, simpla acţiune de a te întoarce din nou către Dumnezeu este o manifestare a demnității speciale a omului, a măreţiei lui spirituale... măreţia întâlnirii personale dintre om şi Dumnezeu, în adevărul interior al conştiinţei. (Papa Ioan Paul al II-lea)
4528. Un preot este o persoană care transmite misterul credinţei cu acele haruri invizibile destinate întregii umanităţi. (Papa Ioan Paul al II-lea)
4529. **Adevărații mei contemporani au murit de milenii sau trebuie să se nască de acum înainte. (Giovanni Papini)**
4530. Cine nu e convins că e jos, nu se gândeşte să se urce sus. (Giovanni Papini)
4531. Gloria este o şoaptă atât de scurtă în tăcerea veşniciei. (Giovanni Papini)
4532. Sunt adeseori virtuţi mai dureroase decât păcatele. (Giovanni Papini)
4533. Viaţa, pentru a fi suportabilă, trebuie trăită din plin. (Giovanni Papini)
4534. Destinul este un etern şi abstract ţap ispăşitor al slăbiciunilor omeneşti. (Giovanni Papini)
4535. Câte vieţi sunt într-o viaţă, câţi oameni într-un om. (Giovanni Papini)
4536. Sunt suspendat între cer şi pământ, prea greoi ca să mă înalţ spre stele şi prea eteric ca să scormonesc în noroi. (Giovanni Papini)
4537. Linguşitorul este cel ce spune, fără să le gândească, lucruri pe care cel linguşit le gândeşte, fără să le spună. (Giovanni Papini)
4538. Cum să fac să mă cunosc pe mine însumi, dacă nu sunt în stare să mă regăsesc în această multitudine de oameni care mă înghesuie şi pătrunde în mine din toate părțile? - să trăiesc pentru vecie ca un necunoscut - lucrul acesta e unul dintre cele mai aspre chinuri ale vieţii mele nespus de dure. (Giovanni Papini)
4539. **Vino acum să-ţi spun singurele căi posibile de investigare pe care le putem gândi. Prima cea care spune că este şi că nu poate fi decât să fie, este Calea Convingerii (căci ea conduce către Adevăr). Cealaltă, cea care spune că nu este şi că trebuie în mod necesar să nu fie, afirm că este cea întru totul de nedesluşit. Fiindcă nici nu se poate cunoaşte ce nu este - aceasta este imposibil - nici nu se poate afirma ce nu este, pentru că este acelaşi lucru a gândi şi a fi. (Parmenide)**
4540. Fiinţa este, nefiinţa nu poate să fie. (Parmenide)
4541. **Nu înţelegi nimic din lucrarea lui Dumnezeu dacă nu ai drept principiu faptul că el a vrut să-i orbească pe unii şi să-i lumineze pe ceilalţi. (Blaise Pascal).**
4542. Numerele, de o natură atât de diferită, imită spaţiul. (Blaise Pascal)
4543. Iisus va fi în agonie până la sfârşitul lumii: nu trebuie să dormim în tot acest timp. (Blaise Pascal)
4544. Nu sper nimic de la lume, nu învăţ nimic, nu vreau nimic; n-am nevoie prin graţia Domnului , nici de binele, nici de autoritatea nimănui. (Blaise Pascal)
4545. Nu aici se află ţara adevărului, ea rătăceşte necunoscută printre oameni. (Blaise Pascal)
4546. Apele sunt drumuri care merg şi care te poartă acolo unde vrei să mergi. (Blaise Pascal)
4547. De obicei te convingi mai lesne cu argumentele pe care le-ai găsit tu însuţi, decât cu cele care le-au venit altora în minte. (Blaise Pascal)

4548. Să zicem: poate Dumnezeu există, poate nu există... Să cântărim câştigul sau paguba pe care le-am avea dacă spunem că Dumnezeu există. Sunt două posibilităţi: dacă câştigi, câştigi totul, dacă pierzi, nu pierzi nimic. Deci nu mai şovăi, pariază că El există! (Blaise Pascal)

4549. Acela care iubeşte pe cineva din cauza frumuseţii lui, îl iubeşte oare? Nu, căci vărsatul de vânt, care va distruge frumuseţea, fără a distruge persoana, îl va face pe acesta să nu o mai iubească. Si dacă sunt iubit pentru mintea, pentru memoria mea, sunt oare eu iubit? Nu, căci îmi pot pierde aceste calităţi, fără a mă pierde pe mine însumi. (Blaise Pascal)

4550. Fericirea este un lucru minunat: cu cât o dai mai mult, cu atât mai mult îți rămâne. (Blaise Pascal)

4551. Funcția supremă a rațiunii este să arate omului că unele lucruri sunt dincolo de rațiune. (Blaise Pascal)

4552. Nu există decât 3 categorii de oameni: unii care Îi slujesc lui Dumnezeu fiindcă L-au găsit, alții care-L caută întrucât nu L-au găsit; în sfârşit aceia care-şi târăsc zilele fără să-L fi căutat și deci fără să-L fi găsit. Primii sunt înțelepți și fericiți; cei de la mijloc sunt înțelepți dar nefericiți, ultimii sunt nebuni și nefericiți! (Blaise Pascal)

4553. Eul e vrednic de ură. (Blaise Pascal)

4554. Mă îngrozeşte eterna tăcere a acestor spaţii infinite. (Blaise Pascal)

4555. Omul nu este nici înger, nici animal, iar nenorocirea face că cine vrea să zărească îngerul, vede animalul. (Blaise Pascal)

4556. Natura acestui amor propriu și a eului uman este să nu se iubească decât pe sine și să nu se ia în considerare decât pe sine. (Blaise Pascal)

4557. Drept este ca ceea ce e drept să fie urmat, necesar este ca ceea ce e mai puternic să fie ascultat. Dreptatea fără putere este neputincioasă, puterea fără dreptate este tiranică. (Blaise Pascal)

4558. Este oare probabil ca probabilitatea să dea siguranță? Diferența între tihnă și siguranța conştiinţei. Nimic nu-ți dă siguranță decât adevărul; nimic nu aduce tihna decât cercetarea sinceră a adevărului. (Blaise Pascal)

4559. Omul nu este decât o trestie, cea mai fragilă din natură, dar este o trestie cugetătoare. Nu este nevoie ca universul întreg să se înverşuneze împotriva lui pentru a-l zdrobi. Un abur, o picătură de apă sunt de ajuns pentru a-l ucide. Dar chiar dacă universul întreg l-ar zdrobi, omul tot ar fi mai nobil decât cel care-l ucide, pentru că el ştie că moare; iar avantajul pe care universul îl are asupra lui, acest univers nu-l cunoaşte. (Blaise Pascal)

4560. Simțirea se deformează tot aşa cum se deformează şi mintea. Mintea, ca şi simțirea, o formează tovărăşiile, mintea, ca şi simțirea, o deformează tovărăşiile; aşa încât, după cum acestea sunt bune sau rele, o formează sau o deformează. A şti să le alegi bine este deci absolut hotărâtor pentru a o forma şi a nu o deforma. Dar nu poți face această alegere dacă n-o ai formată şi deloc deformată. Şi astfel ia naştere un cerc vicios din care fericiți sunt cei ce scapă. (Blaise Pascal)

4561. Eu nu ştiu cine m-a adus pe lume, nici ce e lumea, nici ce sunt eu însumi; eu mă aflu într-o ignoranță teribilă a tuturor lucrurilor; eu nu ştiu ce e corpul meu, ce sunt simțurile mele, ce este sufletul meu și însăși această parte a mea care gândeşte ceea ce spun, care meditează asupra oricărui lucru și asupra ei însăşi, fără a se cunoaşte mai mult decât restul. Eu văd aceste spații înspăimântătoare ale universului care mă închid și mă găsesc

legat de un ungher al acestei vaste întinderi, fără a şti de ce sunt aşezat mai degrabă în acest loc, decât în altul, nici de ce puţinul timp ce mi-e dat să trăiesc îmi este hotărât în punctul acesta mai degrabă decât în altul din întreaga eternitate care m-a precedat şi din cea care mă urmează... Tot ceea ce cunosc e că trebuie să mor în curând, dar ceea ce ignor mai mult este însăşi această moarte pe care n-o pot evita. (Blaise Pascal)

4562. Universul este un cerc al cărui centru e pretutindeni, iar circumferinţa nicăieri. (Blaise Pascal)

4563. Fiinţele umane trebuie cunoscute pentru a fi iubite. Dumnezeu trebuie iubit pentru a fi cunoscut. (Blaise Pascal)

4564. Când un discurs firesc zugrăveşte o pasiune sau un efect, descoperim şi în noi înşine adevărul pe care îl auzim, dar, neştiind că el se află acolo, suntem gata să-l iubim pe cel care ne-a făcut să-l simţim; căci nu dintre-ale lui ni-l împărtăşeşte, ci dintre-ale noastre. Binele pe care ni-l face ne îndeamnă să-l iubim, în afară de faptul că inima este înclinată să-l îndrăgească tocmai pentru această comuniune a înţelegerii. (Blaise Pascal)

4565. Puterea fără Morală este o crimă, dar Morala fără putere este o utopie. (Blaise Pascal)

4566. Pasiunile iubirii sunt sentimente şi gânduri care aparţin propriu-zis spiritului deşi sunt ocazionate de corp. (Blaise Pascal)

4567. Prin spaţiu, Universul mă cuprinde, mă înghite ca pe un punct; prin gândire, îl cuprind eu. (Blaise Pascal)

4568. Democraţie: şi astfel, neputând face ca tot ceea ce este just să fie tare, s-a făcut ca tot ceea ce este tare să fie just. (Blaise Pascal)

4569. Dreptatea trebuie sa fie puternică, iar puterea – dreaptă. (Blaise Pascal)

4570. A nu-ți păsa de filosofie înseamnă a filosofa cu adevărat. (Blaise Pascal)

4571. Unii oameni se tem de cele mai neînsemnate lucruri, le prevăd, le simt; şi acelaşi om care poate petrece zile şi nopţi turbat şi disperat că a pierdut o funcţie sau pentru vreo ofensă imaginară adusă onoarei sale este tot acela care va pierde totul prin moarte, fără să se neliniştească şi fără, să se tulbure. (Blaise Pascal)

4572. În dragoste nu îndrăzneşti să rişti deoarece ţi-e teamă să nu pierzi totul. Şi totuşi trebuie să înaintezi,dar cine poate spune până unde? (Blaise Pascal)

4573. Toată raţiunea noastră cedează în faţa sentimentelor. (Blaise Pascal)

4574. Pariaţi că Dumnezeu există. De câştigaţi, câştigaţi tot; de pierdeți, nu pierdeți nimic. (Blaise Pascal)

4575. Adevărul nu-l pătrundem numai cu raţiunea, ci şi cu inima. (Blaise Pascal)

4576. Ultima intervenţie a raţiunii este aceea de a cunoaşte că există o infinitate de lucruri ce o depăşesc. (Blaise Pascal)

4577. Noi credem uneori că lucrurile sunt adevărate, numai fiindcă sunt spuse în mod elocvent. (Blaise Pascal)

4578. Cine-L cunoaşte pe Hristos, cunoaşte rostul tuturor lucrurilor. (Blaise Pascal)

4579. Dacă ne-am examina gândurile le-am găsi întotdeauna ocupate de trecut şi viitor. (Blaise Pascal)

4580. Lucrurile sunt adevărate sau false, în funcție de unghiul din care sunt privite. (Blaise Pascal)

4581. Raţiunea este metoda lentă şi întortocheată prin care cei care nu ştiu adevărul îl descoperă. (Blaise Pascal)

4582. Omul este o trestie, cea mai fragilă din întreaga natură, dar este o trestie gânditoare. (Blaise Pascal)

4583. Inima are raţiuni pe care raţiunea nu le cunoaşte. (Blaise Pascal)

4584. A judeca matematic nu înseamnă a gândi filosofic, a judeca filosofic nu înseamnă a fi liber, a gândi liber nu înseamnă a fi filosof. (Blaise Pascal)

4585. Ce este omul în mijlocul naturii? Un neant faţă de infinit, un tot faţă de neant: o mijlocire între nimic şi tot. (Blaise Pascal)

4586. Trebuie să ne naştem toţi vinovaţi, altfel Dumnezeu ar fi nedrept. (Blaise Pascal)

4587. Omul este jumătate porc, jumătate sfânt. Paradoxul este că, cu cât îşi doreşte să devină mai sfânt, cu atât devine mai porc. (Blaise Pascal)

4588. În dragoste, o simplă tăcere spune mai mult decât vorbele. E bine ca ele să fie interzise, există o elocvenţă a tăcerii mai impresionantă decât limbajul însuşi. Ce convingător e îndrăgostitul când nu poate vorbi şi cât spirit dovedeşte el! (Blaise Pascal)

4589. Tu nu m-ai căuta dacă nu m-ai fi găsit deja. (Blaise Pascal)

4590. Omul este un dialog interior. (Blaise Pascal)

4591. Elocinţa continuă plictiseşte. (Blaise Pascal)

4592. Ce himeră mai este şi acest om? Ce noutate, ce monstru, ce haos, ce îngrămădire de contradicţii?! Judecător al tuturor lucrurilor, imbecil vierme de pământ; depozitar al adevărului; îngrămădire de incertitudine şi de eroare; mărire şi lepădătură a Universului. Dar ce sunt, prin urmare? Un lucru ce cugetă... unul ce se îndoieşte, înţelege, afirmă, neagă, vroieşte, nu vroieşte, totodată imaginează şi simte;... din simplul fapt că ştiu de existenţa mea şi... absolut nimic altceva nu aparţine firii sau esenţei mele. (Blaise Pascal)

4593. Dacă nasul Cleopatrei ar fi fost mai scurt, probabil că toată faţa pământului ar fi fost schimbată. (Blaise Pascal)

4594. Nimeni nu ar trebui să consimtă decât la adevărurile demonstrate. (Blaise Pascal)

4595. Oricine vrea să joace rolul unui înger devine diavol. (Blaise Pascal)

4596. Ultimul lucru pe care-l afli scriind o carte este cu ce trebuie să începi. (Blaise Pascal)

4597. Voi scrie aici gândurile mele fără ordine, dar poate nu într-o confuzie lipsită de scop: aceasta este veritabila ordine care-mi va marca obiectul chiar prin dezordine. I-aş acorda prea mare onoare subiectului meu dacă l-aş trata în ordine pentru că vreau să arăt că el este incapabil de ordine. (Blaise Pascal)

4598. Sunt două excese la fel de periculoase: a exclude raţiunea, a nu admite decât raţiunea. (Blaise Pascal)

4599. Dumnezeu nu este atotputernic. De ce? Pentru că El nu poate construi o piatră pe care să nu o poată ridica, nu poate construi un zid pe care să nu-l poată sări. (Blaise Pascal)

4600. Există vicii care sunt legate numai prin altele de noi: smulgeţi trunchiul şi ele se îndepărtează ca ramurile. (Blaise Pascal)

4601. Elocvenţa este ca o pictură a gândirii, aşa încât cei care, după ce au pictat, mai adaugă, fac un tablou în loc de un portret. (Blaise Pascal)

4602. Nu numai că noi nu cunoaştem pe Dumnezeu decât prin Iisus Hristos, dar nici pe noi înşine nu ne cunoaştem decât prin Iisus Hristos. (Blaise Pascal)

4603. Dacă omul nu este făcut pentru Dumnezeu, de ce nu este fericit decât întru Dumnezeu? Dacă omul este făcut pentru Dumnezeu, de ce îi este el atât de potrivnic lui Dumnezeu? (Blaise Pascal)

4604. Să ne cunoaştem deci puterile, suntem ceva şi nu suntem nimic. Deşi suntem ceva, nu vedem bine primele principii care se nasc din nimic; şi fiindcă nu suntem nimic nu putem vedea nemărginirea. (Blaise Pascal)

4605. Dacă există Dumnezeu, el este infinit de neînţeles pentru că neavând nici părţi, nici margini, el nu se află în niciun fel de raport cu noi. Suntem deci incapabili să ştim ce este, nici dacă este. Acestea fiind date, cine va îndrăzni să rezolve problema? Nu noi, căci nu suntem în niciun raport cu el. (Blaise Pascal)

4606. Căci, în cele din urmă, ce este omul în natură? Un neant, în ceea ce priveşte infinitul, un tot în ceea ce priveşte neantul, mijlocul dintre totul şi nimic. Este în mod infinit îndepărtat de cele două extremităţi, dar fiinţa sa nu se află la o distanţă mai mică de neantul din care se trage decât de infinitul în care este înghiţit. (Blaise Pascal)

4607. Ştim că există un infinit şi-i ignorăm natura. Cum ştim că este fals ca numerele să fie finite, este deci adevărat că există un infinit în număr. Dar nu ştim ce este: este fals că el ar fi par, e fals că ar fi impar; căci adăugându-i unitatea, el nu-şi schimbă natura; şi totuşi e un număr şi orice număr este par sau impar (e adevărat că acest lucru se referă la orice număr finit). Tot aşa putem spune că există un Dumnezeu fără să ştim ce este. (Blaise Pascal)

4608. Cunoaştem deci existenţa şi natura finitului, pentru că suntem finiţi şi de aceeaşi mărime cu el. Cunoaştem existenţa infinitului, dar nu-i cunoaştem natura pentru că el are mărime ca şi noi, dar nu e mărginit ca noi. Dar nu cunoaştem nici existenţa, nici natura lui Dumnezeu pentru că nu are mărime, nici margini. Numai prin credinţă îi putem cunoaşte existenţa, iar prin har îi vom cunoaşte natura. Or, am arătat de multe ori că poţi cunoaşte un lucru fără să-i cunoşti natura. (Blaise Pascal)

4609. Ce ne îndeamnă la această sete eternă şi la această neputinţă, dacă nu faptul că a existat cândva în om o fericire adevărată, din care nu-i mai rămâne acum decât semnul şi urma groasă pe care el încearcă s-o umple cu tot ce-l înconjoară, căutând în lucrurile absente ajutorul pe care nu-l obţine de la lucrurile prezente, dar care sunt toate incapabile să i-l dea, pentru că această prăpastie nesfârşită nu poate fi umplută decât de un lucru infinit şi imuabil, adică de Dumnezeu însuşi. (Blaise Pascal)

4610. Infinit. Nimic. – Sufletul nostru e aruncat în trup unde găseşte numărul, timpul, dimensiunile. El raţionează cu acestea şi le numeşte natură, necesitate, şi nu poate să creadă în altceva. Unitatea adăugată infinitului nu-l sporeşte cu nimic, nici măcar cu cât s-ar adăuga un picior la o măsură infinită. Finitul dispare în prezenţa infinitului devenind un pur neant. Tot aşa şi spiritul nostru în faţa lui Dumnezeu şi dreptatea noastră în faţa dreptăţii divine. Nu există o disproporţie mai mare între dreptatea noastră şi cea a lui Dumnezeu decât între unitate şi infinit. (Blaise Pascal)

4611. Oamenii sunt încărcaţi încă din copilărie cu grija onorurilor, a bunurilor, a prietenilor şi chiar cu bunurile şi cu onoarea prietenilor. Sunt copleşiţi de treburi, să înveţe limbi, să facă exerciţii; sunt făcuţi să înţeleagă că nu vor fi fericiţi dacă sănătatea, onoarea şi averea lor şi aceea a prietenilor nu va fi în bunăstare; destul un singur lucru să lipsească şi nefericirea e gata. Li se dau astfel sarcini şi treburi care-i hărţuiesc din zori. – Iată, veţi spune, o ciudată manieră de a-i face fericiţi! Ce s-ar putea găsi mai mult pentru a-i face nefericiţi! Cum adică, ce s-ar putea găsi? N-ar trebui decât să li se ia toate grijile; atunci ei s-ar vedea pe ei, s-ar gândi la ceea ce sunt, de unde vin, încotro se îndreaptă: aşa se face că ei sunt mereu ocupaţi şi îndepărtaţi de aceste gânduri. Şi, dacă după ce li s-au pregătit atâtea

ocupații, tot le mai rămâne un răgaz, sunt sfătuiți să se distreze, să se joace, pentru a fi ocupați. (Blaise Pascal)

4612. **Revoluțiile produc oameni de acțiune, fanatici cu ochelari de cal, genii mediocre. (Boris Pasternak)**

4613. Cu cât iubim mai mult, cu atât vedem o victimă în obiectul adorației noastre. (Boris Pasternak)

4614. În viață e mai necesar să pierzi decât să dobândești. Sămânța încolțește până nu moare. (Boris Pasternak)

4615. Omul este făcut să trăiască și nu pentru a se pregăti să trăiască. (Boris Pasternak)

4616. Revoluțiile durează săptămâni, ani, apoi, timp de zeci și sute de ani, este adorat ca ceva sfânt acel spirit de mediocritate care le-a provocat. (Boris Pasternak)

4617. Când locul rezervat poetului nu e gol, el e primejdios. (Boris Pasternak)

4618. **Bucuria e minunea minunilor. E coroana iubirii. (H.-R. Patapievici)**

4619. A realiza forma poeziei înseamnă a te transforma în zeu. (H.-R. Patapievici)

4620. Iubirea își dispută eternitatea în efemer. (H.-R. Patapievici)

4621. Semnul adevărului trăit bine este bucuria. (H.-R. Patapievici)

4622. Viața este periculoasă: noi ne jucăm sufletul în fiecare clipă. (H.-R. Patapievici)

4623. Valoroase sunt doar lucrurile care îți intensifică ființa. (H.-R. Patapievici)

4624. Adevăratele cauze nu pot fi aflate căutând cu privirea în jos, ci ridicând ochii. (H.-R. Patapievici)

4625. Un om inteligent are o minte activă. Un om înțelept are și o inimă în lucrare. În fine, un sfânt are și un trup pe potrivă. (H.-R. Patapievici)

4626. Fără răspunsuri lumea e vidă. Iar a întreba face imposibil răspunsul. Atât. (H.-R. Patapievici)

4627. Adevărul admite o singură definiție operatorie (în cazul omului): adevăr e tot ceea ce mă sporește. (H.-R. Patapievici)

4628. În iubire ești mereu egalul celui iubit, de aceea iubirea este o eminentă școală a demnității. (H.-R. Patapievici)

4629. Cultura nu e scopul culturii, ci cultura e modalitatea lui a fi uman. (H.-R. Patapievici)

4630. A avea calitate înseamnă a resimți răul ca pe o vulgaritate. Lipsa de calitate a inimii antrenează o descalificare generală a întregii făpturi. (H.-R. Patapievici)

4631. Tot ce nu mi s-a întâmplat, și am iubit, mi se va întâmpla. Iar tot ce am iubit, se va reîntoarce mereu, fără răgaz, în mine. (H.-R. Patapievici)

4632. Este o neputință oarecum stânjenitoare că nu putem fi totul în același timp. Dezamăgitor este însă faptul că ne trăim viața ca pe o succesiune de fidelități întrerupte. (H.-R. Patapievici)

4633. Făpturile pe care le-am iubit au fost acelea care au iubit în mine ceea ce, fără iubirea lor, nu ar fi meritat să supraviețuiască. (H.-R. Patapievici)

4634. Dacă fazele cristalizării iubirii pot fi oarecum precizate, momentul îndrăgostirii niciodată. Moartea și iubirea intră în noi prin intermediul unor clipe care nu sunt ale timpului. (H.-R. Patapievici)

4635. Când voi muri, lucrurile se vor întrerupe, atât. Nu voi afla mai mult murind decât am aflat trăind. Ținta, dacă ești tu, n-o vei atinge niciodată. (H.-R. Patapievici)

4636. Cotidianul nu este umil decât pentru ne-simţirea noastră. În fapt, ceea ce trăim este un miracol continuu, egalat doar de faptul că trăim într-adevăr. (H.-R. Patapievici)

4637. Nu există niciun motiv să fiu fericit, iar fericirea nu o merit. Totuşi ea există, şi îmi e, Dumnezeu fie binecuvântat, mereu dăruită. Numesc temeiul inexplicabil al acestei fericiri Dumnezeu. (H.-R. Patapievici)

4638. Când subiectul e pasiv, răul începe să se instaleze deja. Discernământul faţă de letargie, care e răul absolut, e esenţial. Fii activ şi treaz! Acesta e cel mai însemnat temei al fericirii şi, deopotrivă, al înţelegerii. (H.-R. Patapievici)

4639. Poetic vorbind, cred că oamenii locuiesc în palma întinsă de Dumnezeu şi mai cred că sfântul se roagă prin rugăciunea lui, iar păcătosul prin păcatul său. În acest sens, viaţa noastră este liturgică. (H.-R. Patapievici)

4640. Nu mai puţin, după cum este o bună igienă sufletească să îţi pui viaţa în primejdie din când în când, este o bună igienă mentală să nu iei lucrurile prea în serios. (H.-R. Patapievici)

4641. Am devenit pentru că am căutat. Dar dacă nu aş fi căutat, cel pe care îl căutam nu ar fi existat niciodată. Lucrurile există numai dacă te hotărăşti să le rosteşti. La fel făpturile, dacă accepţi să le iubeşti pentru carnea pe care o pun în calea luminii. (H.-R. Patapievici)

4642. Toate făpturile pe care le-am iubit sunt zidite în mine până la Judecata de Apoi. Iar motivul pentru care le-am iubit este că ele existau în mine încă de mult, cu mult înainte ca înţelegerea să dea seamă. (H.-R. Patapievici)

4643. Nici o fericire nu e comparabilă cu aceea a trăirii plenare. Conţinutul e secundar, aici modul trăirii contează. Cotidianul nu e umil decât pentru ne-simţirea noastră. În fapt, ceea ce trăim e un miracol continuu, egalat doar de faptul că trăim într-adevăr. Eu nu valorez nimic în această valorizare. Graţia e în noi în fiecare secundă: nu trebuie să ne facem timp pentru ea. (H.-R. Patapievici)

4644. Sentimentul meu este că memoria transfigurează trecutul, îmbrăcându-l în lumina pe care lucrurile o vor avea în ziua Judecăţii de Apoi. Noi, în fond, atunci când reintegrăm, prin memoria noastră vie, trecutul, ne pregătim în trup pentru clipa în care ne vom recăpăta trupurile la Judecata de Apoi. Memoria este un exerciţiu de imortalitate, de veşnicie în act. (H.-R. Patapievici)

4645. Noi ne salvam prin oameni, si, fireşte, ne pierdem tot prin ei. Fiinţele pe care le-am cunoscut si care m-au iubit, au fost treptele scării prin care am devenit ceea ce sunt. Fără ele nu as fi ajuns nicăieri. Deopotrivă, fără altele as fi ajuns mai departe, sau, cine ştie, in alta parte. (H.-R. Patapievici)

4646. Îmi iubesc prietenii şi preţuiesc prietenia. Dar cel mai mult iubesc lumina de la îngeri. Îmi displace mârlănia şi dispreţuiesc oportunismul. Dar cel mai mult îmi repugnă indiferenţa oamenilor faţă de propria lor ţinută etică. Dar de urât, ca modern, cred că urăsc cel mai mult chipul pe care l-a luat Satana în lumea noastră – colectivismul. (H.-R. Patapievici)

4647. Prezentul este inepuizabil, pentru că şi viaţa este. Dar şi trecutul este un enigmatic tărâm al fericirii. Acest trecut-fericire nu ştiu cui îl datorăm: orice existenţă, cât de mizerabilă, îl cunoaşte. Căci, mi-e limpede, sunt două vieţi: într-una trăim pentru a muri; în cealaltă trăim ca şi cum ne-am fi recăpătat deja trupul gloriei. În cele din urmă înţelegi asta: că nu este nimic de înţeles. Şi acesta, în mod enigmatic şi senin, este sensul. (H.-R. Patapievici)

4648. Frumosul însuşi este o hrană spirituală inalterabilă. Eram atât de fermecat de realitatea inepuizabilă a culturii, încât nici nu băgam de seamă că fiecare lectură edifică şi că spiritualitatea descoperită în autorii pe care, din pasiune, reuşeam să-i citesc în întregime, concură la formarea unui om nou, care se adaugă, apoi se substituie, treptat, personalităţii care acceptă o astfel de hrană. Crezând că îmi stăpânesc lecturile, eram de fapt transformat de ele, înspre o direcţie pe care o ignoram. Zeul bun al destinului lucra în mine fără zgomot şi perfect ignorat. (H.-R. Patapievici)

4649. Lucrurile care au preţ în viaţă, nu pot fi obţinute nici fără efort, nici fără costuri; dacă doreşti să ai drepturi, trebuie să-ţi asumi îndatoriri; dacă vrei să te cinstească cetatea, trebuie să o serveşti; dacă vrei să fii recunoscut, trebuie să ştii la rândul tău să îi recunoşti pe alţii; binele pe care îl ceri, trebuie mai întâi să îl dai; dacă vrei liniştea păcii, trebuie să stăpâneşti durităţile războiului; protecţia cetăţii se obţine prin serviciu în slujba legilor ei; pe scurt, mintea are nevoie de cultivare, sufletul de strădainţă, iar drepturile de îndatoriri. (H.-R. Patapievici)

4650. Când vorbesc de memorie, nu pot face abstracţie de inteligenţă. Cred că un om prost nu are sensul memoriei. Deşi a-ţi aminti e un miracol care transcende inteligenţa, lumina în care memoria îşi recapătă sensul numai inteligenţa i-o poate da. Ceea ce vreau să arăt, cu atât de ridicole rezultate, e că lipsa memoriei opacizează orizontul percepţiei şi aplatizează inteligenţa. A nu îţi aminti nu e numai un distres al conştienţei, e o stare agresiv-letargică de întuneric. Lipsa locală de memorie antrenează un soi de dezintegrare a personalităţii. Când omul nu îşi aminteşte, ceva se dezintegrează în el. E precum moartea: ceva te posedă incontrolat, ca o smulgere, ca o apă în care eşti aruncat, cu ochii şi mâinile legate. (H.-R. Patapievici)

4651. Când se închină bigot la minunile modernităţii, cum ne îndeamnă zelatorii ei şi delatorii tradiției, în sufletele noastre ignorante se tânguiesc de o manieră sfâșietoare toate bogățiile pe care le-au pierdut înlăuntru atunci când trupurile noastre au progresat în afară. - Câţi moderni, satisfăcuţi de propria lor modernitate, câţi oameni novisimi, orbiţi de patima de a fi cât mai recenţi, câţi oameni care mobilizează puterea unui tigru şi viclenia unui șarpe în perspectiva de înțelegere a unei efemeride, câţi oare dintre noi - oameni recenţi ai unei lumi din ce în ce mai recente - mai posedă discernământul de a pricepe că orice progres din vizibil se face pe seama unor amputări în invizibil? (H.-R. Patapievici)

4652. **Imaginația omului este imens de săracă față de realitate. (Cesare Pavese)**

4653. Ştii să foloseşti strategia amoroasă doar când nu eşti îndrăgostit. (Cesare Pavese)

4654. Femeile sunt un popor duşman. Ca şi poporul german. (Cesare Pavese)

4655. Nu scapi de un lucru, ocolindu-l, ci trecând prin el. (Cesare Pavese).

4656. Valoarea estetică, esenţa morală, lumina adevărului nu pot fi predate ca nişte lecţii — fiecare trebuie să şi le creeze înlăuntrul său. Sunt absolute, adică în afara timpului şi a societăţii (...) şi prin asta incomunicabile. Cuvintele nu exprimă decât o schemă. (Cesare Pavese).

4657. Singura bucurie pe lume este de a începe. A trăi este frumos, pentru că a trăi este a începe, întotdeauna, în fiecare clipă. (Cesare Pavese)

4658. Există o singură plăcere, aceea de a fi viu, tot restul e o mizerie. (Cesare Pavese)

4659. Nimeni nu duce, niciodată, lipsa unui motiv serios pentru a se sinucide. (Cesare Pavese)

4660. Totul se reduce la sacramentala abilitate a logodnicei care nu trebuie să se dea iubitului, altfel el o abandonează. (Cesare Pavese)

4661. Există ceva şi mai trist decât ratarea idealurilor: este realizarea lor. (Cesare Pavese)

4662. Ura este întotdeauna o ciocnire între mintea noastră şi corpul altcuiva.

4663. Nu ne amintim zile, ne amintim clipe. (Cesare Pavese)

4664. Dragostea este cu atâta violenţă afirmată ca viaţa, întrucât dispărând în ea, viaţa se afirmă şi mai mult. (Cesare Pavese)

4665. Să scrii poezii este ca a face dragoste: nu vei afla niciodată dacă bucuria ta este împărtăşită. (Cesare Pavese)

4666. Vei fi iubit în ziua în care vei putea să-ţi arăţi slăbiciunile fără ca celălalt să se folosească de asta pentru a-şi amplifica puterea. (Cesare Pavese)

4667. Moartea este un repaus, dar gândul morţii este înlăturarea oricărui repaus. (Cesare Pavese)

4668. Dragostea este într-adevăr marea afirmare. Vrem să fim, vrem să valorăm, vrem - dacă trebuie să murim - să murim cu glorie, cu strigăt, să rămânem, în fond. (Cesare Pavese)

4669. Viaţa practică e abilitate, nimic altceva. (Cesare Pavese)

4670. **A trăi înseamnă să te desparţi de acela care ai fost, pentru a te cufunda în cel ce ai să fii, un viitor veşnic străin. (Octavio Paz)**

4671. Faptul de a fi singur are un dublu înţeles: pe de o parte constă în a avea conştiinţă de sine; pe de altă parte constă într-o dorinţă de a ieşi din sine. (Octavio Paz)

4672. Plenitudinea, reunirea, care înseamnă repaus şi fericire, împăcare cu lumea, ne aşteaptă la ieşirea din labirintul singurătăţii. (Octavio Paz)

4673. Vieţile noastre sunt o zilnică ucenicie a morţii. (Octavio Paz)

4674. Inadmisibilul admis de ceilalţi. (Octavio Paz)

4675. Nicicând feminitatea sa nu se exprimă, căci se manifestă prin intermediul formelor inventate de bărbat. (Octavio Paz)

4676. Dragostea este alegere. Liberă alegere, poate a fatalităţii noastre, descoperire subită a părţii celei mai tainice şi fatale a fiinţei proprii. Iubirea – scandal, dezordine, transgresiune: aceea a doi aştri ce se rup din fatalitatea orbitelor şi se întâlnesc la jumătatea spaţiului. (Octavio Paz)

4677. O naţiune fără alegeri libere este o naţiune fără glas, fără ochi şi fără braţe. (Octavio Paz)

4678. Conform tradiţiei, dragostea este un indefinibil compus din suflet şi trup. Născându-ne, am fost smulşi totalităţii; în dragoste am simţit cu toţii că ne întoarcem la totalitatea originară. De aceea imaginile poetice transformă persoana iubită în natură – munte, apă, nor, stea, pădure, mare, val – iar la rândul ei, natura vorbeşte ca şi cum ar fi femeie. Reconciliere cu totalitatea care este lumea. (Octavio Paz)

4679. Tehnologia este natura omului modern. (Octavio Paz)

4680. Cu stingerea unei limbi, dispare o imagine a omului. (Octavio Paz)

4681. Moartea locuia în mine şi mă abandonă ca să locuiască într-un alt corp. (Octavio Paz)

4682. Descoperim astfel un adevăr simplu şi dublu: în primul rând, suntem o comunitate de popoare care vorbeşte aceeaşi limbă şi, în al doilea, a o vorbi este o modalitate, printre altele, de a fi om. (Octavio Paz)

4683. Limba este o parafă, o zodie, o ursită: cea mai mare a condiției noastre umane.

4684. Apa vorbeşte fără încetare şi niciodată nu se repetă. (Octavio Paz)

4685. Dublă fascinație în fața vieții şi a morții, dragostea este cădere şi zbor, alegere şi supunere. (Octavio Paz)

4686. Orice dragoste e nefericită pentru că orice dragoste e făcută din timp, este nodul fragil a două ființe trecătoare şi care ştiu că vor muri. (Octavio Paz)

4687. Suntem oameni, nu îngeri. Simțurile ne pun în comunicare cu lumea şi, simultan, ne închid în noi înşine: senzațiile sunt subiective şi indicibile. Gândirea şi limbajul sunt punți, dar, tocmai pentru că sunt punți, nu suprimă distanța dintre noi şi realitatea exterioară. Cu această excepție, se poate spune că poezia, serbarea şi dragostea sunt forme de comunicare concretă, adică de comuniune. (Octavio Paz)

4688. În dragoste, contradicția dintre comunicare şi comuniune este şi mai evidentă... Trup care, dintr-o dată, a devenit infinit. Trupul iubitei mele nu mai este o formă, se transformă într-o substanță informă şi imensă în care mă pierd şi mă regăsesc în acelaşi timp... Mai este şi experiența pierderii identității: dispersie a formelor în mii de senzații şi viziuni, cădere în ocean, evaporare a esenței. (Octavio Paz)

4689. **Nu avem o capacitate de introspecție, ci întreaga cunoaştere a lumii interne este derivată prin raționare ipotetică din cunoaşterea pe care o avem despre faptele externe; nu avem o capacitate de Intuiție, ci orice cunoştință este determinată logic de cunoştințele anterioare; nu avem capacitatea de a gândi fără semne; Nu avem un concept al cognoscibilului absolut. (Charles S. Peirce)**

4690. Parfumul preferat al unei doamne mi se pare că este oarecum în concordanță cu ființa sa spirituală. Dacă ea nu foloseşte nici unul, natura sa va fi lipsită de parfum. Dacă foloseşte parfumul de violete, va avea ea însăşi aceeaşi finețe şi delicatețe. **(Charles S. Peirce)**

4691. Neîndoios, există o asemănare subtilă între parfum şi impresia pe care mi-o fac despre natura unei femei. (Charles S. Peirce)

4692. Metafizica este un subiect mai mult curios decât folositor. (Charles S. Peirce)

4693. Îndoiala este o stare de nelinişte şi nemulțumire din care ne luptăm să ne eliberăm şi să trecem într-o stare de încredere. (Charles S. Peirce)

4694. Pragmatistul ştie că îndoiala este o artă care trebuie dobândită cu dificultate. (Charles S. Peirce)

4695. Semnul (lingvistic) se adresează cuiva, adică naşte în mintea acelei persoane un semn echivalent, sau, poate, un semn mai dezvoltat. (Charles S. Peirce)

4696. Originea însăşi a conceptului realității arată că el implică în mod esențial ideea unei comunități, a unei comunități fără limite precise şi capabilă de o creştere definită a cunoaşterii. (Charles S. Peirce)

4697. Un semn este ceva care ține locul a ceva pentru cineva, în anumite privințe sau în virtutea anumitor însușiri. El se adresează cuiva, creând în mintea acestuia un semn echivalent, sau poate un semn mai dezvoltat. Semnul acesta pe care-l creează îl numesc interpretantul primului semn. Semnul ține locul a ceva, anume al obiectului său. El ține locul acestui obiect nu în toate privințele, ci cu referire la un fel de idee, pe care am numit-o uneori fundamentul reprezentării. (Charles S. Peirce)

4698. Orice evoluție pe care o cunoaştem pleacă de la vag pentru a ajunge la ceva definit. (Charles S. Peirce)

4699. Orice concept nou e primit de mintea noastră ca o judecată. (Charles S. Peirce)
4700. Generalul e, între-adevăr, un ingredient indispensabil al realităţii; fără el existenţa sau actualitatea individuală, lipsită de regularitate este ineficientă. (Charles S. Peirce)
4701. Haosul e nimicul pur. (Charles S. Peirce)
4702. Reaua întocmire a minţii, ca şi buna sa organizare, sunt întotdeauna posibile; şi acest fapt e fundamentul domeniului practic al logicii. (Charles S. Peirce)
4703. **Arta nu exprimă altceva decât nevoia de a te exprima. (Fernando Pessoa)**
4704. Lucrurile n-au semnificaţie: au existenţă. Lucrurile sunt singurul tâlc ascuns al lucrurilor. (Fernando Pessoa)
4705. Poetul poate simula. El simulează-atât de bine, că simulează chiar durerea, durerea pe care-n adevăr o simte. (Fernando Pessoa)
4706. Lumea nu este adevărată, dar este reală. (Fernando Pessoa)
4707. Ce glorie nocturnă să fii mare fără să fii nimic!... Şi simt deodată cât de sublimi sunt călugărul în deşert, schimnicul în cotlonul lui, impregnându-se fiecare de substanţa lui Christos pe care o percep în pietrele şi grotele sihăstriei lor! (Fernando Pessoa)
4708. Ajunşi acolo sus nu suntem deloc mai înalţi decât înălţimea pe care o aveam înainte. Ne înalţă tocmai ceea ce călcăm în picioare şi ne situăm mai sus tocmai graţie celor care ne-au ajutat să ajungem mai sus. (Fernando Pessoa)
4709. Un poet valorează la fel cât cel mai bun poem al său. (Fernando Pessoa)
4710. Nu există norme. Toţi oamenii sunt excepţii ale unei legi care nu există. (Fernando Pessoa)
4711. N-am nici ambiţii, nici dorinţe. Să fiu poet nu-i din ambiţii, e-un fel al meu de a fi singur. (Fernando Pessoa)
4712. Omul nu ştie mai mult decât celelalte animale; ştie mai puţin. Ele ştiu ce au nevoie să ştie. Noi nu. (Fernando Pessoa)
4713. **Dacă pictezi, închide ochii şi caută. (Pablo Picasso)**
4714. Fiecare copil este un artist. Problema este cum să rămână un artist şi după ce va creşte. (Pablo Picasso)
4715. E nevoie de foarte mult timp pentru a fi tânăr. (Pablo Picasso)
4716. Calculatoarele nu au nicio valoare. Nu-ţi pot oferi decât răspunsuri. (Pablo Picasso)
4717. Oamenii nu mai caută consolare în artă. Doar oamenii rafinaţi, cei bogaţi, cei leneşi caută noul, extraordinarul, extravagantul, scandalosul. Eu i-am satisfăcut pe aceşti oameni cu toate acele lucruri bizare care mi-au trecut prin cap. Şi cu cât ei înţeleg mai puţin ceva, cu atât mai mult îl admiră. Amuzându-mă cu toate acele jocuri, acele nonsensuri, acele ghicitori şi imagini am devenit vestit. Eu sunt numai un prezentator public care şi-a înţeles vremea sa. (Pablo Picasso)
4718. Tinereţea nu are vârstă. (Pablo Picasso)
4719. Tot ceea ce îţi poţi imagina este real. (Pablo Picasso)
4720. Am fost surprins de folosirea abuzivă a cuvântului evoluţie. Eu nu evoluez, eu sunt. Nu există, în artă, nici trecut, nici viitor. Arta care nu este în prezent, nu va fi nici în viitor. (Pablo Picasso)
4721. Artistul este un receptacul pentru emoţii care vin de peste tot: din cer, din pământ, dintr-o bucăţică de hârtie, dintr-o formă trecătoare, dintr-o pânză de păianjen. (Pablo Picasso)

4722. Arta este minciuna care ne ajută să vedem adevărul. (Pablo Picasso)
4723. Pictura este doar un alt fel de a ține un jurnal. (Pablo Picasso)
4724. Dacă vine inspirația, mă va găsi pictând. (Pablo Picasso)
4725. Succesul e periculos. Începi să te copiezi şi a te copia e mult mai periculos decât să-i copiezi pe alții. Duce la sterilitate. (Pablo Picasso)
4726. Dumnezeu este realmente doar un alt artist. (Pablo Picasso)
4727. Eu nu caut, eu găsesc. (Pablo Picasso)
4728. Bunul gust e inamicul creativității. (Pablo Picasso)
4729. Aş vrea să trăiesc ca un om sărac cu mulți bani. (Pablo Picasso)
4730. Orice act de creație este, mai întâi, un act de distrugere. (Pablo Picasso)
4731. Arta scutură din suflet praful adunat în viața de toate zilele. (Pablo Picasso)
4732. Pictez lucrurile nu după cum le văd, ci după cum mi le închipui. (Pablo Picasso)
4733. Încerc mereu să fac ceea ce nu ştiu să fac, pentru a învăța cum să fac. (Pablo Picasso)
4734. Cine reflectă mai bine chipul omului: fotograful, oglinda sau pictorul? (Pablo Picasso)
4735. Un tablou este un ansamblu de acumulări. La mine, un tablou este un ansamblu de distrugeri. (Pablo Picasso)
4736. Nu există artă abstractă. Trebuie să începi cu ceva. Apoi îndepărtezi orice urmă de realitate. (Pablo Picasso)
4737. Întâmplări - încerci să le schimbi cursul, dar e imposibil. Întâmplarea dezvăluie adevăratul om. (Pablo Picasso)
4738. **Răul îl putem face tuturor şi fiecare poate să-l facă; binele – numai celor care au nevoie de el. (Luigi Pirandello)**
4739. Sufletele au un fel al lor de a se înțelege, de a intra în intimitate, până a se tutui, în timp ce ființele noastre sunt încă încurcate cu schimbul cuvintelor comune, cu sclavia exigențelor sociale. (Luigi Pirandello)
4740. Quiproquo-ul e, înainte de toate, viața însăşi, și încă cel mai complicat dintre toate. (Luigi Pirandello)
4741. Viața e plină de absurdități care pot avea neruşinarea de a nu părea autentice. Şi ştiți de ce? Pentru că aceste absurdități sunt adevărate. (Luigi Pirandello)
4742. Ceea ce vreau e să fug de mine însumi. (Luigi Pirandello)
4743. **Măsoară-ți dorințele, cântăreşte-ți părerile, numără-ți cuvintele. (Pitagora)**
4744. Prietenia este egalitate armonioasă. (Pitagora)
4745. Nu trebuie să vă temeți de moarte; ea nu e altceva decât un scurt popas. (Pitagora)
4746. Deasupra umbrei oricărui nor se află lumina unei stele. (Pitagora)
4747. Filosofia este cunoaşterea celor ce sunt ca fiind cele ce sunt. (Pitagora)
4748. Scrisul este cadavrul gândirii. (Pitagora)
4749. Începutul este jumătatea întregului. (Pitagora)
4750. Dumnezeu geometrizează prin intermediul sunetului. (Pitagora)
4751. Învață să vezi mai departe decât pot ajunge privirile tale. (Pitagora)
4752. Fii încredințat că nu-ți aparține ceea ce nu posezi înlăuntrul spiritului tău. (Pitagora)
4753. Urechea să-ți fie asemeni unui ciur! (Pitagora)
4754. Tinere! Dorințele să-ți fie calul, iar nevoile călărețul. (Pitagora)

4755. Nu spune puţin în vorbe multe, ci mult în vorbe puţine. (Pitagora)
4756. Un gând este o idee în trecere. (Pitagora)
4757. Ochiul sufletului este mai preţios decât zece mii de ochi obişnuiţi, deoarece doar prin mijlocirea lui putem contempla Adevărul divin. (Pitagora)
4758. Omule! Sufletul devine trup când mănânci; trupul devine suflet când gândeşti. (Pitagora)
4759. Dacă sunteți întrebați care e simbolul unei legi bune, desenați o tangentă; o lege bună e asemenea unei linii drepte care atinge fără să taie. (Pitagora)
4760. **Mă întreb ce au făcut mâinile mele înainte să te mângâie? (Sylvia Plath)**
4761. Poţi scrie despre orice din viaţă, doar să ai curajul pentru a începe şi imaginaţia pentru a improviza. (Sylvia Plath)
4762. Omul trebuie să lupte toată viaţa pentru a o menţine vie. (Sylvia Plath)
4763. Închid ochii şi lumea încetează să existe; când îi deschid, întreaga lume se naşte din nou. (Sylvia Plath)
4764. Poate că ne dorim totul pentru că suntem foarte aproape de pericolul de a nu ne mai dori nimic. (Sylvia Plath)
4765. Pentru persoana din cupa clopotului, pustie şi nemişcată precum un prunc mort, lumea însăşi este un vis urât.
4766. Probabil există câteva lucruri pe care o baie fierbinte nu le poate vindeca, dar nu ştiu prea multe dintre ele. (Sylvia Plath)
4767. Cel mai mare duşman al creativităţii este îndoiala de sine. (Sylvia Plath)
4768. **Timpul este imaginea mobilă a eternităţii imobile. (Platon)**
4769. Ceea ce vezi nu este adevărat. (Platon)
4770. Ochii sufletului celor mulţi sunt incapabili să suporte viziunea divinului. (Platon)
4771. Astronomia obligă spiritul să privească spre cer şi ne conduce din această lume într-o alta. (Platon)
4772. Vederea minţii începe să devină ageră, atunci când aceea a ochilor caută să-şi înceteze activitatea. (Platon)
4773. Şi oare purificarea nu este tocmai ce spune învăţătura aceea de demult? Adică strădania sufletului de a se detaşa de cât mai mult de trup, de a se obişnui să se concentreze în sine, strângându-se în sine însuşi din toate ungherele trupului, de a trăi atât cât stă în puterea lui, în viaţa de acum şi în cea care urmează, singur în sine însuşi, desprins de trup ca de nişte lanţuri? (Platon)
4774. Calitatea de a se mira îi este proprie filosofului; alt început decât acesta pentru filosofie nu există. (Platon)
4775. Muzica este pentru suflet la fel cum exerciţiul fizic e pentru trup. (Platon)
4776. Muzica este arta cu materialul cel mai imaterial. (Platon)
4777. A iubi înseamnă căutarea jumătăţii întregului din care ai făcut cândva parte.
4778. Cunoaşterea cuvintelor conduce la cunoaşterea lucrurilor. (Platon)
4779. Deci, când prinde sufletul adevărul? întrebă el; căci este evident că atunci când se apucă să cerceteze ceva împreună cu corpul, e Înşelat de acesta. (Platon)
4780. Creatorul a zidit Universul punând spiritul în suflet şi sufletul în trup şi a rânduit Universul în aşa fel, încât acesta să fie, prin alcătuirea sa, opera cea mai frumoasă şi mai desăvârşită. (Platon)

4781. gândirii, avânt închipuirii, farmec tinereții, viață şi veselie tuturor lucrurilor. Ea este esența ordinii, înălțând sufletul către tot ce este bun, drept şi frumos. (Platon)

4782. Dacă întâlnesc filozofia la un tânăr, îl admir, găsesc că-i şade bine, în tot cazul mă gândesc că am de-a face cu un om liber. În schimb, dacă nu-l văd filozofând, îl socot lipsit de sentimentul libertății şi incapabil de a face cumva într-o direcție un lucru frumos şi nobil. (Platon)

4783. Eu însă, de vreme ce nici nu ştiu, nici nu-mi închipui. Se pare, deci, că sunt mai înțelept, şi anume tocmai prin acest lucru mărunt, prin faptul că dacă nu ştiu ceva, măcar nu-mi închipui că ştiu. (Platon)

4784. Ce bine ar fi, Agaton, dacă înțelepciunea ar avea darul să curgă ori de câte ori ne atingem unii de alții, de la cel ce are mai multă la cel cu mai puțină! Să fie aşa, ca apa care trece prin fitilul de lână din vasul mai plin spre cel mai gol! (Platon)

4785. **Lumea este o frază muzicală, ea are sunetul operei perfecte. (Andrei Pleşu)**

4786. „Cititorul" citeşte cărți şi extrage citate. „Autorul" citeşte ansambluri şi face hermeneutică. Aş adăuga că există şi o a treia variantă: lectura „creatorului", adică a aceluia care citeşte pentru a scrie. (Andrei Pleşu)

4787. Spiritul trebuie sa se îngrijoreze când nu se mai recoltează pe sine decât din cărți. (Andrei Pleşu)

4788. Nu există neapărat incompatibilitate între plăcerea de a citi Kant şi pasiunea pentru iahnie... Ceea ce nu poți, fără a risca perversiunea, e să mănânci cârnați cu frişcă sau să deguşti, cu ohtaturi echivalente, oratoria lui Cicero şi pe aceea a lui Vanghelie. (Andrei Pleşu)

4789. Există un moment când bărbatul trebuie să se hotărască a abandona postura seducției, pentru a o obține pe aceea a comunicării. Rareori ele merg împreună. Seducția e o manevră de asalt, în care abilitatea primează asupra corectitudinii. Seducția vrea efectul, fie şi inautentic. Comunicarea vrea autenticitatea, fie şi nespectaculoasă. În cazul întâi, trăieşti voluptatea echivocului. În cazul al doilea, pe aceea a limpezimii. (Andrei Pleşu)

4790. Orice credincios ştie că nu va fi niciodată - în planul virtuții - la nivelul cerut. Dar nimeni nu se gândeşte să abdice de la efortul ascetic, sub cuvânt că, oricum, el e de neîmplinit. Aspir ofensiv la desăvârşire, ştiind bine că n-o voi dobândi. La fel, trebuie să aspir ofensiv la cunoaştere, ştiind bine că n-o pot deține. Vom fi măsurați cu măsura aspirației noastre şi nu cu aceea a realizării ei. Dacă n-ar fi aşa, nimeni dintre noi nu s-ar mântui. (Andrei Pleşu)

4791. Virtutea privită ca o culme între două depresiuni este monumentală şi inabordabilă. (Andrei Pleşu)

4792. Tensiunea activă spre Dumnezeu ține de statutul ontologic al creaturii. Mi se cere, deci, să nu uit că am de a face cu un dat infinit (şi, ca atare, de neposedat), dar să mă situez față de el în postura efortului plin de speranță: să-mi valorific maximal capacitățile, pentru a mă apropia de Dumnezeu cât mai mult cu putință. Pe scurt, e vorba a lua imposibilul ca țintă, ştiind că e imposibil: a gândi la limita puterilor tale de gândire, a încerca să pricepi la limita puterilor tale de pricepere. A fi într-o harnică ofensivă, fără iluzii, dar plin de încredere. Efortul şi îndrăzneala sunt comportamentul cel mai adecvat dinaintea lui Dumnezeu. Ambele, dublate de conştiința perpetuă a transcendenței Sale. (Andrei Pleşu)

4793. Etica: efortul seninătății de a înțelege lacrimile! (Andrei Pleşu)

4794. Muzica: o imensă cheltuială de precizie pentru a obține vagul. (Andrei Pleşu)

4795. Cărţile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngerii. (Andrei Pleşu)

4796. Gândul suprem pe care îl putem gândi e Dumnezeu. Dar e limpede că nu-l putem gândi până la capăt. Există o disproporţie uriaşă între înzestrarea noastră curentă şi anvergura acestui gând. Miraculos e până şi faptul că realizăm această disproporţie. (Andrei Pleşu)

4797. Ecvanimitate: a traversa cele patru anotimpuri cu un unic anotimp lăuntric. (Andrei Pleşu)

4798. Toate obstacolele ne par ca ziduri. Problema e să le tratăm drept oglinzi, sau ferestre: să ne răsfrângem, analitic, în ele, sau să vedem prin ele zarea care le transcende. Dar nu numai obstacolele sunt ziduri. Totul poate deveni zid, dacă funcţionează ca blocaj: şansa cea bună, reuşitele, fericirea însăşi. Binele şi răul sunt, nediferenţiat, ziduri latente. Trebuie să le şlefuieşti până la reflex şi transparenţă. (Andrei Pleşu)

4799. Lucrul cel mai grav care i se poate întâmpla unui om tânăr este să fie lipsit de capacitatea de a admira. (Andrei Pleşu)

4800. În regnul vegetal, moartea pare scutită de mizeria descompunerii putride. Miresmele nu devin miasme. Moartea nu cade niciodată în pestilenţial. Pălire, uscare, dezagregare, toate păstrează ceva curat şi firesc, fără duhoare şi fără înnoroire. Se trece doar dintr-o gamă cromatică într-alta, dintr-un registru de parfumuri într-altul. Ceea ce se percepe nu e putrefacţie, ci stingere şi deshidratare. Organicul vegetal tinde, murind, spre sec, în contrast cu organicul animal care bălteşte, ca într-o implozie de zemuri. Tandreţea cadavrului vegetal în contrast cu răcoarea noptatecă a cadavrului animal; fânul faţă de piatră; floarea uscată faţă de hoit. (Andrei Pleşu)

4801. Noi suntem înclinaţi în mod natural - şi educaţi în mod iresponsabil - să credem că, pentru chiverniseala destinului nostru, nu ne sunt trebuincioase decât împrejurări favorabile, bunătăţi, răsfăţuri şi noroace. Nimeni nu se roagă să capete vreo încercare aspră, vreo năpastă, vreun eşec. Şi nimeni nu crede că asemenea neajunsuri pot veni prin intermediul îngerului, consacrat, îndeobşte, ca un produs de cofetărie. Îngerul ca pedagog drastic, dispus, la nevoie, să inducă dezastrul, nu intră în iconografia noastră mentală, deşi e unul din cele mai caracteristice portrete ale sale. Preferăm varianta mămoasă, infantilizantă a unei creaturi care are ca sarcină zilnică să ne scutească de necazuri. Scripturile nu promit nicăieri aşa ceva. (Andrei Pleşu)

4802. Natura naturii e legănare. (Andrei Pleşu)

4803. Citesc cu plăcere, îmi plac ideile şi îl caut pe Dumnezeu. Dar îmi plac şi cârnaţii de Pleşcoi, bufoneriile crude, brânzeturile răscoapte, cheful, hetaira, romanţa. (Andrei Pleşu)

4804. Îngerii convertesc abisul dintre Dumnezeu şi om într-un spaţiu al comunicării. Ei dau consistenţă şi viaţă acestui spaţiu, transmiţând omului semnele lui Dumnezeu şi lui Dumnezeu rugăciunile omului. (Andrei Pleşu)

4805. Flancată de vicii, practicarea virtuţii devine o echilibristică ezitantă, o crispată suspensie în spaţiul incert dintre două pericole. (Andrei Pleşu)

4806. Media nu e chiar mijloc. (Andrei Pleşu)

4807. Am uitat misterul adânc al nopţii, radicalitatea amiezii, răcorile cosmice ale amurgului. Nu mai văd păsările, nu mai adulmec mirosul prăfos şi umed al furtunii, nu mai percep, asfixiat de emoţie, miracolul ploii şi al stelelor. (Andrei Pleşu)

4808. Trăim ultimativ probleme secunde, slujim decerebrat valori derivate. Investim prost şi entuziasmul, şi ura. (Andrei Pleşu)
4809. În generaţia noastră, fiecare e suma a ceea ce i s-a interzis să fie. (Andrei Pleşu)
4810. Cultura e cea mai decentă formă de scepticism. (Andrei Pleşu)
4811. Când eşti bine dispus, totul ţi se pare tolerabil. Ierţi. Iertarea e un chip al bunei dispoziţii. (Andrei Pleşu)
4812. Amatorii de idolatrie şi căutătorii de monumente exemplare trebuie să fie preveniţi: sunt un om patetic, multicolor (ca să nu spun pestriţ), încercat de o sumedenie de demoni. Dacă am ceva de spus, e tocmai din unghiul complicaţiei mele, al efortului meu zilnic şi al nemulţumirii mele perpetue. Cine - atribuindu-mi perfecţiuni geometrice - e dezamăgit să-mi vadă ridurile, şi-a creat un interlocutor fals şi nu am de gând să încurajez o asemenea anomalie. (Andrei Pleşu)
4813. Când eşti bine dispus? Când eşti îndrăgostit. Sau când tocmai ai răspuns unei întrebări grele. A fi tot timpul ca unul care e îndrăgostit şi care a înţeles… Aceasta ar putea fi cheia bunei dispoziţii şi a credinţei! (Andrei Pleşu)
4814. Mel Gibson a reuşit să facă primul film despre Iisus Cristos interzis minorilor. (Andrei Pleşu)
4815. Omul - ca centru - resimte dublul tăiş al centralităţii sale: el e important şi solitar. Marginalizează tot ce nu e umanitate şi rămâne părăsit în pustiul excepţiei pe care o întruchipează. (Andrei Pleşu)
4816. Întrucât Dumnezeu nu îmi e dat ca atare de experienţă şi scapă, în egală măsură, cuprinderii mele intelectuale, e inutil să-l iau în discuţie. Fac, deci, abstracţie de ipoteza existenţei lui, ca de o ipoteză cu care nu pot lucra. Refuz să manipulez imponderabile şi să construiesc pe inefabil. Corect este să mă ocup strict de ceea ce cade sub incidenţa puterilor mele reale. (Andrei Pleşu)
4817. Am ajuns să nu mai avem simţuri, idei, imaginaţie. Ne-am urâţit, ne-am înstrăinat cu totul de simplitatea polifonica a lumii, de pasiunea vieţii depline. Nu mai avem puterea de a admira şi de a lăuda, cu o genuină evlavie, splendoarea Creaţiei, văzduhul, mările, pământul şi oamenii. Suntem turmentaţi şi sumbri. Abia daca ne mai putem suporta. Există, pentru acest derapaj primejdios, o terapie plauzibilă? Da, cu condiţia să ne dam seama de gravitatea primejdiei. Cu condiţia să impunem atenţiei noastre zilnice alte priorităţi şi alte orizonturi. (Andrei Pleşu)
4818. Curajul e o medie între temeritate şi laşitate. (Andrei Pleşu)
4819. Călugării au aerul că merg împiedicat în lumea pământească, pentru a dansa într-un spaţiu în care „omul veacului" merge împiedicat, dacă nu îl ignoră. (Andrei Pleşu)
4820. „De ce"-urile sunt simultan farmecul şi poticneala minţii. Ele semnalează inocenta curiozitate a unei specii febrile, în perpetuă expansiune intelectuală, dar şi stupoarea paralizantă a interogaţiei gratuite. „De ce" - întreabă şi deştepţii şi proştii. „Proştii" produc ceea ce se numeşte „de ce"-ul castrator, adică o întrebare căreia nu i se poate răspunde şi care blochează orice înfăptuire eficientă: nu există soluţie, dar se suspendă şi bruma de soluţie anterioară întrebării. E ca şi cum ai spune: nu mă urc în lift până nu înţeleg cum funcţionează. S-ar putea să urci toată viaţa pe scări. (Andrei Pleşu)
4821. **Înţelepciunea este gândirea care doboară lucrurile inferioare pentru a înălţa sufletul către cele superioare. (Plotin)**
4822. Moartea înseamnă a-ţi schimba trupul, cum îşi schimbă actorul haina. (Plotin)

4823. Sufletul n-ar putea vedea frumuseţea, dacă n-ar deveni el însuşi frumos. (Plotin)

4824. Sufletul tău trebuie să devină frumos şi divin, dacă vrei să contempli pe Dumnezeu şi frumuseţea. (Plotin)

4825. Încerc să obţin ca divinul care se află în noi să se ridice până la divinul Care există în Univers. (Plotin)

4826. Nu-i oare de ajuns că port chipul acesta în care m-a încătuşat natura? Ai vrea, pe deasupra, să cred că imaginea lui e mai trainică decât el şi să o las în urma mea de parcă ar fi ceva cu adevărat vrednic de privit! (Plotin)

4827. **Omul de ieri a murit în cel de azi, cel de azi moare în cel de mâine. (Plutarh)**

4828. Curajul este începutul biruinţei. (Plutarh)

4829. E bine să-ţi deprinzi sufletul cu durerea şi pântecele cu foamea. (Plutarh)

4830. Nu pot fi în acelaşi timp prieten şi linguşitor. (Plutarh)

4831. Duşmanul este un învăţător care nu te costă nimic. (Plutarh)

4832. Ceea ce dobândim în planul interior va transforma realitatea noastră exterioară. (Plutarh)

4833. Consideră elevul o făclie pe care să o aprinzi astfel încât mai târziu să lumineze cu o lumină proprie. (Plutarh)

4834. Pictura este poezie tăcută. (Plutarh)

4835. Când ai puţine dorinţe ai şi puţine lipsuri. (Plutarh)

4836. Mintea nu este un vas care trebuie umplut, ci un foc care trebuie aprins. (Plutarh)

4837. E o proastă socoteală să consideri un lucru de mare preţ atunci când îl pierzi, iar când îl ai, să-l consideri drept nimic. (Plutarh)

4838. Omul trebuie să aibă şi prieteni şi duşmani: prietenii îl învaţă ce trebuie să facă, iar duşmanii îl obligă să facă ce trebuie. (Plutarh)

4839. Dorinţa prea aprinsă după un lucru, aducând după sine şi teama tot aşa de puternică precum că lucrul n-ar putea dăinui, ne ştirbeşte plăcerea şi ne-o face nesigură, ca o flacără suflată de vânt. (Plutarh)

4840. **Poezia este creaţia ritmică a frumuseţii în cuvinte.** (**Edgar Allan Poe)**

4841. Dacă ingeniozitatea umană este în măsură să creeze o enigmă... pe care ea însăşi – cu efortul de rigoare – să n-o poată dezlega este o chestiune discutabilă. **(**Edgar Allan Poe)

4842. Prostia este talentul de a avea concepţii greşite. **(**Edgar Allan Poe)

4843. M-aş simţi jignit dacă toată lumea m-ar înţelege. **(**Edgar Allan Poe)

4844. Mi-am pierdut minţile; am, însă, lungi şi îngrozitoare episoade de sănătate mintală. **(**Edgar Allan Poe)

4845. Cei ingenioşi sunt întotdeauna nişte fantezişti, iar cei cu adevărat inventivi nu sunt niciodată altceva decât persoane cu spirit analitic. **(**Edgar Allan Poe)

4846. Ştiinţa nu ne-a învăţat încă dacă nebunia este sau nu sublimul inteligenţei. **(**Edgar Allan Poe)

4847. Somnul – acele infime crâmpeie de moarte. Cât le detest! **(**Edgar Allan Poe)

4848. **Istoria ne arată că viaţa este doar un episod între două veşnicii ale morţii şi, în acest episod, gândirea conştientă durează o clipă. Gândirea este doar o explozie de lumină în mijlocul unei nopţi lungi. Dar această explozie este totul. (Henry Poincaré)**

4849. Demonstrăm prin logică; prin intuiţie descoperim. (Henry Poincaré)

4850. Hazardul este proba ignoranţei noastre. (Henry Poincaré)

4851. Adevărul dă înapoi, dar savantul avansează. (Henry Poincaré)

4852. Spiritul uzează de facultatea sa creatoare doar atunci când experienţa îi impune necesitatea unei astfel de acţiuni. (Henry Poincaré)

4853. Geometria nu e adevărată, ci doar avantajoasă. (Henry Poincaré)

4854. Să te îndoieşti de orice sau să crezi în orice sunt două soluţii în mod egal comode; şi una, şi alta, ne scutesc de îndatorirea de a gândi. (Henry Poincaré)
4855. Lumea şi ştiinţa au datele lor proprii, care se ating, dar nu se întrepătrund. Una ne arată la ce scopuri trebuie să aspirăm, cealaltă, scopul fiind livrat, ne dă mijloacele de a-l îndeplini. (Henry Poincaré)
4856. **Filmele mele sunt expresia dorinţelor de moment. Îmi urmez instinctele, însă într-un mod disciplinat. (Roman Polanski)**
4857. E la fel de absurd să regreţi trecutul, ca şi să organizezi viitorul. (Roman Polanski)
4858. Francezilor le place realismul; ei cred că dacă actorii sunt prea frumoşi, filmul nu va mai semăna cu realitatea şi va avea aerul unui film. (Roman Polanski)
4859. **Pictura e o stare de a fi. (Jackson Pollock)**
4860. Arta înseamnă să vii faţă în faţă cu tine însuţi. (Jackson Pollock)
4861. Artistul modern lucrează cu timpul şi spaţiul şi mai degrabă îşi exprimă propriile sentimente decât să şi le ilustreze. (Jackson Pollock)
4862. Orice pictor talentat pictează ceea ce este el. (Jackson Pollock)
4863. Pictura mea nu vine de pe şevalet. (Jackson Pollock)
4864. Pictura e descoperire de sine. (Jackson Pollock)
4865. Artistul modern lucrează cu spaţiu şi timp, mai degrabă exprimându-şi, decât ilustrându-şi sentimentele. (Jackson Pollock)
4866. Pictura are viaţa ei. Eu încerc să o fac să treacă prin mine. (Jackson Pollock)
4867. Când pictez, nu sunt conştient de ceea ce fac. (Jackson Pollock)
4868. **Realitatea ta interioară, ceea ce eşti cu adevărat, este singurul lucru pe care nu îl poţi câştiga şi nici pierde. (Harivansh Lal Poonja)**
4869. Fiecare este deja liber, însă este un zid care le ascunde adevărul - acel zid este dorinţa. (Harivansh Lal Poonja)
4870. Ceea ce ai căutat dintotdeauna este mai aproape decât propria respiraţie. (Harivansh Lal Poonja)
4871. Nu există o profunzime a minţii pe care trebuie să o atingem. Nu există decât o vacuitate imaculată. Nu există interior, exterior, suprafaţă sau adâncime. Nu ai unde să te duci. Oriunde te-ai duce, e tot aici. Priveşte în jur, spune care sunt limitele acestui moment. Cum îl măsori? După lungime, lăţime, grosime? Acest moment prezent nu are nimic de-a face cu timpul sau cu profunzimea. E foarte simplu. Vei râde când îţi vei da seama cât de simplu este. Oamenii petrec 30 de ani în peşteri doar ca să descopere că sunt ei înşişi, Sinele lor. Acest A FI este aici şi acum. E ca şi cum ţi-ai căuta ochelarii în timp ce îi porţi. Orice ai face, oriunde ai fi, eşti mereu în această Sursă. (Harivansh Lal Poonja)
4872. Priveşte la toate lucrurile înmagazinate în minte, la tot ce ai învăţat, memorat şi crezut. Tu nu eşti acestea. (Harivansh Lal Poonja)
4873. Ceea ce eşti cu adevărat, eşti întotdeauna. Nimeni nu te poate învăţa nimic. Va trebui să realizezi cine eşti, aici şi acum, chiar în această clipă. (Harivansh Lal Poonja)
4874. Priveşte iluzia ca iluzie. (Harivansh Lal Poonja)
4875. Acum şi Aici, tu eşti ceea ce cauţi. (Harivansh Lal Poonja)
4876. Adevărata meditaţie este simpla cunoaştere că deja eşti liber. (Harivansh Lal Poonja)
4877. Rămâi tăcut, nu întreba nimic, nu cere nimic şi vei avea totul. (Harivansh Lal Poonja)
4878. Nu lupta cu nimic. Fii una cu totul. Atunci îţi vei vedea chipul pretutindeni. (Harivansh Lal Poonja)
4879. Odată ce ai văzut ce este real şi ce este ireal, nu vei mai dori nici o clipă ceva ireal. (Harivansh Lal Poonja)
4880. Rămâi tăcut şi aşteaptă. Nu durează decât o clipă. Adevărul se află în faţa ta şi îţi zâmbeşte. (Harivansh Lal Poonja)

4881. Scapă de toate noţiunile şi cuvintele pe care le-ai auzit până acum şi vei vedea cine eşti cu adevărat. (Harivansh Lal Poonja)
4882. Când oamenii vor renunţa la orice cale, când vor înlătura din minte orice concept, atunci vor cunoaşte cine sunt cu adevărat. (Harivansh Lal Poonja)
4883. Priviţi pentru o clipă în interiorul vostru. Nu trebuie să căutaţi nimic. Doar priviţi înăuntru şi veţi vedea că sunteţi pacea însăşi. (Harivansh Lal Poonja)
4884. Nu trebuie să depui nici un efort pentru a te cunoaşte pe tine însuţi. (Harivansh Lal Poonja)
4885. Nu îţi folosi mintea - aceasta e meditaţia. (Harivansh Lal Poonja)
4886. Conştiinţa este dincolo de noţiunile de naştere şi moarte, dincolo de orice concept al eternităţii sau vidului sau spaţiului. Ceea ce conţine spaţiul sau vidul sau eternitatea este conştiinţa, în interiorul căreia există totul. (Harivansh Lal Poonja)
4887. Adevărul este cel mai minunat Mister, care este nediferenţiat de propriul nostru Sine. Trebuie să ne abandonăm înţelepciunii adevăratei noastre Fiinţe şi faptului că suntem Adevărul. (Harivansh Lal Poonja)
4888. Nu te identifica cu nume şi forme - ele nu sunt reale. (Harivansh Lal Poonja)
4889. Nu ai de ce să te identifici cu ceva. Identificarea te face să te simţi separat de natura ta fundamentală. (Harivansh Lal Poonja)
4890. **Platon a fost copilul unui timp care este încă şi al nostru. (Karl Popper)**
4891. Am devenit constructorii propriului nostru destin atunci când încetăm să pozăm în profeţii săi. (Karl Popper)
4892. Testele bune omoară teoriile greşite, noi rămânem vii ca să încercăm din nou. (Karl Popper)
4893. Adevărata ignoranţă nu este absenţa cunoaşterii, ci refuzul de a o dobândi. (Karl Popper)
4894. Cunoaşterea noastră nu poate fi decât limitată, în timp ce ignoranţa trebuie să fie în mod necesar infinită. (Karl Popper)
4895. Ştiinţa poate fi descrisă ca arta supra-simplificării sistematice. (Karl Popper)
4896. Niciun argument raţional nu va avea un efect raţional asupra unui om care nu vrea să adopte o atitudine raţională. (Karl Popper)
4897. Şi totuşi, *din principiu şi din motive morale* , fără un minimum de autoritate, lucrurile nu merg cum trebuie. (Karl Popper)
4898. Oricând o teorie îţi pare a fi singura posibilă, ia-o ca pe un semn că n-ai înţeles nici teoria, nici problema pe care trebuia s-o rezolvi. (Karl Popper)
4899. Nu mă miră faptul că un electron este o dată undă, o dată crepuscul. Însă mă miră faptul că mă mir de aceste lucruri. (Karl Popper)
4900. Nu există o istorie a omenirii, există mai multe istorii ale tuturor felurilor de aspecte ale vieţii umane. Şi una dintre acestea este istoria puterii politice care a fost ridicată la rangul de istorie a lumii. (Karl Popper)
4901. Dacă o afirmaţie ştiinţifică vorbeşte despre realitate, atunci trebuie să fie falsificabilă, iar dacă nu este falsificabilă, atunci nu vorbeşte despre realitate. (Karl Popper)
4902. Nu ne mai putem întoarce niciodată la pretinsa inocenţă şi frumuseţe a societăţii închise. Visatul paradis nu poate fi realizat pe pământ. Odată ce am început să ne bizuim pe raţiune şi să facem uz de facultăţile noastre critice, odată ce am simţit chemarea responsabilităţilor personale şi, împreună cu ea, responsabilitatea de a contribui la progresul cunoaşterii, nu ne mai putem întoarce la o stare de implicită supunere faţă de magia tribală. Pentru cei ce au gustat din pomul cunoaşterii, paradisul e pierdut. (Karl Popper)
4903. **Poezia este un limbaj redus la esenţele lui. (Ezra Pound)**
4904. Criticul nepriceput se recunoaşte după felul în care începe să vorbească despre poet, în loc să discute despre poem. (Ezra Pound)

4905. Spitalul de boli mintale înghite fiecare pacient cu o consecvență de reguli, obiceiuri şi atitudini care îl izolează eficient de problemele mai puţin previzibile ale lumii de afară. (Ezra Pound)
4906. Un om nu poate înțelege profunzimea unei cărți înainte de a fi văzut şi a fi trăit cel puţin o parte din conţinutul ei. (Ezra Pound)
4907. Nu există blestem mai mare decât o idee propagată prin violență. (Ezra Pound)
4908. Oamenii nu înțeleg cărțile până ce nu au trăit puțin sau, măcar, până ce nu au văzut ori trăit o parte din conţinutul acestora. (Ezra Pound)
4909. Trebuie să citim pentru a avea putere. Omul care citeşte trebuie să trăiască intens. Cartea trebuie să fie o sferă de lumină în mâinile cititorului. (Ezra Pound)
4910. Dacă cineva nu vrea să-şi ia vreun risc pentru propriile opinii, atunci, ori opiniile nu sunt bune, ori el nu e bun. (Ezra Pound)
4911. Important nu este că are cineva o idee, ci cât de profund crede în ea. (Ezra Pound)
4912. Blestemul meu şi al naţiei mele este de a crede că lucrurile pot fi îmbunătăţite prin acţiune imediată de vreun fel oarecare, orice acţiune decât niciuna. (Ezra Pound)
4913. **Adevărate sunt sentimentele. Ficțiuni sunt împrejurările. (Marin Preda)**
4914. Fericirea nu poate veni decât din scurgerea neîncetată a clipelor liniştite şi senine, fiindcă ce altceva e suferinţa decât o oprire a fiinţei noastre, o uriaşă inerţie care face să apese asupra ei tot ce există? (Marin Preda)
4915. Puterea celui cu adevărat puternic astfel se manifestă: să ştii că poţi distruge pe cineva, să n-o faci şi acela să nu ştie. (Marin Preda)
4916. Ce e un om singur? Singur cu adevărat? E un om fără soluţie, fără un răspuns pe care ar fi trebuit să-l dea, fără puterea de a-l da în singurătate şi a-l urma. (Marin Preda)
4917. Ce e o despărțire? O simplă separare de corpuri. (Marin Preda)
4918. Ştiinţa de a rămâne tu însuţi în împrejurări care te depăşesc se învaţă. (Marin Preda)
4919. Dispariţia iubirii e ca o oglindă întoarsă, nu se vede nimic, te uiţi zadarnic în ea. (Marin Preda)
4920. Omul nu mai e acelaşi după ce descoperă ceva. (Marin Preda)
4921. Dacă dragoste nu e, nimic nu e. (Marin Preda)
4922. Omenirea e ca un ocean străbătut de curenţi puternici şi contrarii şi din când în când de uragane. (Marin Preda)
4923. Timpul nu mai avea răbdare. (Marin Preda)
4924. Şi sufletul? Un abur care trăieşte şi el şi se tot plimbă. (Marin Preda)
4925. Nu ideile în sine sunt interesante, ci oamenii care le poartă şi le trăiesc. (Marin Preda)
4926. Moartea este un fenomen simplu în natură. Doar oamenii îl fac înspăimântător. (Marin Preda)
4927. Frumuseţea şi urâţenia fizică se metamorfozează şi se retrag din faţa unor realităţi sufleteşti care spectatorului îi scapă. (Marin Preda)
4928. Cultura e o formă de viaţă prin care o colectivitate umană îşi exprimă forţa creatoare. (Marin Preda)
4929. Inteligenţa înseamnă adaptare. (Marin Preda)
4930. Tinereţea ne dă adesea această stare de spirit de jubilaţiune nemotivată şi puţin profundă. (Marin Preda)
4931. Acea vârstă între tinereţe şi bătrâneţe, când numai nenorociri sau bucurii mari pot schimba firea cuiva. (Marin Preda)
4932. **De când eram un copil, am ştiut întotdeauna că se va întâmpla ceva cu mine. Nu ştiam exact ce. (Elvis Presley)**

4933. Un concert live este emoţionant pentru mine datorită energiei care este generată de mulţime şi pe scenă. Este partea mea favorită din această afacere, concertele live. (Elvis Presley)
4934. Nu încerc să fiu sexy. E doar felul meu de a mă exprima, atunci când mă mişc. (Elvis Presley)
4935. Am fost instruit să devin electrician. Probabil că am încurcat firele undeva de-a lungul traseului. (Elvis Presley)
4936. Ritmul este ceva pe care îl ai sau nu-l ai, dar atunci când îl ai, îl ai peste tot. (Elvis Presley)
4937. A fi mare înseamnă a fi neînţeles. (Elvis Presley)
4938. **Omul este măsura tuturor lucrurilor, a celor existente, precum că sunt, şi a celor inexistente, precum că nu sunt. (Protagoras)**
4939. Învăţătura cere înzestrare şi exerciţiu. (Protagoras)
4940. Ceea ce omul numeşte adevăr este întotdeauna adevărul *său*, adică aspectul sub care îi apar lucrurile. (Protagoras)
4941. Asupra oricărui lucru putem enunţa două afirmaţii exact contrare. (Protagoras)
4942. Cât despre zei, nu am nicio posibilitate să ştiu dacă ei există sau nu există, sau cum arată. (Protagoras)
4943. Orice întrebare are două feţe. (Protagoras)
4944. **În amintirea dăruită de memoria involuntară, prezentul se deşteaptă în trecut. (Marcel Proust)**
4945. Dragostea înseamnă spaţiul şi timpul măsurate cu inima (Marcel Proust)
4946. Totul nu e că te pierzi, ci că nu te mai regăseşti. (Marcel Proust)
4947. Realitatea nu se formează poate decât în memorie. (Marcel Proust)
4948. Paradoxurile de azi sunt prejudecățile de mâine. (Marcel Proust)
4949. Pentru noi fericirea e o eroare. (Marcel Proust)
4950. Să lăsăm femeile frumoase bărbaţilor fără imaginaţie. (Marcel Proust)
4951. Adevărul despre intenţiile pe care le are cineva nu se află întrebându-l. (Marcel Proust)
4952. Caută şi păstrează mereu o bucată de cer deasupra vieţii tale. (Marcel Proust)
4953. Adevărata călătorie constă nu în a căuta noi peisaje, ci în a privi cu alţi ochi. (Marcel Proust)
4954. Atunci când Iubeşti, nu mai iubeşti pe nimeni. (Marcel Proust)
4955. Zilele sunt egale pentru un ceasornic, dar nu pentru un om. (Marcel Proust)
4956. Căci instinctul îţi impune datoria, iar inteligenţa îţi pune la dispoziţie pretexte pentru a o evita. (Marcel Proust)
4957. Omul este făptura ce nu poate ieşi din sine, ce nu-i cunoaşte pe ceilalţi decât în sine; şi, spunând contrariul, minte. (Marcel Proust)
4958. Amintirea unei imagini nu reprezintă decât regretul unei clipe, iar casele, drumurile, străzile sunt, din păcate, fugitive precum anii. (Marcel Proust)
4959. Timpul de care dispunem în fiecare zi este elastic; pasiunile pe care le încercăm îl dilată; acelea pe care le inspirăm îl îngustează şi obişnuinţa îl umple. (Marcel Proust)
4960. Oricine, când citeşte, se citeşte pe sine însuşi. Opera scriitorului nu este decât un fel de instrument optic propus cititorului pentru a-i permite de a distinge ceea ce, fără asta, nu ar fi văzut niciodată. (Marcel Proust)
4961. Ceea ce credem a fi iubirea noastră, gelozia noastră, nu-i una şi aceeaşi pasiune continuă, indivizibilă. Ele sunt alcătuite dintr-o infinitate de iubiri succesive, de gelozii

diferite şi efemere, dar care, prin multitudinea lor neîntreruptă, lasă impresia continuităţii, iluzia unităţii. (Marcel Proust)

4962. Literatura care se limitează să descrie anumite lucruri, să ofere un mizerabil releveu de linii şi suprafeţe, este cea care, dorindu-se realistă, nu este, de fapt, decât cea mai îndepărtată de realitate... căci întrerupe brusc orice comunicare a Eului nostru prezent cu trecutul, cel care păstrează esenţa lucrurilor, dar şi cu prezentul, cel care ne incită să le redescoperim şi să le cunoaştem mai profund. (Marcel Proust)

4963. Uneori, aşa cum Eva s-a născut din coasta lui Adam, o femeie se năştea, în timp ce dormeam, dintr-o poziţie greşită a coapsei mele. Alcătuită din plăcerea pe care eram pe punctul să o gust, îmi închipuiam că ea era cea care mi-o oferea. Trupul meu, ce simţea în al ei propria-mi căldură, voia să se unească cu el, şi mă trezeam. Ceilalţi oameni îmi apăreau ca foarte îndepărtaţi, pe lângă această femeie pe care o părăsisem abia cu câteva clipe în urmă; obrazul îmi era cald încă de sărutarea-i, trupul meu simţea încă greutatea trupului ei. Dacă, aşa cum se întâmpla uneori, avea trăsăturile unei femei pe care o cunoscusem în viaţă, trebuia să mă dăruiesc pe de-a-ntregul acestui scop: să o regăsesc, ca aceia care pleacă în călătorie pentru a vedea cu ochii lor o cetate dorită şi îşi închipuie că poţi gusta într-o realitate farmecul visului. (Marcel Proust)

4964. **Dacă creierul ar fi suficient de simplu ca să-l înțelegem, am fi atât de simpli, încât nu l-am înțelege. (Emerson M. Pugh)**

Q

4965. **Poezia este revelarea unui sentiment pe care autorul îl crede interior şi personal, dar pe care cititorul îl recunoaşte ca fiind al său.** (**Salvatore Quasimodo**)

4966. Eu sunt un om singur, un singur infern.(**Salvatore Quasimodo**)

4967. Poezia este partea fizică a poetului şi e imposibil să separi poetul de poezie. (**Salvatore Quasimodo**)

4968. Scriem versuri care ne condamnă, fără nicio speranţă a iertării, la cea mai amară singurătate. (**Salvatore Quasimodo**)

4969. În faţa morţii, principiile morale şi chiar dovezile religioase sunt puse sub semnul întrebării. (**Salvatore Quasimodo**)

4970. Fericit nu este acel căruia soarta nu are ce să-i mai dea, ci acel căruia nu-i mai poate lua nimic. (**Francisco de Quevedo y Villegas)**

4971. Poţi bine să ierţi cuiva că a fost nătărău timp de o oră, când sunt alţii care nu-şi opresc prostia nici măcar o oră de-a lungul vieţii lor. (Francisco de Quevedo y Villegas)

4972. **Mai bine pierzi un prieten, decât un cuvânt de spirit. (Quintilian)**

4973. Inima şi puterea minţii te fac elocvent. (Quintilian)

4974. Deci, totul în discurs să fie mare, nu exagerat; sublim, nu abrupt; curajos, nu temerar; sever, dar nu trist; grav, dar nu greoi; vesel, nu luxuriant; plăcut, nu neînfrânat; grandios, nu emfatic. (Quintilian)

4975. Conştiinţa valorează cât o mie de martori. (Quintilian)

4976. Folosirea limbii este cel mai bun profesor. (Quintilian)

4977. Minţile noastre, ca şi stomacurile, sunt stimulate de schimbarea mâncării. (Quintilian)

4978. Lenea se ascunde sub pretextul dificultăţii. (Quintilian)

R

4979. Cum poţi recunoaşte un comunist? Este cineva care citeşte ce au scris Marx şi Lenin. Cum poţi recunoaşte un anti-comunist? Este cineva care înţelege ce au scris Marx şi Lenin. **(Ronald Reagan)**

4980. Sunt şi avantaje în a fi ales preşedinte. A doua zi, notele mele din liceu au fost declarate "strict secret". (Ronald Reagan)

4981. Cineva mi-a explicat diferenţa dintre democraţie şi democraţie populară: este aceeaşi diferenţă ca între o cămaşă şi o cămaşă de forţă. (Ronald Reagan)

4982. Încercăm să creştem şomajul, şi cred că o să reuşim. (Ronald Reagan)

4983. M-am întrebat întotdeauna cum ar mai fi arătat Cele 10 Porunci dacă Moise le-ar fi trecut prin Congresul SUA. (Ronald Reagan)

4984. Deficitul public este destul de mare ca să-şi poarte sigur de grijă. (Ronald Reagan)

4985. Viziunea guvernamentală asupra economiei poate fi rezumată în câteva fraze scurte: Dacă o ramură economică funcţionează, impoziteaz-o. Dacă se încăpăţânează să funcţioneze, reglementeaz-o. Daca se blochează, subvenţioneaz-o! (Ronald Reagan)

4986. Au apărut tratamente pentru boli necunoscute. (Ronald Reagan)

4987. Socialismul ar funcţiona numai în două locuri: în rai, unde nu este nevoie de el, şi în iad, unde există deja. (Ronald Reagan)

4988. S-a spus că politica este a doua cea mai veche meserie din lume. Eu am observat o izbitoare asemănare cu prima. (Ronald Reagan)

4989. Guvernul este ca un copil: un tub digestiv cu un mare apetit la un capăt şi niciun simţ al responsabilităţii la celălalt capăt. (Ronald Reagan)

4990. Faptele sunt lucruri stupide. (Ronald Reagan)

4991. **Nu există întâlniri întâmplătoare. (James Redfield)**

4992. Ne-am pierdut pe noi înşine, creând o siguranţă secundară, economică, înlocuind siguranţa spirituală pierdută. Întrebări de genul: "De ce existăm?", "Ce se întâmplă în lume din punct de vedere spiritual?" au fost marginalizate şi reprimate în acelaşi timp. (James Redfield)

4993. Dacă vom rămâne treji, conştienţi de acest mare mister care este viaţa, vom vedea că am fost "plasaţi" perfect, exact la locul potrivit pentru a schimba lumea. (James Redfield)

4994. O dată ce ai aflat ce reprezintă cu adevărat viaţa ta, nu mai poţi şterge şi ignora această cunoaştere. Dacă vei încerca să faci altceva cu viaţa ta, vei avea mereu senzaţia unui gol. (James Redfield)

4995. Evoluţia spirituală se opreşte atunci când devii dependent de o persoană. Euforia iubirii este rezultatul fluxului energetic care se creează între doi indivizi. Când apare iubirea, cei doi îşi dăruiesc inconştient energie şi se simt copleşiţi. Dar atunci când unul dintre cei doi se aşteaptă ca acest sentiment să vină numai de la celălalt, el se desprinde de energia universului, de energia divină şi depinde tot mai mult de energia celuilalt, care pare să nu îi ajungă niciodată. (James Redfield)

4996. **Viaţa e o cutie de instrumente care înţeapă şi taie. (Jules Renard)**

4997. Orbii ne învaţă să vedem. (Jules Renard)

4998. Există falsă modestie, dar nu există fals orgoliu. (Jules Renard)

4999. Adevărata fericire ar fi să ne amintim de prezent. (Jules Renard)

5000. Nu răspund de gustul meu, dar am un dezgust foarte sigur. (Jules Renard)

5001. Munca gândeşte, lenea visează. (Jules Renard)

5002. Încerc să trăiesc cu ochii mai întâi miraţi, apoi clarvăzători. (Jules Renard)

5003. Lenea nu e nimic altceva decât obiceiul de a te odihni înainte de a obosi. (Jules Renard)

5004. Faptul că adevărul scandalizează, este fără îndoială unul din farmecele sale. (Jules Renard)

5005. A scrie este un fel da a vorbi fără să fii întrerupt. (Jules Renard)

5006. Un pedant este un om a cărui minte digeră prost. (Jules Renard)

5007. Dragostea ucide inteligenţa. Creierul şi inima alcătuiesc clepsidra. Fiecare jumătate se umple pentru o goli cealaltă jumătate. (Jules Renard)

5008. Viaţa intelectuală este faţă de realitate ceea ce este geometria faţă de arhitectură. (Jules Renard)

5009. **Ideologie înseamnă ceea ce gândeşte în locul tău. (Jean-Francois Revel)**

5010. De ce negaţionismul, definit ca un delict când se referă la nazism, nu este la fel definit atunci când escamotează crimele comunismului? (Jean-Francois Revel)

5011. În accepțiunea sa originală, orientarea politică de stânga îi desemna pe apărătorii libertății, ai dreptății, fericirii și păcii. După al doilea război mondial, toate aceste atribute şi-au pierdut conţinutul în locurile unde, în numele stângii, s-au instalat regimuri despotice, represive şi imperialiste, în care toţi cei care nu aparţineau clasei conducătoare sau care erau văzuţi ca adversari ai puterii populare au fost sortiţi sărăciei, mizeriei şi chiar morţii. (Jean-Francois Revel)

5012. Nu am combătut comunismul în numele ideilor liberale, ci în numele demnității umane. (Jean-Francois Revel)

5013. **Subiectivitatea istorică este implicită prin obiectivitatea aşteptată. (Paul Ricoeur)**

5014. Interpretarea unui text se desăvârşeşte în interpretarea de sine a unui subiect care de acum încolo se înțelege mai bine; comprehensiunea textului nu este scop în sine, ci ea mijloceşte raportul cu sine al unui subiect care în scurtcircuitul reflecției imediate nu descoperă sensul propriei sale vieţi. (Paul Ricoeur)

5015. A înțelege înseamnă a te înțelege în fața textului. (Paul Ricoeur)

5016. Acţiunea umană este asemenea unui text, o operă deschisă... şi acţiunea umană este deschisă oricui ştie să citească. (Paul Ricoeur)
5017. Orice filozofie este, într-un fel, sfârşitul istoriei. (Paul Ricoeur)
5018. Ceea ce caracterizează comunicarea este de a fi unilaterală. (Paul Ricoeur)
5019. Fericirea este, într-un anumit sens, ceea ce opreşte goana înainte a dorinţei. (Paul Ricoeur)
5020. Diferenţa între tineri ţi bătrâni este că cei în vârstă au mult mai multe amintiri şi mult mai puţină memorie. (Paul Ricoeur)
5021. Nu există totalitate în cadrul comunicării. Dacă ar fi totală, comunicarea ar fi chiar adevărul. (Paul Ricoeur)
5022. Când se vorbeşte despre trecut, fie îl uităm, fie îl repetăm. (Paul Ricoeur)
5023. **Asta ne este viaţa, ne luăm veşnic rămas bun. (Rainer Maria Rilke)**
5024. Iubirea între doi oameni este întâlnirea între doua singurătăţi care se ocrotesc şi îţi ţin companie. (Rainer Maria Rilke)
5025. A iubi o altă fiinţă umană: poate cea mai dificilă dintre sarcinile noastre, testul suprem, înfăptuirea faţă de care orice altă înfăptuire este doar o pregătire. (Rainer Maria Rilke)
5026. Dacă cotidianul ţi se pare sărac, nu-l acuza pe el. Acuză-te pe tine şi spune-ţi că nu eşti suficient de poet pentru a evoca bogăţiile lui. Căci pentru creator nu există nici indiferenţă şi nici un loc sărac şi indiferent. (Rainer Maria Rilke)
5027. **Tocmai mijloacele care i-au permis unui om să facă avere îl împiedică să se bucure de ea. (Rivarol)**
5028. Există oameni care nu se aleg de pe urma averii lor decât cu teama de a o pierde. (Rivarol)
5029. Întâlneşti oameni atât de nepăsători faţă de judecata lor, şi atât de îndărătnici, încât sfârşesc prin a-şi face o cinste din a se îndoi de cinstea celorlalţi. (Rivarol)
5030. Popoarele cele mai civilizate sunt la fel de aproape de barbarie ca şi fierul cel mai lustruit, de rugină. (Rivarol)
5031. Oamenii nu sunt atât de răi pe cât spuneţi. V-aţi cheltuit douăzeci de ani ca să faceţi o carte proastă şi lor le-a trebuit doar un moment ca să o uite! (Rivarol)
5032. E un curtean pocăit: nu mai fură, de când se târăşte. (Rivarol)
5033. S-ar zice că aflăm în dicţionar anumite cuvinte uzate care aşteaptă să apară un mare scriitor pentru a-şi recăpăta toată energia. (Rivarol)
5034. Când ai dreptate cu douăzeci şi patru de ore mai devreme decât ceilalţi oameni, treci drept lipsit de minte timp de douăzeci şi patru de ceasuri. (Rivarol)
5035. Ceea ce e oribil, în general, pe lumea aceasta, este că ne străduim cu egală ardoare pentru a deveni fericiţi şi pentru a-i împiedica pe alţii să fie. (Rivarol)
5036. Filozofii sunt mai mult anatomişti decât medici: disecă dar nu vindecă. (Rivarol)
5037. Ar fi desăvârşită cârmuirea care ar putea pune tot atâta raţiune în forţa ei pe câtă forţă în raţiune. (Rivarol)
5038. Ideile sunt fonduri care n-aduc dobânzi decât în mâinile talentului. (Rivarol)
5039. Îndeobşte, indulgenţa faţă de cei pe care-i cunoaştem este mult mai rară decât mila faţă de necunoscuţi. (Rivarol)
5040. Invidia care vorbeşte şi strigă este întotdeauna stângace; trebuie să ne temem de invidia care tace. (Rivarol)
5041. Lenea ni-l răpise din mijlocul nostru înaintea morţii (propriul său epitaf). (Rivarol)
5042. Un om deprins să scrie, scrie şi fără idei, ca un bătrân medic numit Bouvard, care, în timp ce agoniza, lua pulsul fotoliului său. (Rivarol)

5043. Memoria e totdeauna la ordinele inimii. (Rivarol)
5044. Aceia care cer minuni nu se îndoiesc că cer naturii întreruperea minunilor. (Rivarol)
5045. Când totul miră, nimic nu mai surprinde – este stadiul în care se află copiii. (Rivarol)
5046. Trebuie raţiuni atât de puternice pentru a trăi, încât nu mai e nevoie să cauţi motive ca să mori. (Rivarol)
5047. Nu există morală decât de la om la om. (Rivarol)
5048. Pasiunile sunt oratorii marilor adevăruri. (Rivarol)
5049. Vorbesc mult cu oamenii plicticoşi, de teamă să nu fie nevoie să-i ascult. (Rivarol)
5050. Nimic nu este mai absent decât prezenţa de spirit. (Rivarol)
5051. Dacă proştii ar avea cea mai mică idee despre suferinţele pe care le căşunează, ar fi oamenii cei mai înlăcrimaţi. (Rivarol)
5052. Raţiunea se compune din adevăruri pe care trebuie să le rosteşti şi adevăruri care trebuie să fie trecute sub tăcere. (Rivarol)
5053. Dacă aş fi în stare să iubesc un absent, l-aş iubi pe Dumnezeu. (Rivarol)
5054. Majoritatea ateilor sunt cucernici revoltaţi. (Rivarol)
5055. E un om care nu cunoaşte alte remuşcări decât cele provocate de stomacul său. (Rivarol)
5056. Toată lumea se agită pentru a-şi găsi calea către ţel, dar există oameni atât de leneşi încât îşi pun scopul la început. (Rivarol)
5057. Când îţi propui un ţel, timpul, în loc să sporească, scade. (Rivarol)
5058. Societatea e un furnicar de oameni de spirit lipsiţi de talent. (Rivarol)
5059. Era un tânăr plin de talent: înzestrat cu toate defectele oamenilor mari. (Rivarol)
5060. Cea mai mare iluzie a omului este că timpul trece. Timpul este ţărmul – noi trecem şi el pare că merge. (Rivarol)
5061. **Într-o prietenie, lucrul cel mai greu nu este de a ne da pe faţă defectele dinaintea unui prieten, ci de a-l face să şi le vadă pe ale lui. (La Rochefoucauld)**
5062. În prietenie, la fel ca în dragoste, adesea te fac mai fericit lucrurile ştiute, decât cele pe care nu le cunoşti. (La Rochefoucauld)
5063. Crezi câteodată că urăşti linguşeala, dar nu urăşti decât felul de a linguşi. (La Rochefoucauld)
5064. Nu există proşti mai dăunători decât cei care au duh. (La Rochefoucauld)
5065. Răul pe care îl facem nu atrage asupra noastră atâtea persecuţii şi atâta ură cât ne căşunează trăsăturile noastre bune. (La Rochefoucauld)
5066. Adesea facem binele ca să putem făptui nepedepsiţi răul. (La Rochefoucauld)
5067. Nu există om destul de inteligent încât să-şi dea seama de tot răul pe care îl face. (La Rochefoucauld)
5068. În nenorocirea suferită de cei mai buni prieteni ai noştri, găsim totdeauna ceva care nu ne displace. (La Rochefoucauld)
5069. Cei mai mulţi oameni îşi mărturisesc recunoştinţa doar din dorinţa ascunsă de a primi binefaceri şi mai mari. (La Rochefoucauld)
5070. Graba prea mare pe care o arată unii de a-şi plăti o datorie este un soi de nerecunoştinţă. (La Rochefoucauld)
5071. Un om de spirit ar fi adesea la mare strâmtoare, lipsit de societatea proştilor. (La Rochefoucauld)
5072. Mai degrabă îi iubim pe cei care ne urăsc, decât pe cei care ne iubesc mai mult decât vrem noi. (La Rochefoucauld)
5073. Amorul propriu trăieşte pretutindeni şi trăieşte din orice; trăieşte din nimic, se împacă deopotrivă cu existenţa lucrurilor şi cu lipsa lor. (La Rochefoucauld)
5074. Nu ne mărturisim niciodată defectele decât din vanitate. (La Rochefoucauld)

5075. Adevăratele umilințe sunt cele rămase necunoscute; pe celelalte le face uşor de suportat vanitatea noastră. (La Rochefoucauld)
5076. Viciile intră în alcătuirea virtuților tot aşa cum otrăvurile intră în compoziția leacurilor. (La Rochefoucauld)
5077. Când ne părăsesc viciile, ne mângâiem cu credința că noi ne despărțim de ele. (La Rochefoucauld)v
5078. În raporturile cu semenii noştri, mai des le câştigăm bunăvoința prin defectele decât prin însuşirile noastre. (La Rochefoucauld)
5079. Nu îi dispreţuim pe toţi semenii noştri stăpâniţi de vicii, dar îi dispreţuim pe toţi cei lipsiţi de orice fel de virtute. (La Rochefoucauld)
5080. Există anumite defecte care, bine folosite, împrăştie o strălucire mai mare decât însăşi virtutea. (La Rochefoucauld)
5081. E mai uşor să pari vrednic de funcţia pe care nu ai căpătat-o decât de cele pe care le îndeplineşti(La Rochefoucauld)
5082. **Am căutat întotdeauna să transform orice dezastru într-o oportunitate. (John D. Rockefeller)**
5083. Un singur lucru mă face fericit. Ştii ce? Să văd cum se încasează dividendele. (John D. Rockefeller)
5084. În drumul tău spre succes, ar fi mai bine să urmezi cărarea nebătută, în locul celor deja cunoscute şi general acceptate. (John D. Rockefeller)
5085. Orice drept implică o responsabilitate, orice oportunitate - o obligaţie, orice proprietate - o datorie. (John D. Rockefeller)
5086. O prietenie bazată pe afaceri e mai bună decât o afacere bazată pe prietenie. (John D. Rockefeller)
5087. Orice drept implică o responsabilitate; orice oportunitate, o obligaţie, orice posesie, o datorie. (John D. Rockefeller)
5088. Cred că economia e esenţială în organizarea propriei existenţe. (John D. Rockefeller)
5089. Dacă singurul tău ţel e să devii bogat, nu-l vei atinge niciodată. (John D. Rockefeller)
5090. Singura întrebare legată de sănătate e: ce vei face cu ea? (John D. Rockefeller)
5091. Modul de a face bani e să cumperi atunci când sângele curge pe străzi. (John D. Rockefeller)
5092. **Nu dispreţuim primejdia decât atunci când n-o cunoaştem. (Romain Rolland)**
5093. Fatalitatea este scuza oamenilor lipsiţi de voinţă. (Romain Rolland)
5094. Prima condiţie a demnităţii unui artist e aceea de a fi independent. (Romain Rolland)
5095. Orice idee care nu acţionează este un avort sau o trădare. (Romain Rolland)
5096. Mai mult decât ideile, caracterul este acela care oglindeşte omul. (Romain Rolland)
5097. Un erou este cineva care face ceea ce poate. (Romain Rolland)
5098. Nu trăiesc cei ce nu mor în fiecare clipă, iar cei ce nu se îndoiesc, nu cred. (Romain Rolland)
5099. Se prea poate ca adevărul să fie unic şi imuabil; dar o idee pe care o avem despre el se schimbă necontenit. (Romain Rolland)
5100. Morala nu e decât igiena minţii şi a inimii. (Romain Rolland)
5101. **Singurul sens în care ştiinţa e exemplară este acela ca ea reprezintă un model de solidaritate umană. (Richard Rorty)**
5102. Imaginea ieşirii în afara minţilor noastre – spre un punct exterior din care ne putem întoarce şi privi spre ele – trebuie înlocuită. Imaginea alternativă este acea a minţilor noastre devenind treptat mai cuprinzătoare, mai puternice şi mai interesante prin

adăugarea unor noi noţiuni – noi candidaţi la statutul de credinţe şi dorinţe exprimate de vocabulare noi. (Richard Rorty)

5103. După părerea mea, rezultatul gândirii autentic originale nu este atât acela de a infirma sau a submina credinţele noastre anterioare, cit acela de a ne ajuta sa le uitam, oferindu-ne un substitut pentru ele. (Richard Rorty)

5104. **Viitorul aparţine celor care cred în frumuseţea viselor. (Eleanor Roosevelt)**

5105. Marile minţi discută despre idei, inteligenţele medii discută despre evenimente, iar minţile reduse discută despre oameni. (Eleanor Roosevelt)

5106. filosofie nu este mai bine exprimată în cuvinte, ci prin alegerile făcute de om. Pe termen lung, ne formăm pe noi înşine şi ne formăm viaţa. Procesul se continuă până la moartea noastră. Iar alegerile pe care le facem sunt, în cele din urmă, responsabilitatea noastră. (Eleanor Roosevelt)

5107. Nimeni nu te poate face să te simţi inferior fără încuviinţarea ta. (Eleanor Roosevelt)

5108. Fă ceea ce îţi spune inima că este corect să faci - pentru că oricum vei fi criticat. Vei fi condamnat indiferent ce vei face. (Eleanor Roosevelt)

5109. Tinerii frumoşi sunt accidente ale naturii, dar oamenii bătrâni sunt adevărate opere de artă. (Eleanor Roosevelt)

5110. Femeia este ca o punguţă de ceai: nu ştii niciodată cât de tare este până ce nu o vezi cum fierbe. (Eleanor Roosevelt)

5111. Înţelegerea este o stradă cu două sensuri. (Eleanor Roosevelt)

5112. Dreptatea nu poate exista doar pentru o parte, ci numai pentru amândouă. (Eleanor Roosevelt)

5113. Trebuie să începi prin a considera posibilul ca probabil. Vei fi surprins: asta te ajută să ai realizări nesperat de mari. (Eleanor Roosevelt)

5114. Nu este suficient să vorbeşti despre pace; trebuie să crezi în ea. Şi nu este suficient să crezi în ea; trebuie să faci eforturi pentru a o obţine. (Eleanor Roosevelt)

5115. **Vorbele sunt un prost înlocuitor al faptelor, şi până acum ne-am folosit doar de vorbe. Dacă e să devenim o naţiune mare, trebuie nu doar să vorbim; trebuie să şi acţionăm măreţ. (Theodore Roosevelt)**

5116. Vorbind cu blândeţe şi ţinând în mână un ciomag, veţi ajunge departe. (Theodore Roosevelt)

5117. Oamenii întreabă care e diferenţa dintre un lider şi un şef. Liderul dă tonul, şeful îşi asumă succesul. Liderul conduce, şeful dă ordine. (Theodore Roosevelt)

5118. Nu-mi pasă ce cred ceilalţi despre ceea ce fac, dar îmi pasă foarte mult de ceea ce cred eu despre ceea ce fac. Asta înseamnă caracter. (Theodore Roosevelt)

5119. Când se face prezenţa în Senat, senatorii nu ştiu dacă să răspundă "prezent" sau "nevinovat”. (Theodore Roosevelt)

5120. Când te joci, joacă tare. Când munceşti, nu te juca. (Theodore Roosevelt)

5121. Faceţi ceea ce puteţi, cu ceea ce aveţi, acolo unde sunteţi. (Theodore Roosevelt)

5122. Să loveşti încet este un păcat de neiertat. Nu lovi deloc dacă se poate, dar niciodată nu lovi încet. (Theodore Roosevelt)

5123. Fiinţele umane sunt unice prin aceea că pot învăţa şi din experienţa altora, dar şi prin refuzul de a folosi această capacitate. (Theodore Roosevelt)

5124. Nu-i plâng de milă celui care munceşte din greu pentru ceva care merită făcut. Îi plâng de milă însă celui care nu munceşte, indiferent la ce capăt al scării sociale este. (Theodore Roosevelt)

5125. Votul este ca o puşcă: utilitatea lui depinde de caracterul proprietarului. (Theodore Roosevelt)

5126. Ordinea fără libertate şi libertatea fără ordine sunt la fel de dăunătoare. (Theodore Roosevelt)

5127. Este greu sa pierzi, dar mult mai rău este să nu fi încercat niciodată să reuşeşti. (Theodore Roosevelt)
5128. Pe termen lung, caracterul este factorul decisiv în viaţa unei persoane ori a unei naţiuni. (Theodore Roosevelt)
5129. Gândurile măreţe vorbesc doar minţilor mari, dar acţiunile măreţe vorbesc întregii omeniri. (Theodore Roosevelt)
5130. În toată America nu este vreo trăsătură mai periculoasă decât divinizarea inteligenţei neînsoţită de responsabilitate morală. (Theodore Roosevelt)
5131. Niciun om nu este deasupra legii ori sub ea; nu avem nevoie de permisiunea nimănui când îi cerem să respecte legea. Pentru că acesta este dreptul nostru, şi nu o favoare din partea lui. (Theodore Roosevelt)
5132. **Umorul este capacitatea de a vedea trei feţe ale unei monede. (Ned Rorem)**
5133. Inspiraţia poate fi reprezentată ca o configurare a memoriei unei acţiuni nicicând înfăptuite. (Ned Rorem)
5134. Cea mai dificilă artă e muzica, pentru că ea nu posedă nici un sens prestabilit despre care să ne vorbească. (Ned Rorem)
5135. Arta înseamnă să îndrăzneşti; şi să ai dreptate. (Ned Rorem)
5136. Nici un artist nu creşte; dacă îşi abandonează percepţia copilăriei, el încetează de a mai fi un artist. (Ned Rorem)
5137. **Neliniştea şi dezechilibrul spiritelor se orientează spre urât pentru că acesta devine pentru ele totodată idealul stadiului lor negativ. (Karl Rosenkranz)**
5138. **Libertatea nu e un drept, e asumarea unui risc. (Denis de Rougemont)**
5139. Dovada că Diavolul există, acţionează şi reuşeşte constă tocmai în faptul că noi nu mai credem în el. (Denis de Rougemont)
5140. Plictiseală: teren de vânătoare al demonului. Pentru că orice poate deveni ispititor aici, dacă e vorba de ceva de ajuns de intens sau excitant, măgulitor, facil şi pretext pentru a evada. (Denis de Rougemont)
5141. Singurul obstacol ireductibil este Sfântul. Numai un sfânt ar fi la înălţimea acestui fel de eroism în răul pe care-l desfăşoară în zilele noastre adversarul. Iată adevărul care ne luminează, dar ne şi condamnă, căci noi nu suntem sfinţi. Şi cine ar dori, cu adevărat, să devină aşa ceva? Dar, pentru a deveni sau a rămâne oameni, pur şi simplu, în eroziunea universală provocată de neant, trebuie să tindem cu pasiune spre sfinţenie; altminteri, vom fi măturaţi la o parte. (Denis de Rougemont)
5142. Niciodată omul nu a fost mai puternic şi niciodată el nu s-a simţit, ca individ, mai neputincios. Niciodată el nu a fost mai savant şi niciodată nu a avut impresia că înţelege atât de prost ceea ce se petrece în lumea sa. Niciodată nu s-a apropiat cu mai multă fervoare de ţelurile progresului său, niciodată barbaria lui nu i s-a arătat mai bine înarmată pentru a distruge aceste ţeluri. (Denis de Rougemont)
5143. Nimic mai rar decât o pasiune veritabilă, căci ea presupune o foarte mare forţă a imaginaţiei creatoare; dispoziţii spirituale, în acelaşi timp delicate şi profunde, dar care nu şi-au găsit obiectul veritabil; o putere excepţională de concentrare, adică de fidelitate; în sfârşit, dispreţul bunurilor pământeşti şi al fericirii. Aliajul acesta nu e chiar atât de comun cât ar vrea să ne facă să credem romanele şi opera. Consider, de fapt, că nu există mai mulţi mari îndrăgostiţi decât adevăraţii mistici, pasiunea fiind pentru sentimentul normal ceea ce este mistica pentru religia medie. (Denis de Rougemont)
5144. **N-am început să simt că trăiesc decât atunci când m-am privii ca pe un om mort. (Jean-Jacques Rousseau)**
5145. Liniştea absolută duce la tristeţe. Este imaginea morţii. (Jean-Jacques Rousseau)

5146. Voința este singura care poate coordona forțele statului în vederea realizării scopului său, care este binele comun. (Jean-Jacques Rousseau)
5147. Deplina fericire constă în a face pe alții fericiți. (Jean-Jacques Rousseau)
5148. Pentru a fi ascultat, transpune-te în locul celor cărora te adresezi. (Jean-Jacques Rousseau)
5149. Dacă rațiunea îl formează pe om, sentimentul e însă acela care îl conduce. (Jean-Jacques Rousseau)
5150. Aş fi vrut să mă nasc într-o țară în care nimeni nu este mai presus de lege. (Jean-Jacques Rousseau)
5151. Eu cercetez dreptul şi raționalul şi nu discut despre fapte. (Jean-Jacques Rousseau)
5152. Libertatea nu constă în faptul că oamenii pot face tot ce doresc, ci în faptul că ei nu trebuie să facă ce nu doresc. (Jean-Jacques Rousseau)
5153. A trăi nu înseamnă a respira, ci a acționa. (Jean-Jacques Rousseau)
5154. Conştiința e vocea sufletului, patimile sunt vocea trupului. (Jean-Jacques Rousseau)
5155. Pentru ca un popor care abia se naşte să poată gusta maximele sănătoase ale politicii şi să urmeze regulile fundamentale ale rațiunii de stat, ar trebui ca efectul să poată deveni cauză, ca spiritul social care trebuie să fie opera instituției, să prezideze la crearea însăşi a acestei instituții; şi ca oamenii să fie, înainte de a exista legi, ceea ce trebuie să fie datorită legilor. (Jean-Jacques Rousseau)
5156. Oraşele sunt abisul speciei umane. (Jean-Jacques Rousseau)
5157. Când i se ia omului orice libertate a voinței, faptele sale nu mai pot avea vreo moralitate. (Jean-Jacques Rousseau)
5158. Actul prin care un popor se supune unor şefi nu este un contract, nu este decât o însărcinare, în care ca simpli slujitori ai suveranului ei exercită în numele lui puterea pe care le-a încredințat-o şi pe care el o poate limita, modifica şi lua înapoi oricând doreşte. (Jean-Jacques Rousseau)
5159. Nu-ți depăşi niciodată drepturile şi ele vor deveni curând nelimitate. (Jean-Jacques Rousseau)
5160. Omul s-a născut liber, dar pretutindeni este în lanțuri. (Jean-Jacques Rousseau)
5161. Fericirea omului, aici pe pământ, nu-i decât o stare negativă, întrucât trebuie s-o măsurăm prin cantitatea mai mică de rele pe care le suferă. (Jean-Jacques Rousseau)
5162. Omul este bun de la natură. (Jean-Jacques Rousseau)
5163. **Oamenii normali nu ştiu că totul e posibil. (David Rousset)**
5164. **Singurii oameni care percep întregul tablou sunt cei care ies afară din cadru. (Salman Rushdie)**
5165. Scriitorii şi politicienii sunt duşmani naturali. Ambele grupuri încearcă să creeze lumea în imaginile lor; se luptă pentru acelaşi teritoriu. (Salman Rushdie)
5166. O carte este o versiune a lumii. Dacă nu-ți place, poți să o ignori sau să oferi în schimb propria ta variantă. (Salman Rushdie)
5167. Dumnezeu, Satan, Raiul şi Iadul, toate au dispărut într-o zi din al cincisprezecelea an al meu, când, destul de brusc, mi-am pierdut credința... iar după aceea, pentru a dovedi nou-găsitul meu ateism, mi-am cumpărat un sandwich cu şuncă destul de fad, şi astfel am avut parte pentru prima dată de carnea interzisă a porcului. Niciun trăsnet n-a venit să mă lovească. Din acea zi până în aceasta m-am considerat o persoană în întregime seculară. (Salman Rushdie)

5168. Când e vorba de dragoste, nu poţi şti niciodată ce gândesc oamenii. (Salman Rushdie)
5169. Am crescut sărutând cărţi şi pâine. (Salman Rushdie)
5170. E foarte uşor să nu fii jignit de o carte. E suficient să o închizi. (Salman Rushdie)
5171. Dacă prietenia e un combustibil, rezervele sale nu sunt inepuizabile. (Salman Rushdie)
5172. Fără dreptul la jignire nu există, în principiu, nici libertate de opinie! (Salman Rushdie)
5173. Când toată lumea e îndrăgostită, faptul că tu nu eşti iubit te doare cel mai tare. (Salman Rushdie)
5174. Dragostea înfrântă este şi ea o comoară şi cei care aleg să trăiască fără iubire nu câştigă nimic. (Salman Rushdie)
5175. Cum ar fi să ne trezim în visele altor oameni şi să le schimbăm, şi cum ar fi să avem curajul să îi invităm în ale noastre? Cum ar fi dacă întreaga lume ar deveni un singur vis în stare de trezie? (Salman Rushdie)
5176. Întotdeauna m-a uimit să cunosc oameni pentru care cărţile pur şi simplu nu contează şi oameni care dispreţuiesc actul lecturii, darămite pe cel al creaţiei. Poate e întotdeauna uimitor să afli că dragostea ta nu e la fel de atractivă pentru alţii, cum e pentru tine. (Salman Rushdie)
5177. Există o dispută bazată pe lingvistică între religie şi literatură, aşa cum e între politică şi literatură. Totuşi nu e doar o dispută între două contrarii. Deoarece, în timp ce religia caută să privilegieze o limbă în defavoarea celorlalte, un set de valori în defavoarea tuturor celorlalte, un text în faţa celorlalte, romanul s-a referit mereu la modul în care limbi, valori şi naraţiuni diferite se află în conflict, şi la relaţiile nestatornice între ele, care sunt relaţii de putere. Romanul nu încearcă să stabilească un limbaj privilegiat, ci insistă asupra libertăţii de portretizare şi analiză a luptei între cei ce aspiră la astfel de privilegii. (Salman Rushdie)
5178. Tu eşti singura mea familie. Eşti unicul meu pământ. (Salman Rushdie)
5179. **Cunoaşterea este o formă de uniune a Eului şi Non-Eului; ca orice uniune, ea este alterată de dominaţie şi, prin urmare, de orice încercare de a forţa universul să se conformeze cu ceea ce găsim în noi înşine. (Bertrand Russell)**
5180. În senzaţie avem experienţa nemijlocită a datelor simţurilor exterioare, iar în introspecţie pe cea a datelor a ceea ce poate fi numit simţ interior – gânduri, trăiri, dorinţe etc. În memorie avem experienţa nemijlocită a lucrurilor care au fost date fie ale simţurilor exterioare, fie ale simţului intern. Mai mult, este probabil, deşi nu sigur, că avem experienţa nemijlocită a Eului, ca acela care este conştient de lucruri sau de dorinţe faţă de lucruri. (Bertrand Russell)
5181. Mintea care s-a deprins cu libertatea şi imparţialitatea contemplaţiei filosofice va păstra ceva din această libertate şi imparţialitate în lumea acţiunii şi a emoţiei. (Bertrand Russell)
5182. Filosofia merită să fie studiată nu de dragul unor răspunsuri precise la întrebările ei, deoarece, de regulă, nu se poate şti că astfel de răspunsuri precise sunt adevărate, ci, mai degrabă, de dragul întrebărilor înseşi; deoarece aceste întrebări lărgesc concepţia noastră asupra a ceea ce este posibil, ne îmbogăţesc imaginaţia intelectuală şi diminuează siguranţa dogmatică ce împiedică mintea să speculeze; însă, mai presus de toate, deoarece prin măreţia universului contemplat de filosofie, mintea este înnobilată şi devine capabilă de acea uniune cu universul care este binele suprem. (Bertrand Russell)
5183. Calomnia este întotdeauna simplă şi plauzibilă. (Bertrand Russell)
5184. Ceea ce oamenii doresc de fapt nu este cunoaşterea, ci certitudinea. (Bertrand Russell)

5185. De ce să repetăm greşelile înaintaşilor, când sunt atâtea noi greşeli de făcut? (Bertrand Russell)
5186. Democraţia a fost inventată ca un mijloc de a împăca libertatea cu cârmuirea. (Bertrand Russell)
5187. În balanţa sorţii, muşchiul nu are niciodată o greutate egală cu a creierului. (Bertrand Russell)
5188. Dacă tinerețea este un defect, e unul de care ne vindecăm prea repede. (Bertrand Russell)
5189. Oamenii se nasc ignoranţi, nu proşti. Sunt prostiţi prin educaţie. (Bertrand Russell)
5190. Toate ştiinţele exacte sunt dominate de ideea aproximării. (Bertrand Russell)
5191. Oamenii civilizaţi nu-şi pot satisface pe deplin instinctele sexuale fără iubire. (Bertrand Russell)
5192. Compromisul este o umbrelă bună, dar un acoperiş prost. (Bertrand Russell)
5193. Cărțile sunt albinele care duc polenul însuflețitor de la o minte la alta. (Bertrand Russell)
5194. Lipsa unor lucruri pe care le doreşti este o parte de nelipsit a fericirii. (Bertrand Russell)
5195. A nu fi sigur este, cred, unul dintre lucrurile esențiale ale raționalității. (Bertrand Russell)
5196. Creativitatea nu înseamnă să găseşti un lucru, ci să faci ceva din el după ce l-ai găsit.
5197. Omul care încearcă să cucerească dragostea cuiva prin fapte bune, ajunge să facă experienţa amară a ingratitudinii. (Bertrand Russell)
5198. Obscenitate este orice se întâmplă să şocheze pe un judecător bătrân şi ignorant. (Bertrand Russell)
5199. Războaiele nu hotărăsc ceea ce este bine sau rău ci doar cine rămâne în viaţă. (Bertrand Russell)
5200. Fiinţele umane, din punctul lor de vedere, sunt foarte diferite de ceea ce văd oamenii. (Bertrand Russell)
5201. Cei mai mulți oameni mai degrabă ar muri decât să gândească; de fapt, chiar asta fac. (Bertrand Russell)
5202. O buruiană este o floare deghizată. (Bertrand Russell)
5203. Unul dintre simptomele unei depresii nervoase iminente este să începi să crezi că munca ta este teribil de importantă. (Bertrand Russell)
5204. Trei pasiuni simple, dar extrem de puternice, mi-au guvernat viaţa: nevoia de iubire, foamea de cunoaştere şi mila neţărmurită pentru suferinţele omenirii. (Bertrand Russell)
5205. Matematica poate fi definită ca materia în care nu ştim niciodată despre ce vorbim, nici dacă ceea ce spunem este adevărat. (Bertrand Russell)
5206. Problema cu lumea este ca proştii şi fanaticii sunt întotdeauna aşa de siguri pe ei, în timp ce oamenii înțelepți sunt atât de plini de îndoieli. (Bertrand Russell)
5207. Procesul care a condus de la amibă la om pare filozofilor un evident progres, deşi nu se ştie dacă amiba ar fi de acord sau nu. (Bertrand Russell)
5208. Beția este sinucidere temporară; fericirea pe care o aduce este doar negativă, o încetare momentană a nefericirii. (Bertrand Russell)
5209. Un democrat n-ar trebui să creadă că majoritatea ia mereu decizii înțelepte. El trebuie să ştie însă că hotărârea majorității, fie ea înțeleaptă sau nu, trebuie acceptată, până atunci când majoritatea va lua o altă decizie. (Bertrand Russell)
5210. Prin măreția universului contemplat de filosofie, mintea este înnobilată şi devine capabilă de acea uniune cu universul care este binele suprem. (Bertrand Russell)

5211. De ce are propaganda cu atât mai mult succes atunci când încearcă să stârnească ură decât atunci când încearcă să trezească sentimente de prietenie? (Bertrand Russell)
5212. A-ţi fi frică de dragoste înseamnă a-ţi fi frică de viaţă, iar când îţi este frică de viaţă eşti pe trei sferturi mort. (Bertrand Russell)
5213. Filosofia merită să fie studiată nu de dragul unor răspunsuri precise la întrebările ei, ci mai degrabă întrebărilor înseşi; deoarece aceste întrebări lărgesc concepţia noastră a ceea ce este posibil, ele ne îmbogăţesc imaginaţia intelectuală şi diminuează siguranţa dogmatică ce împiedică mintea să speculeze. (Bertrand Russell)

S

5214. **Aceasta era viaţa: o înghiţitură amară. (Umberto Saba)**
5215. Opera de artă este întotdeauna o mărturisire. **(Umberto Saba)**
5216. **Ritmurile sunt profund inerente naturii omului. (Ernesto Sabato)**
5217. Diferenţa esenţială dintre povestire şi roman: intensitatea povestirii n-ar putea fi suportată de-a lungul a cinci sute de pagini. (Ernesto Sabato)
5218. Don Quijote e suma aventurilor lui sau nu este nimic. (Ernesto Sabato)
5219. Şi dansul ar fi un limbaj, formă de comunicare cu zeii şi cu oamenii. Limbajul vorbit corelativ este poezia. (Ernesto Sabato)
5220. Stilul e tipic artei, e modul personal de a vedea realitatea. (Ernesto Sabato)
5221. Bineînţeles, prezentul modifică trecutul. (Ernesto Sabato)
5222. Fiecare artă are limite şi posibilităţi. (Ernesto Sabato)
5223. Fatalitatea e un om atras de un destin, nu împins de o cauză. (Ernesto Sabato)
5224. I-am explicat că lumea e o simfonie, dar Dumnezeu cântă după ureche. (Ernesto Sabato)
5225. Viaţa e atât de scurtă şi de complicată, încât atunci când începi să te deprinzi cu ea, deja urmează să mori. (Ernesto Sabato)
5226. Criza de ideal este pentru o societate ceea ce pentru un individ reprezintă sfârşitul adolescenţei. (Ernesto Sabato)
5227. Am început să mă gândesc la ideea inutilităţii. Să fie oare viaţa noastră, în întregime, doar un strigăt anonim într-un pustiu de aştri indiferenţi? (Ernesto Sabato)
5228. În lumina judecăţii, viaţa apare ca un lung coşmar din care omul se poate elibera prin moarte, adică printr-un fel de trezire. (Ernesto Sabato)
5229. Puţini au mai rămas cei ce povestesc: cei care simt nevoia nelămurită, dar obsedantă, de a-şi mărturisi drama, nefericirea, singurătatea. Ei sunt martorii, martirii unei epoci. (Ernesto Sabato)
5230. Realitatea dură este o confuzie dezolantă de idealuri frumoase şi realizări stângace, dar întotdeauna vor fi câţiva încăpăţânaţi, eroi, sfinţi şi artişti care, în vieţile şi operele lor, ating bucăţi din Absolut, care ne ajută să suportăm realităţile dezgustătoare. (Ernesto Sabato)
5231. Adesea, mi se pare că nimic nu are sens. Ne naştem în dureri pe o planetă minusculă, care aleargă spre neant de milioane de ani, creştem, luptăm, ne îmbolnăvim,

suferim, îi facem şi pe alţii să sufere, strigăm, murim, mor şi vin alţii pentru a prelua de la cap această comedie fără rost. (Ernesto Sabato)

5232. Parcă trăiserăm pe două coridoare alăturate sau pe două tunele paralele, fără să ştim că mergem unul lângă altul, două suflete asemănătoare în situaţii asemănătoare, întâlnindu-ne la sfârşit în faţa unei scene pictate de mine, o scenă destinată numai ei, ca un anunţ secret al prezenţei mele, al faptului că cele două coridoare se împreunaseră, în sfârşit, şi ora întâlnirii sosise. Ora întâlnirii sosise! Era adevărat, oare, că cele două coridoare se împreunaseră şi că sufletele noastre se contopiseră şi ele? (Ernesto Sabato)

5233. Mă întreb însă de ce trebuie să fie realitatea atât de simplă? Viaţa mi-a dovedit că, dimpotrivă, niciodată nu-i simplă şi chiar atunci când o situaţie ţi se pare uluitor de clară, când crezi că se sprijină pe ceva simplu de tot, descoperi, dedesubt, mobile foarte complexe. Un exemplu foarte comun: lumea care dă bani cerşetorilor. Se spune despre ea că-i mai generoasă şi mai bună decât cea care nu dă. Îmi permit să tratez cu tot dispreţul această teorie. Fiecare ştie că viaţa unui cerşetor (a unui cerşetor adevărat) nu-i asigurată cu zece centavos sau cu o bucăţică de pâine: e asigurată doar viaţa psihologică a celui ce-şi cumpără în acest fel, pe nimica toată, liniştea sufletească şi titlul de om generos. Gândiţi-vă cât de meschină e această lume care nu se hotărăşte să cheltuiască mai mult de zece centavos pe zi pentru a-şi putea asigura liniştea sufletească şi ideea reconfortantă şi vanitoasă de bunătate. De câtă puritate morală şi de cât curaj e nevoie pentru a purta povara mizeriei umane, fără această ipocrită (şi cămătărească) filantropie!... (Ernesto Sabato)

5234. **Fericirea nu stă nici în viciu şi nici în virtute, ci în modul în care le apreciem pe acestea şi în opţiunea care o facem ca urmare a individualităţii noastre. (Marchizul de Sade)**

5235. Ne cunoaştem numai când ne găsim în faţa propriilor noastre limite. (Marchizul de Sade)

5236. Caracterul natural al omului este să imite, cel al omului sensibil este să semene cât de mult posibil cu oamenii pe care îi iubeşte. (Marchizul de Sade)

5237. Orice este dincolo de limitele minţii umane este fie iluzie, fie inutilitate; şi din moment ce zeul vostru trebuie să fie una dintre cele două, în primul caz ar trebui să fiu nebun să cred în el, iar în al doilea prost. (Marchizul de Sade)

5238. Pentru a şti ce e virtutea, trebuie întâi să cunoaştem viciul. (Marchizul de Sade)

5239. Lupii care se năpustesc asupra mieilor, mieii consumaţi de către lupi, cei puternici care îi sacrifică pe cei slabi, cei slabi care sunt victimele celor tari - asta este Natura, cu voința ei, cu schema ei de acțiuni și reacţii perpetue, o grămadă de vicii și una de virtuți - într-un singur cuvânt, un echilibru perfect care rezultă din egalitatea Binelui și a Răului pe Pământ. (Marchizul de Sade)

5240. Grăbit, agitat, coleric, irascibil, exagerat în toate, cu o imaginație dezlănțuită cum nu a mai fost văzută niciodată, ateu până la fanatism - iată ăsta sunt eu în esență. Ucideți-mă sau luați-mă așa cum sunt, fiindcă eu nu mă voi schimba niciodată. (Marchizul de Sade)

5241. Natura ne-a făcut să ne naştem cu toţii la fel; dacă sorţii îi place să strice cea dintâi alcătuire a legilor lumii, noi n-avem decât să-i îndreptăm toanele şi prin priceperea noastră să dejucăm uneltirile celor mai mari. (Marchizul de Sade)

5242. Când iubeşti cu adevărat, fie că ai auzit, fie că ai văzut vreun lucru neplăcut la iubita ta, nu trebuie să-ţi crezi ochilor şi urechilor, trebuie să nu-ţi asculţi decât inima. (Marchizul de Sade)

5243. Răul este o entitate morală şi nu una creată, o entitate eternă şi nepieritoare, care a existat înaintea lumii şi a constituit fiinţa monstruoasă, execrabilă, care a fost în stare să creeze o lume atât de hidoasă. Şi va exista şi după creaturile care populează acum această lume. (Marchizul de Sade)

5244. Destrucţia, la fel cu creaţia, este una din poruncile Naturii. (Marchizul de Sade)

5245. Întotdeauna pe calea durerii ajungi la plăcere. (Marchizul de Sade)

5246. Toate principiile morale universale sunt fantezii zadarnice. (Marchizul de Sade)

5247. Trupul tău este biserica în care Natura cere să fie venerată. (Marchizul de Sade)

5248. Sexul este la fel de important ca mâncatul sau băutul şi trebuie să facem ca poftele sexuale să fie satisfăcute, cu tot atât de puţine restricţii şi fără falsă modestie, ca în cazul celorlalte pofte. (Marchizul de Sade)

5249. **Limpede nu vezi decât cu inima. Miezul lucrurilor nu poate fi văzut cu ochii. (Antoine de Saint-Exupery)**

5250. Nu am să încerc să te divid pentru a te cunoaşte. Tu nu eşti nici acest act, nici celălalt, nici suma lor. Nici acest cuvânt, nici celălalt, nici suma lor. Nu te voi judeca nici după aceste cuvinte, nici după aceste acte. Ci voi judeca actele şi cuvintele după tine. Îţi voi cere, în schimb, să mă asculţi. Nu am ce face cu prietenul care nu mă cunoaşte şi-mi cere explicaţii. Nu am putere să mă transpun în neputincioasă zarvă a cuvintelor. (Antoine de Saint-Exupery)

5251. În moartea unui om moare o lume necunoscută. (Antoine de Saint-Exupery)

5252. Perfecţiunea e atinsă nu atunci când nu mai este nimic de adăugat, ci când nu mai este nimic de înlăturat. (Antoine de Saint-Exupery)

5253. Oamenii mari nu pricep niciodată nimic şi este obositor pentru copii să le dea întruna explicaţii. (Antoine de Saint-Exupery)

5254. Nu poţi vedea bine decât cu inima. Esenţialul este invizibil pentru ochi. (Antoine de Saint-Exupery)

5255. Prietenia este în primul rând pacea reciprocă şi zborul spiritelor pe deasupra amănuntelor vulgare. (Antoine de Saint-Exupery)

5256. Accepţi să mori doar pentru ceea ce te face să trăieşti. (Antoine de Saint-Exupery)

5257. Vorbirea este o sursă de neînțelegeri. (Antoine de Saint-Exupery)

5258. Căci ce milă e aceea care nu ia în braţe pentru a legăna? (Antoine de Saint-Exupery)

5259. Îi numesc pleavă pe toţi cei ce trăiesc din gesturile altora şi asemenea cameleonului iau culorile altora, iubesc partea de unde le vin darurile, gustă aclamaţiile şi se judecă în oglinda mulţimii. (Antoine de Saint-Exupery)

5260. Nu iubi primăvara, ci înfăţişarea unei anumite flori în care primăvara s-a închis; nu iubi dragostea, ci pe cel în care dragostea se întruchipează. (Antoine de Saint-Exupery)

5261. Omul se descoperă pe el însuşi când se măsoară cu obstacolul. (Antoine de Saint-Exupery)

5262. Numai acolo unde femeia poartă văl te arde dorinţa de a-i citi chipul. (Antoine de Saint-Exupery)

5263. Dragostea nu înseamnă a te uita lung unul la celălalt, ci a te uita împreună în aceeaşi direcţie. (Antoine de Saint-Exupery)

5264. Dragostea de sine e contrariul dragostei. (Antoine de Saint-Exupery)

5265. A pregăti viitorul nu înseamnă decât a crea prezentul. (Antoine de Saint-Exupery)

5266. Libertatea nu este absenţa regulilor, iar ordinea nu este absenţa libertății. (Antoine de Saint-Exupery)

5267. Adevărul este ceea ce simplifică lumea, nu ceea ce creează haosul. (Antoine de Saint-Exupery)

5268. Nu există amnistie divină care să te scutească de a deveni. Ai dori să fii; nu vei fi decât în eternitate, după ce vei fi fost plămădit și vei fi devenit din actele tale, căci omul, vezi tu, se naşte greu. (Antoine de Saint-Exupery)

5269. E atât de misterios tărâmul lacrimilor. (Antoine de Saint-Exupery)

5270. A oferi cultură înseamnă a oferi setea. Restul va fi o consecință. (Antoine de Saint-Exupery)

5271. Dragostea - iluzia este să o întâlneşti, când de fapt ea se învaţă. (Antoine de Saint-Exupery)

5272. Spiritul omului este asemenea unui urcuş în munţi: vezi culmea, ţi se pare că eşti pe cale să o atingi, apoi descoperi alte culmi, alte prăpăstii, alte povârnişuri. (Antoine de Saint-Exupery)

5273. **Nimic nu se întâmplă, fără ca mai întâi să fie un vis. (Carl Sandburg)**

5274. Omul e un animal marin, care merge pe pământ şi ar vrea să zboare. (Carl Sandburg)

5275. Un nou-născut este opinia lui Dumnezeu că lumea trebuie să meargă mai departe. (Carl Sandburg)

5276. Timpul este moneda vieții tale. Este singura monedă pe care o ai și numai tu poți hotărî cum o vei cheltui. Fii atent ca nu cumva să-i lași pe alții s-o cheltuie pentru tine. (Carl Sandburg)

5277. Poezia este jurnalul animalului marin care trăieşte pe uscat dorind să zboare în aer. Poezia este o căutare de silabe pentru a fi strigăte la barierele necunoscutului şi incognoscibilului. Poezia este scrierea fantomatică care spune cum sunt făcute curcubeele şi de ce dispar. (Carl Sandburg)

5278. Curajul este un dar. Cei care îl au nu ştiu niciodată că îl au până când nu-i trec testul. Iar cei care au descoperit că îl au nu ştiu niciodată dacă îl vor mai avea la al doilea test. (Carl Sandburg)

5279. Sunt oameni care râvnesc să fie pretutindeni în acelaşi timp şi par să n-ajungă nicăieri. (Carl Sandburg)

5280. Uneori, chiar şi să trăieşti este un act de curaj. (Carl Sandburg)

5281. Argoul e un limbaj care-şi suflecă mânecile, scuipă în palme şi se duce la muncă. (Carl Sandburg)

5282. Aritmetica înseamnă numere pe care le storci din creier în mână, în creion, pe foaie, până când ajungi la răspunsul corect. (Carl Sandburg)

5283. Când o națiune decade sau o societate dispare, una din condiții este mereu aceeaşi; au uitat de unde au venit. Au pierdut din vedere ce i-a adus împreună. (Carl Sandburg)

5284. **Cei care uită trecutul sunt condamnaţi să-l repete. (George Santayana)**

5285. Sufletul este vocea intereselor trupului. (George Santayana)

5286. Înţelepciunea vine pe calea deziluziei. (George Santayana)
5287. Senzaţiile sunt vise rapide. (George Santayana)
5288. Naşterea şi moartea nu pot fi remediate, dar ne putem bucura de ceea ce le desparte. (George Santayana)
5289. Fanatismul înseamnă să-ţi dublezi eforturile atunci când ţi-ai uitat scopul. (George Santayana)
5290. Un artist este un visător care consimte să viseze despre lumea reală. (George Santayana)
5291. Haos este denumirea oricărei ordini care produce confuzie în minţile noastre. (George Santayana)
5292. Istoria este întotdeauna scrisă greşit, de aceea este nevoie să fie atât de des rescrisă. (George Santayana)
5293. Cunoaşterea este recunoaşterea a ceva absent; este un salut, nu o îmbrăţişare. (George Santayana)
5294. Inteligenţa este iuţeala în a vedea lucrurile aşa cum sunt. (George Santayana)
5295. Dificilul este ceea ce trebuie făcut imediat; imposibilul, ceea ce cere ceva mai mult timp. (George Santayana)
5296. Demnitatea noastră nu constă în ceea ce facem, ci în ceea ce înţelegem. (George Santayana)
5297. Societate este ca aerul: necesar pentru a respira, insuficient pentru a putea trăi. (George Santayana)
5298. Trebuie să întâmpinăm cu drag viitorul, ţinând minte că în curând va fi trecut; şi trebuie să respectăm trecutul, ştiind că odată a fost tot ce era omeneşte cu putinţă. (George Santayana)
5299. Frumuseţea, aşa cum o percepem noi, este ceva de nedescris; ce este sau ce înseamnă nu poate fi spus. (George Santayana)
5300. Istoria este un pachet de minciuni despre evenimente care nu s-au întâmplat, spusă de oameni care nu au fost acolo. (George Santayana)
5301. Religia este reacţia naturală a imaginaţiei când este confruntată cu dificultăţile unei lumi agresive. (George Santayana)
5302. Tradiţia nu înseamnă că cei vii sunt morţi, ci că morţii sunt vii. (George Santayana)
5303. America este cea mai bună oportunitate şi cea mai rea influenţă. (George Santayana)
5304. Caracterul nostru este prevestirea destinului nostru, şi cu cât avem şi vrem mai multă integritate, cu atât va fi destinul nostru mai simplu şi mai nobil. (George Santayana)
5305. **Nu am ajuns la ceva, pentru că gândirea mea nu mă lasă să construiesc nimic. (Jean-Paul Sartre)**
5306. Dorinţa este o cufundare în inima existenţei, în ce are ea mai contingent şi mai absurd. (Jean-Paul Sartre)
5307. Am fost condamnaţi la viaţă. (Jean-Paul Sartre)
5308. Omul este condamnat să fie liber. (Jean-Paul Sartre)
5309. Omul este o pasiune inutilă! (Jean-Paul Sartre)
5310. Ceilalţi sunt infernul! (Jean-Paul Sartre)
5311. Tace doar cel ce poate vorbi. (Jean-Paul Sartre)
5312. Fiecare om trebuie să-şi inventeze propriul drum. (Jean-Paul Sartre)

5313. Esenţa omului constă în libertatea de a alege. (Jean-Paul Sartre)

5314. Fără Dumnezeu nu există scop, valoare sau sens în lume. (Jean-Paul Sartre)

5315. Eu, atingând acest corp, să ating, în sfârşit, libera subiectivitate a celuilalt. (Jean-Paul Sartre)

5316. Noi trăim în istorie ca peştii în apă. (Jean-Paul Sartre)

5317. A te pierde în lume înseamnă a te lăsa absorbit de lucruri, ca cerneala de sugativă. (Jean-Paul Sartre)

5318. Putem întotdeauna să facem ceva cu ceea ce au făcut alţii din noi. (Jean-Paul Sartre)

5319. Îmi găsisem religia: nimic nu mi se părea mai important decât o carte. În bibliotecă vedeam un templu. (Jean-Paul Sartre)

5320. Ca întâmplarea cea mai banală să devină aventură trebuie şi e de ajuns să te apuci să o povesteşti. (Jean-Paul Sartre)

5321. A exista înseamnă a te bea fără sete. (Jean-Paul Sartre)

5322. Un copil, acest monstru pe care adulţii îl fabrică din regretele lor. (Jean-Paul Sartre)

5323. Esenţa omului este libertatea de a alege. Omul este condamnat să fie liber, îşi alege libertatea, esenţa, şi-n aceasta constă măreţia, disperarea şi neliniştea lui. (Jean-Paul Sartre)

5324. Ideea pe care n-am încetat niciodată s-o dezvolt este aceea că, la urma urmelor, individul este responsabil totdeauna de ceea ce s-a făcut din el; chiar dacă el nu poate face nimic altceva decât să-şi asume aceasta responsabilitate. (Jean-Paul Sartre)

5325. Înainte ca voi să trăiţi, ea, viaţa, nu este nimic; dar voi sunteţi cei care îi daţi sens, iar valoarea nu-i altceva decât sensul pe care voi îl alegeţi... să zicem mai degrabă că alegerea morală trebuie comparată cu alcătuirea unei opere de artă. (Jean-Paul Sartre)

5326. Important nu este să spui: Iată ce au făcut din mine, ci: Iată ce am făcut eu din ce ea ce au făcut ei din mine. (Jean-Paul Sartre)

5327. Omul, aşa cum îl concepe existenţialismul, dacă nu poate fi definit, se datorează faptului că nu este la început nimic. El nu va deveni decât ceva pe urmă şi va fi ceea ce el însuşi se va fi făcut... Nu există realitate decât în acţiune... omul nu este altceva decât propriul său proiect, nu există decât în măsura în care se realizează pe el însuşi, nu este nimic altceva decât ansamblul actelor sale. (Jean-Paul Sartre)

5328. **Un limbaj presupune ca fiecare dintre utilizatorii individuali să-i stăpânească regulile. (Ferdinand de Saussure)**

5329. Cuvântul „câine” nu a muşcat pe nimeni. (Ferdinand de Saussure)

5330. Un sistem lingvistic este o serie de diferenţe de sunete combinate cu o serie de diferenţe de idei. (Ferdinand de Saussure)

5331. Orice psihologie a sistemelor de semne va fi parte a psihologiei sociale – ceea ce înseamnă că va fi în mod exclusiv socială; ea implică aceeaşi psihologie precum cea aplicabilă în cazul limbajelor. (Ferdinand de Saussure)

5332. Oricine, anchilozat în spaţiul deprinderilor sale, îşi formează o idee rigidă despre ceea ce se întâmplă în cadrul limbajului, este foarte departe de adevăr. (Ferdinand de Saussure)

5333. De acum înainte, studiile despre limbaj nu mai sunt orientate pur şi simplu spre corectarea gramaticii unui discurs. (Ferdinand de Saussure)

5334. **Lectura este o formă a fericirii. Ultima la care vom renunţa. (Fernando Savater)**
5335. Visul meu este cel al lui Picasso: de a avea atâția bani încât să pot trăi la fel de senin cum trăiesc cei săraci. (Fernando Savater)
5336. Guvernele nu pot face pe nimeni fericit, e destul să nu-l nenorocească, lucru pe care, de altfel, îl pot face cu destulă uşurinţă. (Fernando Savater)
5337. **Prietenul îmi spune ceea ce pot face; de la duşman învăţ ce trebuie să fac. (Friedrich Schiller)**
5338. Trăieşte în pas cu secolul tău, dar nu fi modelat de el; dă-le contemporanilor tăi ceea ce au nevoie, dar nu lucrul pe care-l laudă. (Friedrich Schiller)
5339. Istoria lumii este tribunalul lumii. (Friedrich Schiller)
5340. Lumea nu-ţi poate dărui ceea ce nu primeşte de la tine. (Friedrich Schiller)
5341. Voinţa omului este un privilegiu, o idee înaltă, chiar când nu se ia în consideraţie folosirea ei morală. Simpla voinţă ridică deja pe om deasupra animalităţii, iar voinţa morală îl saltă până la divinitate. (Friedrich Schiller)
5342. Cine nu se teme de nimic, nu e mai puţin puternic decât acela de care se tem toți. (Friedrich Schiller)
5343. Prietenul îmi spune ceea ce pot face; de la duşman învăţ ce trebuie să fac. (Friedrich Schiller)
5344. Iubirea e preţul iubirii. (Friedrich Schiller)
5345. Şi ceea ce-i frumos trebuie să moară. (Friedrich Schiller)
5346. Lumea nu-ţi poate dărui ceea ce nu primeşte de la tine. (Friedrich Schiller)
5347. Mai mult decât viaţa îmi iubesc libertatea. (Friedrich Schiller)
5348. Istoria lumii este tribunalul lumii. (Friedrich Schiller)
5349. Numai stăruinţa duce la ţintă, numai abundenţa duce la claritate, şi-n abis se află adevărul. (Friedrich Schiller)
5350. **Genialitatea este capacitatea de a realiza ce ai în minte. (F. Scott Fitzgerald)**
5351. Veghează ca niciodată personalitatea ta să nu se topească indistinct în personalitatea altuia, bărbat sau femeie. (F. Scott Fitzgerald)
5352. Proba de foc a unei inteligenţe de prima mână este abilitatea de a avea în minte două idei diametral opuse în acelaşi timp, păstrându-şi totuşi capacitatea de a funcţiona. (F. Scott Fitzgerald)
5353. Arată-mi un erou şi îți voi scrie o tragedie. (F. Scott Fitzgerald)
5354. Câteodată e mai greu să te lipseşti de o durere decât de o plăcere. (F. Scott Fitzgerald)
5355. Treizeci de ani - promisiunea unei decade de singurătate, lista de bărbaţi singuri pe care ii poţi cunoaște se scurtează, geamantanul de entuziasm se subţiază, şi părul se răreşte. (F. Scott Fitzgerald)
5356. Certurile în familie sunt lucruri pline de amărăciune. Nu respectă niciun fel de reguli. (F. Scott Fitzgerald)
5357. Nu sunt ca durerile sau rănile, ci mai mult ca nişte crăpături în piele ce nu se vindecă pentru că nu e destul material. (F. Scott Fitzgerald)
5358. Aştepta ca masca să i se ridice, însă nu punea sub semnul întrebării dreptul ei de a o purta. (F. Scott Fitzgerald)
5359. Când oamenii sunt nepoliticoşi, nu e un atac la adresa ta - e un atac la adresa celor pe care i-au cunoscut înainte. (F. Scott Fitzgerald)
5360. Vitalitatea constă nu numai în abilitatea de a rezista, dar şi în abilitatea de a o lua de la capăt. (F. Scott Fitzgerald)
5361. Nu e nici o altă confuzie ca cea a unei minţi simple. (F. Scott Fitzgerald)

5362. Optimismul este mulţumirea oamenilor mici în poziții înalte. (F. Scott Fitzgerald)
5363. În noaptea întunecată cu adevărat a sufletului este întotdeauna trei dimineaţa, zi după zi. (F. Scott Fitzgerald)
5364. Să o scriu mi-a luat trei luni; să o concep - 3 minute; să adun informațiile - întreaga viaţă. (F. Scott Fitzgerald)
5365. La 18 ani convingerile noastre sunt dealuri de pe care privim; la 45 de ani ele sunt peşteri în care ne ascundem. (F. Scott Fitzgerald)
5366. Nu a existat niciodată o biografie bună a unui romancier bun. Nici nu s-ar putea. Dacă e bun de ceva, atunci el este mai multe persoane într-una singură. (F. Scott Fitzgerald)
5367. Fie gândeşti, fie alții trebuie să gândească pentru tine, luându-ţi puterea, pervertindu-ți şi disciplinându-ți gusturile naturale, civilizându-te şi sterilizându-te. (F. Scott Fitzgerald)
5368. **A distinge, a limita, a încadra – sunt operaţiuni de metodă reci şi fără ecou, în timp ce a confunda este un seducător procedeu. (Mihail Sebastian)**
5369. O atitudine pe care nu o trăieşti tu cel dintâi este, în cel mai bun caz, o iluzie, când nu este de-a dreptul o escrocherie. (Mihail Sebastian)
5370. Le trebuie oamenilor nu ştiu ce mică reticenţă atunci când cunosc sau cred a cunoaşte adevărul, le trebuie nu ştiu ce accent de relativitate, care să le nuanţeze certitudinile şi care să le împiedice – pe aceste certitudini – să devină nişte bestii absolute. (Mihail Sebastian)
5371. Înțelegerea între generații este aproape întotdeauna grea, dacă nu imposibilă, din lipsa de generozitate a bătrânilor și din excesul de fervoare al tinerilor. (Mihail Sebastian)
5372. Marxismul şi fascismul pot cuprinde o sută de adevăruri politice şi economice decisive, dar amândouă pornesc de la o groaznică ignorare a omului. Este şi în marxism, şi în fascism o lipsă de viaţă şi un abuz de scheme care le face din capul locului artificiale. Acest lucru se va răzbuna astăzi sau peste o sută de ani, dar se va răzbuna. (Mihail Sebastian)
5373. **Fericit este acela care nu trebuie să-şi schimbe modul de a gândi înainte de moarte. (Seneca)**
5374. Nu va ajunge mai înainte cel ce merge mai repede, ci cel ce ştie unde merge! (Seneca)
5375. De la un om mare este întotdeauna ceva de învăţat, chiar şi când tace. (Seneca)
5376. Adevărata plăcere este dispreţul plăcerilor. (Seneca)
5377. Nimic nu preţuim mai mult decât binefacerea, cât timp o căutăm; nimic mai puţin, după ce am primit-o. (Seneca)
5378. Filosofia este singurul mijloc de a depăşi condiţia de muritor şi chiar de a o transforma în nemurire. (Seneca)
5379. Două rele trebuie retezate: teama de o nenorocire din viitor şi teama de o nenorocire din trecut. (Seneca)
5380. Eu posed cu adevărat doar ceea ce am dăruit. (Seneca)
5381. Norocul este ceea ce se întâmplă când pregătirea întâlneşte prilejul. (Seneca)
5382. Singurătatea este pentru spirit ceea ce hrana este pentru corp. (Seneca)
5383. Nimeni nu ajunge la înțelepciune din întâmplare. (Seneca)
5384. Nu îndrăznim, nu pentru că lucrurile sunt dificile, ci pentru că nu îndrăznim, lucrurile sunt dificile. (Seneca)
5385. Omul este lucru sfânt pentru om. (Seneca)
5386. Orice virtute se bazează pe măsură. (Seneca)

5387. Să exprimăm ceea ce simţim, să simţim ceea ce exprimăm; vorba să semene cu fapta. (Seneca)
5388. Socoteşte fiecare zi o viaţă. (Seneca)
5389. Viaţa este lungă dacă este plină. (Seneca)
5390. Este penibil să lupţi cu un om pregătit numai pentru înfrângeri. (Seneca)
5391. Oricare ar fi durata timpului, ştiinţa întrebuinţării lui îl va face lung. (Seneca)
5392. Viaţa seamănă cu o poveste, ceea ce importă nu e lungimea ei, ci valoarea ei. (Seneca)
5393. Dacă vrei să fii iubit, iubeşte! (Seneca)
5394. Nu învăţăm pentru şcoală, ci pentru viaţă. (Seneca)
5395. Prietenia sfârşeşte acolo unde începe neîncrederea. (Seneca)
5396. Sufletul este unica valoare a omului, el îl face pe slujitor egal stăpânului său. (Seneca)
5397. După cum o existenţă de nouă luni petrecute în pântecele mamei ne pregăteşte nu pentru ea însăşi, ci pentru o existenţă ulterioară, într-o lume căreia îi suntem încredinţaţi de îndată ce suntem capabili să respirăm şi să supravieţuim independenţi, tot aşa şi intervalul dintre pruncie şi bătrâneţe ne este dat ca o pregătire pentru viaţa "de dincolo". Ne îndreptăm spre o nouă naştere şi spre circumstanţe cu totul diferite de ceea ce experimentăm azi. Ziua de care te temi cel mai mult şi pe care o numeşti "ceasul din urmă" nu este altceva decât ziua de naştere pentru eternitate. (Seneca)
5398. Sărac nu este cel ce are prea puţin, ci cel ce doreşte prea mult. (Seneca)
5399. Voinţa nu se învaţă. (Seneca)
5400. Ca să ai parte de adevărata libertate, trebuie să fii sclavul filozofiei. (Seneca)
5401. Dacă vrei să fii fericit, roagă pe zei să nu ţi se realizeze ceva din cele dorite. (Seneca)
5402. Cel care speră fără temei, deznădăjduieşte fără temei. (Seneca)
5403. De aceea ajungem cu greutate la însănătoșire, fiindcă nu ştim că suntem bolnavi. (Seneca)
5404. Temeiul dreptăţii este doar egalitatea. (Seneca)
5405. Tot ce se poate întâmpla, să ne închipuim că se va întâmpla. (Seneca)
5406. Când eroarea devine obştească, ea ne ţine loc de ceea ce-i drept. (Seneca)
5407. Ce nebunie să înveţi lucruri de prisos, când e atâta lipsă de timp! (Seneca)
5408. Trebuie să ne gândim la toate şi să ne întărim sufletul împotriva celor ce s-ar putea întâmpla. (Seneca)
5409. Ca o piesă de teatru, aşa este viaţa: nu interesează cât de mult a ţinut, ci cât de frumos s-a desfăşurat. (Seneca)
5410. Ce credeam că era o culme nu era decât o treaptă: ni se întâmplă adesea. (Seneca)
5411. Pe noi ne pot ajuta nu numai cei care sunt, dar şi cei care au fost. (Seneca)
5412. Speranţa este numele unui bun nesigur. (Seneca)
5413. Ce multe lucruri neaşteptate au venit! Ce multe lucruri aşteptate nu s-au ivit niciodată! (Seneca)
5414. Ataşează-te de cei care te pot face mai bun, primeşte pe cei care, la rândul tău, îi poţi face mai buni. (Seneca)
5415. Noi murim în fiecare zi, căci în fiecare zi se ia o parte a vieţii; chiar când creştem, viaţa descreşte. (Seneca)

5416. Norocul nu-ţi poate lua ce nu ţi-a dat. (Seneca)
5417. Cel mai puternic om este cel care se stăpâneşte pe sine însuşi. (Seneca)
5418. Cu cât ai mai multă putere, cu atât trebuie să abuzezi mai puţin de ea. (Seneca)
5419. Viaţa e viaţă şi trebuie trăită aşa cum e ea, bună, rea, ţi s-a dat fără să o ceri şi ţi se va lua fără să fi întrebat. (Seneca)
5420. Nu este nicio deosebire între a nu dori şi a avea. (Seneca)
5421. Soarta nu răpeşte ceea ce n-a dat. (Seneca)
5422. A-şi porunci sieşi este cea mai mare forţă. (Seneca)
5423. Nu-ţi va mai fi frică dacă renunţi să speri. (Seneca)
5424. Să vrei să fii vindecat este începutul vindecării. (Seneca)
5425. Nimeni nu poate să învingă fără ca altul să piardă. (Seneca)
5426. Nicio minte genială nu este scutită de geniul nebuniei. (Seneca)
5427. Puterea e îngemănată cu blândeţea; sălbăticia e un semn de slăbiciune. (Seneca)
5428. După cum învăţământul elementar, prin care copiii învaţă a scrie şi a citi, nu-i învaţă ştiinţa şi literatura, ci numai îi pregăteşte pentru a şi le însuşi mai târziu, tot astfel ştiinţa şi literatura nu duc sufletul la virtute ci numai îl pregătesc. (Seneca)
5429. Să se asculte şi partea adversă. (Seneca)
5430. Înlăuntrul nostru totul să fie deosebit; înfăţişarea noastră să fie ca a mulţimii. (Seneca)
5431. Pentru natură nimic nu este greu când ea îşi grăbeşte propria distrugere. Pentru a da naştere lucrurilor, natura îşi foloseşte cu zgârcenie resursele şi se fereşte de exagerări amăgitoare. Spre distrugerea lor însă, ea se îndreaptă pe neaşteptate şi cu tot avântul. (Seneca)
5432. **Dorinţa de răzbunare este cea mai importantă dintre sursele resentimentului. (Max Scheler)**
5433. Mila este o mişcare de simpatie prin care ea ne face să depăşim propriul nostru eu; în loc de a mări suferinţa, ea o împarte, cu alte cuvinte, în două şi contribuie la promovarea unei duble satisfacţii: aceea pe care eul nostru, într-un mod general, o încearcă prin faptul largii sale participări la stările psihice ale altuia şi aceea pe care o încearcă altul pentru că vede în mila căreia el îi este obiect, manifestarea unei sincere iubiri şi a unei profunde participări. (Max Scheler)
5434. Este esenţial să constatăm că morala modernă se bazează, în toate principiile ei, pe atitudinea de neîncredere principială între oameni în general, având în vedere îndeosebi valorile lor morale. Această neîncredere atât de înrudită cu resentimentul a adus cu sine individualismul moral modern şi tăgăduirea principiului solidarităţii. (Max Scheler)
5435. A devenit o regulă prioritară a moralei moderne aceea că munca utilă ar fi mai bună decât savurarea plăcutului. Aici se manifestă un ascetism specific modern, străin deopotrivă antichităţii şi evului mediu, un ascetism ale cărui forţe motrice constituie o componentă esenţială a energiilor interioare care au dus la dezvoltarea capitalismului modern. Într-un anumit sens, acest ascetism reprezintă exact opusul unei alte forme de viaţă ascetică, anume al celei evanghelice, care avea drept scop tocmai o potenţare a funcţiilor vieţii, şi, prin aceasta, o sporire a capacităţii de savurare. (Max Scheler)
5436. Acum, dimpotrivă, iubirea trebuie dovedită tocmai prin faptul că ceea ce este nobil se apleacă, se coboară spre cel ignobil, cel sănătos către cel bolnav, bogatul spre sărac, frumosul spre cel hâd, omul bun şi cuvios spre cel rău şi comun, Mesia către vameşi

şi păcătoşi - iar aceasta fără teama antică de a pierde procedând astfel şi de a deveni la rându-i ignobil, ci cu convingerea specifică evlavioşilor că va dobândi bunul suprem şi că va deveni asemenea lui Dumnezeu prin acest act al aplecării, prin acceptarea degradării şi prin pierderea de sine. (Max Scheler)

5437. Resentimentul este experienţa retrăită a unei anumite replici emoţionale date cuiva, replică datorită căreia acea emoţie capătă o profunzime sporită, coborând în centrul personalităţii; odată cu aceasta, emoţia se îndepărtează de zona în care se exprimă şi acţionează individul. E o retrăire a emoţiei - o repetare a sentimentului, un re-sentiment. Pe de altă parte, cuvântul spune că avem de a face cu o însuşire negativă a acestei emoţii, deci o trăire ostilă. (Max Scheler)

5438. Resentimentul este o *autointoxicare sufletească* ale cărei cauze şi consecinţe sunt foarte precise. El este o atitudine psihică de durată şi ia naştere din pricina reprimării sistematice a descărcării anumitor emoţii şi afecte care sunt normale în sine şi aparţin fondului naturii umane; ea are, ca urmare unele atitudini de durată faţă de anumite tipuri de valori iluzorii şi de judecăţi de valoare corespunzătoare acestora. Emoţiile şi afectele avute aici în vedere în primul rând sunt următoarele : sentimentul şi impulsul răzbunării, ura, răutatea, invidia, pizma, perfidia. (Max Scheler)

5439. **Omul prometeic nu recunoaşte concretul real aşa cum a fost zidit el de Dumnezeu, ci caută să dea formă realităţii după chipul şi asemănarea sa, ca să trăiască astfel ca un suveran şi obstinat într-o lume de ideal şi vis, adică într-o lume artificială. (Friedrich Wilhelm Schelling)**

5440. Toate regulile studiului se rezumă în asta: să înveţi doar cu scopul de a crea. (Friedrich Wilhelm Schelling)

5441. Modul în care lumea obiectivă poate să se adapteze la reprezentările noastre şi reprezentările noastre pot să se adapteze la lumea obiectivă este greu de înţeles, dacă nu suntem conştienţi de faptul că între cele două lumi, cea reală şi cea ideală, există o armonie prestabilită. (Friedrich Wilhelm Schelling)

5442. E uşor să vedem că această problemă nu poate fi rezolvată nici în filosofia teoretică, nici în filosofia practică, ci doar prin intermediul unei discipline mai înalte, care e legătura ce le combină pe cele două, nici teoretică, nici practică, ci amândouă deodată. (Friedrich Wilhelm Schelling)

5443. Pentru orice filozofie, această contradicţie trebuie să fie rezolvată – şi soluţia problemei, sau răspunsul la întrebarea: cum putem să concepem reprezentările, ca adecvări la obiecte, şi obiectele ca adecvări la reprezentări? Este nu prima, ci cea mai înaltă sarcină a filosofiei. (Friedrich Wilhelm Schelling)

5444. **Arhitectura este muzică împietrită. (Friedrich von Schlegel)**

5445. Începutul şi sfârşitul oricărei filozofii este libertatea. (Friedrich von Schlegel)

5446. Omul prometeic nu recunoaşte concretul real aşa cum a fost zidit el de Dumnezeu, ci caută să dea formă realităţii după chipul şi asemănarea sa, ca să trăiască astfel ca un suveran şi obstinat într-o lume de ideal şi vis, adică într-o lume artificială. (Friedrich von Schlegel)

5447. **Să-ţi aminteşti, iată primul pas spre înţelegere. (Arnold Schoenberg)**

5448. O sală de concert goală răsună încă mai rău decât o sală de oameni cu creierul gol. (Arnold Schoenberg)

5449. Doar cel care are idei personale este capabil să aprecieze ideile altuia. Merită să fie apreciat doar acela care e capabil să-l aprecieze pe altul. (Arnold Schoenberg)
5450. În faţa unei opere de artă, nu trebuie să visăm, ci să încercăm să-i pătrundem semnificaţiile. (Arnold Schoenberg)
5451. Dacă un critic muzical ar fi un compozitor inspirat, el nu ne-ar spune cum ar trebui realizată opera , ci ar crea-o el însuşi. (Arnold Schoenberg)
5452. **Banii înseamnă fericirea umană, pe plan abstract; aşadar, cel care nu mai e în stare să se bucure de fericirea umană concretă, se dedică cu desăvârşire banului. (Arthur Schopenhauer)**
5453. Cei dintâi patruzeci de ani ai existenţei noastre ne furnizează textul; următorii treizeci de ani sunt comentariile care explică adevăratul sens şi legătura textului cu morala şi toate fineţurile ei. (Arthur Schopenhauer)
5454. Faima este ceva care trebuie câştigat; onoarea e doar ceva care nu trebuie pierdut. (Arthur Schopenhauer)
5455. A fi singur este soarta hărăzită tuturor minţilor mari – o soartă câteodată deplânsă, dar totuşi întotdeauna aleasă drept cel mai puţin întristător dintre rele. (Arthur Schopenhauer)
5456. Tăcerea este strigătul cel mai puternic. (Arthur Schopenhauer)
5457. *Punctul saliens* al oricărei mari opere este o intuiţie întru totul obiectivă determinată de o linişte absolută a voinţei care face din om un pur subiect al cunoaşterii. (Arthur Schopenhauer)
5458. Injustiţia eternă lucrează. Dacă oamenii n-ar fi fost răi soarta lor ar fi fost mai bună. În acest înţeles putem spune că lumea şi-a împărţit singură o dreptate distributivă. (Arthur Schopenhauer)
5459. Panteismul, raportat la univers, nu este mai uşor de susţinut. Rezistă numai prin metaforă şi când se ia în calcul numai ordinea aparent imuabilă a fenomenului fizic. Numai aşa s-ar putea vorbi de "divin". (Arthur Schopenhauer)
5460. Căci însăşi existenţa lui Dumnezeu nu este câtuşi de puţin combătută prin faptul că nu poate fi demonstrată, deoarece ea stă neclintită pe un teren mult mai sigur. Este vorba despre o chestiune de revelaţie. (Arthur Schopenhauer)
5461. Femeile sunt "sexus sequior", adică al doilea sex menit a fi ţinut deoparte, în planul secund, ceea ce de altfel au aplicat cu succes anticii şi popoarele orientale, care-şi dădeau mai bine seama de rolul secund ce se cuvine femeilor în societate. (Arthur Schopenhauer)
5462. Vrem să ştim cât preţuiesc oamenii văzuţi concomitent cu sufletul lor? Să contemplăm câtă concordanţă este între ei şi destinul lor şi vom vedea suferinţele, lipsurile, agitaţia şi moartea. (Arthur Schopenhauer)
5463. Orice zi este o mică viaţă - orice deşteptare şi sculare o mică naştere, orice dimineaţă o mică tinereţe, orice culcare şi adormire o mică moarte. (Arthur Schopenhauer)
5464. Dacă ne-ar reuşi să reproducem detaliat în noţiuni ceea ce exprimă muzica, am căpăta o deplină şi suficientă explicare a lumii. (Arthur Schopenhauer)
5465. Sfârşitul vieţii înseamnă sfârşitul balului, când măştile sunt aruncate, rămânând fiecare să se arate celorlalţi după cum i-a fost firea. (Arthur Schopenhauer)
5466. Ne irosim trei sferturi din viaţă străduindu-ne să semănăm cu alţii. (Arthur Schopenhauer)

5467. Moartea este pentru specie ceea ce somnul este pentru individ. (Arthur Schopenhauer)

5468. Adevărului îi este rezervat numai un triumf de scurtă durată, între cele două lungi perioade în care el e condamnat ca paradox şi apoi dispreţuit ca banal. (Arthur Schopenhauer)

5469. În sfera gândirii, absurditatea şi perversitatea sunt stăpânii lumii şi domnia lor poate fi întreruptă numai pentru puţin timp. (Arthur Schopenhauer)

5470. Gradul de sensibilitate la durere, frustrare, creşte proporţional cu simţirea şi inteligenţa. (Arthur Schopenhauer)

5471. Ceea ce suntem, face mai mult pentru fericirea noastră decât ceea ce avem. (Arthur Schopenhauer)

5472. În viaţă este necesar dacă vrem să ne atingem scopul, să urmărim o singură linie, lăsând la dreapta şi la stânga ei o mulţime de lucruri. (Arthur Schopenhauer)

5473. Nimeni nu poate vedea deasupra sa. Cu aceasta vreau să spun: fiecare vede la celălalt numai atât cât este el însuşi: căci el îl poate cuprinde şi înţelege numai în măsura propriei sale inteligenţe. Dacă aceasta este de calitatea cea mai umilă, atunci toate darurile spirituale, chiar şi cele mai mari, nu-şi vor produce efectul asupra lui şi el nu va observa la posesorul lor nimic, decât numai ceea ce-i mai josnic în individualitatea sa, deci numai slăbiciunile şi defectele sale de temperament şi de caracter. (Arthur Schopenhauer)

5474. Cuvântul este instrumentul şi reprezentarea gândirii omului, chipul reproduce subconştientul său. (Arthur Schopenhauer)

5475. Oricât îți vei schimba înfățișarea, rămâi ceea ce eşti. (Arthur Schopenhauer)

5476. O filozofie adevărată nu se poate țese numai din noţiuni abstracte, ci ea trebuie să se bazeze pe observație şi experiență; atât interioară cât şi exterioară. (Arthur Schopenhauer)

5477. Solitudinea e condiția spiritelor superioare. (Arthur Schopenhauer)

5478. Pentru a prinde adevărata şi temeinica fizionomie a unui om trebuie să-l observi când e singur. (Arthur Schopenhauer)

5479. Dragostea nu este decât voința de supravieţuire a speciei, necesitatea de perpetuare în dauna iluziilor şi bucuriilor efemere pe care omul le simte. (Arthur Schopenhauer)

5480. Nu este o metaforă când spui că viaţa fiecărui om este o luptă continuă cu mizeria, cu plictiseala, cu semenii săi, cu realitatea. Omul găseşte adversari pretutindeni şi moare cu armele în mâini. Dar existenţa noastră nu este posibilă fără toate acestea. Fără presiunea exercitată de atmosferă corpul plesneşte; tot aşa,lipsa durerii, mizeriei, a necazurilor şi nevoilor de tot felul ar provoca o creştere nemăsurată a orgoliului frizând extravaganţa. (Arthur Schopenhauer)

5481. Căci mersul vieții e departe de a fi numai fapta noastră, ci este produsul a doi factori: a şirului întâmplărilor şi a şirului hotărârilor noastre, care se țes unele în altele şi se modifică unele pe altele. (Arthur Schopenhauer)

5482. Schimbarea este singurul lucru neschimbător. (Arthur Schopenhauer)

5483. Caracterul omului poate fi dedus din manifestările lui mărunte. Pentru lucrurile importante oamenii îşi iau precauţii; în gesturile mici ei se manifestă după natura lor şi fără a-şi da osteneala să se mai ascundă. (Arthur Schopenhauer)

5484. Filozofii şi-au dat mare osteneală pentru a spune că voinţa este liberă; eu voi spune numai că ea este atotputernică. (Arthur Schopenhauer)
5485. Credinţa şi ştiinţa se află între ele în acelaşi raport ca cele două talgere ale unei balanţe, în măsura în care una se ridică, cealaltă coboară. (Arthur Schopenhauer)
5486. Voinţa şi puterea nu ajung: omul trebuie să ştie ce vrea şi ce poate. (Arthur Schopenhauer)
5487. Celelalte părţi ale lumii au maimuţe, Europa are francezi, asta prin compensaţie. (Arthur Schopenhauer)
5488. Orice animal de pradă devine mormântul viu a o mie de altele şi nu se păstrează în viaţă decât cu preţul a o mie de alţi martiri. (Arthur Schopenhauer)
5489. Precum cel mai perfect corp omenesc conţine excremente şi exhalaţii mefitice, asemenea cel mai bun caracter are momente de răutate şi cele mai mari genii, îngustimi de spirit. (Arthur Schopenhauer)
5490. Orice plăcere e negativă, pe când durerea e pozitivă. (Arthur Schopenhauer)
5491. Oamenii sunt ca Luna: nu-şi arată decât o faţă. (Arthur Schopenhauer)
5492. La persoanele mediocre, modestia e onestitate, pe când la cele de mare talent o ipocrizie. (Arthur Schopenhauer)
5493. Fiecare individ ajunge la plăcere pe cont propriu. (Arthur Schopenhauer)
5494. Fiecare consideră limitele câmpului său vizual ca limitele lumii. (Arthur Schopenhauer)
5495. Religia este capodopera artei de a dresa animalele, deoarece dresează oamenii cum să gândească. (Arthur Schopenhauer)
5496. A citi înseamnă a gândi cu un cap străin în locul celui propriu. (Arthur Schopenhauer)
5497. A voi înseamnă în mod esenţial a suferi. (Arthur Schopenhauer)
5498. Flirtul este meditaţia speciei la copilul ce ar putea rezulta din cele două persoane. (Arthur Schopenhauer)
5499. Dragostea este compensaţia morţii. (Arthur Schopenhauer)
5500. Precum cineva poartă greutatea propriului corp, fără a o simţi sau a-i fi străină, tot astfel nu ne deranjează copiii noştri, ci numai ai altora. De aceea, fiecare are în aproapele său o oglindă, în care-şi vede propriile defecte, greşeli, vicii, obiceiuri rele. Reacţia este aceea a câinelui care privindu-se în oglindă latră neştiind că-şi atenţionează propria sa imagine. (Arthur Schopenhauer)
5501. Voinţa este eternă, elementul intelectual ţine de timp. (Arthur Schopenhauer)
5502. Cât este de lungă noaptea eternităţii pe lângă visul atât de scurt al vieţii! (Arthur Schopenhauer)
5503. Inteligenţa sporeşte facultatea de a suferi, atingând la om gradul cel mai înalt. (Arthur Schopenhauer)
5504. Voinţa este inima universului, iar subiectul absolut al cunoaşterii este spiritul. (Arthur Schopenhauer)
5505. Poţi crede că o identitate individuală a creat lumea, dar nu poţi conceptualiza aceasta. (Arthur Schopenhauer)
5506. Moartea este marele rezervor al vieţii. Numai înţelegând marea trecere, ordinea şi ritmul ei vom fi împăcaţi cu noi înşine. (Arthur Schopenhauer)
5507. Natura nu face salturi. (Arthur Schopenhauer)

5508. **Cuvântul cer, în latină caelum, are ca rădăcină KAL – a acoperi, a ascunde. Pentru a atinge prezenţa lui Dumnezeu, ascunsă în cer, trebuie să intri în lăcaşul interior, să treci prin uşa tainică a inimii. (André Scrima)**

5509. În aceste timpuri, trăsătura fundamentală a condiţiei noastre omeneşti este ”finitudinea”. Retragerea lui Dumnezeu ne obligă să adâncim conştiinţa acestei finitudini. (André Scrima)

5510. Într-o lume a finitudinii, cei care caută spiritualitatea, prin definiţie ”trecători ai frontierelor”, devin nişte marginali ai centrului (deoarece ieşirea din cerc se poate face doar prin centrul său). (André Scrima)

5511. Iisus a spus ”Eu sunt uşa”. Poarta,uşa presupune o idee anterioară imaginii şi funcţiunii ei: ideea fundamentală de ”închis” şi ”deschis”. Simbolismul porţii vine din vremuri imemoriale şi este o constantă a istoriei umanităţii. (André Scrima)

5512. Experienţa religioasă situată în închis, înăuntrul unei conştiinţe care întoarce spatele realului perceput, devine în mod obiectiv ipocrită. Doar când o conştiinţă găseşte realul ea devine o conştiinţă vie, spirituală. (André Scrima)

5513. În om spiritul nu îşi poate sesiza nemijlocit prezenţa. Eu nu îmi sunt prezent mie însumi decât prin altul, indiferent că acel altul este reprezentat de experienţa fizică, de iubire sau de sentimentele unei alte fiinţe vii. Experienţa este întotdeauna experienţă a ceva, a cuiva, altul decât eu însumi. (André Scrima)

5514. Polisemia suscită trei nivele de reflecţie imediată: univocitatea caracterizează un cuvânt al cărui sens se epuizează în ceea ce spune (limbajele tehnice, limbajele diferitelor ideologii); metafora deschide limbajul de la sensul său concret spre sensul figurat; al treilea nivel este simbolul, funcţia sa esenţială fiind să permită comunicarea între diferite nivele ale fiinţei, între diferite grade de realitate. (André Scrima)

5515. Corpul este locul originar unde se înscrie separaţia dintre afară şi înăuntru (exo şi eso-teric). Comunicarea corpului cu exteriorul se face în două moduri: în raport cu trupul, omul e dependent de exterior prin hrană; al doilea corp al omului este un ”corp al milei” pe care îl primim prin hrană (”Dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele”). Locul unde are loc comunicarea este gura. Când omul dă ceva din interioritatea sa, locul de comunicare este acelaşi, prin cuvânt. (André Scrima)

5516. Este normal ca mesajul lui Dumnezeu sa lucreze la nivelul structurilor simbolice fundamentale, căci acestea nu sunt făurite de om ci îl precedă întotdeauna – modelul arhetipurilor. (André Scrima)

5517. Oamenii primesc un nume nou la botez, la angajarea pe o cale religioasă – viaţa monahală. Un nou nume – o nouă naştere. (André Scrima)

5518. Dacă individul îşi atinge centrul fiinţei, pătrunde în locul inimii (porţile inimii), poate comunica cu celelalte centre în Centrul unic, poate intra şi ieşi, iar poarta cerului ca şi porţile infernului i se deschid. (André Scrima)

5519. Calea ascetică realizează această integrare a răului, care înseamnă o asumare pentru a-l transmuta în bine. Nu e o interpretare moralistă, o simplă respingere a răului. (André Scrima)

5520. Inima curată este inima care a depăşit ceea ce ar putea fi impur, imund, nu în sens moral ci ontologic. A fi curat înseamnă a dobândi un fel de simţ al justeţii, al orientării juste, ceea ce se numeşte discernământ (importanţa pe care o are în Islam orientarea spre centru). Cei care au dobândit inima curată îl văd pe Dumnezeu. (André Scrima)

5521. Revelația înseamnă trecerea porții din această lume spre lumea cealaltă. Orice religie se referă la o revelație. (André Scrima)

5522. Conținutul semantic al revelației se leagă de văl. Bipolaritate – vălul poate fi ridicat, dat la o parte, dar poate sluji şi pentru a ascunde. Faptul de a voala revelează semnalul a ceea ce este ascuns – lipsa vălului antrenează două riscuri: întâi, dacă este o prezență atotputernică, ea îl poate distruge pe privitor sau, fiind vorba de ”cu totul altul”, putem trece pe lângă el fără a-l recunoaşte. (André Scrima)

5523. Funcția originantă a cuvântului revelat constă în concomitența dintre spunere şi facere. Subiectul cuvântului originant este Dumnezeu. (André Scrima)

5524. Cuvântul revelat se înscrie şi se spune pe sine în interiorul limbajului lumii, al limbajului omului. El ne preia din locul şi starea în care suntem, purtându-ne spre ceea ce vrem să fim. (André Scrima)

5525. Revelația este corelativă unei distanțe pe care ea o are de străbătut, iar pe de altă parte omul are de găzduit ceea ce străbate distanța. (André Scrima)

5526. Cuvântul este cel care se întrupează – nu este întrupat, ci se întrupează pe sine. Se revelează el însuşi în el însuşi. (André Scrima)

5527. Importanța hermeneuticii: ”Litera ucide, iar Duhul face viu” (II Corinteni 3, 6). (André Scrima)

5528. În domeniul artei sacre, ”arta” e asociată unei ştiințe, transmisă de la meşter la ucenic. Ea nu oferă un spectacol, ci transmite mai degrabă un cifru. (André Scrima)

5529. Liturghia are un sens cosmic, ea deschide veşnicia însăşi. Pentru a participa la ea creştinul ia parte la liturghia pământească, vizibilă, centrată pe taina euharistiei. Biserica bizantină este, înainte de toate, un receptacul al euharistiei. (André Scrima)

5530. **Rugăciunea nu înseamnă nimic altceva decât să fii într-o relație de prietenie cu Dumnezeu. (Sfânta Teresa de Avila)**

5531. Fără meditație omul devine curând un animal sau un demon. (Sfânta Teresa de Avila)

5532. Este o bucurie pentru mine să aud bătând orologiul: s-a mai scurs o oră din viața mea şi mă cred mai aproape de clipa când îl voi vedea pe Dumnezeu. (Sfânta Teresa de Avila)

5533. În viața sfinților nu există mâine. (Sfânta Teresa de Avila)

5534. Când am îmbrăcat haina călugărească, Domnul m-a făcut să înțeleg cât de darnic este față de cei care se înving pe ei înşişi pentru a-i sluji lui. În aceeaşi clipă am simțit în sufletul meu o mulțumire atât de mare pentru starea pe care am ales-o, încât nimic nu a putut să o micşoreze până în ziua de astăzi... Nu aveam încă, mi se pare, iubirea de Dumnezeu... Dar o lumină puternică m-a făcut să înțeleg că tot ce este trecător valorează foarte puțin. (Sfânta Teresa de Avila)

5535. Iată ce vă spun: trebuie să ne fixăm privirea asupra lui Isus Cristos, comoara noastră, şi asupra sfinților. De la ei vom învăța umilința adevărată. Pe această cale inteligența noastră se va înnobila, iar cunoaşterea de noi înşine, cunoaşterea mizeriei noastre va izgoni teama şi vom înceta să ne târâm pe pământ. (Sfânta Teresa de Avila)

5536. Întotdeauna la pornirea unui proiect pentru Dumnezeu, în urma unei bune inspirații, e necesar un efort mare şi depăşirea fricii. Dar odată luată decizia, trebuie insistat. Cu cât mai mare e piedica şi tulburarea interioară ce trebuie depăşită, cu atât mai mare e răsplata, chiar în viața aceasta. (Sfânta Teresa de Avila)

5537. **Istoria are un sens şi este intangibilă (Sfântul Augustin)**

5538. Ce rău nu am pus eu în faptele mele? Şi dacă nu în fapte, în cuvintele mele? Sau dacă nu în cuvinte, în voinţa mea? Tu însă, Doamne, eşti bun şi îndurător; măsurând cu privirea adâncimea morţii mele, tu ai secătuit cu mâna ta dreaptă hăul stricăciunii din fundul inimii mele. (Sfântul Augustin)

5539. Crede pentru a înţelege, înţelege pentru a crede; O, Dumnezeule, cu cât mă cunosc, cu atât te cunosc; Cristos este patria spre care ne ducem, Cristos este calea pe care mergem. Datorită lui noi merge, spre el noi mergem (Sf. Augustin).

5540. Felul în care trupul se uneşte cu sufletul nu poate fi înţeles de către om, fiind, fără îndoială, omul însuşi. (Sfântul Augustin)

5541. Doamne, dacă tu te îndepărtezi de noi, dă-ne un alt „tine", căci noi nu te vrem decât pe Tine. (Sfântul Augustin)

5542. Memoria face să apară mâna spiritului. Graţie memoriei, eu mă întâlnesc cu mine însumi. (Sf. Augustin)

5543. Mântuirea este numai lucrarea harului. (Sfântul Augustin)

5544. Tristeţea este gândul la mine, bucuria este gândul la Tine. (Sfântul Augustin)

5545. Căci definiţia omului este aceasta: Animal raţional muritor. (Sfântul Augustin)

5546. E în noi ceva mai adânc decât noi înşine. (Sfântul Augustin)

5547. Păcatul fiecărui om este instrumentul pedepsei lui, iar nelegiuirea lui îi este transformată în propriu-i chin. (Sfântul Augustin)

5548. Rugăciunea este unitatea de măsură a dragostei. (Sfântul Augustin)

5549. Pentru nişte ochi bolnavi lumina este nesuferită, ea care este atât de dragă ochilor sănătoşi. (Sfântul Augustin)

5550. Omul bun este liber, chiar dacă e sclav. Omul rău este sclav, chiar dacă e rege. (Sfântul Augustin)

5551. A spune cuiva „te iubesc" înseamnă de fapt „tu nu vei muri niciodată".(Sfântul Augustin)

5552. Nu ne e de nici un folos să ascultăm învăţăturile sfinte dacă nu le trăim. (Sfântul Augustin)

5553. Suferi de pe urma nedreptăţii unui om rău? Iartă-l, ca să nu fiţi astfel doi oameni răi!. (Sfântul Augustin)

5554. Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa, în gândire: acolo e chipul lui Dumnezeu. Iată de ce gândirea nu poate fi înţeleasă nici de către ea însăşi întrucât e un chip al lui Dumnezeu. (Sfântul Augustin)

5555. Pentru cine vrea să creadă, am o mie de motive. Pentru cine nu vrea să creadă, n-am nici unul. (Sfântul Augustin)

5556. Târziu de tot Te-am iubit, o, Tu, Frumuseţe atât de veche, şi totuşi atât de nouă, târziu de tot Te-am iubit. Şi iată că Tu Te aflai înlăuntrul meu, iar eu în afară, şi eu acolo, în afară, Te căutam şi dădeam năvală peste aceste lucruri frumoase pe care Tu le-ai făcut, eu, cel lipsit de frumuseţe. Tu erai cu mine, dar eu nu eram cu Tine; mă ţineau departe de Tine acele lucruri care, dacă n-ar fi fost întru Tine, nici n-ar fi existat. M-ai chemat şi m-ai strigat şi ai pus capăt surzeniei mele. Ai fulgerat şi ai strălucit, şi ai alungat orbirea mea; ai răspândit mireasmă şi eu am inspirat, şi acum Te urmez cu înfocare; am gustat din Tine şi acum sunt înfometat şi însetat după Tine; m-ai atins doar şi m-am şi aprins de dor după pacea Ta. (Sfântul Augustin)

5557. Răbdarea este însoţitoarea înţelepciunii. (Sfântul Augustin)
5558. A da cu plăcere valorează mai mult decât ceea ce dai. (Sfântul Augustin)
5559. Cuvintele sunt semne ale lucrurilor. (Sfântul Augustin)
5560. Dacă vrei să te mântuieşti, Iubeşte-L pe Dumnezeu şi fă ce vrei! (Sfântul Augustin)
5561. Dumnezeu este asemenea unui cerc ale cărui margini nu sunt nicăieri, iar al cărui centru este pretutindeni. (Sfântul Augustin)
5562. Răul este depărtarea de esenţă şi tinderea spre ceea ce nu este. (Sfântul Augustin)
5563. Cine pierde nădejdea în mila lui Dumnezeu, îl necinsteşte la fel cu cel care se îndoieşte de existenţa Lui. (Sfântul Augustin)
5564. Neştiind locul şi vremea în care ne aşteaptă moartea, o vom aştepta noi oriunde şi oricând. (Sfântul Augustin)
5565. Dumnezeu este în afara tuturor, nerămânând în afară; este în toate, dar necuprins de ele; este mai presus de toate, fără înălţare; este mai jos de toate, fără coborâre; este în toate şi, totodată, deasupra tuturor. (Sfântul Augustin)
5566. Fericirea e să ştii să îţi doreşti ceea ce ai deja. (Sfântul Augustin)
5567. Când se termină păcatul, începe rugăciunea, iar când se termină rugăciunea, începe păcatul. (Sfântul Augustin)
5568. Dacă mă întrebi ce este rugăciunea, nu ştiu; dacă nu mă întrebi, ştiu. (Sfântul Augustin)
5569. Omul care îşi corupe sufletul răpeşte ce aparţine veşniciei lui Dumnezeu. (Sfântul Augustin)
5570. A avea credinţă înseamnă a crede în ceea ce nu vezi, iar răsplata pentru această credinţă va fi să vezi ceea ce crezi. (Sfântul Augustin)
5571. Crede pentru a putea înţelege. (Sfântul Augustin)
5572. Doamne, fă-mă robul Tău, ca să fiu cu adevărat liber! (Sfântul Augustin)
5573. Mărturisirea faptelor rele este începutul faptelor bune. (Sfântul Augustin)
5574. Fă-te un gol ca să fii umplut. (Sfântul Augustin)
5575. Dacă cele create sunt atât de frumoase, cu atât mai frumos va fi Creatorul lor. (Sfântul Augustin)
5576. Vai celor ce nu vorbesc despre Tine, Doamne! Vai acelora, care ar putea vorbi şi rămân muţi! (Sfântul Augustin)
5577. Cum ar putea să-i ajungă omului darurile lui Dumnezeu, exterioare şi interioare, dacă Dumnezeu însuşi nu-i ajunge? (Sfântul Augustin)
5578. **Doamne, dă-mi seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a schimba lucrurile pe care le pot schimba şi înţelepciunea de a şti diferenţa dintre ele. (Sfântul Francisc)**
5579. Trebuie să începi prin a face ceea ce este necesar, apoi ceea ce este posibil, şi deodată te vei pomeni realizând imposibilul. **(Sfântul Francisc)**
5580. Dacă există oameni care exclud oricare dintre creaturile lui Dumnezeu de sub adăpostul milei şi compasiunii, vor exista şi oameni care se vor comporta asemănător cu tovarăşii lor. **(Sfântul Francisc)**
5581. **Pentru noi a fost necesar ca Dumnezeu să Se întrupeze şi să moară, ca să putem trăi din nou. (Sfântul Grigorie din Nazianz)**

5582. Să devenim dumnezei din pricina lui Hristos, aşa cum El S-a făcut om din pricina noastră. (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5583. Celor ce iubesc cu adevărat, viaţa întreagă li se pare o zi. (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5584. Cine nu iubeşte adevărul, nu l-a cunoscut încă. (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5585. Fiți mica reflexie a unei mari Lumini! (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5586. Ceea ce are omul dumnezeiesc în el este putinţa de a face binele! (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5587. Nimic nu mi se pare mai atrăgător decât dialogul secret al sufletului cu el însuşi şi cu Dumnezeu. (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5588. Creştinii sunt lăcaşurile dumnezeirii. (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5589. Dumnezeu ne trimite darurile Sale cu o bucurie mai mare decât cea cu care le primim noi. (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5590. Cuvântul lui Dumnezeu s-a întrupat pentru ca eu sa fiu tot atât de mult Dumnezeu pe cât a fost el om. (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5591. Cerul este, adesea, mai aproape de noi atunci când ne aplecăm, decât atunci când ne îndreptăm în sus. (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5592. A-L înțelege pe Dumnezeu este greu, iar a-L exprima este cu neputință. (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5593. Ce nu îmbrățișezi, nu poţi vindeca. (Sfântul Grigorie din Nazianz)
5594. Trebuie să începi prin a face ceea ce este necesar, apoi ceea ce este posibil, şi deodată te vei pomeni realizând imposibilul. (Sfântul Francisc)
5595. Omule, ia seama la ce eşti! Priveşte-ţi regeasca demnitate! (Sfântul Grigorie de Nyssa)
5596. Binele nu are margini. (Sfântul Grigorie de Nyssa)
5597. Creştinismul este o imitare a naturii divine. (Sfântul Grigorie de Nyssa)
5598. În Sfânta Treime există o comuniune și o distincție care depășesc posibilitățile cuvântului şi înțelegerii. (Sfântul Grigorie de Nyssa)
5599. Să locuim pe pământ şi totuşi să-l părăsim pentru a ne statornici cu duhul în cer. (Sfântul Grigorie de Nyssa)
5600. Păcatul este o boală a voinţei, care greşeşte, luând drept bine simpla iluzie a binelui. (Sfântul Grigorie de Nyssa)
5601. Unde este putere de stăpânire, acolo este chipul lui Dumnezeu. (Sfântul Grigorie de Nyssa)
5602. Adevărata cunoaştere şi vedere a lui Dumnezeu constă în vederea că El e invizibil. Ceea ce căutăm se află dincolo de orice cunoaştere, separată prin întunecimea neînțelegerii. (Sfântul Grigorie de Nyssa)
5603. Biserica este noua zidire a lumii. Privind în ea, îl descoperi pe Cel ce este totul în toate. (Sfântul Grigorie de Nyssa)
5604. Cu ajutorul lui Dumnezeu se reface chipul lui Dumnezeu în om. (Sfântul Grigorie de Nyssa)
5605. **Aşa cum aici se vede sufletul prin trup, tot aşa acolo, în viaţa viitoare, se va vedea trupul prin suflet. (Sfântul Grigorie Palama)**
5606. Rugăciunea este lucrarea lui Dumnezeu în om, prin care se stabileşte legătura de iubire între om şi Dumnezeu. (Sfântul Grigorie Palama)

5607. Postul acela este adevărat care este prezent în toate, pe toate le curăţeşte şi pe toate le vindecă. (Sfântul Grigorie Palama)

5608. Rugăciunea este lucrarea credinţei, arătarea celor nădăjduite, iubirea realizată, mişcarea îngerească, puterea celor fără trupuri, descoperirea inimii, nădejdea mântuirii, semnul sfinţirii, devenirea sfinţeniei, cunoaşterea lui Dumnezeu, unirea Duhului Sfânt, bucuria lui Iisus, veselia sufletului, mila lui Dumnezeu, semnul împăcării, pecetea lui Hristos, steaua de dimineaţă a inimilor, descoperirea lui Dumnezeu, izvorul tăcerii, pecetea lăcaşului îngeresc. (Sfântul Grigorie Sinaitul)

5609. **Dumnezeu este al tuturor! (Sfântul Ioan Scărarul)**

5610. Când dispare speranţa, dispare şi iubirea. (Sfântul Ioan Scărarul)

5611. Mâniosul este un epileptic sufletesc. (Sfântul Ioan Scărarul)

5612. Darul lacrimilor este mai mare decât botezul, deoarece curăţă păcatele săvârşite după acesta. (Sfântul Ioan Scărarul)

5613. Creştin este cel ce Îl imită pe Hristos: în cuvinte, în fapte, în gândire. (Sfântul Ioan Scărarul)

5614. Din ascultare se naşte smerenia, din smerenie discernământul, din discernământ străvederea, iar din aceasta înainte. (Sfântul Ioan Scărarul)

5615. Rugăciunea este, după fiinţa ei, apropierea şi unirea omului cu Dumnezeu; iar după lucrare, rugăciunea este puterea susţinătoare a lumii, împăcarea cu Dumnezeu. (Sfântul Ioan Scărarul)

5616. Liniştea este neîntreruptă închinare lui Dumnezeu şi statornicie în faţa Lui. (Sfântul Ioan Scărarul)

5617. Aducerea aminte de moarte este o moarte de fiecare zi. (Sfântul Ioan Scărarul)

5618. Cel ce speră este bogat cu mult înainte de a se îmbogăţi. (Sfântul Ioan Scărarul)

5619. Dumnezeu stă la poarta inimii, cerşind iubirea noastră. (Sfântul Ioan Scărarul)

5620. Isihastul este cel care aspiră să circumscrie Imaterialul înlăuntrul trupului. (Sfântul Ioan Scărarul)

5621. Cel ce nu se supune cuvântului nu se supune nici lucrului. Căci cel ce e necredincios în ceea ce e puţin, e necredincios şi în ceea ce este mult. (Sfântul Ioan Scărarul)

5622. Aşa cum un om moare şi urmează căile morţii, la fel de mort este şi cel care deşi trăieşte, nu urmează căile vieţii. (Sfântul Ioan Scărarul)

5623. **Suferim prea mult pentru puţinul care ne lipseşte şi ne bucurăm prea puţin de multul pe care îl avem! (William Shakespeare)**

5624. „Suntem făcuţi din aceeaşi materie din care sunt şi visele noastre făcute" (William Shakespeare)

5625. O vorbă înțeleaptă adoarme într-o ureche bleagă. (William Shakespeare)

5626. Trecutul e-un prolog. (William Shakespeare)

5627. Oricât ar părea că e nebunie ceea ce spune, e totuși o nebunie cu tâlc. (William Shakespeare)

5628. Când dragostea vorbeşte, vocile tuturor zeilor par a fi adormite în armonia raiului. (William Shakespeare)

5629. O, slăbiciune, numele tău e femeie! (William Shakespeare)

5630. Restul e tăcere. (William Shakespeare)

5631. Puţini sunt cei care ştiu cât de mult ar trebui să ştie, ca să ştie cât de puţin ştiu. (William Shakespeare)

5632. Oamenii ar trebui sa fie ce par; iar cei care nu sunt, n-ar trebui nici sa para. (William Shakespeare)
5633. Iubirea, cei ce-s tineri, - acesta-i adevărul – în inimi nu o poartă, ci mai curând în ochi. (William Shakespeare)
5634. A fi sau a nu fi? Aceasta-i întrebarea! (William Shakespeare)
5635. Lumea-ntreagă e o scenă şi toţi oamenii-s actori. (William Shakespeare)
5636. Dragostea nu priveşte cu ochii, ci cu mintea. (William Shakespeare)
5637. Nu-i un păcat atât de mare dragostea de sine, cât nepăsarea faţă de ce eşti. (William Shakespeare)
5638. Peştii se prind cu undiţa, iar oamenii cu vorba. (William Shakespeare)
5639. Gelozia e un monstru zămislit prin el însuşi şi născut din el însuşi. (William Shakespeare)
5640. Nimicul acesta e mai mult decât ceva. (William Shakespeare)
5641. Cine ştie să descifreze privirile femeilor nu mai are nimic de învăţat. (William Shakespeare)
5642. Un prieten este cineva care te cunoaşte aşa cum eşti, care înţelege ceea ce ai fost, care acceptă ce ai devenit şi care, cu blândeţe, te lasă să creşti în continuare. (William Shakespeare)
5643. Regatul meu pentru un cal! (William Shakespeare)
5644. Suntem făcuţi din acelaşi material din care sunt ţesute visurile. (William Shakespeare)
5645. Este ceva putred în Danemarca. (William Shakespeare)
5646. Mult zgomot pentru nimic! (William Shakespeare)
5647. Nu sunt ceea ce sunt. (William Shakespeare)
5648. Imaginaţia lucrează mai tare în minţile cele mai slabe. (William Shakespeare)
5649. De ce nu-s oamenii aşa cum par; sau, dacă nu, să nu mai pară oameni. (William Shakespeare)
5650. Dragostea pe care o poţi măsura este întotdeauna foarte săracă. (William Shakespeare)
5651. Întreaga lume este o scenă, iar toţi bărbaţii şi femeile - doar actori: au ieşirile şi intrările lor. (William Shakespeare)
5652. Nu există nimic bun sau rău, numai gândirea noastră face ca lucrurile să arate astfel. (William Shakespeare)
5653. Cumpăneşte-n gând cuvântul şi în faptă gândul. (William Shakespeare)
5654. Poveţe ia, dar judecă tu însuţi. (William Shakespeare)
5655. Freamătul dragostei este benefic, dar să nu fii frământat este şi mai rău. (William Shakespeare)
5656. Să ne temem de gândurile noastre, ca nu cumva să ne trădeze. (William Shakespeare)
5657. Doamne, ştim ceea ce suntem, dar nu ştim ceea ce am putea fi. (William Shakespeare)
5658. Dragostea de sine, seniorul meu, nu-i un păcat aşa de respingător ca neglijenţa. (William Shakespeare)
5659. Dacă ar fi tot atât de uşor să faci cât este de a şti să faci, capelele ar fi biserici şi bordeiele palate. (William Shakespeare)
5660. **Istoria e o simplă anecdotă prost povestită. (George Bernard Shaw)**
5661. Natura artistică detestă vidul. (George Bernard Shaw) (George Bernard Shaw)
5662. Virtutea este ispită insuficientă. (George Bernard Shaw)
5663. Căsătoria este o loterie. (George Bernard Shaw)
5664. Asasinatul este forma supremă a cenzurii. (George Bernard Shaw)
5665. Nu aştepta ocazia bună: creeaz-o. (George Bernard Shaw)

5666. Dreptul de a trăi e un abuz, atunci când nu-l justifici continuu. (George Bernard Shaw)
5667. O istorie de dragoste ideală poate fi trăită doar prin corespondenţă. (George Bernard Shaw)
5668. Toate marile adevăruri încep prin a fi blasfemii. (George Bernard Shaw)
5669. Învăţătura îți predă o singură lecţie: îndoiala! (George Bernard Shaw)
5670. Imaginaţia este începutul creaţiei. (George Bernard Shaw)
5671. Prima dragoste nu e altceva decât o mică nebunie şi o mare curiozitate. (George Bernard Shaw)
5672. Nu te îndrăgosti: fii a ta, nu a mea sau a oricărui altcuiva. (George Bernard Shaw)
5673. Libertatea înseamnă răspundere, de aceea majoritatea oamenilor se tem de ea. (George Bernard Shaw)
5674. Extazul este emoţie împinsă la maximum. (George Bernard Shaw)
5675. Există discuții în care vătraiul este singurul argument posibil. (George Bernard Shaw)
5676. Câtă vreme am o nevoie, am un motiv de a trăi. Satisfacerea este moarte. (George Bernard Shaw)
5677. Prima condiţie pentru a fi fericit este să n-ai timp să te gândeşti la nefericire. (George Bernard Shaw)
5678. Educaţia mea a fost suspendată doar în anii de şcoală. (George Bernard Shaw)
5679. Anglia şi Statele Unite sunt două naţiuni separate de aceeaşi limbă. (George Bernard Shaw)
5680. Mulţi oameni sunt socialişti fără să o ştie. (George Bernard Shaw)
5681. Nu încerca să trăieşti veşnic. Nu vei reuşi. (George Bernard Shaw)
5682. Omul este o fereastră prin care trebuie privită lumea. (George Bernard Shaw)
5683. Ai grijă să obții ce îți dorești în viață sau vei fi obligat să te mulțumești cu ce primești. (George Bernard Shaw)
5684. Este foarte periculos să fii sincer în condiţiile în care nu eşti şi prost. (George Bernard Shaw)
5685. Destinului îi place să fie provocat. Acesta este secretul oamenilor care reușesc. (George Bernard Shaw)
5686. Artele frumoase sunt singurul dascăl cu excepția torturii. (George Bernard Shaw)
5687. Oamenii exagerează întotdeauna valoarea lucrurilor pe care nu le au. Apreciezi ceea ce nu ai obținut. (George Bernard Shaw)
5688. Iubirea este exagerarea grosolană a diferenţei dintre o persoană şi oricine altcineva. (George Bernard Shaw)
5689. Democraţia este un mecanism care garantează că nu vom fi guvernaţi mai bine decât merităm. (George Bernard Shaw)
5690. Nu rezista niciodată tentaţiei: încearcă toate lucrurile: apucă-l imediat pe cel care este bun. (George Bernard Shaw)
5691. Alcoolul este anestezicul pe care ni-l administrăm pentru a suporta intervenția chirurgicală a vieții. (George Bernard Shaw)
5692. Treaba tuturor e treaba nimănui. (George Bernard Shaw)
5693. Cea mai mare problemă cu o comunicare este iluzia că este completă. (George Bernard Shaw)

5694. Indiferența este esența inumanului. (George Bernard Shaw)
5695. Moda nu este nimic altceva decât o epidemie bine dirijată. (George Bernard Shaw)
5696. În viață există două tragedii. Una e să nu obții ceea ce dorești. Cealaltă e să obții. (George Bernard Shaw)
5697. Un om devine mai respectabil pe măsură ce-i este rușine de mai multe lucruri. (George Bernard Shaw)
5698. Sunt cu siguranță nebun; iar dacă nu sunt, atunci nici ceilalți nu ar trebui să fie lăsați în libertate. (George Bernard Shaw)
5699. Ce este viața, decât un șir de nebunii inspirate? Greutatea este să le alegi pe cele demne de a fi făcute. (George Bernard Shaw)
5700. Felul meu de a glumi este să spun adevărul. Aceasta este cea mai nostimă glumă din lume. (George Bernard Shaw)
5701. Talentul nu devine geniu decât atunci când a atins punctul la care cele mai profunde forme de percepție ale sale ating extazul. (George Bernard Shaw)
5702. Patriotismul este convingerea că țara ta este superioară celorlalte din cauză că tu te-ai născut acolo. (George Bernard Shaw)
5703. Cel care dorește o viață de fericire alături de o femeie frumoasă, dorește să se bucure de gustul vinului ținându-l tot timpul în gură. (George Bernard Shaw)
5704. Nu există o modalitate corectă de a părăsi pe cineva. Părăsirea nu este corectă prin ea însăși. (George Bernard Shaw)
5705. Bărbații lipsiți de experiență cred că pot obține de la o femeie ceva minunat ce n-ai putea niciodată obține de la un bărbat. (George Bernard Shaw)
5706. Anumiți oameni văd lucrurile așa cum sunt și spun „de ce?". Eu visez lucruri care n-au mai existat și spun „de ce nu?". (George Bernard Shaw)
5707. Omul care ascultă de glasul rațiunii e pierdut. Rațiunea înrobește toate mințile care nu sunt îndeajuns de puternice pentru a o stăpâni. (George Bernard Shaw)
5708. O minune este un lucru imposibil care, cu toate acestea, este posibil. (George Bernard Shaw)
5709. Experiența ne învață că oamenii nu învață nimic din experiență. (George Bernard Shaw)
5710. Nimic nu poate fi necondiționat de ceva; prin urmare, nimic nu poate fi cu adevărat liber. (George Bernard Shaw)
5711. Persoanele care avansează în viață sunt acelea care caută circumstanțele pe care le vor și dacă nu le găsesc le creează. (George Bernard Shaw)
5712. Regula de aur este că nu există regulă de aur. (George Bernard Shaw)
5713. Dacă tu ai un măr și eu am un măr și facem schimb de mere, atunci tu și eu vom avea în continuare un măr. Dar dacă tu ai o idee și eu am o idee și le schimbăm, atunci fiecare dintre noi va avea două idei. (George Bernard Shaw)
5714. În viață, nu trebuie să te găsești pe tine însuți, în viață trebuie să te creezi pe tine însuți. (George Bernard Shaw)
5715. Arta este oglinda magică pe care o creăm pentru a transforma visele invizibile în imagini vizibile. Pentru a ne vedea chipul folosim o oglindă; operele de artă le folosim pentru a ne vedea sufletul. (George Bernard Shaw)
5716. Secretul de a fi nefericit constă în a avea răgazul necesar pentru a-ți bate capul să vezi dacă ești fericit sau nu. Leacul constă în ocupație, căci ocupația înseamnă preocupare;

iar omul preocupat nu este nici fericit nici nefericit, ci pur şi simplu viu şi activ, ceea ce este mai plăcut decât orice fericire până ce te-ai săturat de ea. (George Bernard Shaw)

5717. **Toate limbile şi tainele şi toate ştiinţele n-au să fie nimic fără iubire, care e mărinimoasă, răbdătoare, care nu face rău, nu doreşte onoruri, îndură totul, crede oricui, speră mereu şi învinge. (Henryk Sienkiewicz)**

5718. O femeie cochetă e ca un cămătar: dă puţin şi cere o dobândă uriaşă. (Henryk Sienkiewicz)

5719. Fericirea este întotdeauna acolo unde o găseşte omul. (Henryk Sienkiewicz)

5720. Am moştenit un fel de incapacitate de a da totul din noi. E ca şi cum Dumnezeu ne-ar fi dat arc şi săgeţi, dar ne-ar fi privat de puterea de a încorda arcul şi a azvârli săgeţile. (Henryk Sienkiewicz)

5721. Moartea nu-i nimic altceva decât îndepărtare, însă atât de imensă, încât chiar şi cele mai iubite fiinţe cufundate în ea îşi pierd treptat caracterul real şi se transformă doar în nişte umbre albăstrii, dragi inimilor noastre. (Henryk Sienkiewicz)

5722. Femeilor le place mai mult drama iubirii decât iubirea însăşi. (Henryk Sienkiewicz)

5723. Moartea e un abis, în care deşi ştim că trebuie să pătrundem cu toţii, de câte ori intră acolo cineva drag şi apropiat, în noi, cei rămaşi pe marginea prăpastiei, se sfâşie sufletul de teamă, jale, disperare. Toate raţionamentele se sfârşesc la acest mal şi-ţi vine doar să strigi după un ajutor, care nu poate veni de nicăieri. Singura salvare, singura mângâiere ar putea fi credinţa, dar cineva care n-are nici lumânarea asta în mână, acela pur şi simplu poate să înnebunească la gândul nopţii veşnice. (Henryk Sienkiewicz)

5724. Omul este ca marea: are flux şi reflux. (Henryk Sienkiewicz)

5725. **Trandafirul nu întreabă "de ce?"; el înfloreşte "pentru că înfloreşte", şi nu ţine cont de el însuşi, sau dacă cineva îl priveşte. (Angelus Silesius)**

5726. Dacă Christos s-ar naşte de o mie de ori în Beethleem, dar nu se naşte şi în tine, atunci tu rămâi pe veci pierdut. (Angelus Silesius)

5727. O, de-ar fi numai inima ta o iesle a Naşterii Sale! Dumnezeu ar deveni iar Prunc pe pământ. (Angelus Silesius)

5728. **Este îngrozitor să te gândeşti ce puţin din suferinţele umanităţii au trecut în filozofia ei. (Georg Simmel)**

5729. Aglomerarea rapidă a imaginilor, discontinuitatea radicală vizibilă dintr-o singură privire şi surpriza impresiilor - acestea sunt condiţiile psihologice pe care metropola le generează. Cu fiecare traversare a străzii, cu tempo-ul şi multiplicitatea vieţii economice, ocupaţionale şi sociale, oraşul creează un contrast adânc cu orăşelele mici şi cu viaţa rurală în ceea ce priveşte fundaţia senzorială a vieţii psihice. (Georg Simmel)

5730. O ştiinţă normativă nu normează nimic, ci numai explică normele şi legătura care există între ele. (Georg Simmel)

5731. Să refuzi şi să acorzi e ceea ce femeile ştiu să facă la perfecţie, doar ele. (Georg Simmel)

5732. Doar în domeniul religios energiile individuale se pot utiliza din plin fără a intra în concurenţă unele cu altele. (Georg Simmel)

5733. Faimosul dicton "cine nu este cu mine este împotriva mea" este una dintre cele mai importante formule din istorie în materie de sociologie a religiilor. (Georg Simmel)

5734. **Ştiinţa este marele antidot al entuziasmului nefondat şi al superstiţiei. (Adam Smith)**

5735. De la un om căruia nu i se permite să aibă proprietatea sa privată, nu se poate aştepta decât să mănânce cât mai mult şi să lucreze cât mai puţin. **(Adam Smith)**
5736. Banii reprezintă o problemă de încredere. (Adam Smith)
5737. Omul e un animal care confecţionează chilipiruri: nici un alt animal nu face asta – nici un câine nu schimbă oase cu altul. (Adam Smith)
5738. Adevărata tragedie a săracilor este sărăcia aspiraţiilor lor. (Adam Smith)
5739. Ce mai poate fi adăugat la fericirea unui om care e sănătos, bogat şi care are o conştiinţă curată? (Adam Smith)
5740. Pentru cei mai mulţi dintre bogaţi, cea mai mare satisfacţie o reprezintă ostentaţia bogăţiei. (Adam Smith)
5741. **Ştiu că nu ştiu nimic, şi nici măcar asta nu ştiu. (Socrate)**
5742. Cunoaşte-te pe tine însuţi. (Socrate)
5743. Persoana ta este sufletul tău. (Socrate)
5744. Câte lucruri de care eu nu am nevoie există! (Socrate)
5745. Invidia este ulcerul sufletului. (Socrate)
5746. Ignoranța este originea tuturor relelor. (Socrate)
5747. Virtutea constă în a nu depăşi măsura cu nimic. (Socrate)
5748. Suprema înțelepciune este a distinge binele de rău. (Socrate)
5749. Nu poți vindeca trupul, fără să vindeci sufletul. (Socrate)
5750. Viața necercetată nu merită trăită. (Socrate)
5751. Știu ce e binele, dar săvârşesc adesea răul. (Socrate)
5752. De abia după ce am cunoscut prea mult, ne dăm seama cât de puţin cunoaştem. (Socrate)
5753. A face o nedreptate este mai rău decât a o suporta. (Socrate)
5754. Niciodată să nu vorbeşti incorect; nu numai că insulți gramatica, dar faci să sufere şi sufletele. (Socrate)
5755. Educația este îmblânzirea unei flăcări, nu umplere a unui vas. (Socrate)
5756. Dragostea este, până la urmă, dorința de a poseda binele, în permanență. (Socrate)
5757. Căsătoria este o instituţie care te apără cu străşnicie de orice bucurie. (Socrate)
5758. viață frumoasă și utilă este aceea în care gândirea și acțiunea se susțin neîncetat una pe cealaltă. (Socrate)
5759. Părinții și toți cei care se îngrijesc de copii le spun și le cer acestora să fie drepți. (Socrate)
5760. Nu pot învăța pe nimeni nimic. Pot doar să-i fac să gândească. (Socrate)
5761. Există doar un lucru bun, știința, și doar unul rău, neștiința. (Socrate)
5762. Cine vrea să mişte lumea trebuie mai întâi să se mişte el însuşi. (Socrate)
5763. Întăriți trupul vostru prin muncă și mintea voastră prin studii. (Socrate)
5764. Nu a trăi e de mare preţ, ci a trăi cinstit. (Socrate)
5765. Apropierea dintre oameni, prietenia, dreapta măsură, chibzuința și dreptatea, iată ce leagă împreună cerul, pământul, pe zei și pe oameni. (Socrate)
5766. Este neapărat necesar ca omul chibzuit - fiind cum l-am arătat: drept, curajos, evlavios - să fie şi cu desăvârşire bun. Fiind astfel, orice face este bine şi sănătos, frumos. (Socrate)
5767. Dacă totul s-ar sfârşi cu moartea noastră, atunci moartea ar fi o soluţie pentru cei răi care şi-ar scăpa cu o lovitură nu numai trupul, ci şi sufletul lor, cu toată răutatea din ei.

Dar, pentru că sufletul este nemuritor, evident, nu există scăpare de răul de care se tem. De aceea răii trebuie să se gândească la judecata de apoi. (Socrate)

5768. După ce oamenii îşi fac unii altora nedreptăţi, după ce le îndură şi gustă atât din săvârşirea, cât şi din suportarea lor, li se pare folositor celor ce nu pot nici să scape de a le îndura, dar nici să le facă, să convină între ei, ca nici să nu-şi facă nedreptăţi, nici să nu le aibă de îndurat. De aici se trage aşezarea legilor şi a convenţiilor între oameni. Iar porunca ce cade sub puterea legii se numeşte legală şi dreaptă. (Socrate)

5769. **Când un zeu îi pune omului gând rău, mai întâi îi rătăceşte mintea. (Sofocle)**

5770. Cea dintâi condiție a fericirii este înțelepciunea. (Sofocle)

5771. E mai bine să eşuezi în condiţii onorabile decât să reuşeşti prin fraudă. (Sofocle)

5772. Eu văd că noi toţi, câţi trăim, nu suntem decât nişte imagini sau o umbră uşoară. (Sofocle)

5773. Faptele vin de la sine cu toată tăcerea de care sunt acoperite. (Sofocle)

5774. Lumea e plină de minuni, dar nimic nu e mai minunat ca omul. (Sofocle)

5775. Pentru oameni nu există nimic care să dureze: nici noaptea înstelată, nici nenorocirile, nici bogăţia; totul s-a spulberat într-o bună-zi. (Sofocle)

5776. Dintr-o luptă mică nu rezultă o glorie mare. (Sofocle)

5777. Prilejul e marele cârmaci al faptei omeneşti. (Sofocle)

5778. Dorinţa se întrezăreşte vădit din ochii unei mirese: o forţă la fel de puternică precum cea a unei lumi abia întemeiate. (Sofocle)

5779. Îmi dau seama că nu suntem altceva decât fantome sau uşoare umbre, noi ce trăim pe pământul acesta. (Sofocle)

5780. **Doamne, ce suflete sublime puteau să se ascundă sub înfăţişarea ordinară a unora!. (Alexandr Soljeniţîn)**

5781. Toţi scriitorii care au vorbit despre închisoare fără să fi trecut prin ea s-au simţit obligaţi să-şi arate simpatia faţă de deţinuţi şi să blesteme închisoarea. Eu am stat acolo mult timp, acolo mi-am făurit sufletul şi pot spune fără ocol: Binecuvântată fii, închisoare..., binecuvântat fie rolul pe care l-ai jucat în existenţa mea! (Alexandr Soljeniţîn)

5782. Cel pe care l-aţi lipsit de toate nu mai este în puterea voastră. El este, din nou, complet liber. (Alexandr Soljeniţîn)

5783. Treptat mi s-a descoperit că linia care desparte binele de rău nu trece printre state, nici printre clase sociale, nici printre partide politice, ci direct prin inima fiecarui om – şi apoi prin toate inimile omeneşti. Şi chiar şi înlăuntrul inimilor copleşite de rău, se păstrează un mic cap de pod al binelui. Şi chiar şi în cea mai bună dintre toate inimile, rămâne nedezrădăcinat... un colţişor de rău. (Alexandr Soljeniţîn)

5784. Gulagul, care a căzut ca un trăsnet peste soarta mea, mi-a zdruncinat din rădăcini perspectivele şi credinţele, iar reculul anilor petrecuţi în lagăr mă urmăreşte şi astăzi. Gulagul mi-a dat o perspectivă clară asupra a tot ceea ce însemnă bolşevism, asupra a ceea ce era în realitate comunismul sovietic. Această perspectivă mi-a permis, în cele din urmă, să deslușesc la un nivel foarte profund condiţia umană. (Alexandr Soljeniţîn)

5785. Dacă am putea toţi să ne uităm cu mintea limpede la istoria noastră, atunci nu am mai vedea această atitudine nostalgică către trecutul sovietic, care este predominantă acum printre cei care au fost mai puţin afectaţi din societatea noastră. Nici ţările din estul Europei sau fostele republici sovietice nu vor mai simţi nevoia să vadă în Rusia istorică

sursa nefericirii lor. Ar trebui să înțelegem că numai acceptarea voluntară şi conştientă a unei vine de către un popor poate asigura vindecarea unei națiuni. (Alexandr Soljenițîn)

5786. Mi-a fost dat ca, din anii petrecuți în închisoare, să duc cu mine, pe spatele meu bătut, care aproape s-a frânt sub povară, această experiență esențială: cum devine ființa umană rea şi cum devine bună. În tinerețe, intoxicat de succese, mă simțeam infailibil şi, din această cauză, eram crud, îmbătat de putere, am fost un ucigaş şi un tiran. În cele mai rele momente ale mele, eram convins că fac bine şi mă acopeream complet cu argumente sistematice. Şi numai când m-am întins pe paiele mucezite din închisoare, am simțit înlăuntrul meu primele semne ale binelui. (Alexandr Soljenițîn)

5787. **Educația are drept scop formarea caracterului. (Herbert Spencer)**

5788. Evoluția este o schimbare de la o omogenitate nedefinită la o eterogenitate coerentă. (Herbert Spencer)

5789. Nimeni nu poate fi cu totul liber atâta vreme cât ceilalți nu sunt liberi; nimeni nu poate fi cu totul fericit atâta vreme cât ceilalți nu sunt la fel. (Herbert Spencer)

5790. Ştiința este cunoaştere organizată. (Herbert Spencer)

5791. Societatea există pentru beneficiul oamenilor, şi nu oamenii pentru beneficiul societății. (Herbert Spencer)

5792. Ceea ce este cel mai neglijat în şcolile noastre este ceea ce avem cea mai mare nevoie în viață. (Herbert Spencer)

5793. Viața este adaptarea continuă a relațiilor interne la relațiile externe. (Herbert Spencer)

5794. Ceea ce, în cele din urmă, determină opiniile, sunt sentimentele, nu facultățile intelectuale. (Herbert Spencer)

5795. Cunoaşterea cea mai umilă e cunoaşterea neunificată; ştiința este cunoaşterea perfect unificată; filosofia este cunoaşterea complet unificată. (Herbert Spencer)

5796. Un juriu este un grup de douăsprezece persoane de o ignoranță medie, reunite prin tragere la sorți pentru a decide cine are cel mai bun avocat, acuzatul sau victima. (Herbert Spencer)

5797. **Nu râde, nu plânge, nu urî, înțelege. (Baruch Spinoza)**

5798. Libertatea e înțelegerea necesității. (Baruch Spinoza)

5799. De ce există ceva şi nu nimic? (Baruch Spinoza)

5800. Certitudinea este criteriul adevărului. (Baruch Spinoza)

5801. Timpul nu este o calitate a lucrurilor, ci numai un mod de a gândi. (Baruch Spinoza)

5802. Sufletul, când îşi dă seama de neputința sa, prin chiar aceasta se întristează. (Baruch Spinoza)

5803. Tristețea este trecerea omului de la o mai mare la o mai mică desăvârşire. (Baruch Spinoza)

5804. Îl numesc liber pe acela care este condus numai de rațiune. (Baruch Spinoza)

5805. Disperarea este tristețea născută din ideea unui lucru viitor sau trecut, a cărui cauză de îndoială a fost înlăturată. (Baruch Spinoza)

5806. Speranța este bucuria născută din ideea unui lucru viitor sau trecut, a cărui cauză de îndoială a fost înlăturată. (Baruch Spinoza)

5807. Tot ce există se află în Dumnezeu şi nimic nu poate nici să existe, nici să fie conceput fără Dumnezeu. (Baruch Spinoza)

5808. Frica este dorința de a înlătura un rău mai mare, de care ne temem, printr-unul mai mic. (Baruch Spinoza)
5809. Dumnezeu există în mod necesar. Negând această frază negăm existența lui Dumnezeu, deoarece natura substanţei nu poate fi gândită fără ca să existe întrucât substanța este cauza ei însăşi. (Baruch Spinoza)
5810. Noi nu ne dorim un lucru pentru că îl considerăm bun, ci îl considerăm bun pentru că îl dorim. (Baruch Spinoza)
5811. Să cunoaştem cu exactitate natura noastră, pe care dorim s-o desăvârşim şi, totodată, natura lucrurilor, atât cât este nevoie. Să scoatem în mod just deosebirile, acordurile și opozițiile dintre aceste lucruri. Să concepem just cum pot şi cum nu pot fi modificate lucrurile. Să comparăm cu natura şi cu puterea omului. (Baruch Spinoza)
5812. În adevăr, omul ignorant, pe lângă că este tulburat în multe chipuri de cauzele externe şi nu ajunge niciodată la adevărata linişte sufletească, trăieşte aproape neştiutor de sine, de Dumnezeu şi de lucruri, aşa încât încetează de a suferi numai atunci când încetează de a nu mai fi. Înţeleptul, dimpotrivă, întrucât îl considerăm ca atare, aproape că nu se tulbură sufleteşte, ci fiind printr-un fel de necesitate eternă conştient de sine, de Dumnezeu şi de lucruri, nu încetează niciodată să existe şi să se bucure totdeauna de adevărata linişte sufletească. (Baruch Spinoza)
5813. **Dacă opoziția se dezarmează singură, toate bune şi frumoase. Dacă nu, trebuie s-o dezarmăm noi. (Iosif Vissarionovici Stalin)**
5814. Eu sunt focul, Rusia e oțelul. Împreună suntem invincibili. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5815. Nu putem face o revoluție cu mănuşi de mătase. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5816. Lasă-i să discute! Lasă-i să vorbească! Periculos nu este duşmanul care se autodemască. Este de temut duşmanul camuflat, pe care noi încă nu îl cunoaştem. Cât despre ăştia, care îşi dau arama pe faţă, totul este consemnat şi va veni şi timpul când ne vom răfui cu ei. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5817. Nu am încredere în nimeni, nici măcar în mine. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5818. Destin? Această noțiune este mistică, este nonsens. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5819. Cred într-un singur lucru, puterea voinţei umane. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5820. Practica fără teorie este oarbă. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5821. Nu contează cine votează. Contează cine numără voturile. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5822. Dacă un ministru de externe susţine până în pânzele albe o conferinţă de pace, poţi fi sigur că guvernul lui deja a pregătit avioane şi nave de război. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5823. Moartea unui om e o tragedie, moartea a milioane de oameni reprezintă doar o statistică. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5824. Scriitorul este inginerul sufletului omenesc. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5825. Veselia este cea mai remarcabilă calitate a Uniunii Sovietice. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5826. Moartea rezolvă toate problemele. Dispare omul, dispar şi problemele. (Iosif Vissarionovici Stalin)
5827. Cantitatea este calitate. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5828. **Nevoia este îndemn către idee, şi ideea, îndemnul către acţiune.(John Steinbeck)**
5829. Un bărbat care ştie totul despre femei nu ştie nimic despre una singură. (John Steinbeck)
5830. Dorinţele îţi aduc doar dezamăgiri binemeritate. (John Steinbeck)
5831. Timpul este singurul critic fără ambiţie. (John Steinbeck)
5832. Epoca pe care o trăim e plină de primejdii; ce plicticos ar fi dacă nu ar fi aşa. (John Steinbeck)
5833. Un adevăr care nu e crezut răneşte pe om mai mult decât o minciună. (John Steinbeck)
5834. **Să gândeşti înseamnă să visezi. (George Steiner)**
5835. Este oare ceva în ceea ce spunem? (George Steiner)
5836. Foarte încet şi, adesea, prea târziu, omul începe să recunoască în animal martorul lui, alteritatea sa implacabilă. (George Steiner)
5837. Literatura universală se îngustează: ea se retrage în spatele metaforei mari a viitorului, această alianţă incredibilă între poezie şi matematică. (George Steiner)
5838. **Oricărei realităţi materiale din Univers îi corespunde ceva spiritual şi orice realitate spirituală din Univers primeşte la un moment dat expresie în lumea materială. (Rudolf Steiner)**
5839. Bucuriile sunt daruri ale destinului care îşi dovedesc valoarea în prezent. Suferinţele, în schimb, sunt izvoare ale cunoaşterii a căror importanţă va ieşi la iveală în viitor. (Rudolf Steiner)
5840. Prometeu. Acest destin este destinul omului însuşi. Omul este înlănţuit de cele trecătoare. Vulturul smulge bucăţi din el. Trebuie să îndure. Poate atinge supremul doar dacă îşi caută destinul în singurătate. (Rudolf Steiner)
5841. Dacă într-un om pe care-l întâlnesc nu remarc decât slăbiciunile - pentru a le judeca - nu fac decât să mă lipsesc de o forţa de cunoaștere superioară. Dimpotrivă, dacă mă apropii cu dragoste pentru a-i descoperi calităţile, concentrez această forţă în mine. (Rudolf Steiner)
5842. putere de judecată sănătoasă, ca temelie a disciplinei sale spirituale, acela îşi va dezvolta facultăţi suprasensibile care percep lumea spirituală greşit şi neprecis. Când cineva porneşte de la o structură sufletească imorală, contemplările lui vor fi ca ameţite, ca împrejmuite de negură, iar orice ne-ar relata el, n-ar avea nicio importanţă. (Rudolf Steiner)
5843. Orice educaţie este autoeducaţie, iar noi, ca dascăli şi educatori, creăm de fapt doar contextul în care copilul se autoeducă. Trebuie să realizăm contextul optim, pentru ca, prin noi, copilul să se educe singur, aşa cum trebuie să se educe el prin propriul său destin lăuntric. (Rudolf Steiner)
5844. La început, este greu de crezut că sentimente ca respectul, stima, veneraţia ar putea avea legătură cu cunoaşterea, având în vedere că există tendinţa de a considera cunoaşterea ca fiind o facultate în sine, independentă de tot ceea ce se întâmplă în viaţa interioară. Se uită un lucru: că sufletul este cel care cunoaşte. Și sentimentele sunt hrana sufletului tot aşa cum alimentele o reprezintă pe cea a corpului. Dacă un corp primeşte pietre în loc de pâine, activitatea lui moare. La fel se întâmplă şi în cazul sufletului: respectul, stima, devotamentul sunt substanţe hrănitoare ce asigură sănătatea şi puterea

activităţilor lui în general şi a cunoaşterii în special. Pe când dispreţul, antipatia şi denigrarea paralizează şi distrug forţa cunoaşterii. (Rudolf Steiner)

5845. **Un prieten este un dar pe care ți-l faci ție însuți. (Robert Louis Stevenson)**

5846. Nu există îndatorire pe care s-o subestimăm mai mult decât aceea de a fi fericiți. (Robert Louis Stevenson)

5847. A fi ceea ce suntem cu adevărat şi a deveni tot ceea ce putem fi mai bun - acesta este adevăratul scop al vieţii. (Robert Louis Stevenson)

5848. Vinul este poezie îmbuteliată. (Robert Louis Stevenson)

5849. Păstrează-ți temerile pentru tine însuți, dar împarte-ți curajul cu ceilalți. (Robert Louis Stevenson)

5850. Memoria mea este optimă pentru a nu ține minte. (Robert Louis Stevenson)

5851. Orice cuvânt rostit sau scris este o limbă moartă. (Robert Louis Stevenson)

5852. Oricine a ajuns acolo unde este, a trebuit să înceapă de unde era. (Robert Louis Stevenson)

5853. Dacă principiile tale morale te întristează, atunci fii sigur că ele sunt greşite. (Robert Louis Stevenson)

5854. **Vreau să fiu tot şi să am totul, tot ce pot să fiu şi să am. (Max Stirner)**

5855. Liberalismul umanitar este culmea caliciei. Trebuie să începem prin a coborî până la ultima treaptă a sărăciei şi a mizeriei dacă vrem să accedem la individualitate. (Max Stirner)

5856. Când ne uităm la un arbore sau la un animal, nu vedem în aceştia pe semenii noştri, iar ipoteza potrivit căreia ceilalţi ar fi semenii noştri îşi are originea într-o ipocrizie... Aproapele meu, aidoma tuturor celorlalte fiinţe, este un obiect pentru care am sau nu simpatie, un obiect care mă interesează sau nu, de care pot sau nu să mă servesc. (Max Stirner)

5857. Pentru mine, nu există nimic mai presus de mine. (Max Stirner)

5858. Sunt legitim îndreptățit să fac orice lucru pe care îl pot face. (Max Stirner)

5859. Să ne întoarcem la ceea ce este unic, la Eul fără conținut, adică la nimic: Mi-am întemeiat cauza pe nimic. (Max Stirner)

5860. Îți imaginezi lucruri mărețe și îți descrii o lume întreagă de zei care chiar există pentru tine, un tărâm al spiritelor cărora crezi că trebuie să i te supui. (Max Stirner)

5861. Fiind proprietar și creator al dreptului meu, nu recunosc nicio altă sursă a dreptului în afară de mine, nici Dumnezeu, nici Statul, nici natura, nici măcar umanitatea însăşi. (Max Stirner)

5862. Statul, religia, conştiinţa, aceşti despoţi mă-nrobesc, iar libertatea lor înseamnă sclavia mea. Asta pentru că urmează principiul "scopul scuză mijloacele". Dacă propăşirea statului este scopul, războiul este mijlocul. Dacă justiția este scopul statului, crima este mijlocul și este denumită prin cuvântul sacru "execuție". (Max Stirner)

5863. Într-o republică, toți sunt stăpâni și fiecare îl tiranizează pe celălalt. (Max Stirner)

5864. Nimeni nu e aproapele meu, carnea mea nu e carnea lor, nici gândirea mea, gândirea lor. (Max Stirner)

5865. Dacă ai forța de a exista, ai de asemenea dreptul de a exista. (Max Stirner)

5866. Statul nu urmăreşte decât un scop: să limiteze, să înlănțuie, să aservească individul, să îl subordoneze unei generalități oarecare. (Max Stirner)

5867. Săracii sunt vinovați de existența bogaților. (Max Stirner)

5868. Libertatea nu poate fi decât *întreaga* libertate; o bucăţică de libertate nu este libertate. (Max Stirner)

5869. **Fiecare om doreşte un trai îndelungat, dar niciunul nu vrea să fie bătrân. (Jonathan Swift)**

5870. Cât de searbăd şi lipsit de gust ne pare orice lucru netrecut prin firul depănat al amăgirii. (Jonathan Swift)

5871. Căci noaptea fiind mama tuturor lucrurilor, filozofii înţelepţi sunt de părere că orice scriere e roditoare în măsura în care este şi întunecată. (Jonathan Swift)

5872. Cel căruia fiecare îi acordă locul al doilea, negreşit că are temeiuri incontestabile de a pretinde locul întâi. (Jonathan Swift)

5873. S-ar putea ca mintea noastră, cugetând asupra tuturor lucrurilor, să se asemene cu soarele, care nu poate lumina jumătate din globul pământesc fără a lăsa cealaltă jumătate cufundată în bezna nopţii. (Jonathan Swift)

5874. Ochiul minţii vede cel mai bine atunci când ochii simţurilor rămân închişi. (Jonathan Swift)

5875. Pe lumea aceasta nu întâlneşti nimic mai statornic decât nestatornicia. (Jonathan Swift)

5876. La drept vorbind, foarte puţini oameni trăiesc în ziua de azi, dar iau măsuri pentru a trăi altădată. (Jonathan Swift)

5877. Un nerod pune mai multe întrebări decât poate da răspunsuri un înţelept. (Jonathan Swift)

5878. Când raţiunea altuia izbuteşte să mă convingă pe deplin, devine propria mea raţiune. (Jonathan Swift)

5879. Dacă o persoană mă ţine la distanţă, mă împacă gândul că e şi ea la distanţă de mine. (Jonathan Swift)

5880. Satira este un fel de oglindă în care, de obicei, fiecare descoperă faţa oricărei alte persoane, afară de a sa. (Jonathan Swift)

5881. Puterea destinului este recunoscută doar de nefericiţi, căci cei fericiţi pun toate izbânzile pe seama chibzuinţei şi a meritelor personale. (Jonathan Swift)

5882. Un om drăguţ este un om cu idei spurcate(Jonathan Swift)

5883. **Numai cine ştie să moară merită să trăiască!Prin moarte, ceea ce e universal în eul nostru individual se restituie sau se adaugă unităţii, aşa cum stropul de rouă se întoarce în ocean... (Ion D. Sârbu)**

5884. Libertatea mea nu este decât absenţa fricii, ignorarea sau uitarea ei. (Ion D. Sârbu)

5885. Omul este o fiară politică. (Ion D. Sârbu)

5886. Luciditatea este libertatea celor lipsiţi de libertate! (Ion D. Sârbu)

5887. Puterea e neputincioasă fiindcă e atotputernică. (Ion D. Sârbu)

5888. Scrisul este un sacrificiu printr-un fel de nobilă automutilare. (Ion D. Sârbu)

5889. Viaţa nu e decât o lungă şcoală primară în care învăţăm băbeşte azbuchiile vieţii pentru ca la bătrâneţe să putem citi cuvintele „moarte”, „transcendenţă”, „lumină”. (Ion D. Sârbu)

5890. Ştim că mâine nu e decât un azi cârpit sau ciopârţit. (Ion D. Sârbu)

5891. Greşeli de ortografie morală. (Ion D. Sârbu)

5892. Viciul informaţiei, delirul bibliografiei. (Ion D. Sârbu)

5893. Viaţa nu mai cunoaşte linia dreaptă. (Ion D. Sârbu)

5894. Am zărit întreaga noastră tragică biografie, rezumată în limpezimea unei fiinţe ce urmează pe cărare. (Ion D. Sârbu)

5895. Scrisul e boala şi meseria mea. (Ion D. Sârbu)

5896. **Eu văd în istoria universală imaginea unei veşnice formări şi transformări, a unei deveniri şi a unei pieiri miraculoase a formelor organice. (Oswald Spengler)**
5897. Acela care caută într-o înlănţuire cauzală oarecare de evenimente izolate şi indiscutabile forma internă a istoriei nu va găsi niciodată, dacă este sincer cu sine, decât o comedie burlescă şi un nonsens. (Oswald Spengler)
5898. Destinul este libera noastră voinţă. (Oswald Spengler)
5899. Astăzi nu mai ştim să citim. Se parcurge în grabă ceea ce e tipărit. (Oswald Spengler)
5900. Fiecare cultură traversează fazele evolutive ale omului în particular. Fiecare are copilăria ei, tinereţea ei, maturitatea şi bătrâneţea sa. (Oswald Spengler)
5901. Istoria Europei e un destin premeditat, cea a Indiei e un destin fortuit. (Oswald Spengler)
5902. Geniul politic al mulţimii nu e decât încrederea în comenzi. (Oswald Spengler)
5903. Socialismul nu e decât capitalismul claselor inferioare. (Oswald Spengler)
5904. **Poezia nu se scrie cu cuvinte. (Nichita Stănescu)**
5905. Suntem ceea ce iubim! (Nichita Stănescu)
5906. Poezia este ca o pasăre ce zboară invers. (Nichita Stănescu)
5907. Îndrăgostiţii sunt pietoni ai aerului. (Nichita Stănescu)
5908. Oamenii sunt păsări cu aripile crescute înăuntru. (Nichita Stănescu)
5909. Tot ceea ce are timp există. (Nichita Stănescu)
5910. Nimic nu este mai firesc decât absurdul. (Nichita Stănescu)
5911. Eu nu sunt altceva decât o pată de sânge care vorbeşte. (Nichita Stănescu)
5912. Omul este natura naturii. (Nichita Stănescu)
5913. Nimic mai actual, de fapt, decât viitorul. (Nichita Stănescu)
5914. Cuvintele sunt umbra de aur în conştiinţă a materiei. (Nichita Stănescu)
5915. A vorbi despre limba în care gândeşti, este ca o sărbătoare. (Nichita Stănescu)
5916. Inteligenţa nu poate fi exclusă din miracol. (Nichita Stănescu)
5917. Poezia e o taină şi o lucrare de sine stătătoare. (Nichita Stănescu)
5918. Nu ştiu în ce secol aş fi trăit, probabil într-unul care nu a sosit. (Nichita Stănescu)
5919. Poetul, ca şi soldatul, nu are viaţă personală. (Nichita Stănescu)
5920. Vorbirea semnifică disperarea de a avea un trup viu. (Nichita Stănescu)
5921. Noi suntem clipa care trece prin poarta existenţei. (Nichita Stănescu)
5922. Muzica este un răspuns căruia nu i s-a pus nicio întrebare. (Nichita Stănescu)
5923. Totul e simplu, atât de simplu, încât devine de neînţeles. (Nichita Stănescu)
5924. Tăcerea mea aude nenăscuţii câini pe nenăscuţii oameni cum îi latră. (Nichita Stănescu)
5925. Eu nu sunt altceva decât o pată de sânge care vorbeşte. (Nichita Stănescu)
5926. Prietenii mei nu sunt mulţi, dar sunt în schimb nenumăraţi. (Nichita Stănescu)
5927. Amintirea întâmplărilor mele vine din viitor, nu din trecut. (Nichita Stănescu)
5928. A vorbi despre limba română este ca o duminică. Limba română este patria mea. De aceea, pentru mine, muntele munte se numeşte, de aceea, pentru mine, iarba iarbă se spune, de aceea, pentru mine, izvorul izvorăşte, de aceea, pentru mine, viaţa se trăieşte. (Nichita Stănescu)
5929. Calea grabnică spre înălţarea în virtute a începătorilor este tăcerea buzelor, închiderea ochilor şi surzenia urechilor. (Nichita Stănescu)

5930. **Prieten se numeşte omul care te ajută fără ca verbul să fie urmat de un complement circumstanţial de timp sau de loc sau de mod. (N. Steinhardt)**
5931. Ceainicul e ceainic. Soba nu-i elefant. În pământ încolţeşte grâul. Din piatră se fac case şi se durează statui. Hristos nu-i Dumnezeu al neorânduielii şi al măştilor. (N. Steinhardt)
5932. Creştinismul este o şcoală a fericirii. (N. Steinhardt)
5933. Lumea aceasta zadarnică şi în care ni se hotărăşte soarta pe vecie nu este atât de neimportantă, de zadarnică şi de iluzorie de vreme ce Hristos a venit să moară aici. (N. Steinhardt)
5934. Răul poate să-l facă oricine, cât de nevoielnic ar fi. Binele însă e numai pentru sufletele tari şi firile călite. (N. Steinhardt)
5935. Cred, Doamne, ajută necredinţei mele, îmi pare a fi, cum să spun? Taina cea mai de taină a învăţăturii creştine, noua învăţătură, şi într-un anume fel pecetea darului Duhului sfânt. (N. Steinhardt)
5936. De ce îi este omului de astăzi foame? De iubire şi de sens. (N. Steinhardt)
5937. Poate că definiţia eroismului şi a sfinţeniei nu este decât aceasta: să faci imposibilul posibil. (N. Steinhardt)
5938. Pe Cruce, s-au unit Dumnezeirea cu omenirea. (N. Steinhardt)
5939. Situaţia creştinului e la fel de paradoxală ca a lui Don Quijote. E om şi i se cere să fie Dumnezeu. A fost creat curat şi e murdar, şi trebuie să se întoarcă la ceea ce a fost menit a fi. Altfel spus, el trebuie să lupte pentru a deveni ceea ce este. (N. Steinhardt)
5940. Atâta timp cât nu ieşim din posibil, din contabilitate, nu putem nici concepe, nici pretinde paradisul. (N. Steinhardt)
5941. Mai ameţitoare vorbe nu s-au rostit niciodată, afară de: Cred, Doamne, ajută necredinţei mele. Despre care îmi spun că dacă din toată Biblia n-ar rămâne decât ele, ar fi de ajuns pentru a dovedi esenţa divină a creştinismului. (N. Steinhardt)
5942. Un singur lucru nu poate Dumnezeu: să ne mântuiască fără consimţământul nostru. (N. Steinhardt)
5943. Dăruind lumina pe care nu o ai, o vei dobândi şi tu. (N. Steinhardt)
5944. Curajul e taina finală; învinge acela care este dispus să moară. (N. Steinhardt)
5945. Creştinismul nu ne oferă un mijloc miraculos de a scăpa de suferinţă, ci ne pune la îndemână miraculosul mijloc de a o îndura. (N. Steinhardt)
5946. Crucea, geometric şi simbolic vorbind, e semnul întretăierii celor două planuri, e unirea dintre spiritual şi material, e metafora dublei noastre naturi: duhovnicească şi pământeană. Ea ne rezumă, ne recapitulează, ne reprezintă grafic şi cardinal, ne expune în dubla - paradoxala, perpendiculara, fundamentala - noastră solemnă şi derizorie situaţie de făptură care ţine deopotrivă de lume şi de cer. (N. Steinhardt)
5947. Doar Dumnezeu există, restul tot nu-i decât ipoteză. (N. Steinhardt)
5948. Biruinţa nu-i obligatorie; obligatorie e lupta. (N. Steinhardt)
5949. Trebuie să avem mintea aspră şi inima blândă. (N. Steinhardt)
5950. Aflarea adevărului însingurează. (N. Steinhardt)
5951. Creştinismul reprezintă o trecere de la dreptate la dragoste. (N. Steinhardt)
5952. Adevărul ne face liberi. (N. Steinhardt)
5953. Omul trebuie să lupte pentru a deveni ceea ce este, adică trebuie să ducă un război greu pentru a primi ceea ce i s-a dat. (N. Steinhardt)
5954. **Câtă vreme nu am marcat limitele unui adevăr, cât timp nu l-am măsurat, nu este decât pe jumătate cunoscut. Marcându-i limitele, mă voi feri de adevărul greşit aplicat, mare sursă de erori. (Stendhal)**
5955. Marile caractere sunt întemeiate pe opinii evidente. (Stendhal)

5956. Cred că este mai uşor să zugrăveşti un caracter aflându-te departe de el, decât de aproape. De la depărtare nu mai suntem distraşi de ascultarea sensurilor prezente. (Stendhal)
5957. Oamenii dobândesc cunoştinţe proporţional cu curiozitatea lor. (Stendhal)
5958. Pentru noi este ridicol omul care, dispreţuind bogăţiile şi neţinând seama de ele, ar apuca pe altă cale pentru a ajunge la fericire şi s-ar înşela. (Stendhal)
5959. Imaginaţia sporeşte mila. (Stendhal)
5960. Există oameni care, mânaţi de dorinţa de a cunoaşte totul, uită să iubească. (Stendhal)
5961. Iubirea este singura pasiune care se plăteşte cu o monedă fabricată. (Stendhal)
5962. Monarhia însăşi e o culme a spiritului uman, căci câtă artă nu-i trebuie unui om pentru a face ca atâţia semeni să se supună ordinelor sale, împotriva interesului lor evident?… (Stendhal)
5963. Tirania caută să înmulţească nevoile oamenilor. Ele nu sunt decât lanţuri în plus prin care îi leagă de carul ei. (Stendhal)
5964. Obstacolele fac să se nască reflectarea. (Stendhal)
5965. Orgoliul îţi aduce inspiraţie. (Stendhal)
5966. Dacă contemporanii unui om nu pot nici să-i ajute, nici să-i stăvilească pasiunile, atunci îşi bate joc de ei. (Stendhal)
5967. Sunt convins că oameni foarte mediocri sunt capabili de a produce pateticul. (Stendhal)
5968. Cel mai rezonabil om din lume, când vrea să se facă poet, renunţă la bunul simţ. (Stendhal)
5969. Un roman este o oglindă purtată de-a lungul unui drum. (Stendhal)
5970. Cu cât inspiri o simpatie mai generală, inspiri un sentiment mai puţin profund. (Stendhal)
5971. Orice om care nu râde de o trăsătură ridicolă, înseamnă că o împărtăşeşte. (Stendhal)
5972. **Libertatea mea va fi cu atât mai mare cu cât îmi voi limita mai mult câmpul de acţiune şi cu cât mă voi înconjura mai mult de obstacole. Tot ce diminuează constrângerea, slăbeşte puterea. Cu cât îţi impui mai multe constrângeri, cu atât te vei elibera mai mult din obstacolele care îţi îngrădesc spiritul. (Igor Stravinski)**
5973. Prea multe piese muzicale se încheie mult prea târziu. (Igor Stravinski)
5974. Am învăţat de-a lungul vieţii din greşelile si presupunerile false pe care le-am făcut, nu din cunoştinţele şi inteligenţa pe care le-am acumulat. (Igor Stravinski)
5975. Am spus undeva că nu e suficient să asculţi muzica, trebuie să o vezi. (Igor Stravinski)
5976. Un compozitor bun nu imită; fură. (Igor Stravinski)
5977. Sunt un inventator al muzicii. (Igor Stravinski)
5978. Pentru a crea îţi trebuie o forţă dinamică şi ce forţă e mai puternică decât dragostea? (Igor Stravinski)
5979. Păcatele nu pot fi distruse, doar iertate. (Igor Stravinski)
5980. Să auzi nu presupune nici un merit; să asculţi este un efort. O raţă aude şi ea. (Igor Stravinski)
5981. **Eu o iubesc, ea mă iubeşte şi ne urâm unul pe altul, cu o ură născută din dragoste. (August Strindberg)**
5982. Când ai douăzeci de ani, crezi că ai rezolvat enigma lumii; la treizeci de ani, începi să reflectezi asupra ei şi, la patruzeci, descoperi că ea e de nerezolvat. (August Strindberg)
5983. S-ar spune că viaţa nu este decât o imensă bătaie de joc. (August Strindberg)
5984. Educaţia face din fiecare dintre noi un mecanism şi nu un individ. (August Strindberg)

5985. Pământul e o colonie penitenciară unde trebuie să suportăm o pedeapsă pentru crimele comise într-o existență anterioară. (August Strindberg)
5986. În fond, asta e solitudinea: să te înfăşori în gogoaşa sufletului tău, să te transformi într-o crisalidă şi să aştepţi metamorfoza, căci ea va veni întotdeauna. (August Strindberg)
5987. Nu victoria o vreau, ci lupta. (August Strindberg)
5988. Trebuie mereu să studiezi natura celorlalţi, înainte de a da liber curs propriei naturi. (August Strindberg)
5989. Ce naivitate, să crezi în castitatea dragostei. (August Strindberg)
5990. Femeia nu este decât complementul bărbatului. (August Strindberg)
5991. Teatrul a fost întotdeauna o şcoală pentru tineri, pentru oamenii pe jumătate cultivaţi şi pentru femei, adică pentru cei care, posedând încă deprinderea de a se înşela sau de a se lăsa înşelaţi, sunt accesibili iluziei şi forţei de sugestie a autorului. (August Strindberg)
5992. **Sufletul ființelor este parfumul lor. (Patrick Süskind)**
5993. Dacă iubirea e întemeiată pe reciprocitate, dacă avem de-a face cu doi oameni care se iubesc, urmările pentru mediul în care se mişcă aceştia sunt mai puţin periculoase, întrucât, în mare măsură, cuplul se autoneutralizează. (Patrick Süskind)
5994. În iubire şi în cei îndrăgostiţi se manifestă o considerabilă doză de prostie. În acest context, recomand oricui să-şi citească propriile scrisori de amor la o distanţă temporală de douăzeci, treizeci de ani. La vederea amestecului haotic de sminteală, orgoliu, impertinenţă şi orbire din ele, oricine va simţi urcându-i în obraji un val de roşeaţă: conţinutul e banal, stilul penibil. (Patrick Süskind)
5995. Dacă îți era luată această unică libertate, cea mai importanta dintre toate, și anume libertatea de a te izola la nevoie de ceilalți oameni, atunci toate celelalte libertăți nu valorau nimic. Atunci viața nu mai avea sens. Atunci era mai bine să fii mort. (Patrick Süskind)
5996. Avertismentele cele mai bine intenționate, argumentele incontestabile, afirmațiile evident adevărate se izbesc de un mare dar: "Dar o iubesc (îl iubesc)!" Mai rău, ele pot fi resimțite ca acte dușmănoase, inspirate de invidie, și vor atrage după sine răzbunarea de rigoare. Astfel, nu arareori, prietenii îndelungate și legături solide ajung să se destrame. (Patrick Süskind)
5997. El voia să sufere acum. Cu cât suferea mai mult, cu atât mai bine. Suferința era ce-i trebuia acum, îi justifica și ațâța ura și furia, iar furia și ura ațâțau la rândul lor suferința, căci îi aduceau sângele în clocote tot mai fierbinți și îi storceau valuri mereu noi de sudoare din pori. (Patrick Süskind)
5998. Mersul calmează. În mers sălăşluieşte o forţă tămăduitoare. Punerea regulată a unui picior în faţa celuilalt în acompaniamentul braţelor vâslind ritmic, creşterea frecvenţei respiraţiei, uşoara stimulare a pulsului, activităţile ochiului şi urechii necesare stabilirii direcţiei şi păstrării echilibrului, senzaţia aerului care atinge pielea adiind - toate acestea sunt acţiuni ce apropie corpul şi spiritul în mod cu totul irezistibil unul de altul şi care fac sufletul, oricât ar fi el de degenerat şi de urâţit, să crească şi să se lărgească. (Patrick Süskind)
5999. Din punct de vedere uman și etic, urmările sunt totuși pe deplin regretabile: cuplurile de îndrăgostiți înclină adesea spre un autism în doi... sau spre aroganța în doi... În ambele situații ei sunt ca și pierduți pentru lume – fie că, în contopirea cu celălalt și în suficiența lor, uită de tot ce e în jur, fie că, orbiți cum sunt de sentimentul sublim al unicității legăturii lor, dispreţuiesc lumea și pe toți ceilalți oameni care nu cunosc sfântul delir erotic, privindu-i astfel, doar ca pe nişte imbecili, cărora le pot arăta degetul mijlociu. (Patrick Süskind)
6000. În orice situaţie, iubirea se plăteşte cu pierderea raţiunii, cu pierderea de sine, ce are drept consecinţă imaturitatea. În cazuri inofensive, urmarea este ridicolul, în cel mai sumbru caz o catastrofă politică mondială. (Patrick Süskind)

6001. **Singura ieşire adevărată se află tocmai acolo unde nu există ieşire pentru judecata omenească. Altminteri de ce am avea nevoie de Dumnezeu?Omul nu se întoarce către Dumnezeu decât pentru a obţine imposibilul. Cât priveşte posibilul, oamenii îi pot face singuri faţă. (Lev Şestov)**

6002. Dacă omul din subterană nu s-ar fi temut de nimic, dacă prin firea sa Hamlet ar fi fost un gladiator noi n-am fi avut până-n ziua de azi nici poezie tragică, nici filozofie. (Lev Șestov)

6003. Nu poţi vedea totul, înţelege totul, nu poţi să te înalţi prea sus deasupra pământului, nici să pătrunzi în adâncurile lui. (Lev Șestov)

6004. Cele mai importante şi semnificative gânduri, revelaţiile, apar pe lume golașe, fără vreun înveliş verbal: să găseşti pentru ele cuvinte-iată o treabă deosebit de grea, o adevărată artă. Dar şi invers: prostiile şi locurile comune vin dintr-o dată împopoţonate în boarfe pestriţe, chiar dacă vechi-aşa că le poţi oferi publicului direct, fără niciun efort. (Lev Şestov)

6005. Oamenii se arată şocaţi când enunţ două judecăţi contradictorii deodată. Ei pretind să renunţ la una dintre ele,ori mai bine, din respectul convenienţelor, să nu le rostesc în acelaşi timp. Dar, între mine şi ei, există această diferenţă, aceea că eu îmi afirm deschis contradicţiile, în timp ce ei preferă să le ascundă în propriii lor ochi. (Lev Şestov)

6006. Lumea e mult mai profundă decât ne-o închipuim în timpul zilei. (Lev Şestov)

6007. Cu propriile puteri omul nu-şi poate obţine credinţa, aşa cum nu şi-a putut obţine fiinţa. (Lev Şestov)

6008. Pare-se că există două teorii, cu totul potrivnice, despre originea speciei umane: Unii susţin că omul coboară din maimuţa, alţii ca a fost creat de Dumnezeu. Se ceartă grozav. Eu unul cred că se înşeală şi unii şi alţii. Teoria mea este următoarea: cei care cred că omul coboară din maimuţă, coboară cu adevărat din maimuţă şi alcătuiesc o rasă aparte, în afara rasei oamenilor creaţi de Dumnezeu şi care cred şi ştiu că au fost creaţi de Dumnezeu. (Lev Şestov)

6009. Evenimentele cele mai importante din viaţă - despre care nimeni în afară de mine nu ştie nimic - se uită uşor. (Lev Şestov)

6010. Muzica este prea precisă pentru cuvinte. (Felix Mendelssohn-Bartholdy)

6011. *Homo sapiens* a putut deveni o fiinţă care evită conflictul exterior, pentru ca să se dezvolte luxuriant în interior. (Peter Sloterdjik)

6012. Această ordine primordială a coapartenenţei face posibilă arta de a transpune oamenii într-un interior comun lărgit. (Peter Sloterdjik)

6013. Arta posibilului la scară mare orbitează în jurul actului de forţă de a reprezenta improbabilul ca inevitabil. (Peter Sloterdjik)

T

6014. **Dacă există în lume o forţă, care poate să depăşească frica pe deplin, să nimicească orice pericol, să rămână nepăsătoare la orice pagubă până şi faţă de moarte, această forţă este iubirea. (Rabindranath Tagore)**

6015. Frumuseţea nu se măsoară prin volum. O singură floare face să se vadă un pom mare; o singură stea dă armonie întregului cer întunecat. (Rabindranath Tagore)

6016. Eu am devenit versiunea mea proprie de optimist. Dacă nu pot trece printr-o uşă, voi trece prin alta – sau voi face o uşă. Va veni ceva minunat indiferent de cât de întunecat este prezentul. (Rabindranath Tagore)

6017. Am închis uşile camerei ca să nu intre greşeala. Atunci adevărul m-a întrebat: Eu pe unde voi intra? (Rabindranath Tagore)

6018. Port în mine o povară apăsătoare: povara bogăţiilor pe care nu le-am împărţit cu alţii. (Rabindranath Tagore)

6019. O, frumuseţe, recunoaşte-te în iubire, nu în imaginea linguşitoare a oglinzii tale! (Rabindranath Tagore)

6020. Peştii din apă-s tăcuţi, dobitoacele de pe pământ sunt zgomotoase, păsările din văzduh cântă. Omul însă are într-însul tăcerea mării, larma pământului şi muzica văzduhului. (Rabindranath Tagore)

6021. Iubirea e plenitudinea. Ea nu cerşeşte, ci doreşte. (Rabindranath Tagore)

6022. Nu pot alege ceea ce-i mai bun. Pe mine ceea ce-i mai bun m-alege. (Rabindranath Tagore)

6023. Prima floare înflorită pe Terra a fost o invitaţie la un cântec încă nenăscut. (Rabindranath Tagore)

6024. Minciuna nu poate deveni adevăr fiindcă i-a crescut puterea. (Rabindranath Tagore)

6025. Nu te teme de clipă! Aşa cântă glasul eternităţii. (Rabindranath Tagore)

6026. Posibilul întreabă Imposibilul: "Unde stai?". Imposibilul răspunde: "În visurile neputincioşilor”. (Rabindranath Tagore)

6027. Bazinul se umple cu apă, focul se aprinde cu foc, iar sufletul cuiva se modelează datorită sufletului altcuiva. (Rabindranath Tagore)

6028. Nu în cerul înstelat şi nici în splendoarea unei corale ni se dezvăluie în toată perfecţiunea sa, măreţia infinitului în finit; ea se află în sufletul omenesc. (Rabindranath Tagore)

6029. Căsătoria este o artă: trebuie s-o creezi din nou în fiecare zi. (Rabindranath Tagore)

6030. Omul este un copil; darul său cel mai înalt este darul creşterii. (Rabindranath Tagore)

6031. Rădăcinile sunt crengi cufundate-n pământ. Crengile sunt rădăcini crescute-n văzduh. (Rabindranath Tagore)

6032. Lui Dumnezeu ajunge să i se facă lehamite de marile imperii, dar niciodată de măruntele flori. (Rabindranath Tagore)

6033. Cea mai înaltă educaţie este cea care nu ne dă doar informaţie, ci face ca viaţa noastră să fie în armonie cu întreaga existenţă. (Rabindranath Tagore)

6034. Faptele sunt multe, dar adevărul este unul. (Rabindranath Tagore)

6035. Când un suflet omenesc trage cortina grea a eului şi stă faţă-n faţă cu iubirea veşnică e ca şi când ar privi pe Maestru creând o lume. Când viaţa omului iese teafără din rătăcirile eului şi-şi găseşte în suflet unitatea sa cu Dumnezeu, conştiinţa veşniciei e un semn imediat al existenţei, tot aşa ca lumina într-o flacără. (Rabindranath Tagore)

6036. Când vocea liniştii îmi atinge cuvintele, Îl cunosc şi astfel mă cunosc pe mine. (Rabindranath Tagore)

6037. Ne câştigăm libertatea în momentul în care am plătit preţul complet. (Rabindranath Tagore)

6038. Citim lumea pe dos şi pretindem că ne înşeală. (Rabindranath Tagore)

6039. Numai acela este liber, care iubeşte libertatea pentru el şi e bucuros s-o extindă şi asupra altora. (Rabindranath Tagore)

6040. Odihna-i a muncii, aşa cum pleoapa-i a ochiului. (Rabindranath Tagore)

6041. Viaţa este un dar pe care îl merităm numai atunci când îl dăruim. (Rabindranath Tagore)

6042. Ceea ce eşti nu poţi vedea, ceea ce vezi e doar umbra ta. (Rabindranath Tagore)

6043. Moartea este a vieţii în aceeaşi măsură ca şi naşterea. (Rabindranath Tagore)

6044. Întrebarea de ce există răul este aceeaşi ca şi a întreba de ce există imperfecţiune. Dar aste este întrebarea reală pe care trebuie s-o punem. Este această imperfecţiune adevărul ultim, este răul absolut şi cel din urmă? (Rabindranath Tagore)

6045. Frumuseţea unui trandafir este şi ea o iluzie. Dar dacă îl dezbraci de această iluzie şi-l priveşti ca pe o combinaţie de cărbune şi azot, nici părerea aceasta nu-i adevărată. (Rabindranath Tagore)

6046. **Există ceva mai îngrozitor decât calomnia: adevărul (Talleyrand)**

6047. Vorba a fost dată omului spre a-şi ascunde gândurile. (Talleyrand)

6048. Nu te încrede în primele avânturi, pentru că sunt aproape întotdeauna cinstite. (Talleyrand)

6049. Cine nu a trăit ultimii ani de dinainte de 1789 nu ştie ce e plăcerea de a trăi. (Talleyrand)

6050. Franţa şi Anglia trebuie să fie strâns unite, cum sunt calul şi călăreţul. Important e un singur lucru: să nu fii calul. (Talleyrand)

6051. Espresso este pentru Italia ceea ce şampania este pentru Franţa. (Talleyrand)

6052. O femeie poate ierta câteodată un bărbat care încearcă să o seducă, dar niciodată pe bărbatul care ratează o ocazie atunci când i se oferă. (Talleyrand)

6053. Prea multă simțire creează nefericire; prea multă nesimțire duce la infracțiuni. (Talleyrand)

6054. Politica este arta de a face posibil ceea ce este necesar. (Talleyrand)

6055. **Gândeşte-te, ce drept ai tu să fii dispreţuitor, când virtutea ta este doar lipsa ispitei, succesul poate fi şansă, rangul poate fi accidentul survenit unui strămoş, iar prosperitatea e mai degrabă o satiră? (William Makepeace Thackeray**)

6056. Fapt este că, după părerea mea, deseori cumpărăm mult prea scump banii. **(**William Makepeace Thackeray**)**

6057. Nu este atât de greu să mori pentru un crez; oricare om din oricare popor a izbutit asta – anevoios e să trăieşti la înălţimea lui. **(**William Makepeace Thackeray**)**

6058. O bună gospodină este, prin forţa lucrurilor, un şarlatan. **(**William Makepeace Thackeray**)**

6059. Ciudat, ce lucruri poate săvârşi un bărbat, şi totuşi o femeie să-l socotească un înger. **(**William Makepeace Thackeray**)**

6060. **Trecutul este sigur, viitorul este neclar. (Thales din Milet)**

6061. Lipsa de stăpânire este vătămătoare. (Thales din Milet)

6062. Este un lucru anevoios să te cunoşti pe tine. (Thales din Milet)

6063. Să nu te preocupe înfăţişarea, ci comportarea. (Thales din Milet)

6064. Multe cuvinte nu reprezintă dovada unei minți chibzuite. (Thales din Milet)
6065. Nimic nu este mai agil ca gândul; el te poartă prin întregul univers. (Thales din Milet)
6066. **Omul este o inflorescență terminală a naturii . (Pierre Teilhard de Chardin)**
6067. Omul este cel mai mare eveniment teluric și biologic al planetei noastre. (Pierre Teilhard de Chardin)
6068. Nu suntem ființe umane care avem o experiență spirituală, ci ființe spirituale care avem o experiență umană. (Pierre Teilhard de Chardin)
6069. Într-o bună zi, după ce vom fi luat în stăpânire vânturile, valurile, mareele și gravitația, vom pune la lucru energiile iubirii. Atunci, pentru a doua oară în istoria omenirii, omul va fi descoperit focul. (Pierre Teilhard de Chardin)
6070. În suferință este ascunsă, cu o intensitate extremă, forța ascensională a lumii. Toată problema constă în a o elibera, dându-i conștiența a ceea ce semnifică și a ceea ce poate. (Pierre Teilhard de Chardin)
6071. Bucuria înseamnă a fi găsit în sfârșit un Obiect universal și solid la care să raportăm fericirile fragmentare, a căror posedare succesivă și trecătoare irită inima fără a o satisface. (Pierre Teilhard de Chardin)
6072. **Oamenii se nasc să reuşească, nu să eşueze. (Henry David Thoreau)**
6073. Oamenii au devenit uneltele uneltelor lor. (Henry David Thoreau)
6074. Nesupunerea este adevărata fundație a libertății. (Henry David Thoreau)
6075. De nimic nu trebuie să ne temem mai mult decât de teamă. (Henry David Thoreau)
6076. N-am întâlnit niciodată o tovarăşă de viață mai prietenoasă decât singurătatea. (Henry David Thoreau)
6077. Există un singur remediu pentru dragoste: a iubi mai mult. (Henry David Thoreau)
6078. Secretul succesului constă în conceperea unei rezolvări fericite a oricărei dificultăți. (Henry David Thoreau)
6079. Gândul este sculptorul ce te face persoana care doreşti să fii. (Henry David Thoreau)
6080. Răsare doar acea zi pentru care noi suntem treji. (Henry David Thoreau)
6081. Marea masa a oamenilor îşi duce viața într-o disperare tăcută. (Henry David Thoreau)
6082. Cum să ne amintim neştiința noastră, când neîncetat nu facem apel decât la ceea ce ştim? (Henry David Thoreau)
6083. Opresorul nu îşi dă seama de gravitatea opresiunii cât timp este tolerată de cel oprimat. (Henry David Thoreau)
6084. Poezia nu reprezintă altceva decât echilibrul mental al vorbirii. (Henry David Thoreau)
6085. Nu cunosc nimic mai încurajator decât capacitatea omului de a se ridica în viața prin propriile-i strădanii. (Henry David Thoreau)
6086. Dacă cineva avansează cu încredere în direcția visurilor sale, va cunoaşte un succes neobişnuit în vremuri obişnuite. (Henry David Thoreau)
6087. Succesul vine de obicei la cei care sunt prea ocupați să-l caute. (Henry David Thoreau)
6088. Există un singur tip de succes: acela de a face din propria viață ceea ce vrei. (Henry David Thoreau)
6089. Îşi vor da oare seama oamenii că politica nu-i totuna cu morala şi că ea se ocupă numai de ceea ce este oportun? (Henry David Thoreau)
6090. Pentru a spune adevărul, e nevoie de cel puțin doi oameni - unul care să îl spună şi celălalt care să îl asculte. (Henry David Thoreau)

6091. Să formezi o echipă este doar începutul, să rămâi împreună este progresul, să lucrezi împreună este succesul. (Henry David Thoreau)
6092. Orice nebun poate stabili o regula, şi orice nebun poate tine cont de ea. (Henry David Thoreau)
6093. **Un martini treacă-meargă. Două sunt prea multe, iar trei nu sunt de ajuns. (James Thurber)**
6094. Umorul este haos emoţional reamintit în linişte. (James Thurber)
6095. Nu am un psihiatru şi nici nu vreau unul, pentru simplul motiv că, dacă m-ar asculta destul timp, ar putea avea tulburări grave. (James Thurber)
6096. E mai bine sa ştii câteva întrebări decât toate răspunsurile. (James Thurber)
6097. Cel care ezită e, uneori, salvat. (James Thurber)
6098. O vorbă a unui înţelept nu e suficientă dacă nu are sens. (James Thurber)
6099. Să discuţi înseamnă, în America, să fii de altă opinie. (James Thurber)
6100. Umorul e un lucru serios. Mă gândesc la el ca la una dintre cele mai mari resurse naturale ale noastre, care ar trebui protejată cu orice preţ. (James Thurber)
6101. Să nu privim înapoi cu mânie, nici înaintea noastră cu groază, ci în jurul nostru, cu luciditate. (James Thurber)
6102. Dragostea e ceea ce ai fost cândva prin intermediul altcuiva. (James Thurber)
6103. Şaizeci de minute de gândire de orice fel te conduc la confuzie sau nefericire. (James Thurber)
6104. Cea mai periculoasă mâncare e tortul de nuntă. (James Thurber)
6105. Nu există nicio excepţie de la regula care spune că orice regulă are o excepţie. (James Thurber)
6106. Nu există nicio siguranţă în numere, nici în orice altceva. (James Thurber)
6107. De ce trebuie să fii un nonconformist, cum sunt toţi cei din jur? (James Thurber)
6108. **Să interpretezi presupune să pui în stare de echivalenţă două texte: acela al autorului şi acela al interpretului (Tzvetan Todorov)**
6109. Viaţa e pierdută împotriva morţii, dar memoria câştigă în lupta sa împotriva neantului. (Tzvetan Todorov)
6110. Cei care nu ne sunt pe plac nu se confundă cu cei care ne agresează. (Tzvetan Todorov)
6111. **Istoria este o galerie de tablouri în care sunt puţine originale şi multe copii. (Alexis de Tocqueville)**
6112. Democraţia nu stabileşte legături puternice între oameni, ea doar le uşurează felul în care se poartă unii cu ceilalţi. (Alexis de Tocqueville)
6113. Lumea este a celor care au cea mai multă energie. (Alexis de Tocqueville)
6114. Ceea ce nu ai reuşit să faci, este ceea ce nu ai încercat încă să faci. (Alexis de Tocqueville)
6115. Născut sub un cer străin, situat în mijlocul unei scene schimbătoare mereu, mânat de un suflu care-l seacă de orice puteri, americanul nu are timp să stabilească nicio legătură; se obişnuieşte doar cu schimbarea şi ajunge să o privească drept o stare naturală a omenirii. Ajunge să simtă nevoia de schimbare, de instabilitate, cu cât le preţuieşte mai mult; în loc să vadă în ele un dezastru, acestea par a-i da senzaţia de miraculos. (Alexis de Tocqueville)
6116. Cel care caută în libertate altceva decât este aceasta e făcut pentru a fi servitor. (Alexis de Tocqueville)
6117. Marii oameni se pasionează de lucrurile mărunte, atunci când cele importante le lipsesc. (Alexis de Tocqueville)
6118. Există mai multă lumină şi înţelepciune în mai mulţi oameni reuniţi decât într-unul singur. (Alexis de Tocqueville)
6119. Ceea ce vulgul numeşte de obicei timp pierdut este, de fapt, timp câştigat. (Alexis de Tocqueville)

6120. Libertatea nu există fără morală, nici morala fără credinţă. (Alexis de Tocqueville)
6121. În democraţii, fiecare generaţie e un popor nou. (Alexis de Tocqueville)
6122. Numai Dumnezeu poate fi, fără riscuri, atotputernic. (Alexis de Tocqueville)
6123. În politică, ceea ce e adesea cel mai dificil de apreciat şi de înţeles este ceea ce se petrece sub ochii noştri. (Alexis de Tocqueville)
6124. **Prezentul este acel moment din afara timpului care uneşte trecutul cu viitorul. În acest prezent pot face apel la conştiinţă pentru ca momentul să devină real. Trecutul şi viitorul sunt însă iluzii. (L.N. Tolstoi)**
6125. Credinţa nu este o datorie de împlinit, ci un act de iubire. (L.N. Tolstoi)
6126. E îngrozitor de dureros să te gândești la ceea ce ar fi putut să fie, iar acum e imposibil. (L.N. Tolstoi)
6127. Nu este măreție acolo unde nu este simplitate. (L.N. Tolstoi)
6128. Tot ce pot să înţeleg, înţeleg doar din cauză că te iubesc. (L.N. Tolstoi)
6129. Nu ţi-e drag cine-i frumos, ci-i frumos cine ţi-e drag. (L.N. Tolstoi)
6130. Iubirea? Ce-i iubirea? se gândea el. Iubirea stă în calea morţii. Iubirea este viaţa. Tot, tot ce înţeleg, înţeleg numai pentru că iubesc. Tot ce există, există pentru că iubesc. Totul e legat numai de iubire. Iubirea este Dumnezeu şi, când mori, înseamnă că tu, o părticică din iubire, te întorci la izvorul veşnic al tuturor lucrurilor. (L.N. Tolstoi)
6131. Dacă eşti înţelept poţi suporta lipsa cunoaşterii, dacă eşti curios e greu. (L.N. Tolstoi)
6132. Cartea bună e ca şi o conversaţie cu un om deştept. (L.N. Tolstoi)
6133. Fericirea este plăcere fără regret. (L.N. Tolstoi)
6134. Nu fă rău și acesta va înceta să existe. (L.N. Tolstoi)
6135. Cel mai fericit om este acela care face fericiţi un număr cât mai mare de oameni. (L.N. Tolstoi)
6136. Oamenii au inventat respectul ca să ascundă locul gol, unde ar trebui să fie iubirea. (L.N. Tolstoi)Secretul fericirii nu stă în a face doar ceea ce-ţi place, ci în a-ţi place ceea ce faci.
6137. Dacă cei tineri ar şti, dacă cei bătrâni ar putea! (L.N. Tolstoi)
6138. Nu împrumuta de la alţii răspunsuri la întrebări, până când întrebările nu se ivesc în tine însuţi. (L.N. Tolstoi)
6139. Plăcerea stă nu în descoperirea adevărului, ci în căutarea lui. (L.N. Tolstoi)
6140. **Rugăciunea nu este urmarea meritelor noastre, ci a îndurării lui Dumnezeu. (Toma d'Aquino)**
6141. A transmite celorlalţi rodul contemplaţiei este un lucru mai măreţ decât contemplaţia însăşi. (Toma d'Aquino)
6142. Mă tem de omul unei singure cărţi. (Toma d'Aquino)
6143. Pentru orice faptă de iubire pornită dintr-un suflet, acesta merită viaţa de veci. (Toma d'Aquino)
6144. Este mai de dorit minimul de cunoaştere a lucrurilor foarte importante decât cunoaşterea socotită foarte sigură a lucrurilor foarte mărunte. (Toma d'Aquino)
6145. **Putem oare trăi împreună egali şi diferiţi? (Alain Touraine)**
6146. O societate care nu gândeşte, nu poate decât să se înfunde în decadenţă, fie lent, fie cu brutalitate. (Alain Touraine)
6147. Chinezii nu vor deveni ruşi, dacă japonezii nu devin americani. (Alain Touraine)
6148. Filosofii cred că pot face din orice miere, dar nu e decât ceară. (Alain Touraine)
6149. Schimbarea lumii nu este numai creaţie, progres, e, mai întâi de toate, descompunere, criză. (Alain Touraine)
6150. **Scopul poate scuza mijloacele cât timp este ceva care să scuze scopul. (Troţki)**

6151. Oamenii nu au mult respect pentru ceilalţi, dar ei nu se respectă nici pe ei înşişi. (Troţki)

6152. **Singurul lucru nou este ceea ce nu ştim (Harry Truman)**

6153. Un pesimist este cel care transformă şansele sale în probleme, iar un optimist este cel care transformă problemele sale în şanse. (Harry Truman)

6154. Preşedintele nu este decât un om glorificat care lucrează în relaţii publice şi îşi petrece timpul flatându-i, linguşindu-i şi împingându-i de la spate pe oameni pentru a-i convinge să facă ceea ce trebuie oricum să facă. (Harry Truman)

6155. **Priviți soluția, nu problema! (Donald Trump)**

6156. Fiţi perseverenţi! Uneori, încăpăţânarea face minuni. (Donald Trump)

6157. Adevărata măsură a succesului este dată de nivelul fericirii tale. (Donald Trump)

6158. Păstraţi-vă avântul! Ascultaţi, aplicaţi şi înaintaţi, nu vă înclinaţi. (Donald Trump)

6159. Gândiţi precum un învingător! Acest lucru vă va ajuta să vă concentraţi în direcţia cea bună. (Donald Trump)

6160. Fiţi pasionaţi de ceea ce faceţi! Dacă vă place ceea ce faceţi, nu vi se va părea niciodată că munciţi din greu. (Donald Trump)

6161. Nu renunţaţi niciodată! Nu vă mulţumiţi cu tabieturile voastre. A rămâne mulţumit de sine nu vă poate duce nicăieri. (Donald Trump)

6162. Aveţi încredere în voi! Dacă nu, nimeni altcineva nu va avea. Gândiţi-vă la voi ca la o armată formată dintr-un singur om. (Donald Trump)

6163. Forţaţi-vă norocul! Vechiul proverb care spune: "Cu cât muncesc mai mult, cu atât sunt mai norocos" este foarte adevărat. (Donald Trump)

6164. Concentraţi-vă! Întrebaţi-vă la ce ar trebui să vă gândiţi acum. Ignoraţi interferenţele. În această epocă a sarcinilor multiple, este o tehnică valoroasă, care trebuie dobândită. (Donald Trump)

6165. Întrebaţi-vă: "Ce mă prefac că nu văd?" S-ar putea să existe nişte oportunităţi extraordinare chiar în jurul vostru, chiar dacă lucrurile nu arată atât de bine. Marile obstacole se pot transforma în mari victorii. (Donald Trump)

6166. **Dacă nu citeşti ziarele, eşti neinformat, dacă le citeşti, eşti dezinformat. (Mark Twain)**

6167. mai bine să taci din gură şi să-i laşi pe ceilalţi să creadă că eşti un prost, decât să vorbeşti şi să înlături orice îndoială. (Mark Twain)

6168. Secretul succesului este să faci din vocaţia ta o vacanţă. (Mark Twain)

6169. Pudoarea a apărut odată cu veşmântul. (Mark Twain)

6170. Bancherul este un tip care îţi împrumută umbrela pe timp cu soare, dar o vrea înapoi în minutul în care începe să plouă. (Mark Twain)

6171. Civilizaţia este multiplicarea fără limite a necesităţilor nenecesare. (Mark Twain)

6172. Ficţiunea este obligată să se limiteze la posibilităţi. Adevărul, nu. (Mark Twain)

6173. E mai bine să meriţi laude şi să nu le primeşti decât să le primeşti fără să le meriţi. (Mark Twain)

6174. E mai bine să meriţi laude şi să nu le primeşti, decât să le primeşti şi să nu le meriţi! (Mark Twain)

6175. Când eşti furios, numără până la patru; când eşti foarte furios, înjură. (Mark Twain)

6176. Instruirea este totul. Piersica a fost odată o migdală amară; conopida nu e altceva decât o varză cu studii superioare. (Mark Twain)
6177. Nu te poţi simţi în largul tău fără propria-ţi aprobare. (Mark Twain)
6178. Se pot da multe exemple de construcţii fără sens. Cea mai reuşită este construcţia unui gard de cimitir. Cei care sunt înăuntru oricum nu mai pot ieşi afară, cei de afară oricum nu vor să intre. (Mark Twain)
6179. Fiecare este o lună cu o parte întunecată, pe care n-o arată nimănui. (Mark Twain)
6180. Animalele sunt cei mai buni prieteni. Ele nu pun întrebări şi nu critică. (Mark Twain)
6181. Diferenţa dintre un cuvânt bine plasat şi un cuvânt aproape bine plasat este aceeaşi ca aceea dintre un fulger şi un licurici. (Mark Twain)
6182. Cetăţeanul care consideră că veştmintele politice ale comunităţii sale s-au ros şi, totuşi, păstrează tăcerea şi nu se agită pentru a-i da un nou veştmânt – acela este un cetăţean necredincios, un trădător. (Mark Twain)
6183. Dumnezeu a făcut omul pentru că a fost dezamăgit de maimuţă. După aceea a încetat să mai facă experimente. (Mark Twain)
6184. Când un neamţ se aruncă în oceanul unei fraze, nu-l mai prinzi decât pe malul celălalt, cu verbul în gură! (Mark Twain)
6185. Dacă nu citeşti ziarele, eşti neinformat, dacă le citeşti, eşti dezinformat. (Mark Twain)
6186. Nu te despărţi de iluzii. Dacă ele vor dispărea, tu vei continua să exişti dar vei înceta să mai trăieşti. (Mark Twain)
6187. Patul este locul cel mai periculos din lume: 99% dintre oameni mor într-însul. (Mark Twain)
6188. Vinul german se distinge de oţet datorită etichetei. (Mark Twain)
6189. Eram mulţumit că puteam să răspund prompt şi am răspuns. Am spus că nu ştiu. (Mark Twain)
6190. Pot trăi două luni de pe urma unui compliment bun. (Mark Twain)
6191. Tunetul e foarte impresionant, dar treaba o face trăsnetul. (Mark Twain)
6192. "Clasică". O carte pe care toată lumea o apreciază, dar pe care nimeni n-o citeşte. (Mark Twain)
6193. Bancherul este un tip care îţi împrumută umbrela pe timp cu soare, dar o vrea înapoi în minutul în care începe să plouă. (Mark Twain)
6194. Iulius Cezar e mort demult, Napoleon Bonaparte a murit şi el, şi nici eu nu mă simt prea bine. (Mark Twain)
6195. Civilizaţia este multiplicarea fără limite a necesităţilor nenecesare. (Mark Twain)
6196. Ficţiunea este obligată să se limiteze la posibilităţi. Adevărul, nu. (Mark Twain)
6197. Majoritatea lucrurilor de teama cărora era să mor, nu s-au întâmplat de fapt niciodată. (Mark Twain)
6198. Fă în fiecare zi ceva ce nu vrei să faci. Aceasta este regula de aur pentru a dobândi obiceiul de a-ţi face datoria fără efort. (Mark Twain)
6199. Lumea nu-ţi datorează nimic. Exista înaintea ta. (Mark Twain)
6200. Consumată cu moderaţie, apa nu poate face rău! (Mark Twain)
6201. Procedează întotdeauna corect, vei face plăcere unora si vei produce uimire altora. (Mark Twain)
6202. Femeile împart cu noi plăcerea, ne dublează problemele şi ne triplează cheltuielile. (Mark Twain)
6203. Dă şansă fiecărei zile să fie aceea cea mai frumoasă din viaţa ta. (Mark Twain)
6204. Educaţia este calea de la ignoranţa încrezută la incertitudinea jalnică. (Mark Twain)
6205. Un om nu se poate simţi bine dacă nu-i în armonie cu sine. (Mark Twain)

6206. Singurul mod de a-ți păstra sănătatea este să mănânci ceea ce nu vrei, să bei ceea ce nu-ți place şi să faci ceea ce n-ai face. (Mark Twain)
6207. Când eram tânăr puteam ţine minte totul. Ce s-a întâmplat sau ce nu s-a întâmplat. (Mark Twain)
6208. Umorul este lucrul măreţ, salvator. În momentul în care se relevă, toate iritațiile şi resentimentele dispar si sunt înlocuite de un spirit solar. (Mark Twain)
6209. Orice emoţie, dacă e sinceră, e involuntară. (Mark Twain)
6210. Mi-am făcut o regulă din a nu fuma când dorm. (Mark Twain)
6211. Faptele vorbesc mai tare decât vorbele, dar nici pe departe atât de des. (Mark Twain)
6212. Un om cu o idee nouă este un excentric până ce ideea lui nu se izbuteşte. (Mark Twain)
6213. Ai grijă cum citeşti cărţile de medicină. Orice eroare de tipar îți poate fi fatală. (Mark Twain)
6214. Elveția este pur şi simplu o stâncă masivă, zgrunțuroasă, mare, cu un strat subțire de iarbă întins peste ea. (Mark Twain)
6215. Mi-e silă de țara în care nu există nicio macara! (Mark Twain)

Ț

6216. **Sfântul are forța de coeziune a pietrei. (Petre Țuțea)**
6217. În biserică afli că exiști.(Petre Țuțea)
6218. Umanitatea o iubești lesne. Pe om mai greu.(Petre Țuțea)
6219. Știința realului este teologia.(Petre Țuțea)
6220. Experiența nu e revelație, ci o acumulare de date.(Petre Țuțea)
6221. Pesimismul este expresia metafizică a lucidității.(Petre Țuțea)
6222. Revelația este intervenția directă a Divinității.(Petre Țuțea)
6223. Dumnezeu este creator, iar omul imitator.(Petre Țuțea)
6224. Țăranul este omul absolut.(Petre Țuțea)
6225. Rugăciunea ne arată că umilința înalță, iar nu coboară pe om.(Petre Țuțea)
6226. Omul este un ghem de întrebări.(Petre Țuțea)
6227. Ce pustiu ar fi spațiul dacă n-ar fi punctat de biserici!(Petre Țuțea)
6228. Religia este expresia unui mister trăit.(Petre Țuțea)
6229. Credința e incidența divină care poate revela adevărul.(Petre Țuțea)
6230. Egalitatea e cel mai mare dușman al libertății.(Petre Țuțea)
6231. Religia este sediul Adevărului transcendent în esență.(Petre Țuțea)
6232. Sunt două mari discipline guvernate de principiul ireversibilității: termodinamica și istoria.(Petre Țuțea)
6233. Să te autodisprețuiești zilnic, pentru ca în golul lăsat în tine să poată intra Dumnezeu.
6234. În fața lui Dumnezeu, geniul este văr primar cu idiotul.(Petre Țuțea)
6235. Trebuie să ne golim de prea plinul Eu, ca să mai intre în noi un pic de Dumnezeu.(Petre Țuțea)
6236. A ști la scară umană, poate fi folositor - dar în niciun caz mântuitor.(Petre Țuțea)
6237. Babele evlavioase merg la absolut rugându-se, iar filozoful trăncănind silogisme.(Petre Țuțea)
6238. Sunt trei mari iluzii ale omului istoric: progresul infinit, autodesăvârșirea și autosalvarea.(Petre Țuțea)
6239. Actorii se zbat să dea viață unui text care seamănă cu o cușcă.(Petre Țuțea)
6240. Omul autonom, oricât ar explora el viața și universul, n-are acces la adevăr fără revelație.(Petre Țuțea)
6241. Omul se complace estetic în jocul absurd al existenței, care îl depărtează de obiectul real al cunoașterii.(Petre Țuțea)
6242. Necunoașterea ne pune la dispoziția întâmplării, care ne duce de mână ca pe niște orbi, sau copii.(Petre Țuțea)
6243. Democrația e imperfectă, dar fără ea e greu de viețuit. Este un soi de haos suportabil.(Petre Țuțea)
6244. A fi sfânt înseamnă a fi suveranul tău perfect.(Petre Țuțea)

6245. Deoarece setea de absolut nu i-a fost satisfăcută la grad biopsihic, omul e etern trist.(Petre Ţuţea)
6246. O personalitate este aceea care se dăruieşte, nu se justifică.(Petre Ţuţea)
6247. A fi creştin înseamnă a coborî Absolutul la nivel cotidian.(Petre Ţuţea)
6248. Moartea mă determină să fiu esenţial. M-a impresionat foarte mult sunetul pământului căzând pe cosciugul lui Nae Ionescu.(Petre Ţuţea)
6249. Personalitatea e acel individ înzestrat cu capacitatea de a se dărui. Eroul este o personalitate, deoarece nu-şi mai aparţine.(Petre Ţuţea)
6250. La urma urmelor, are şi filozofia acces la adevăr, pentru că situarea spiritului în adevăr e vocaţională.(Petre Ţuţea)
6251. Elitele morale sunt mai presus decât cele intelectuale. Mie îmi plac oamenii care judecă.(Petre Ţuţea)
6252. Acum, mai la bătrâneţe, pot să spun că fără Dumnezeu şi fără nemurire nu există adevăr.(Petre Ţuţea)
6253. Nelimitat este tot ce ne înconjoară, în mod infinit şi ipotetic, şi nu putem niciodată stăpâni deplin.(Petre Ţuţea)
6254. Fără Dumnezeu, omul rămâne un biet animal raţional şi vorbitor, care vine de nicăieri şi merge spre nicăieri.(Petre Ţuţea)
6255. Rugăciunea este expresia unui suflet religios care recunoaşte o putere supranaturală care-i asigură eliberarea din înlănţuirea limitelor personale şi cosmice.(Petre Ţuţea)
6256. Iisus Hristos este eternitatea care punctează istoria.(Petre Ţuţea)
6257. Dacă omul nu e favorizat de divinitate, nu ştie nimic. Dacă e un simplu căutător al adevărului, caută neaflând şi ştie neştiind.(Petre Ţuţea)
6258. Cioran e o inteligenţă pură. Păi, pentru ca să te fâţâi ca el prin Paris, trebuie să ai inteligenţă. Că acolo inteligenţă este! Are o singură trăsătură inadmisibilă în fiinţa lui: e neconsolator.(Petre Ţuţea)
6259. Dumnezeu contopeşte libertatea cu necesitatea şi deci cu ordinea. Unul din paradoxurile ordinii creştine este acesta: atotputernicia lui Dumnezeu nu anulează liberul arbitru, fiindcă adaptarea mecanică face inutil efortul pentru mântuire.(Petre Ţuţea)
6260. Ştiinţa este sediul utilului, arta este sediul plăcerii, iar religia este sediul adevărului.(Petre Ţuţea)
6261. Prin forţa eliberatoare a misterului, omul iese din istorie, eternitatea lui fiind fixată tomist în triunghiul: Dumnezeu este, cele două lumi sunt, omul este.(Petre Ţuţea)
6262. Omul e liber şi eliberat numai în templul creştin, acolo, în ritual, când se comunică tainele care îi învăluiesc deopotrivă şi pe sacerdot, şi pe credincioşi. Ca să fii cu adevărat liber, trebuie să înlocuieşti infinitul şi autonomia gândirii cu credinţa în Dumnezeul creştin: „Robeşte-mă Doamne, ca să fiu liber!"(Petre Ţuţea)
6263. Eu încerc o experienţă: încerc să mă deparazitez de filosofie, de păduchernița metafizicii. Cioran s-a deparazitat mai demult, deşi face filozofie. Un prieten de-al meu zice: te deparazitezi, dar foloseşti sculele ei. Da, dar dacă mă urc în tren, nu înseamnă că zeul meu e calea ferată.(Petre Ţuţea)
6264. Poarta spre Dumnezeu este credinţa, iar forma prin care se intră la Dumnezeu e rugăciunea. Rugăciunea e singura manifestare a omului prin care acesta poate lua contact

cu Dumnezeu. Gândită creştin, rugăciunea ne arată că umilinţa înalţă, iar nu coboară pe om.(Petre Ţuţea)

6265. Se spune că intelectul e dat omului ca să cunoască adevărul. Intelectul e dat omului, după părerea mea, nu ca să cunoască adevărul, ci să primească adevărul.(Petre Ţuţea)

6266. Un mister care se leagă şi se dezleagă devine o problemă şi nu mai e mister. Misterele sunt supranaturale şi sunt singurele mijloace de ieşire din înlănţuirea cosmică, din limitele comunităţii şi din mărginirea personală. În orice caz, dacă un mister este comentat şi i se găseşte un răspuns, atunci misterul se cheamă problemă şi răspunsul, soluţie.(Petre Ţuţea)

6267. Ştiinţa se mişcă asimptotic la absolut. Arta se mişcă asimptotic la absolut. Ştiinţa este sediul folosului şi arta este sediul plăcerii.(Petre Ţuţea)

6268. Am avut revelaţia că în afară de Dumnezeu nu există adevăr. Mai multe adevăruri, zic eu, raportate la Dumnezeu, este egal cu niciun adevăr. Iar dacă adevărul este unul singur, fiind transcendent în esenţă, sediul lui nu e nici în ştiinţă, nici în filozofie, nici în artă. Şi când un filozof, un om de ştiinţă sau un artist sunt religioşi, atunci ei nu se mai disting de o babă murdară pe picioare care se roagă Maicii Domnului.(Petre Ţuţea)

6269. Am devenit un gânditor creştin când mi-am dat seama că fără revelaţie, fără asistenţă divină, nu pot şti nici cine sunt, nici ce este lumea, nici dacă are vreun sens sau nu, nici dacă eu am vreun sens sau nu. Nu pot şti de unul singur, când mi-am dat seama că fără Dumnezeu nu poţi cunoaşte sensul existenţei umane şi universale.(Petre Ţuţea)

6270. Nu ştiu de ce gluma asta de-a face istorie se practică atât de mult. Dacă ai cultul istoriei, ai cultul apariţiei şi dispariţiei; e consolator acest joc? Istorismul, adică perspectiva istorică asupra vieţii şi lumii, a dus în cimitir. Ne înecăm în istorie. Pentru că istoria nu te învaţă numai să faci ceva, ca popor; cu istoria tot ce însemnezi în interiorul unui popor devine discutabil prin faptul că nu poţi, la infinit, să lucrezi la facerea ta, ci dispari şi apare altcineva care, chiar dacă nu te înlocuieşte, te prelucrează. Şi dacă nu poţi ieşi din devenire, nu poţi scăpa de tristeţe; tristeţea metafizică e fructul devenirii. Sunt proşti istoricizanţi care se consolează prin devenire. Devenim mai civilizaţi, nu? Sau mai culţi... Adică murim ca şi caprele, numai că e mare lucru că există Kant, Descartes, există Newton, mă rog, atâţia mari creatori de cultură, şi există şi făuritorul de religie, Hristos - dar nu ne interesează!(Petre Ţuţea)

6271. Morala în sine, autonomă, e mai primejdioasă pentru religie decât ateismul. Ştiinţa moravurilor, ca teoretizare a moralei laice, este din punctul de vedere al Absolutului religios egală cu zero. Seamănă cu Mersul trenurilor, după părerea mea. Poţi s-o schimbi, ca pe tren, la care staţie vrei. Omul autonom nu e capabil să creeze o ordine morală. O primeşte de sus, sau nu o primeşte deloc. Cum e posibilă morala publică? Prin înstăpânirea absolută a moralei religioase creştine. Dogmele creştine trebuie să poruncească normele morale, care, fără ele, nu se deosebesc de Mersul trenurilor decât prin obiect. Morala publică într-un stat creştin trebuie să stea sub imperiul certitudinii dogmelor creştine reflectate imperfect de omul mărginit. Dacă nu situăm Biserica deasupra statului, ne aflăm în treabă şi face fiecare ce vrea.(Petre Ţuţea)

6272. Autonomia spirituală a omului este iluzorie şi ea se mişcă perpetuu între Dumnezeu şi dracul. Fără credinţă şi Biserică, omul rămâne un simplu animal raţional şi muritor, raţionalitatea având doar caracterul unei mai mari puteri de adaptare la condiţiile

cosmice decât restul dobitoacelor. Când zici că omul e un animal raţional, atributul raţionalităţilor îl distinge de restul vietăţilor, nesocotindu-l din perspectiva morţii absolute. Moartea devine relativă, ca o trecere numai prin religie - ştiinţa, oricât de savantă, nesocotind omul decât aparent din regnul animal. Nicio consolare că eu mă deosebesc de elefant sau de capră pentru că fac silogisme, dacă apar şi dispar în mod absurd din natură.(Petre Ţuţea)

U

6273. **Trăim în Caragiale, visând la Eminescu (Laurenţiu Ulici).**

6274. **Dragostea este un extaz; ne scoate din noi înşine. (Miguel de Unamuno)**

6275. Teama ascunde adevărul. (Miguel de Unamuno)

6276. Moartea este cea care ne dă eternitatea. (Miguel de Unamuno)

6277. Dragostea este copilul iluziei şi părintele deziluziei. (Miguel de Unamuno)

6278. Avem de obicei nevoie să fim crezuţi ca să ne credem pe noi înşine. (Miguel de Unamuno)

6279. Limbile, ca şi religiile, trăiesc din erezii. (Miguel de Unamuno)

6280. Unul din avantajele de a nu fi fericit este că poţi să doreşti fericirea. (Miguel de Unamuno)

6281. Umil cu adevărat e numai acela care-şi smereşte raţiunea. (Miguel de Unamuno)

6282. Religia mea este de a căuta adevărul în viaţă şi viaţa în adevăr. (Miguel de Unamuno)

6283. O privire curată limpezeşte tot ce priveşte; auzul neprihănit face fără prihană tot ce aude. (Miguel de Unamuno)

6284. Scepticul nu este cel care pune la îndoială, ci cel care investighează sau cercetează, prin opoziţie cu cel care afirmă şi crede că a găsit. (Miguel de Unamuno)

6285. Cei ce nu mor, nu trăiesc; nu trăiesc cei ce nu mor în fiecare clipă, iar cei ce nu se îndoiesc, nu cred. (Miguel de Unamuno)

6286. **America este o vastă conspiraţie care să te facă fericit. (John Updike)**

6287. Perfecţionismul este inamicul creaţiei. (John Updike)

6288. Visurile se adeveresc; fără această posibilitate, natura nu ne-ar incita să le avem. (John Updike)

6289. Sexul este ca banii: numai prea mult este suficient. (John Updike)

6290. Ploaia înseamnă viaţă, ploaia este unirea cerului cu pământul; fără ploaie nu ar exista viaţa. (John Updike)

V

6291. **Viaţa este acea mişcare misterioasă care, pe căile ocolite ale tot ceea ce se întâmplă, mă transformă neîncetat în mine însumi. (Paul Valéry)**
6292. Politeţea este indiferenţă organizată. (Paul Valéry)
6293. Viitorul nu mai este ce a fost. (Paul Valéry)
6294. Impresia de frumuseţe – sentimentul unei imposibilităţi de variaţii, de schimbări virtuale, o stare limită într-atât încât orice variaţie o face prea senzitivă pe de o parte, prea intelectuală pe de alta. (Paul Valéry)
6295. Să ne îmbogăţim reciproc prin diversitatea noastră. (Paul Valéry)
6296. Slăbiciunea forţei este de a nu crede decât în forţă. (Paul Valéry)
6297. Sunetul pur este un fel de creaţie. Natura nu are decât zgomote. (Paul Valéry)
6298. Forma face organică ideea. (Paul Valéry)
6299. Să scrii pentru a te cunoaşte - şi atât. (Paul Valéry)
6300. Poezia este un joc. (Paul Valéry)
6301. Orice istorie este falsă şi inutilă. (Paul Valery)
6302. La extrema oricărei idei se află un suspin. (Paul Valéry)
6303. Un om singur este întotdeauna în companie rea. (Paul Valéry)
6304. Cea mai bună cale pentru a-ţi îndeplini visele este să te trezeşti. (Paul Valéry)
6305. Un poem, o idee extraordinară sunt accidente curioase în curgerea obişnuită a cuvintelor. (Paul Valéry)
6306. Istoria este ştiinţa a ceea ce nu se întâmplă de două ori. (Paul Valéry)
6307. Nevoia de nou e semn de oboseală sau de slăbiciune a spiritului, care caută ceea ce îi lipseşte. (Paul Valéry)
6308. Transcendenţa: Mijlocul prin care imposibilul grăbeşte realul. (Paul Valéry)
6309. Durerea este ceea ce simţim mai al nostru şi mai străin de noi. (Paul Valéry)
6310. Scriitorul adevărat este un om care nu-şi găseşte cuvintele. Atunci le caută. Şi căutându-le, găseşte ceva mai bun. (Paul Valéry)
6311. Omul superior nu e niciodată un original. Personalitatea lui e atât de insignifiantă cât trebuie. Puţine inegalităţi, nici o superstiţie a intelectului. (Paul Valéry)
6312. Concepţia ornamentală e, pentru artele particulare, ceea ce este, pentru celelalte ştiinţe, matematica. (Paul Valéry)
6313. Brânza este cadavrul laptelui. (Paul Valéry)
6314. Poezia e o artă a limbajului, anumite combinări de cuvinte pot produce o emoţie pe care altele nu o produc şi pe care noi o numim poetică.
6315. Cei mai mulţi oameni văd cu intelectul, mai curând decât cu ochii închişi. În loc de spaţii colorate, iau cunoştinţă de concepte. (Paul Valéry)

6316. Prostia de a lua un paradox drept o descoperire, o metaforă drept o dovadă, un torent de vorbe ca o sursă de adevăruri de bază şi pe noi înşine ca oracole - este înnăscută în noi. (Paul Valéry)
6317. Fiecare început este o consecinţă - fiecare început încheie ceva. (Paul Valéry)
6318. Cea mai mare libertate se naşte din cea mai mare rigoare. (Paul Valéry)
6319. Uimitor nu e că lucrurile sunt; dar că sunt aşa, iar nu altminteri. Imaginea acestei lumi aparţine unei familii de imagini din care posedăm, fără s-o ştim, toate elementele grupului infinit. Iată secretul inventatorilor. (Paul Valéry)
6320. Artistul nu traduce cuvânt prin cuvânt, ci efect produs prin efect de produs. (Paul Valéry)
6321. **Fără entuziasm, nu ne înălţăm până la marile adevăruri; sângele rece discută, dar nu creează; ca să fie cineva cu adevărat filozof, are, poate, în egală măsură, nevoie de justeţe şi de văpaie lăuntrică. (Vauvenargues)**
6322. Admiraţia vădeşte măsura cunoştinţelor şi adesea oglindeşte mai puţin desăvârşirea lucrurilor admirate, decât imperfecţiunea minţii noastre. (Vauvenargues)
6323. Nu ai nevoie de atâta experienţă ca să fii destoinic, pe cât ţi se cere ca să pari a fi. (Vauvenargues)
6324. Uneori este mai greu să cârmuieşti un singur om decât să cârmuieşti un mare popor. (Vauvenargues)
6325. Claritatea este buna credinţă a filozofilor. (Vauvenargues)
6326. Descoperim în cugetul nostru ceea ce ne ascund ceilalţi şi recunoaştem la alţii ceea ce ascundem de proprii noştri ochi. (Vauvenargues)
6327. Lucrurile inutile pe care le ştim sunt mai numeroase decât cele necesare pe care le ignorăm. (Vauvenargues)
6328. Când ne dăm seama că nu avem prin ce să fim demni de stima cuiva, ajungem aproape să-l urâm. (Vauvenargues)
6329. Taina în care ne învăluim planurile e uneori mai degrabă dovadă de slăbiciune decât de discreţie şi, adeseori, ne aduce mai mult rău. (Vauvenargues)
6330. Puţine nenorociri sunt fără leac; disperarea e mai amăgitoare decât speranţa. (Vauvenargues)
6331. Faptele noastre nu sunt nici atât de virtuoase, nici atât de păcătoase ca dorinţele noastre. (Vauvenargues)
6332. Mincinosul nu ştie să înşele, iar linguşitorul nu-i amăgeşte, de obicei, decât pe proşti; numai omul care ştie să folosească în chip abil adevărul şi care cunoaşte forţa elocinţei lui se poate lăuda că este iscusit. (Vauvenargues)
6333. Există oameni care trăiesc fericiţi fără să ştie. (Vauvenargues)
6334. Făgăduim mult ca să fim feriţi a da cât de puţin. (Vauvenargues)
6335. Mediocritatea spiritului şi lenea fac mai mulţi filozofi decât izbuteşte meditaţia. (Vauvenargues)
6336. Oamenii mari sunt mari până şi în lucrurile mici. (Vauvenargues)
6337. Gloria şi prostia ascund moartea fără s-o învingă. (Vauvenargues)
6338. Este o nerozie să ne măgulim cu gândul că îi putem convinge pe alţii de ceva în care nu credem nici noi. (Vauvenargues)
6339. Oamenii de seamă se avântă la împlinirea unor fapte mari tocmai pentru că sunt mari, iar nebunii le încearcă pentru că le cred uşoare. (Vauvenargues)
6340. Înţelepciunea este tiranul celor slabi. (Vauvenargues)
6341. Laşul are mai puţine jigniri de îndurat decât ambiţiosul. (Vauvenargues)
6342. E lesne să critici un scriitor, dar este dificil să-l apreciezi. (Vauvenargues)
6343. Este un mare semn de mediocritate dacă întotdeauna lauzi cu măsură. (Vauvenargues)

6344. Gândul morții este amăgitor: din pricina lui uităm să mai trăim. (Vauvenargues)
6345. Câteodată îi jignim pe oameni aducându-le laude care arată limitele meritului lor: puțini au destulă modestie pentru a primi fără supărare să fie cântăriți și judecați la adevărata lor valoare. (Vauvenargues)
6346. Nevoia te scapă de dificultatea alegerii. (Vauvenargues)
6347. De obicei, aceia care pricinuiesc nefericirea altora pretind că le vor binele. (Vauvenargues)
6348. Îi mustrăm pe cei loviți de nenorocire ca să nu fim nevoiți a-i plânge. (Vauvenargues)
6349. Poate că pasiunilor le datorăm cele mai mari foloase ale spiritului omenesc. (Vauvenargues)
6350. Ura celor slabi nu este atât de primejdioasă pe cât este prietenia lor. (Vauvenargues)
6351. Proştii se folosesc de oamenii de spirit la fel cum cei scunzi poartă tocuri înalte. (Vauvenargues)
6352. Plătim un preț mare pentru cele mai mărunte bucurii, când le datorăm doar rațiunii. (Vauvenargues)
6353. Pasiunile i-au învățat pe oameni rațiunea. (Vauvenargues)
6354. Nebunia celor care reuşesc constă în a se socoti iscusiți. (Vauvenargues)
6355. Nu există scriitor atât de ridicol încât să nu-l fi socotit cineva excelent. (Vauvenargues)
6356. Este mai uşor să spui lucruri noi, decât să le împaci pe acelea spuse mai-naintea ta. (Vauvenargues)
6357. Speranța îi dă imbold înțeleptului, dar îl ademeneşte pe trufaş și pe nepăsător, care se încrede prosteşte în făgăduielile ei. (Vauvenargues)
6358. Speranțele cele mai ridicole şi cele mai temerare au dus uneori la succese extraordinare. (Vauvenargues)
6359. Speranța este cel mai folositor sau cel mai primejdios dintre bunurile noastre. (Vauvenargues)
6360. Un strop de bun simț poate spulbera mult spirit. (Vauvenargues)
6361. Nu există om înzestrat cu atâta spirit încât să nu plictisească niciodată. (Vauvenargues)
6362. Nu avem destul amor propriu ca să nu ținem seama de disprețul semenilor noştri. (Vauvenargues)
6363. Folosul virtuții este atât de săritor în ochi, încât ticăloşii o practică din interes. (Vauvenargues)
6364. **Ceea ce mă interesează nu este fericirea tuturor oamenilor, ci a fiecăruia dintre noi. (Boris Vian)**
6365. Să lupți nu înseamnă să avansezi. (Boris Vian)
6366. Mă întreb dacă nu cumva sunt pe cale să mă joc cu cuvintele. Şi dacă tocmai pentru asta sunt făcute cuvintele? (Boris Vian)
6367. Banii nu aduc fericirea celor care nu o au deja. (Boris Vian)
6368. Geniul este adesea o îndelungă răbdare. Din partea celorlalți. (Boris Vian)
6369. La o femeie, frumusețea e o dovadă de modestie. (Boris Vian)
6370. Ne găsim întotdeauna scuze pentru a trăi. (Boris Vian)
6371. Nu înțelegem opera în sine, înțelegem mai degrabă omul care a creat-o. (Boris Vian)
6372. Timpul pierdut e acela în care suntem la cheremul altora. (Boris Vian)
6373. **Simțul comun este judecată minus reflecție, împărtăşită de o întreagă clasă socială, de o întreagă națiune, de întreaga rasă umană. (Giambattista Vico)**

6374. Natura oamenilor este mai întâi crudă, apoi severă, apoi benignă, delicată şi, în final, desfrânată. (Giambattista Vico)

6375. Principiul universal al etimologiei în toate limbile: cuvintele rezultă din corpuri şi din proprietățile corpurilor, pentru a exprima starea minții și a spiritului. Ordinea ideilor trebuie să urmeze ordinea lucrurilor. (Giambattista Vico)

6376. Aceleaşi idei care se regăsesc la oameni diferiți au un temei comun al adevărului. (Giambattista Vico)

6377. **Esențial rămâne faptul că un mare artist nu are voie să moară niciodată în memoria noastră. (Sorin Vieru)**

6378. **Totul vine la timp pentru cel ce ştie să aştepte. (Joseph de Villele)**

6379. **Omul ideal este acela care în mijlocul celei mai profunde tăceri şi a celei mai mari singurătăți găseşte activitatea cea mai intensă, tot el reuşind ca în mijlocul activității celei mai intense să găsească linişte şi singurătatea deşertului. (Swami Vivekananda)**

6380. Doar trei lucruri sunt necesare pentru a zămisli un om măreţ, o naţiune măreaţă: 1. Convingerea în puterea binelui. 2. Lipsa geloziei şi a suspiciunii. 3. Ajutorarea tuturor acelora care vor să fie buni și să facă bine. (Swami Vivekananda)

6381. Omul este perfect întotdeauna, căci dacă nu ar fi, nu ar putea deveni vreodată, numai că trebuie să-şi dea seama de asta. (Swami Vivekananda)

6382. Suntem răspunzători de ceea ce suntem şi avem puterea de a face din noi înșine tot ce dorim să fim. (Swami Vivekananda)

6383. Lumea aceasta este o mare sală de sport în care noi venim pentru a deveni puternici. (Swami Vivekananda)

6384. Viaţa nu se măsoară în numărul de respirații pe care le ai, ci în numărul de momente care îți taie răsuflarea. (Swami Vivekananda)

6385. **Cândva totul va fi bine, iată speranţa, acum totul este bine, iată iluzia. (Voltaire)**

6386. Fă, Doamne, ca cei care aprind lumânări în plină amiază pentru a Te celebra, să-i tolereze şi pe cei care se mulțumesc doar cu lumina soarelui tău. (Voltaire)

6387. Judecă un om după întrebările sale, mai degrabă decât după răspunsurile sale. (Voltaire)

6388. Oamenii se folosesc de cuvinte doar pentru a-şi ascunde gândurile. (Voltaire)

6389. Dacă Dumnezeu nu ar exista, ar trebui inventat. (Voltaire)

6390. Mare ignorant trebuie să fie omul care dă răspuns la toate problemele! (Voltaire)

6391. Să ne ferim de a amesteca îndoiala cu certitudinea şi himericul cu adevărul. (Voltaire)

6392. Lacrimile sunt limbajul mut al durerii. (Voltaire)

6393. Marea consolare a vieții este să spui ce gândeşti. (Voltaire)

6394. Libertatea este sănătatea sufletului. (Voltaire)

6395. Canada: câțiva acri de zăpadă. (Voltaire)

6396. Îmbătrânirea: singurul mijloc de a trăi mai mult. (Voltaire)

6397. Îi tratăm pe oameni ca pe scrisorile primite; le citim cu grabă, dar nu le mai recitim. (Voltaire)

6398. Lumea aceasta, teatru de orgoliu şi de rătăcire, este plină de nefericiți care vorbesc despre fericire. (Voltaire)

6399. Secretul de a fi plicticos este acela de a spune totul. (Voltaire)

6400. Nicio problemă nu poate rezista unui asalt de gândire profundă. (Voltaire)

6401. Prejudecata este părere fără judecată. (Voltaire)

6402. Sunt corp şi gândesc, nu ştiu mai mult. (Voltaire)
6403. Toate genurile sunt acceptabile, cu excepţia celui plictisitor. (Voltaire)
6404. Fiecare om este vinovat pentru toate lucrurile bune pe care nu le-a făcut. (Voltaire)
6405. Amestecă puţină nebunie în cuminţenie, cât mai este timp. (Voltaire)
6406. A face înseamnă a fi. (Voltaire)
6407. Lucrează-ţi grădina şi doar atât. (Voltaire)
6408. Mai binele este duşmanul binelui. (Voltaire)
6409. Îndoiala este neplăcută, dar certitudinea este caraghioasă. (Voltaire)
6410. Un mod măreţ de a folosi cuvintele este să ne ascundem gândurile. (Voltaire)
6411. Nu pot să fiu şi să nu fiu în acelaşi timp, să simt şi să nu simt. (Voltaire)
6412. Nu-ţi este permis să faci nici cel mai mic rău în numele unui mare bine. (Voltaire)
6413. Oamenii folosesc gândirea doar drept autoritate pentru nedreptăţile lor, şi vorbirea doar pentru a-şi ascunde gândurile. (Voltaire)
6414. Hamlet este o piesă vulgară şi barbară. Am putea crede că este produsul imaginaţiei unui sălbatic beat. (Voltaire)
6415. Ştiinţa este magie care funcţionează.**(Kurt Vonnegut)**
6416. Mincinosul în iubire se minte pe el însuşi. Cel ce mărturiseşte adevărul este lipsit de dragoste, precum stridiilor le lipsesc ochii. (Kurt Vonnegut)
6417. Maturitatea este o dezamăgire amară pentru care nu există remediu - asta dacă nu considerăm râsul ca fiind remediul universal. (Kurt Vonnegut)
6418. Istoria este doar o listă de surprize. Poate numai să ne pregătească să fim surprinşi din nou. (Kurt Vonnegut)
6419. Viaţa trece prea repede ca să te mai şi gândeşti la ea. Numai de am putea să-i convingem pe oameni de asta! Însă ei insistă pe acumularea de informaţii. (Kurt Vonnegut)
6420. Stimate domn, bietul meu domn, curajosul meu domn. Sunteţi un experiment făcut de Creatorul Universului. Sunteţi singura făptură din tot Universul care dispune de liberul-arbitru. Sunteţi singurul care trebuie să estimeze ce-o să se-ntâmple imediat... şi de ce. Toţi ceilalţi sunt roboţi, maşini. Unii par că vă admiră, alţii par că vă urăsc şi dumneavoastră trebuie să vă-ntrebaţi de ce. Sunt pur şi simplu nişte maşini care admiră şi urăsc. Sunteţi vlăguit şi demoralizat. Şi de ce n-aţi fi? Bineînţeles că e extenuant să ai tot timpul raţiune într-un univers care n-a fost făcut să fie raţional. (Kurt Vonnegut)
6421. Fii atent cu ceea ce pretinzi că eşti, pentru că eşti ceea ce pretinzi că eşti. (Kurt Vonnegut)
6422. Râsul şi lacrimile sunt amândouă răspunsuri la frustrări şi epuizări. (Kurt Vonnegut)
6423. Iată-ne aici, fixaţi în chihlimbarul clipei. Fără nicio explicaţie. (Kurt Vonnegut)
6424. Vreau să stau cât mai aproape de margine pot, fără să ies în afară. Dincolo de margine vezi toate lucrurile pe care nu le poţi vedea din centru. (Kurt Vonnegut)
6425. Pentru cei interesaţi: e primăvară. E o după-amiază târzie. (Kurt Vonnegut)
6426. Universul este un loc mare, probabil cel mai mare. (Kurt Vonnegut)
6427. **Cea mai adâncă şi mai deplin creştinească reacţie în faţa vieţii moderne este lepădarea de ea. (Mircea Vulcănescu)**

6428. Nu trebuie să ne înşelăm. Vremea ce vine nu e o vreme de triumf pentru creştinism. Cum n-a fost nici cea care pleacă. Ci, ca tot veacul, vremea ce vine e o vreme de încercare. O vreme în care se vor număra oile de capre, însă nu se vor despărţi, cum nici grâul de neghină! S-a schimbat numai sensul ispitelor. (Mircea Vulcănescu)

6429. Puterile celor ce intră în acest apocalips sunt numărate. Nimic mai primejdios decât să intri în el naiv şi fără să ştii ce te aşteaptă. (Mircea Vulcănescu)

6430. La omul modern acţiunea capătă un primat asupra contemplaţiei. (Mircea Vulcănescu)

6431. În fond, e de observat din capul locului ca ideea de generaţie spirituala este un concept hibrid, contradictoriu. Caci ideea de generaţie exprima o subdiviziune sociala si o referinţa indubitabila la timp. Pe când poziţia spirituala e, prin natura ei, o realitate totala, absoluta si intemporala. Numai actualizarea ei intr-o conştiinţa o face sa participe la lumea timpului nostru. (Mircea Vulcănescu)

6432. Idealism, realism, teism, materialism, naţionalism, comunism sunt, prin natura lor, poziţii vecinice si extratemporale, idei. (Mircea Vulcănescu)

6433. Creştinismul nu e un drum cu stâlpi pe care scrie, cum bine spune Sergiu, ”la stânga”, ”la dreapta”. El se împacă cu libertatea lăuntrica. (Mircea Vulcănescu)

6434. Fa ce vrei, da. Dar când ai ajuns sa iubeşti pe Dumnezeu nu mai poţi sa vrei unele lucruri. Ceea ce se realizează aici e împăcarea perfecta a faptelor omului cu gândul lui, trăirea in deplina armonie sufleteasca fără violentarea sufletului propriu. (Mircea Vulcănescu)

W

6435. **Bucuria nu este în lucruri, ci în noi. (Richard Wagner)**

6436. Vreau să distrug această ordine deja stabilită, care transformă milioane de ființe în sclavii unei minorități şi face din această minoritate sclava propriei puteri, propriei sale bogății. Vreau să distrug această ordine stabilită care pune o graniță între profit şi muncă. (Richard Wagner)

6437. Nu pot să concep ca un om cu adevărat fericit să se gândească la artă. Să trăieşti cu adevărat, înseamnă să ai plenitudine. (Richard Wagner)

6438. Oare arta e altceva decât o mărturisire a neputinței noastre? (Richard Wagner)

6439. Ce noblețe, să ai un prieten, dar cât de nobil e să fii un prieten. (Richard Wagner)

6440. Muzica începe acolo unde se opreşte puterea cuvintelor. (Richard Wagner)

6441. Necesitatea iubirii e singura cu adevărat frumoasă. Să ajungi la această cunoaştere, aceasta e sarcina istoriei lumii. (Richard Wagner)

6442. **A avea sentimente de recunoştință şi a nu le exprima este ca şi cum ai împacheta cu grijă un cadou şi nu l-ai da. (William Arthur Ward)**

6443. Un prieten adevărat îți știe slăbiciunile, dar îți arată calitățile, îți simte temerile, dar îți întăreşte credința, îți cunoaşte îngrijorările, dar îți eliberează spiritul, îți recunoaşte defectele, dar îți subliniază posibilitățile. **(William Arthur Ward)**

6444. Limba nestăpânită denaturează adevărul. **(William Arthur Ward)**

6445. Curiozitatea este fitilul din lumânarea învățării. **(William Arthur Ward)**

6446. Este înțelept să-ți direcționezi furia spre probleme şi nu spre oameni şi să-ți concentrezi energiile asupra soluțiilor şi nu a scuzelor. **(William Arthur Ward)**

6447. **Flatează-mă şi s-ar putea să nu te cred. Critică-mă şi s-ar putea să nu te plac. Ignoră-mă şi s-ar putea să nu te iert. Încurajează-mă şi nu te voi uita. (William Arthur Ward)**

6448. **Un artist este cineva care realizează lucruri de care oamenii nu au nevoie, dar pe care el - nu se ştie din ce motiv - consideră că ar fi o idee bună să le dea lor. (Andy Warhol)**

6449. O persoană e o companie, două înseamnă mulțime, trei e deja o recepție. (Andy Warhol)

6450. Totul e mai mult sau mai puțin artificial. Nu ştiu unde se opreşte artificialul şi unde începe realul. (Andy Warhol)

6451. Notorietatea e asemeni arahidelor: când te porneşti, nu te mai poţi opri. (Andy Warhol)

6452. Picturile mele nu corespund niciodată cu ceea ce am prevăzut, dar nu mai sunt surprins. (Andy Warhol)

6453. Cu cât privești mai mult acelaşi lucru, cu atât totul îşi pierde sensul şi te simți bine, cu mintea golită. (Andy Warhol)

6454. Să cumperi e mai american decât să gândești. (Andy Warhol)

6455. Orice publicitate e o bună publicitate. (Andy Warhol)

6456. Atracția cea mai excitantă se produce între două elemente opuse care nu se întâlnesc niciodată. (Andy Warhol)

6457. Prostul gust face să treacă timpul mai repede. (Andy Warhol)

6458. Nu e nicio diferență între a trăi şi a privi la televizor. (Andy Warhol)

6459. Căutăm atât de mult să supraviețuim, încât uităm să trăim. (Andy Warhol)

6460. **Prietenia este o plantă cu creştere lentă şi trebuie să îndure şi să reziste la şocurile adversităţii înainte de a fi îndreptăţită la acest apelativ. (George Washington)**
6461. Îngrijorarea este dobânda plătită de cei care împrumută necazuri. (George Washington)
6462. Fii bine crescut cu toată lumea, dar intim cu câţiva; şi testează-i bine înainte să le oferi încrederea ta. (George Washington)
6463. Încurajarea literaturii şi a artelor este o responsabilitate pe care fiecare bun cetăţean i-o datorează ţării lui. (George Washington)
6464. Mintea omului nu poate fi controlată decât prin propriile forţe şi prin raţiune. (George Washington)
6465. Guvernarea nu este raţiune. Guvernarea nu este elocinţă. Este forţă. Şi, ca focul, este un servitor periculos şi un stăpân înfricoşător. (George Washington)
6466. Un popor fără religie nu poate fi condus decât cu tunurile. (George Washington)
6467. E mai bine să nu te scuzi, decât să dai o explicaţie proastă. (George Washington)
6468. **Râsul e ca ştergătorul de parbriz: nu opreşte ploaia, dar îţi permite să îţi vezi de drum. (Jeanne Wasbro)**
6469. **Un mit e o imagine prin intermediul căreia încercăm să dăm sens lumii.** (Allan Watts)
6470. Credinţa e o stare de deschidere a minţii sau de încredere. (Allan Watts)
6471. Forţa spirituală nu înseamnă să ştii cum a fost creat totul; înseamnă doar să acţionezi. (Allan Watts)
6472. Religia nu este o parte a vieţii; e ceva care face parte din toate. (Allan Watts)
6473. Tehnologia e distructivă doar în mâinile celor care nu îşi dau seama că sunt unul şi acelaşi proces ca şi universul. (Allan Watts)
6474. Eul nu e altceva decât concentrarea atenţiei conştiente. (Allan Watts)
6475. Identificăm în experienţa noastră o diferenţiere între ceea ce facem şi ceea ce ni se întâmplă. (Allan Watts)
6476. Nu trebuie să-l cauţi pe Dumnezeu undeva în ceruri, ci, mai degrabă, în tine însuţi. (Allan Watts)
6477. **Nu e fericit cel care are ce doreşte, ci acela care nu doreşte ceea ce nu are. (Karl Maria von Weber)**
6478. **Sfera de influenţă a unui artist este lumea.** (Karl Maria von Weber)
6479. **Ceea ce iubirea este pentru om, muzica e pentru arte şi pentru omenire.** (Karl Maria von Weber)
6480. **Doi prizonieri din celule alăturate comunică între ei ciocănind în perete. Peretele este lucrul care îi separă dar este şi mijlocul lor de comunicare. La fel este cu noi şi cu Dumnezeu. Fiecare separare este o legătură. (Simone Weil)**
6481. Studiile şcolare sunt unul dintre acele câmpuri ce ascund un mărgăritar pentru care merită să îţi vinzi toate bunurile, fără a-ţi păstra nimic ţie însuţi, ca să fii în stare să-l cumperi. (Simone Weil)
6482. Ataşamentul este un mare fabricant al iluziilor; realitatea poate fi atinsă de cineva detaşat. (Simone Weil)
6483. Puritatea este forţa de a contempla macularea. (Simone Weil)
6484. Nimeni nu e la adăpost în faţa destinului său (Simone Weil)
6485. Cultura este un instrument mânuit de profesori pentru a fabrica profesori, care atunci când le vine rândul vor fabrica profesori. (Simone Weil)
6486. Cheia unei concepţii creştine a studiilor este faptul că rugăciunea constă în atenţie. E orientarea către Dumnezeu a întregii atenţii de care sufletul este capabil. Calitatea atenţiei determină în mare măsură calitatea rugăciunii. Căldura inimii nu o poate suplini. (Simone Weil)

6487. Suferinţa reprezintă superioritatea omului faţă de Dumnezeu. A fost necesară întruchiparea Domnului pentru ca această superioritate să nu devină revoltătoare. (Simone Weil)

6488. **Forcepsurile minţilor noastre sunt neîndemânatice, şi zdrobesc un pic adevărul când îl apucă. (H.G. Wells)**

6489. Istoria oamenilor devine din ce în ce mai mult o întrecere între educaţie şi catastrofă. (H.G. Wells)

6490. Nu trebuie să permitem ceasului şi calendarului să ne împiedice să vedem că fiecare clipă a vieţii este un miracol şi un mister. (H.G. Wells)

6491. Reclama este minciună legalizată. (H.G. Wells)

6492. Puterea rezultă din necesitate. (H.G. Wells)

6493. Singura măsură adevărată a succesului este dată de raportul dintre ceea ce am fi putut fi şi ceea ce am devenit. (H.G. Wells)

6494. Devine plictisitor să scrii cărţi pline de fantezie care nu influenţează imaginaţii, şi în cele din urmă chiar încetezi să le mai planifici. (H.G. Wells)

6495. Ca dintotdeauna, cerinţa inexorabilă a naturii este să te adaptezi sau să pieri. (H.G. Wells)

6496. Non-violenţa este politica regnului vegetal. (H.G. Wells)

6497. Criza de azi este gluma de mâine. (H.G. Wells)

6498. Proştii fac cercetări şi înţelepţii le exploatează. (H.G. Wells)

6499. Ereziile sunt experimente în căutarea nesatisfăcută a omului pentru adevăr. (H.G. Wells)

6500. Trecutul este doar începutul unui început. (H.G. Wells)

6501. **Conştiinţa fără judecată este superstiţie. (**Benjamin Whichcote**)**

6502. Teama e valoarea Noului testament; credinţa e valoarea Noului Testament. **(**Benjamin Whichcote**)**

6503. Nimeni nu e atât de gol pe dinăuntru precum cei prea plini de ei. **(**Benjamin Whichcote**)**

6504. Cea mai lungă spadă, cei mai puternici plămâni, cele mai multe voci, acestea sunt false măsuri ale adevărului. **(**Benjamin Whichcote**)**

6505. **Natura a apărut înaintea omului, dar omul a apărut înaintea ştiinţelor naturale. (Carl Friedrich von Weizsacker)**

6506. Democraţie înseamnă luarea deciziilor de către cei afectaţi de ele. (Carl Friedrich von Weizsacker)

6507. **Opusul iubirii nu este ura, opusul speranţei nu este disperarea, opusul sănătăţii spirituale şi al raţiunii umane sănătoase nu este nebunia, şi opusul amintirii nu se cheamă uitare, ci, de fiecare dată, nu este altceva decât indiferenţă. (Elie Wiesel)**

6508. Eram un trup. Eram poate chiar mai puţin decât un trup: un stomac înfometat. Doar stomacul era conştient de trecerea timpului. (Elie Wiesel)

6509. Sunt un discipol al profeţilor, dar nu un profet. Sunt un discipol al filosofiei, dar nu un filosof... Platon a fost un filosof. Spinoza a fost un filosof. Eu, eu sunt doar un povestitor. (Elie Wiesel)

6510. Cuvintele noastre pot doar evoca incomprehensibilul. Foamea, setea, frica, umilinţa, aşteptarea, moartea; pentru noi aceste cuvinte conţin diferite realităţi. Aceasta este cea mai mare tragedie a victimelor. Ceea ce am suferit nu are loc în limbaj: este undeva dincolo de viaţă şi istorie. (Elie Wiesel)

6511. Dacă grecii au inventat tragedia, romanii epistola şi Renaşterea sonetul, generaţia noastră a inventat o nouă literatură, acea a mărturiei. Toţi am fost martori şi toţi simţim că va trebui să stăm ca mărturie pentru viitor. Şi aceasta a devenit o obsesie, singura şi cea

mai puternică obsesie care a marcat toate vieţile, toate visele, toată munca acestor oameni. Chiar şi cu un minut înainte să moară au crezut că asta trebuie să facă. (Elie Wiesel)

6512. poate exista nicio teologie după Auschwitz, şi nicio teologie despre Auschwitz. Pentru că orice am face, suntem pierduţi; orice spunem este inadecvat. Nu se poate înţelege evenimentul fără Dumnezeu. Teologia? Ştiinţa despre Dumnezeu? Cine sunt eu să îl explic pe Dumnezeu? Unii încearcă. Eu cred că eşuează. Cu toate acestea, este dreptul lor să încerce. După Auschwitz, totul este doar o încercare. (Elie Wiesel)

6513. Pacea nu este un dar al lui Dumnezeu creaturilor sale. Este un dar pe care noi ni-l facem unul altuia. (Elie Wiesel)

6514. Dumnezeu l-a zămislit pe om, fiindcă îi plac poveştile. (Elie Wiesel)

6515. O mască ne spune mai multe decât o faţă. (Oscar Wilde)

6516. Am gusturi simple. Mă mulţumesc cu ce-i mai bun. (Oscar Wilde)

6517. Adevărul pur şi simplu nu este nici pur şi nici simplu (Oscar Wilde)

6518. Căsătoria este triumful imaginaţiei asupra inteligenţei. (Oscar Wilde)

6519. De ce să folosim cuvinte mari? Înseamnă atât de puţin. (Oscar Wilde)

6520. Viaţa e prea importantă ca să fie luată în serios. (Oscar Wilde)

6521. A fi apt de o pasiune şi a nu o trăi, te face incomplet şi limitat. (Oscar Wilde)

6522. Bigamia înseamnă a avea un soţ sau o soţie în plus. Monogamia este la fel. (Oscar Wilde)

6523. Suntem cu toţii în noroi, dar unii privesc la stele. (Oscar Wilde)

6524. Datoria este ceea ce aşteptăm de la alţii. (Oscar Wilde)

6525. Scenele nu îmi plac decât la teatru. (Oscar Wilde)

6526. Acţiunea este ultimul refugiu al celor care nu pot visa. (Oscar Wilde)

6527. Trebuie să fim modeşti şi să ne amintim că toţi ceilalţi ne sunt inferiori. (Oscar Wilde)

6528. Scepticismul este începutul credinţei. (Oscar Wilde)

6529. Experienţa este numele pe care îl dau toţi greşelilor pe care le fac. Temeiul oricărei bârfeli este o certitudine de ordin imoral. (Oscar Wilde)

6530. Secretul fericirii constă în a ceda tentaţiilor. (Oscar Wilde)

6531. A defini înseamnă a limita. (Oscar Wilde)

6532. Să îţi trăieşti viaţa este ceva foarte rar. Majoritatea oamenilor doar există. (Oscar Wilde)

6533. Singura cale pentru a scăpa de tentaţie este să-i cedăm. (Oscar Wilde)

6534. Poetul poate supravieţui oricărui lucru în afara greşelilor de tipar. (Oscar Wilde)

6535. Când zeii vor să ne pedepsească, ne îndeplinesc dorinţele. (Oscar Wilde)

6536. Oamenii cunosc preţul fiecărui lucru, dar valoarea nici unuia. (Oscar Wilde)

6537. Publicul este extraordinar de tolerant. El iartă orice, mai puţin geniul. (Oscar Wilde)

6538. Este ciudat că oamenii nu sunt niciodată mai banali ca atunci când se iau în serios. (Oscar Wilde)

6539. În zilele noastre, moartea e singurul lucru căruia nu-i poţi supravieţui. (Oscar Wilde)

6540. Partea rea a unei poveşti romantice este că te lasă cu totul lipsit de romantism. (Oscar Wilde)

6541. Marile evenimente ale lumii se petrec în creier. (Oscar Wilde)

6542. Adevăratul mister al lumii este vizibilul, nu invizibilul. (Oscar Wilde)

6543. Deosebirea dintre literatură şi ziaristică este că a doua este de necitit, în timp ce literatura e necitită. (Oscar Wilde)
6544. Cinicul ştie preţul oricărui lucru, dar nu ştie valoarea niciunuia. (Oscar Wilde)
6545. În sine, intelectul este o manieră de exagerare şi distruge armonia oricărui chip. (Oscar Wilde)
6546. Amintirea e creaţie continuă. (Oscar Wilde)
6547. Pot rezista la orice, cu excepţia tentaţiei. (Oscar Wilde)
6548. Fiecare sfânt are un trecut şi fiecare păcătos are un viitor. (Oscar Wilde)
6549. Consecvenţa este ultimul adăpost al celui lipsit de imaginaţie. (Oscar Wilde)
6550. Îmi plac oamenii mai mult decât principiile şi nimic pe lume nu-mi place mai mult decât oamenii fără principii. (Oscar Wilde)
6551. Scopul vieţii e dezvoltarea sinelui. (Oscar Wilde)
6552. Frumuseţea este o formă a geniului, dar este superioară geniului pentru că nu cere să fie explicată. (Oscar Wilde)
6553. Singurul farmec al trecutului este că a trecut. (Oscar Wilde)
6554. A fi bun înseamnă a fi în armonie cu tine însuţi. (Oscar Wilde)
6555. Nu sunt suficient de tânăr ca să ştiu totul. (Oscar Wilde)
6556. Singura modalitate de a te elibera de ispită este să-i cedezi. (Oscar Wilde)
6557. Cei care privesc dincolo de aparenţe o fac pe riscul lor. (Oscar Wilde)
6558. Nu există cărţi morale sau cărţi imorale. Cărţile sunt bine scrise sau prost scrise. Asta e totul. (Oscar Wilde)
6559. Nemulţumirea este primul pas în progresul unui om sau al unei naţiuni. (Oscar Wilde)
6560. A fi îndrăgostit înseamnă a te întrece pe tine însuţi. (Oscar Wilde)
6561. Învăţământul este un lucru admirabil, dar e bine să ne amintim din când în când că nimic din ceea ce merită să fie ştiut nu poate fi predat. (Oscar Wilde)
6562. Sufletul e o realitate cutremurătoare. Nu poate fi cumpărat, nu poate fi vândut şi scos la mezat. Poate fi însă otrăvit sau adus la desăvârşire. Există un suflet în fiecare dintre noi. (Oscar Wilde)
6563. Sufletul se naşte bătrân, dar devine tânăr. Asta este comedia vieţii. Iar corpul se naşte tânăr şi devine bătrân. Asta este tragedia vieţii. (Oscar Wilde)
6564. Mi-am pus tot geniul în viaţă, în operele mele n-am pus decât talentul. (Oscar Wilde)
6565. Avantajul emoţiilor e că ne induc în eroare, iar avantajul ştiinţei este că nu e emoţională. (Oscar Wilde)
6566. Singura diferenţă între un capriciu şi o pasiune de-o viaţă este că întotdeauna capriciul durează puţin mai mult. (Oscar Wilde)
6567. Conştiinţa este lucrul cel mai dumnezeiesc din noi. (Oscar Wilde)
6568. O ţigară este genul perfect de plăcere perfectă. Este delicioasă şi te lasă nesatisfăcut. Ce vrei mai mult? (Oscar Wilde)
6569. Femeile aparţin sexului decorativ. N-au nimic de spus, dar acest nimic îl spun într-un mod fermecător. (Oscar Wilde)
6570. Ştii mai mult decât crezi că ştii, tot aşa cum ştii mai puţin decât vrei să ştii. (Oscar Wilde)
6571. Religia este substitutul la modă al credinţei. (Oscar Wilde)

6572. Scopul artei este de a dezvălui arta şi de a-l ascunde pe artist. (Oscar Wilde)

6573. E foarte uşor să înduri dificultățile prin care trec duşmanii. Mai greu de suportat sunt succesele prietenilor. (Oscar Wilde)

6574. Limba trebuie să fie acordată ca o vioară. (Oscar Wilde)

6575. Frumuseţea simplă e cea care îţi umple ochii de lacrimi. (Oscar Wilde)

6576. Spovedania, şi nu preotul, acordă iertarea păcatelor. (Oscar Wilde)

6577. În afacerile sale cu oamenii, destinul nu lichidează niciodată conturile. (Oscar Wilde)

6578. Copiii încep prin a-şi adora părinţii, după o vreme îi judecă şi sfârşesc prin a-i ierta. (Oscar Wilde)

6579. Omul se preface cel mai mult atunci când vorbeşte cu el însuşi, oferă-i o mască şi îţi va spune adevărul. (Oscar Wilde)

6580. **Nu există eşecuri, doar lecții de învățat.** (**Oprah Winfrey)**

6581. Toată lumea vrea să meargă cu tine cu limuzina, dar tu vrei pe cineva care să meargă cu tine şi cu autobuzul când limuzina se strică. (Oprah Winfrey)

6582. Poţi avea tot. Dar nu poţi avea tot deodată. (Oprah Winfrey)

6583. Dacă vrei să fii o învingătoare, transformă-ți rănile în înțelepciune. (Oprah Winfrey)

6584. Cred că unul din cele mai mari riscuri în viaţă este să nu ai niciodată curajul să rişti. (Oprah Winfrey)

6585. Adevărata integritate înseamnă a face ceea ce e corect, chiar ştiind că nimeni nu va afla niciodată ce ai făcut. (Oprah Winfrey)

6586. Fă lucrul pe care crezi că nu poţi să-l faci. Eşuează. Încearcă din nou. Fă-l mai bine a doua oară. Singurii oameni care nu cad sunt cei care nu urcă pe cablul de la înălțime. (Oprah Winfrey)

6587. Marele secret în viaţă este că nu este niciun mare secret. Oricare ţi-ar fi scopul, poţi să-l atingi dacă eşti dispus să munceşti. (Oprah Winfrey)

6588. **Lume se descompune în fapte (Ludwig Wittgenstein)**

6589. Despre ceea ce nu se poate vorbi, trebuie să se tacă. (Ludwig Wittgenstein)

6590. Lumea este tot ceea ce se întâmplă. (Ludwig Wittgenstein)

6591. A înțelege o propoziție înseamnă a şti ce se întâmplă dacă ea este adevărată. (Ludwig Wittgenstein)

6592. Umorul nu este o stare de spirit, ci un fel de a privi lumea. (Ludwig Wittgenstein)

6593. Limbajul este o parte a organismului nostru, nu mai puțin complicată decât acesta. (Ludwig Wittgenstein)

6594. Limitele limbajului meu sunt limitele lumii mele. (Ludwig Wittgenstein)

6595. O propoziție poate spune doar cum este un lucru, nu ceea ce este el. (Ludwig Wittgenstein)

6596. Dacă am vorbi o limbă diferită, am percepe o lume diferită. (Ludwig Wittgenstein)

6597. Pentru a-i fixa gândirii o limită, trebuie să poţi gândi amândouă părțile pe care le desparte acea limită. (Ludwig Wittgenstein)

6598. Religia este, ca să spunem aşa, adâncul liniştit al mării, care rămâne liniştit, oricât de înalte ar fi valurile. (Ludwig Wittgenstein)

6599. Un tablou este un model al realităţii. (Ludwig Wittgenstein)

6600. Munca în filosofie este propriu-zis o muncă asupra propriei ființe. Asupra modului cum vedem lucrurile. (Ludwig Wittgenstein)

6601. Cele mai multe întrebări şi propoziții ale filosofiei se bazează pe faptul că noi nu înţelegem logica limbajului nostru. Şi nu este de mirare că cele mai profunde probleme nu sunt propriu-zis probleme. (Ludwig Wittgenstein)

6602. In cazul morţii, lumea nu se schimba, ci se termina. Moartea nu este un eveniment al vieţii. Moartea nu se trăieşte. Daca prin eternitate nu se înţelege durata nesfârşita, ci atemporalitate, atunci cine trăieşte in contemporaneitate, trăieşte in prezent. (Ludwig Wittgenstein)

6603. Bucuria pe care mi-o dau gândurile mele este bucuria pe care mi-o dă viaţa, pe care mi-o dă ciudata mea viaţă. Este aceasta bucuria de a trăi? (Ludwig Wittgenstein)

6604. Logica nu e o teorie, ci o imagine reflectată a lumii. (Ludwig Wittgenstein)

6605. Toate propozițiile logicii spun acelaşi lucru. Adică nimic. (Ludwig Wittgenstein)

6606. Ceea ce poate fi arătat nu poate fi spus. (Ludwig Wittgenstein)

6607. Cuvântul „filozofie" trebuie să semnifice ceva care este deasupra sau dedesubt, dar nu alături de ştiinţele naturii. (Ludwig Wittgenstein)

6608. Viaţa noastră e fără sfârşit, la fel cum câmpul nostru vizual e fără limite. (Ludwig Wittgenstein)

6609. Lumea şi viaţa sunt una. (Ludwig Wittgenstein)

6610. Faptul că soarele va răsări din nou e o ipoteză. (Ludwig Wittgenstein)

6611. Lumea e independentă de voința mea. (Ludwig Wittgenstein)

6612. **Odată ce te conformezi, odată ce faci ce fac şi ceilalţi oameni pentru că o fac, o letargie îţi împresoară talentele şi puterea sufletului tău. (Virginia Woolf)**

6613. Să ne bucurăm de ceea ce ne putem bucura acum. (Virginia Woolf)

6614. În cea mai mare parte a istoriei, Anonimul era o femeie. (Virginia Woolf)

6615. Uneori mi se pare că nu eşti femeie, ci lumina care cade pe flori. (Virginia Woolf)

6616. Vroiam să scriu despre moarte, dar viaţa a dat buzna ca de obicei. (Virginia Woolf)

6617. Iluziile sunt pentru suflet ceea ce este atmosfera pentru Pământ. (Virginia Woolf)

6618. Nimic nu s-a întâmplat cu adevărat până ce a fost consemnat. (Virginia Woolf)

6619. Capodoperele nu sunt naşteri unice şi solitare, sunt rezultanta multor ani de gândire în comun, de gândire de către întregul corp al poporului, astfel că întreaga experienţă a masei se află îndărătul unui singur glas. (Virginia Woolf)

6620. Fiecare îşi ţinea trecutul închis în el, ca o carte ştiută pe dinafară, carte căreia prietenii nu-i citeau decât titlul. (Virginia Woolf)

6621. Nu poți avea linişte evitând viaţa. (Virginia Woolf)

6622. Doar în trândăvia şi în visele noastre, adevărul din profunzimi iese la suprafaţă. (Virginia Woolf)

6623. Oare mâna morţii trebuie să coboare din când în când deasupra vârtejului vieţii ca nu cumva să ne nimicească? Oare suntem astfel plămădiţi încât trebuie să sorbim zilnic mici doze de moarte, fiindcă altfel n-am putea s-o scoatem la capăt cu treburile vieţii. (Virginia Woolf)

6624. Lucrul esenţial însă este că am fost crescuţi în iluzii. (Virginia Woolf)

6625. Doar atunci când opiniile predomină la modul universal şi am adăugat vorbe goale în autoritatea lor, devenim uneori extrem de conştienţi că nu credem niciun cuvânt pe care-l rostim. (Virginia Woolf)

6626. Material propriu romanului nu există; totul e bun pentru roman, orice simţire, orice idee; este folosită orice însuşire a gândului sau a sufletului; orice percepţie e binevenită. Şi dacă ne-am putea închipui că arta romanului ar prinde viaţa şi ar veni printre noi, ne-ar pofti fără îndoială să o frângem şi să o bruftuluim, dar şi să o cinstim şi să o iubim, pentru că în felul ăsta tinereţea ei ar fi reîmprospătată şi suveranitatea ei asigurată. (Virginia Woolf)

6627. Gândul întârzie şi iubirea se joacă. (Virginia Woolf)

6628. Rezolvă orice mister ce-ţi iese în cale. (Virginia Woolf)

6629. Dacă nu spui adevărul despre tine însuţi, nu poţi spune adevărul despre ceilalţi. (Virginia Woolf)

6630. Frumuseţea lumii are două tăişuri, una de bucurie, una de suferinţă, tăind inima în două. (Virginia Woolf)

6631. Am pierdut prieteni, unii prin moarte, alţii prin incapabilitatea crasă de a traversa strada. (Virginia Woolf)

6632. Fără îndoială că dacă n-am fi înzestraţi cu darul uimitor de a avea iluzii, am duce-o mult mai greu. (Virginia Woolf)

6633. O capodoperă este ceva declarat o dată pentru totdeauna, constatat, încheiat, pentru a fi complet în minte, chiar şi în subconştient. (Virginia Woolf)

6634. Oameni diferiţi caută fericirea în moduri diferite şi pe căi diferite, şi îşi fac aşadar diferite moduri de viaţă şi forme de guvernare. (Virginia Woolf)

6635. Marea revelaţie nu vine, poate, niciodată. În schimb, e înlocuită de mici miracole zilnice, iluminări, chibrituri aprinse pe neaşteptate în beznă. (Virginia Woolf)

6636. Unul dintre semnele tinereţii care trece este naşterea unui simţ al tovărăşiei faţă de celelalte fiinţe umane când ne aflăm locul printre acestea. (Virginia Woolf)

6637. Acestea sunt schimbările sufletului. Nu cred în îmbătrânire. Cred că ne schimbăm permanent aspectul în faţa soarelui. De aici rezultă optimismul meu. (Virginia Woolf)

6638. De-a lungul secolelor femeile au servit drept oglinzi, posedând puterea magică şi minunată de a reflecta trupul bărbatului de două ori mai mare decât era. (Virginia Woolf)

6639. Încerca adeseori această senzaţie: a luptei împotriva unei forţe copleşitoare, pentru a-şi putea menţine curajul; pentru a putea susţine: dar aşa văd eu, aşa văd. (Virginia Woolf)

6640. Ca femeie, nu am patrie. Ca femeie, întreaga lume e patria mea. (Virginia Woolf)

6641. **Empatia este un fel de proces de percepţie, caracterizat de transferul afectiv al unui conţinut psihic esenţial în obiect; acesta este astfel asimilat subiectului şi este atât de legat de el încât subiectul se simte în obiect. (Wilhelm Wundt)**

6642. Psihologia fiziologică e, înainte de toate, psihologie. (Wilhelm Wundt)

6643. Caracteristicile distinctive ale minţii sunt subiective; le cunoaştem doar în funcţie de conţinutul propriei noastre conştiinţe. (Wilhelm Wundt)

6644. Punctele de vedere materialiste în psihologie pot pretinde, în cel mai bun caz, să aibă valoarea de ipoteze euristice. (Wilhelm Wundt)

6645. Pentru Aristotel, mintea, privită ca principiu al vieţii, se împarte între nutriţie, senzaţie şi facultatea de a gândi, corespunzând lăuntric celui mai important stadiu din succesiunea fenomenelor vitale. (Wilhelm Wundt)

6646. Vorbim despre virtute, onoare, raţiune; dar gândurile noastre nu traduc niciunul dintre aceste concepte într-un conţinut substanţial. (Wilhelm Wundt)

Y

6647. **Gândeşte ca un înțelept, dar exprimă-te ca un om obişnuit. (William Butler Yeats)**

6648. Educația nu este umplerea unei găleți, ci aprinderea unui foc. (William Butler Yeats)

6649. Toate sufletele goale tind spre opinii extreme. (William Butler Yeats)

6650. Viaţa este o lungă pregătire pentru ceva care nu se va întâmpla niciodată. (William Butler Yeats)

6651. Omul poate să întruchipeze adevărul, dar nu îl poate cunoaşte. (William Butler Yeats)

6652. Cel inocent şi cel frumos nu au alt duşman decât timpul. (William Butler Yeats)

6653. Suntem fericiți atunci când orice este înăuntrul nostru are drept corespondent ceea ce se află în afară. (William Butler Yeats)

6654. **Omul este o ființă împotriva căreia se coalizează timpul, necesitatea, întâmplarea, împreună cu neghioaba şi mereu sporita întâietate a mulțimii, răspunse filosoful liniştit. Oamenii vor ucide omul. (Marguerite Yourcenar)**

6655. Mă tem de faptul că istoria sistematizează, că este o interpretare personală, care nu se recunoaşte ca atare, sau, dimpotrivă, că scoate în evidență cu agresivitate o teorie, ea însăşi trecătoare, pe care o ia drept adevăr. (Marguerite Yourcenar)

6656. De fapt, scriitorul este propriul său secretar. Când scriu, îndeplinesc o sarcină, mă aflu sub propria mea dictare, într-un fel; fac treaba grea şi obositoare de a pune în ordine propria mea gândire, propria mea dictare. (Marguerite Yourcenar)

6657. Acest om rafinat putu să guste în sfârşit pe săturate din marele lux care constă în a te lipsi de toate. (Marguerite Yourcenar)

6658. Orice fericire este o capodoperă. (Marguerite Yourcenar)

6659. Cu toții trecem mereu nişte praguri inițiatice. Fiecare accident, fiecare incident, fiecare bucurie şi fiecare suferință este o inițiere. Și lectura unei cărți frumoase, vederea unui peisaj măreț pot să însemne asta. (Marguerite Yourcenar)

6660. Șansa ce constă în a nu trăi. (Marguerite Yourcenar)

6661. Îşi dădea seama că era încă prea prins între ispitele acestei lumi şi prea puțin pregătit pentru purificările şi înnoirile vieții de apoi. (Marguerite Yourcenar)

6662. Într-un univers în care toate se risipesc ca un vis, dorința nemuririi n-ar fi cuviincioasă. Nu mă plâng de faptul că lucrurile, ființele, inimile sunt sortite pieirii: o parte din frumusețea lor stă tocmai în durerea aceasta. Ce mă întristează este că ele sunt unice. (Marguerite Yourcenar)

6663. Să te naşti înseamnă să fii introdus într-un angrenaj din care nu ieşi decât uzat şi sfărâmat. (Marguerite Yourcenar)

6664. Nu cred într-un destin prescris în mod irevocabil: îl schimbăm mereu pe măsură ce înaintăm în viață; el este fără încetare îmbunătățit sau înrăutățit de actele noastre. (Marguerite Yourcenar)

6665. Totul se schimbă fără încetare în noi ca şi în afara noastră; chiar cuvintele pe care le pronunţ în acest moment mă schimbă. (Marguerite Yourcenar)

6666. Totul vine de mai departe şi se duce mai departe decât noi. Altfel spus, totul ne depăşeşte şi te simţi umil şi uluit că ai fost astfel traversat şi depăşit. (Marguerite Yourcenar)

6667. Moartea, suprema formă a vieţii. (Marguerite Yourcenar)

6668. Fiţi pentru voi înşivă o lumină. (Marguerite Yourcenar)

6669. Fiecare noapte petrecută lângă un ins bolnav mă punea faţă-n faţă cu întrebări rămase fără răspuns: durerea şi rosturile ei, blândeţea naturii sau nepăsarea ei şi dacă sufletul supravieţuieşte prăbuşirii trupului (...). Îmi urmam cercetarea până în punctul unde fiecare noţiune se încovoia în mâna mea ca un arc pe care-l întinzi; de îndată ce mă cocoţa pe scara unei ipoteze, simţeam cum se frânge sub greutatea ei nelipsitul DACĂ... (Marguerite Yourcenar)

6670. Şi totuşi îmi este îngăduit să-mi închipui că marmura, sătulă să-şi fi păstrat atâta vreme înfăţişarea omenească, se bucură, când se preface din nou într-o simplă piatră... Fiinţele, dimpotrivă, se tem de această întoarcere la starea de substanţă lipsită de formă (Marguerite Yourcenar)

Z

6671. **Pasiunea este o emoție a sufletului, opusă dreptei rațiuni şi contrară naturii (Zenon din Eleea)**

6672. Caracterul este izvorul vieții din care izvorăsc acțiunile viitoare. (Zenon din Eleea)

6673. Când cineva nu îndrăzneşte să spună ce gândeşte, va sfârşi prin a nu gândi ce spune. (Zenon din Eleea)

6674. Un prieten este un alt tu însuți. (Zenon din Eleea)

6675. **Cei care ştiu nu vorbesc. Cei care vorbesc nu ştiu. Înțeleptul te învață prin faptele sale, nu prin cuvintele sale. (Zhuang Zi)**

6676. Viaţa are o limită, dar cunoaşterea este nelimitată. A urmări cu ceea ce este limitat ceea ce nu are hotar este primejdios; iar dacă ştii aceasta şi cauţi totuşi să-ţi sporeşti cunoştinţele, primejdia te paşte şi mai şi. Tu nu trebuie să faci binele cu gândul la binele care ţi se va face, şi nici să eviţi răul pentru că te gândeș ti la urmări: acordul cu Elementul Central (Tao) al naturii noastre este calea firească care duce la protecţia trupului şi a vieţii, la bunăstare şi ne garantează împlinirea vremii. (Zhuang Zi)

6677. Cum aş putea ști dacă nu cumva dragostea de viaţă este o iluzie, iar spaima morții nu este asemenea unui tânăr care se crede rătăcit, când de fapt el merge pe drumul cel bun? (Zhuang Zi)

6678. Cum pot eu să ştiu că ceea ce eu numesc "a ști" nu este de fapt "a nu ști" și că ceea ce eu numesc "a nu şti" nu este de fapt "a ști" ?… Părerea mea este că principiile armoniei şi ale dreptei judecăţi, la fel ca şi cărările binelui şi ale răului, sunt cu totul amestecate şi cu totul cuprinse de dezordine: cum să mai cunosc eu diferenţa dintre ele. (Zhuang Zi)

6679. Orbul nu percepe frumuseţea formelor rafinate, iar surdul nu aude sunetul clopoţeilor şi al alămurilor. Dar oare defectele surzeniei şi ale orbirii se aplică ele numai simțurilor trupeşti? Există defecte asemănătoare şi la capitolul inteligenţă…(Zhuang Zi)

6680. Nu există nimic obiectiv, nimic subiectiv… Obiectivul emană din subiectiv, subiectivul din obiectiv. În viaţă există moarte, și în moarte există viaţa. Posibilul poate deveni imposibil, iar imposibilul posibil. A afirma ceva înseamnă a cunoaște negarea. A nega, înseamnă a cunoaşte afirmaţia. La fel şi înţeleptul: el nu-şi conturează nici o opinie şi se deschide către tao… (Zhuang Zi)

6681. Cum ai putea judeca ce este posibil și ce nu? Fiecare lucru îşi are propria sa raţiune de a fi. Fiecare îşi are propria sa posibilitate. Numai dreapta măsură îţi permite să înţelegi realitatea şi să realizezi unirea cu Tao. (Zhuang Zi)

6682. A te lega de ceea ce este singular într-un lucru înseamnă să ignori ce este universal în el. (Zhuang Zi)

6683. **Dându-le oamenilor puterea de a-şi împărtăşi informaţii, faci lumea mai transparentă. (Mark Zuckerberg)**

6684. O regulă simplă a afacerilor este că, dacă realizezi lucruri uşoare mai întâi, după aceea vei putea face o mulţime de progrese. **(**Mark Zuckerberg)

6685. Cred că oamenii au această dorinţă de a exprima ceea ce sunt. Şi cred că aceasta a existat întotdeauna. **(**Mark Zuckerberg)

6686. Noi creăm tehnologia socială. **(**Mark Zuckerberg)

6687. Întrebarea nu este: ce vrem să ştim despre oameni? Ci: ce vor să spună oamenii despre ei înşişi? **(**Mark Zuckerberg)

6688. Ceea ce vrem să facem la Facebook este doar să-i ajutăm pe oameni să se conecteze unii cu alții și să comunice mai eficient. **(**Mark Zuckerberg)

6689. Ne dezvoltăm compania pentru a sluji mai mulți oameni. **(**Mark Zuckerberg)

6690. Când dai tuturor o voce şi oferi putere oamenilor, lucrurile se îndreaptă spre un deznodământ fericit. Aşadar, rolul nostru este să dăm oamenilor această putere. **(**Mark Zuckerberg)